

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *New York Times* Bestselling Author

SYLVIA DAY

Scandalous Liaisons

SYLVIA DAY TARAFINDAN DA

Evlendiğim Yabancı

Bunu İstedim

Oyun Tutkusu Onun

İçin Bir Tutku Beni

Ayartma

Gurur ve Zevk Günaha

Yedi Yıl

SYLVIA DAY, LIVIA DARE OLARAK YAZIYOR

Bedende

ANTOLOJİLER

Mükemmel Öpücükler

Kensington Publishing Corp. tarafından yayımlanmıştır.

Skandal İlişkiler

SYLVIA DAY

KENSINGTON YAYINCILIK ŞİRKETİ.
www.kensingtonbooks.com

Telif hakkıyla korunan tüm materyaller Atıfçı Korumalıdır.

Çocuklarım Jack ve Shanna için.
Seni seviyorum.

Teşekkür

Katkılarından dolayı takdir edilmeyi hak eden pek çok kişi var. Aşağıdaki liste sadece bir başlangıçtır.

Çok teşekkürler:

Lori Foster, Novella Yarışması'nı teklif ettiği ve benim yazımı finalist olarak seçtiği için. Cömertliğiniz ve tavsiyeleriniz için minnettarım. Sen bir cevhersin.

Morgan Leigh, yazımı Lori'ye iletecek kadar beğendiği ve her yönüyle harika bir kız olduğu için.

Çalıntı Zevkler'i Okuyucuların Seçimi'nin galibi yapmak için oy veren herkese. Çok teşekkür ederim.

Menajerim Evan Fogelman, bana katlanmak zorunda. Zavallı adam.

Beni aşk romanlarıyla tanıştıran ve en büyük amigom olan annem Tami Day.

Kocam, Kevin, her zaman inandı.

Samara, hem arkadaşım hem de kız kardeşim olduğun için. Seni seviyorum. Eleştirmen ortaklarım Annette'e kocaman sarılıyorum.

McCleave, Jordan Summers, Sasha White ve Celia Stuart, paha biçilmez yardımları ve destekleriyle bu kitaptaki hikayeleri şekillendirmeme yardımcı oldular.

Muhteşem editörüm Kate Duffy'ye sonsuz minnettarlığımı sunuyorum. Onun hakkında ne söylesem az. Benim için harikaydı.

Ve son olarak, ama asla en azı değil, web sitemi ziyaret eden, e-posta listeme kaydolan ve hala hevesliyen hikayelerim için yaygara koparan yüzlerce okuyucuya. Bana olan inancınız beni ileriye itti. Kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim.

İçindekiler

Ayrıca .

Başlık Sayfası İthaf

Teşekkür Çalınmış

Zevkler

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm Sonsöz

Lucien'in Kumarı

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü

Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm On

Birinci Bölüm

On İkinci Bölüm

Her Mad Grace

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm

Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm

Epilog Yazarın

Notu Teaser

bölümü

[Teaser bölümü](#)

[YAZAR HAKKINDA](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

alıntı Zevkleri

Birinci Bölüm

Britanya Batı Hint Adaları, Şubat 1813

Bir gelin çalmıştı.

Sebastian Blake bıçağını sıkıca kavradı ve yüzünü soğukkanlı tuttu. Eğer karşısındaki güzelliğe inanılacak olursa, kendi gelinini çalmıştı.

Kadının çenesinin meydan okurcasına kalkışını ve karanlık gözlerinin korkusuzca onunkilerle buluşmasını izledi. Uzun boylu ve ince yapıydı, sarı bukleleri bir zamanlar şık olan saçlarından aşağı dökülüyordu. Sulandırılmış ipekten güzel elbisesi omzundan yırtılmıştı ve krem rengi göğüslerinin baştan çıkarıcı görüntüsü ortaya çıkmıştı. İslı bir el izi tenine bulaşmıştı ve Sebastian kendine engel olamayarak uzandı ve başparmağının nazik darbeleriyle rahatsız edici izi sildi. Kadın kaskatı kesildi ve adamın ellerini uzaklaştırmak için bağlı ellerini kaldırdı. Sebastian onun bakışlarıyla karşılaştı ve onu tuttu.

"Bana adını tekrar söyle," diye mırıldandı, eli sadece saten tenine temas ettiği için bile karıncalanıyordu.

Kadın alt dudağını yaladı ve adamın kanı daha da ısındı. "Benim adım Olivia Merrick, Merrick Kontesi. Kocam Sebastian Blake, Merrick Kontu ve müstakbel Dunsmore Markisi."

Ellerini kaldırdı ve yüzük parmağına baktı, taktığı basit altın kordona kazınmış armasını fark etti.

Elini yüzünde gezdirdi ve arkasını dönerek tuzlu havayı derin derin solumak için en yakın açık pencereye doğru yürüdü. Suyu bakarken dalgaların arasında sallanan geminin enkazını gördü. "Kocanız nerede Leydi Merrick?" diye sordu sırtını ona dönerek.

Sesine umut karıştı. "Beni Londra'da bekliyor."

"Anlıyorum." Ama anlamadı, hem de hiç. "Ne zamandır evlisiniz leydim?"

"Anlayamıyorum-"

"Ne kadar oldu?" diye havladı. "Neredeyse iki hafta."

Derin bir nefesle göğsü genişledi. "Size Batı Hint Adaları'nda olduğumuzu hatırlatırım, Leydi Merrick. Sadece iki hafta önce evlenmiş olmanız imkânsız. Eğer bu doğru olsaydı kocanızın sizi İngiltere'de beklemesi mümkün olmazdı."

Kadın adamın arkasında sessizdi ve sonunda adam tekrar yüzünü ona döndü. Bunu yapmış olması bir hataydı. Kadının güzelliği karnına bir yumruk şiddetiyle çarptı.

"Açıklamak ister misin?" diye dürttü, sesinin etkilenmemiş gibi çıkmasından rahatlamıştı.

İlk kez kabadayılığı onu terk etti, yanakları utançtan kızardı. "Vekâleten evlendik," diye itiraf etti. "Ama sizi temin ederim, evliliğimizin olağandışı koşullarına rağmen istediğiniz fidyeyi ödeyecektir."

Sebastian ona doğru ilerledi. Nasırlı parmakları elmacık kemiğinin zarif kıvrımını okşadı ve saçlarına dolandı. Kızın nefesi kesildi ve dudakları Sebastian'ın nazik dokunuşuna karşılık olarak aralandı. "Seninki gibi bir güzellik için bir kralın fidyasını ödeyeceğinden eminim."

Kadının üzerine sinen dumanlı kokudan, yumuşak, sıcak ve lüks bir kadının tahrik edici kokusunu alabiliyordu. Kalçasına bağlı bıçağa uzandı ve onu çıkardı.

İrkilerek uzaklaştı.

"Sakin ol," diye yatıştırdı. Sebastian elini uzattı ve kadının tekrar öne çıkmasını sabırla bekledi. Kız öne çıkınca ellerini birbirine bağlayan ipi kesti ve bıçağını kınına soktu. Kızın narin bileklerindeki izleri ovuşturdu.

"Sen bir korsansın," diye mırıldandı. "Evet."

"Babamın gemisini ve tüm yükünü aldınız." "Aldım."

Başı ince boynunun üzerinde geriye doğru eğildi ve eriyen çikolata gözleriyle ona baktı. "Madem bana tecavüz etmek niyetindesin, neden bana bu kadar nazik davranıyorsun?"

Parmaklarını yakaladı ve mühür yüzüğünün üzerine yerleştirdi. "Çoğu kişi bir erkeğin kendi karısına tecavüz edemeyeceğini söyler."

Aşağıya baktı ve kendi yüzüğündekinin aynısı olan ağır armayı görünce nefesi kesildi. Gözleri onunkilere kaydı. "Bunu nereden buldun? Mümkün değil..."

Gülümsedi. "Sana göre öyleyim."

Olivia yoğun mavi gözlere baktı ve kalbinin göğsünden fırlayacağından emin olduğunu hissetti. Zihni, kötü şöhretli Kaptan Phoenix'in kocası olduğunu iddia ettiğinin şok edici ifşası karşısında tökezledi.

Kadın aceleyle ondan uzaklaştı ve düşmeye başladığında adam ona destek olmak için uzandı. Adamın dokunuşu tenini yakarken bir inilti kaçtı. Günün olayları onu sarsmıştı ama bacaklarını güçsüz hissettiren şey, kötü şöhretli korsanın muhteşem yüzüydü.

Uzun boylu ve geniş omuzluydu ve varlığı kulübenin dar sınırlarındaki tüm havayı emiyordu. Siyah saçları modaya uymayacak kadar uzundu ve teninin koyuluğu dışarıda ne kadar zaman geçirdiğini ele veriyordu. Vahşi ve evcilleşmemişti; doğanın adamıydı.

Onun gemiye girip birkaç dakika içinde geminin komutasını ele geçirmesini büyülenmiş bir halde izlemişti. Phoenix saldırıyı mükemmel bir hassasiyetle gerçekleştirmişti; tek bir kişi bile ciddi şekilde yaralanmamış ve hiç kimse ölmemişti. Çocukluğunun çoğunu babasının gemilerinde geçirmiş olan Olivia, yeteneği gördüğünde tanırdı.

Kılıcını kullanma ve emir verme şekli, saçlarının gevşek dallarının yüzünde uçuşması, pantolonunun vücudunun her yerini belirginleştirmesi

Kaslı kalçalar. Daha önce hiç bu kadar heyecan verici bir şey yaşamamıştı. Çok heyecan verici.

Ona dokunana kadar.

O zaman heyecanın gerçekte ne olduğunu keşfetmişti.

Şimdi ağzı bir karış açık, onun uzun, zarif parmaklarının gömleğinin açık yakasına gidip bağcıklarını koparmasını izliyordu. Anka kuşu pantolonundan kabarık keteni çekip çıkardı ve başına geçirdi.

"Aman Tanrım," diye soludu, damarlarını yırtan ve göğsü ona gösterildiğinde tenini kızartan sıcaklıkla irkildi. Göğüsleri ağırlaştı, uçları ağrımaya başladı.

Phoenix gülümsedi, onun üzerinde bıraktığı etkinin farkındaydı. Vücudu kibirli bir zarafetle hareket ediyor, gergin derisinin altında güçlü kasları dalgalanıyordu. Koyu renk saçları göğsünün üzerinde hafifçe yayılıyor, ince bir çizgiye dönüşerek karnından aşağı iniyor ve bel kemerinin altında kayboluyordu. Gömleğini silkeleyip yaklaşırken kolları kabarmıştı.

Hiç çıplak göğüslü bir adam görmemişti. Babasının plantasyonunda bile işçilerin giyinik kalması gerekiyordu, bu da babasının onun kızlık hassasiyetlerini koruma yöntemiydi. Bu bilgi eksikliğine rağmen, başka hiçbir erkeğin Phoenix'in muhteşem formuna sahip olamayacağından emindi.

Olivia ağzını kapattı ve onun teninden yayılan sıcaklığı hissedebileceği kadar yakınına gelmesini bekledi. Ona dokunmamak, yüzünü göğsüne gömüp nefesini içine çekmemek için kendini zor tuttu. Harika kokuyordu, güneşte ısınmış ve tuzlanmış, en verimli çağında bir erkek. Elleri ona doğru geldi, sıcak bakışları göğsünün açıkta kalan kıvrımına düştü.

"Cehennemın dişleri!" diye homurdandı bıçağının kenarı kalkmış sikiyle buluştuğunda. İnanamayan Phoenix önce eline, sonra tekrar yüzüne baktı. Yavaş ve temkinli bir nefes verdi. "Beni hadım etmeni tavsiye etmem, tatlım. Ne de olsa senin görevlerinden biri de varislerimi doğurmak."

Titreyen bir nefes aldı. "Sizin Lord Merrick olduğunuza bir an bile inanmıyorum Kaptan." Ama

fikir tatsız değildi. Romantik kavramlar ve kız fantezileri... Phoenix bunların her ikisini ve çok daha fazlasını karşılıyordu. Babası bu adamı asla onaylamazdı, ona beklemesi söylenen özenle seçilmiş konttan dünyalar kadar farklı bir korsan. Korsan hiçbir babanın hoşuna gitmezdi ama onun gizli arzularına mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Phoenix'in kaşları alaycı bir eğlenceyle kalktı. "Ama emin olamazsınız. Kocanızla hiç tanıştınız mı?" Kadının eli gergin bir şekilde titredi ve adam irkildi. "Sakin ol aşkım," diye uyardı. "Bir gün o çok korktuğun eklentiye arzulanabilirsin."

"Bu nitelikte arzu edeceğim tek uzantı kocamınki olacak," diye karşılık verdi.

Adamın sırtışının tüm gücüyle geri gelmesini ve gür ağzının sol tarafındaki gamzeyi ortaya çıkarmasını izledi. Bir korsanın nasıl gamzesi olabilirdi ki?

"Bunu duyduğuma sevindim." Sesi derin ve baştan çıkarıcıydı, yırtıcı bir kedi gibi mırıldıyordu. "Zina yapan bir eşe razı olmazdım."

"Ben senin karın değilim!" diye tersledi, adamın cazibesi ve onun buna verdiği tepki karşısında telaşlanmıştı.

"Eğer söyledikleriniz doğruysa, o zaman gerçekten de benim kontesimsiniz. Ve -" kılıcına sivri bir bakış fırlattı, "-büyüleyici girişinize rağmen, eş olarak benden hoşnut değilsiniz."

"Bunu nasıl söylersin?"

"Ben yapmadım. Meme uçların yaptı. Sertleşmişler ve benim dokunuşum için can atıyorlar, elbisenin korsajına çok hoş bir şekilde bastırıyorlar."

Olivia dehşet dolu bir solukla göğüslerini kapattı ve adam kötü bıçağı onun parmaklarından kolayca aldı. Ona gömleğini uzattı. "Al. Ben mayonu bulana kadar üzerini ört. Cömert cazibeni adamlarıma göstermek gibi bir niyetim yok. Aylardır denizdeyiz ve kontrolleri çok zayıf." Adam uzun bir süre onu değerlendirdi ve sonra kıkırdadı. "İstediğin kadar cesur ol," diye mırıldandı.

Phoenix'in onun davranışlarını çekici bulup bulmadığını merak ederek kaskatı kesildi ve onun bunu umursayıp umursamadığını fark etmekten rahatsız oldu. Hayatı boyunca babasına Londra'ya yaptığı sık seyahatlerde eşlik etmişti. Bir çocuğun farkındalığıyla, ortak geçmişleri ve babasının ticaretle uğraşması nedeniyle Kibar Toplum'un onları küçümsediğini hemen anlamıştı. Olivia duygularını korumak için başkalarının fikirlerini önemsememeyi öğrenmişti. Ama korsanın fikirleri önemliydi. Olması gerekenden daha fazla.

"Kendime bakmayı öğrendim," dedi savunmacı bir tavırla.

Gamzesi tekrar parladı ve bir an için kadının aklını başından aldı. "Şikayet etmiyorum," diye onu temin etti. "Babanı iyi tanırım, tatlım. Meşgul bir adam olduğunun farkındayım. Biraz bağımsız düşünce ve gözü peklik kazanmış olmana sevindim." Adam kapıya doğru ilerledi, görünüşe bakılırsa kızın duygularını yakan çekimden etkilenmemişti.

"Bekle!" diye bağırdı. Mantıksız bir şekilde, yalnız kalmak istemiyordu. Ekibi çok kabaydı. Onu çimdiklemişler, ellemişler, saçını çekiştirmişler ve elbisesini mahvetmişlerdi. Cesur olabilirdi ama cezalandırılmaktan hoşlanan biri değildi. "Beni burada yalnız bırakamazsınız!"

Phoenix eşikte durakladı, yüz hatları yumuşadı. "Benim iznim olmadan kimse bu kulübeye giremeyecek. Burada güvende olacaksın."

İnkâr edercesine başını salladı. Gömleğini göğsüne bastıran elleri titremeye başladı; giysi hâlâ onun bedeninden sıcaktı ve teninin kokusunu taşıyordu. "Beni bırakma."

"Gitmeliyim," diye cevap verdi nazikçe. "Mürettebatıma emirler vermeli, geminizi emniyete almalı ve eşyalarınızın yerini tespit etmeliyim." Kaşlarını çattı. "Vekil nerede?"

"İmzanın hemen ardından avukatla birlikte İngiltere'ye geri gönderildi."

"Benim adıma kim imzaladı?"

Olivia onun öfkeli ses tonuyla irkildi ve aklına ilk şüphe tohumları düştü. "Lord Dunsmore," diye cevap verdi.

Yumuşakça.

Gözleri kısıldı. "Ve kocanın senin için bizzat gelmemesini tuhaf bulmadın mı? Seninle doğru dürüst evlenmeye zahmet etmese bile en azından vekâletnameyi neden imzalayamadığını ya da imzalamak istemediğini hiç merak etmedin mi?"

Ani sertliği karşısında alt dudağı titredi ve bu ihanet dolu hareketi gizlemek için dudağını ısırdı. Ama Phoenix çok anlayışlıydı. Mırıldandığı bir yeminle ona doğru döndü. Başparmağı ağzının üzerinde gezinerek dudağını dişlerinden kurtardı. Bakışları ona dokunduğu noktaya sabitlenmişti. Olivia nefes alamıyordu. Dudağı yanıyordu.

"Sen güzel ve çekici bir kadınsın," diye mırıldandı. "Neden görmediğin bir adamla evlenmeye razı olasan ki?"

"Bir markiyle evlenmeye 'yerleşmek' demem pek mümkün değil," diye fısıldadı başparmağına doğru.

Sertleştı ve elini ondan çekti. "O zaman unvan için."

Olivia başını salladı. Unvan babası için önemliydi. Bir evlilikte istediğı tek şey tutkuydu, tıpkı anne ve babasının sahip olduğu gibi. "Lord Merrick'le evlenmem babamın isteğıydi. Ona karşı gelemezdim."

Babasının sahip olduğu tek şey oydu. Onu hayal kırıklığına uğratmak ya da üzmeğ dayanabileceğinden çok daha fazlaydı.

Phoenix uzun bir süre onun yüzünü inceledi. Sonra döndü ve başka bir şey söylemeden, yaydığı tüm o çatırdayan enerjiyi de yanına alarak kulübeyi terk etti.

Sebastian kayınpederinin gemisindeki çok küçük hasarı değerlendirdi ve kendisini bu çıkmaza soktuğı için babasına lanet okudu. Küpeşteye yaslandı ve tuzlu esinti saçlarını karıştırırken gözlerini kapattı.

Deniz beş yıldır onun talepkâr ve çabuk öfkelenen metresi olmuştu. Geçmişini göz ardı ederek onu kollarını açarak karşılamıştı. Evinden kaçmasına neden olan acılarını dindirmiş ve ona geçmişinden olabildiğince uzak bir varoluş vermişti.

ona acı veriyordu. Şimdi onun bilgisi ya da rızası olmadan onun için yeni bir hayat yaratılmıştı. Bunu itiraf etmek ne kadar zavalıca olsa da, Sebastian'ın Olivia'nın doğruyu söylediğinden hiç şüphesi yoktu. Markizin onu evlendirmekle tam olarak neyi amaçladığını anlayamıyordu. Yıllardır ailesinin hiçbir üyesiyle görüşmemişti. Zavallı kız geldiğinde ve kocasını bulduğunda ona ne söylemeyi planlamışlardı?

Kayıp mı?

Homurdandı. "Kız" yanılttı. Olivia Merrick tamamen kadındı. Onun kadını. Karısıydı.

Cehennem ve lanetlenme.

Sebastian terk edilmiş bir kılıcı kenara fırlattı ve güvertedeki tüm adamların ona doğru bakmasına neden olacak kadar kötü bir şekilde küfretti.

Tüm niyet ve amaçlar için evliydi. Hayatında gördüğü en güzel kadınla ve dünyanın en zengin tüccarlarından biri olan Jack Lambert'in kızıyla. Eğer evlilik onun için bir amaç olsaydı, bundan memnun olurdu. Ama evlenmek istemiyordu. İngiltere'ye dönmek ve kardeşi Edmund'a ait olması gereken rolü üstlenmek gibi bir arzusu yoktu.

"Phoenix."

Sebastian ikinci kaptanı Will'e döndü; iri yarı bir adamdı ve devasa fiziği, kulağa zararsız gelen ismiyle keskin bir tezat oluşturunuyordu. "Ne oldu?" diye sordu sertçe.

"Hanımefendinin eşyalarını bulduk." Will'in gür bıyığı seğirdi. "Böylesini hiç görmemiştim. Bir yatak, banyo ve kullanım için depolanmış temiz su. Ama bavullarını kulübenize götürmeye çalıştığımızda, neredeyse Red'in kafasını uçuracaktı."

"Onu vurdun mu?"

"Evet, tabancayla."

Sebastian baş ağrısını önlemek için boşuna burnunun kenarını sıktı. Lanet olası cadaloz, diye düşündü ama yine de isteksiz bir gülümseme dudaklarını büktü. Olivia'da ateş ve ruh vardı - yatak partnerlerinde hayran olduğu özellikler.

Yüce Tanrım! Dehşete kapılarak bu düşünceyi kafasından silkeledi. Hayır. Onunla yatmayı aklından bile geçirmeyecekti. Onunla yatmak, onu elinde tutmak demekti ve kesinlikle onu elinde tutmayacaktı. Bir korsandan daha iyisini hak ediyordu.

"Onunla ben ilgilenirim," diye homurdandı. "Adamlar gemiyi onarmaya başlasınlar. Leydi Merrick'i bir an önce babasına geri götürmek istiyorum."

Unvanını ona atıfta bulunmak için bu kadar kolay kullanmasına kısa bir süre şaşırdı ve sonra bu düşünceyi aceleyle bir kenara itti.

"Emredersiniz Kaptan." Will'in kahkahası onu güvertenin altına kadar takip etti.

Sebastian kamarasının kapısını tıklattı. "Leydim? Benim. İçeri geliyorum." Temkinli bir şekilde içeri girdi, kafasını kapıdan uzatıp Olivia'nın düzgün vücudunu aradı. Olivia'yı masasında oturmuş, gömleğinin içinde boğulmuş ve göğsüne bir tabanca doğrultmuş halde buldu. Onu görmek bile içini acıtıyordu. Altın sarısı ve kararlı, dişi bir kaplan gibiydi.

"Onunla ne yaptığını biliyor musun?" diye sordu.

"Evet, tabii ki."

Kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı ve çok ihtiyaç duyduğu içkiyi almak için büfeye yöneldi. Kadının bakışları adamın sırtını yakarak gülümsemesine neden oldu. "Konyak ister misin, tatlı karıcığım?"

"Kocam olduğunuza dair bir kanıt var mı?" diye sordu sertçe.

"Benim karım olduğuna dair bir kanıt var mı?" diye karşılık verdi ve kötü mizacını yatıştıracağı umuduyla ona koyu kırmızı sıvıdan bir bardak doldurdu.

"Yüzük ..."

Sebastian elini omzunun üzerinden geçirdi ve yüzüklü parmağını ona doğru salladı.

Homurdandı.

"Sana tabanca kullanmayı kim öğretti?" diye sordu içkiyi bir mumun üzerinde ısıtırken.

"Babamın çiftliğindeki ustabaşı."

Yüzünü ona döndüğünde silahını masanın üzerinde,

Olivia'yı da dalgın dalgın pencereden dışarı bakarken buldu.
"Senin

babam onayladı mı?"

"Babam bilmiyor. Ben öğrenmek istedim. Onu üzmem için bir neden yoktu."

Sebastian gülümsemekten kaçınarak ona doğru ilerledi, kalkık burnu ve inatçı çenesiyle zarif profiline hayran kaldı. Alt dudağı dişlerinin arasına sıkışmıştı ve o yemyeşil ağzı vücudunun çeşitli kısımlarıyla sahiplenme düşüncesi onu neredeyse sertleştiriyordu. Kadının konyağını denizcilik haritalarının üzerine koydu ve kalçasını masaya yasladı.

"Ne düşünüyorsun aşkım?" diye nazikçe dürtükledi.

Kadın bakmadan sürahiye uzandı ve adam sürahiyi onun eline tutuşturdu. "Bir gömlek giymen gerektiğini."

"Oldukça rahatım, ama eşiniz olarak gösterdiğiniz ilgi beni çok etkiledi."

Büyük bir yutkunmanın ortasında Olivia boğuldu. Olivia el sallayarak onu uzaklaştıran kadar sırtına vurdu. "Ben iyiyim!" diye nefes nefese kaldı. Kirpiklerindeki yaşları silerek ona ters ters baktı. "Niyetin ne Phoenix?"

Sebastian yavaşça uzandı, ona geri çekilmesi için zaman tanıdı. O çekilmedi. Gömleğinin manşetini ovuşturup, parmağının kenarını kızın açıkta kalan bileğinde kasten gezdirirken boğazının dibindeki nabız çılgınca atıyordu. Onun titrediğini hissetti ve memnuniyetini gizledi. Görünüşe göre çekim karşılıklıydı.

"Adamlar geminizde gerekli onarımları yapmaya başladılar. Bir hafta içinde tekrar denize elverişli hale gelecek ve o zaman en yakın limana doğru yola çıkacağız. Gemimi terk edip sizinle İngiltere'ye geleceğim. İngiliz topraklarına varıp ailelerimizi bulacağız ve bu fiyaskoyu çözeceğiz. Sonra da evliliğimizi feshedip yollarımızı ayırabiliriz."

"Oh . . . Anlıyorum." Olivia tekrar pencereden dışarı baktı. Sebastian onun sessizliği karşısında gergin bir şekilde oturuyordu.

"Ya evliliğin feshedilmesini istemiyorsam?" diye sordu sonunda.

Kaşları havaya kalktı. "Aranan bir suçluyla evlenmek mi istiyorsun?"

Kısa yan bakışı ilgi çekici ve tahrik ediciydi, şaşırtıcı bir korku eksikliği gösteriyordu. Aslında dehşete düşmesi gerekirdi ama yine de tamamen rahat görünüyordu. Konyağın geri kalanını sürahide döndürdü ve ışık oyunlarını aşırı bir dikkatle izledi. "Lord Merrick aranan bir adam değil."

"Benim Merrick olduğuma inanıyor musun?"

Olivia omuz silkti. "Şu an için kararımı saklı tutuyorum."

Konyağını yudumladı ve köşede asılı duran hamağa doğru ilerledi. Hamaktan atlayan Sebastian ellerini başının arkasına yerleştirdi. "Oldukça rahat görünüyorsun Bir korsanın yatak odasındaki bir kadın için."

Yüzündeki bir tutam saçı savurdu. Tekrar eski can sıkıcı yerine düştüğünde, uzandı ve tüm görkemli kütleyi serbest bıraktı. Vücudu anında sertleşti. Olivia Merrick göz kamaştırıcıydı, bir sirendi.

"Bu konuda fazla seçeneğim yok gibi görünüyor ve şu ana kadar kendinizi sorumluluğunuz altındaki adamlardan çok daha iyi sınır dışı ettiniz."

"Kötü muameleniz için özür dilerim," dedi, onun beline kadar uzanan saçlarını örmesini izlerken. Bu eylemi daha önce hiç gözlemlememişti ve bunun mahremiyetinden hoşlandığını fark edince irkildi. "Bir daha asla olmayacak."

Bitirdiği örgüyü omzunun üzerinden atan Olivia, konyağının geri kalanını bir dikişte içti. Gözleri yaşardı ve elleriyle onlara el salladı.

Sebastian sorduğu soruya engel olamadı. "Neden evliliğinizi sürdürmek istiyorsunuz?"

Sesini bulana kadar bir an geçti ve konuştuğunda, güçlü likörün ateşli aşındırmasından dolayı boğuktu. Gırtlaktan gelen sesin yarattığı heyecan, sikinin pantolonuna doğru gerilmesine neden oldu.

Bir an için kadının, adını tutkulu bir şekilde haykırmaktan sesinin kısıldığını hayal etti.

Vücudu. Sebastian onun ateşli ve ıslak olacağını zaten biliyordu. Olivia sıradan konularda tutkulu bir kadındı. Yatak odasında ise büyük olasılıkla bir erkeği diri diri yakardı.

"En başta evliliği kabul etmemin tüm nedenleri için," diye mırıldandı. "Babamı memnun etmek, kendi evimi yönetmek, çocuk sahibi olmak ve bir erkeğin isminin güvenliğini sağlamak için." Bakışlarını tekrar onunla kilitlemekten önce parmak uçlarını zarıfçe kalkık kaşlarının üzerinde gezdirdi. "Kimse senin sırrını bilmiyor ve ben de kesinlikle kimseyi aydınlatmayacağım. Senin adının korumasına ve statüsüne sahip olacağım, hem de bir kocanın rahatsızlıklarından hiçbirine maruz kalmadan. Aslında," dedi, belli ki konuya ısınmıştı, "eğer gerçekten Sebastian Blake iseniz, bu durum beni daha önce olmadığı kadar memnun ediyor."

Elini göğsünün ortasında gezdirdi ve kızın gözlerinin bu hareketi açgözlü bir dikkatle nasıl takip ettiğini fark etti. "Evimi koruyacak, adımı ve çocuklarımı taşıyacak mısınız?"

"Elbette," diye cevap verdi, bakışları onunkilere dönerken kızardı. "Senin ... şey ... olarak sorumluluklarımın farkındayım. Lord Merrick'in karısı olarak sorumluluklarımın farkındayım."

"Beni yatağınızda ağırlamak zorundasınız." Vurgulama için durakladı. "Sık sık."

Kaşı kalktı. "Eğer olduğunu iddia ettiğin kişiyse, seni hevesle karşılarım."

Sebastian bunun üzerine sustu. Aslında hareket edemiyordu. Kadının sözlerinin aklına getirdiği görüntü acı verici bir şekilde zonklamasına neden olmuştu. "Unvanım sende heves uyandırıyor mu?"

"Ben o kadar sığ değilim," dedi çenesini kaldırarak. "O zaman bu kadar çekici bulduğunuz şey benim formum mu?"

Olivia homurdandı. "Çekici mi? Sen bir kafirsin."

Birden ayağa fırladı ve hamağın tehlikeli bir şekilde sallanmasına neden oldu. "A

Kafir mi?"

"Evet, şu haline bak." Ona doğru el salladı. "Saçların modaya uymayacak kadar uzun. Neredeyse benimki kadar uzun."

"O kadar da uzun değil!" diye karşı çıktı. "Ve küfür etme!"

"Ve kasların," diye devam etti, sanki o hiç konuşmamış gibi.

"Kaslarım ne olacak?" diye homurdandı.

"Çok büyükler. Bir vahşiye benziyorsun." Sandalyeden kalktı ve pencerenin önünde durmak için hareket etti.

"Bir vahşi mi?" diye mırıldandı, ayakları güm diye yere çarptı.

"Kesinlikle." Öksürdü, omuzları titriyordu.

Sebastian ona doğru yürüdü. "Bilmeni isterim ki, çoğu kadın beni karşı konulmaz bulur."

"Gerçekten mi?" dedi, sesi etkilenmemiş gibi çıkıyordu.

"Evet, gerçekten. Londra'da yaşarken epey çapkındım," diye övündü, görünüşünden hoşlanmaması onu anlaşılmas bir şekilde üzmüştü.

"Eminim öyle olduğunu düşünmüşsündür," diye boğuldu. "Ya da belki o zamanlar daha medeniydiniz."

Gözleri şüpheyile kısıldı. Olivia'yı yüzünü ona dönmesi için çevirdi, ancak onun güldüğünü, güzel gözlerinin hınzır bir eğlenceyle parladığını fark etti.

"Benimle alay ediyorsun." Kendi iradesi dışında gülümsedi. "Sadece birazcık," diye soludu, karnını tutarak.

Ya günün olaylarının stresinden çıldırmıştı ya da . . . büyüleyici. Sebastian ortak eğlencelerinin samimiyetine kendini kaptırdı, geri kalan sorunları silikleşmeye başladı. Sebastian'ın eli yukarı kalktı ve Sebastian'ın ucuna dokunduğunda kırışan burnunun köprüsünden aşağı bir çizgi çekti.

Olivia koyu renk gözlerinde hayranlıkla ona baktı, bu bakış egosunun birkaç dakika önce hissettiği acıyı hafifletti. "Hoş bir gamzesi olan bir vahşi," diye mırıldandı nefesinin altında, parmak ucunu yanağında gezdirerek.

"Neden buradasın?" diye sordu neredeyse soluk soluğa. "Siz, büyük bir servete ve prestije sahip bir soylusunuz. Neden korsanlık yapıyorsunuz?"

"Ah . . ." Onu daha yakına çekmek için can atıyordu. Boğazı düğümlendi, eli kızın omzuna düştü. "Bana inanıyorsun."

Yine homurdandı, hiç de hanımefendiye yakışmayan bir sesti bu ama adam onu çekici buldu. "Sadece biraz heyecanlandım ve şimdilik seni şımartmak istiyorum."

"Leydim, kullandığınız ifadelerle daha fazla dikkat etmelisiniz. İstedğim hoşgörü hakkında hiçbir fikriniz yok." Kızın şaşkınlıkla kaşlarını çatması üzerine Sebastian, "Ben beyefendi değilim," diye açıkladı.

"Siz bir kontsunuz, lordum."

"Bu bir unvan Leydi Merrick ve benim karakterimle hiçbir ilgisi yok."

"Sizin için eğitildiniz ve yetiştirildiniz-"

"Ben lanetlendim," dedi öfkeyle. "Ağabeyim Edmund bu unvanı taşıyacaktı ama beş yıl önce bir düelloda öldürüldü."

"Düello mu?" diye tekrarladı, gözleri büyümüştü. "Ne kadar korkunç! Özür dilerim."

"Evet, ben de öyleyim, sizi temin ederim. Özellikle de benim onurumu koruduğu için." Sert bir kahkaha attı. "Sanki üzerinde tartışacak bir şeyim varmış gibi."

"Seni çok sevmiş olmalı."

"Edmund başlığı çok sevdi," diye alay etti Sebastian.

Olivia onun yoğun bakışlarını irkilmeden karşıladı. "Ne oldu?"

Onun meraklı bakışlarını savuşturmak için küstahça, çapkınca ya da küçümseyici bir yorum yapmayı arzuluyordu. Onunla alay etmek, onu kesmek, korkutmak ve uzaklaştırmak istiyordu. Ama bir sonraki sözleri de aynı işi görecekti. "Aptalca bir şekilde genç bir bayana ödün verdim. Ağabeyi bana gelip o kızla evlenmemi istediğinde reddettim. İlk elden bildiğim gibi o masum değildi. Ve yakalanma şeklimiz, bir tuzağa düşürüldüğüm konusunda aklımda hiçbir şüphe bırakmadı."

Elini ağzına götürdü ve kendi ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Kardeşi benden tatmin olmak yerine Edmund'a yaklaştı ve Edmund'un lanet olası onur duygusu onu reddetmekten alıyordu. Düellodan ancak bittikten sonra haberim oldu. Babam bu haberle beni yatağımdan kaldırdı."

Sesine sinen acıyı gizlemeye bile çalışmadı. "Sanki Edmund'un ölümünü ben planlamışım gibi beni tebrik ettiğinde çok şaşırmış ve hovardalık etmiştim." Gözlerini kapattı. "Edmund onun yeri için hazırlanmıştı. Öte yandan ben ..." Sesi kesildi.

Bunları ona neden anlatıyordu? Ağzından dökülen kelimeler daha önce dudaklarından hiç çıkmamıştı.

"Öte yandan sen böyle bir mevki için fazla vahşi ve evcilleşmemişsin," diye sözlerini tamamladı Olivia.

Sebastian gözlerini açtığı anda onu pencereye bakarken buldu ve kendini toparlaması için ona bir nebze mahremiyet sağladı. Onun arkasında durmak için hareket etti, nefesi tepesindeki saç tellerini karıştıracak ve çağrıştıracı kokusu kanını ateşleyecek kadar yakındı. Elleri yumruk şeklinde sıkıldı.

"Bahse girerim vahşi bir çocuktun," diye devam etti, ballı sesi adamın omurgasından aşağı akıyor, sikini sertleştiriyordu. "Büyük olasılıkla derslerine katlanamıyordun, düzenli olarak kirleniyordun, öpüşmekle işin olmayan kızları öpüyordun ve babana sırf böylesine mükemmel bir ilk çocuğa, asla boy ölçüşemeyeceğin bir kardeşe sahip olduğu için inat olsun diye her fırsatta karşı çıkıyordun."

Sebastian onun sezgileri karşısında şaşkına dönmüş bir halde gözlerini pencereden dışarı dikti.

"Yaklaştım mı?" diye sordu.

"Çok yakın," diye huysuzca itiraf etti. "Bu konuşma nasıl bu kadar hızlı bir şekilde son derece kişisel bir hal aldı?"

"Dikkat çekici gözlerin, doğandaki acımasızlığa ve huzursuzluğuna ihanet ediyor. Yaşadığınız bu hayata sizi hangi koşulların itmiş olabileceğini düşünüyordum." Onunla yüzleşmek için döndü. "Baban sana Edmund yerine senin ölmüş olmana ne kadar üzüldüğünü söyledi mi?"

Nefesi sıkılmış dişlerinin arasından tıslayarak çıktı. Olivia onun içine baktı, görmeye hakkı olmayan şeyleri görüyordu. Gözleri onun istemediği bir sempatiyle doluydu,

Lanet olsun ona. Şehvet, evet. Tutku, hayranlık, bunların hepsini ondan istiyordu. Ama acıma.

Çenesi ağrıyana kadar dişlerini birbirine geçirdi.

"Yani kararlısın," diye devam etti, sözleriyle onun yüzünü kızartarak, "ona ve dikkat eden herkese onun gerçekten haklı olduğunu ve senin onun varisi için değersiz bir 'yedek' olduğunu kanıtlamaya kararlısın. Sen böyle bir adam olduğun için hiçbir şeyi yarım yamalak yapamazsın. Hayır, mümkün olan en kötü şekilde isyan etmeliydin. Belki de yaptığın kötülüklerin ortasında yakalanmayı bile umdun. O zaman babanın aşağılanması tamamlanmış olacaktı. Yoksa neden sana ihanet eden o mühür yüzüğünü takasın ki?"

Bir şeyleri kırıp dökmek, parçalara ayırmak istiyordu. Kızın kınamasıyla öfkeden deliye dönen Sebastian, kızın omuzlarından tutup kendine doğru çekti. Sesi alçak ve küçümseme doluydu. "Sözlerin saflığının şaşırtıcı derinliklerini ortaya koyuyor."

Güzel yüzü onun küçümsemesi karşısında kızardı. "Sana zalim olman için hiçbir sebep vermedim."

"Belki de her zaman acımasızımdır," diye alay etti, parmakları kadının kollarının üst kısmındaki yumuşak ete batıyordu. "Benim nasıl bir adam olduğum hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Çenesi kalktı, gözleri öfkeyle parladı. "Çöz beni, Phoenix. Şimdi."

Onu daha yakına çekti. "Sen isyandan ne anlarsın ki?" diye hırladı. "Sen, namuslu kız, babanı memnun etmek için görmeden bir adamla evleniyorsun. Bahse girerim hayatında hiç isyan etmemişsindir!"

"Yaptım!" diye bağırdı, öfkeyle titriyordu. Kırmızı ve nemli dudakları, hızlı nefes alış verişleriyle birlikte aralandı.

İnanmayan bir kaşını kaldırdı, tüm vücudu öfke ve şiddetli arzuyla sertleşmişti. "Ne zaman?"

"Hemen şimdi." Sonra adamın başını aşağı çekti ve dudaklarını onunkilere yapıştırdı.

İkinci Bölüm

O da onu öpmüyordu.

Olivia bu gerçeği hemen fark etti, ama gururu aptallığına son vermesi için ona yalvarsa da inatçılığı vazgeçmesine izin vermedi.

"Öp beni, lanet olası!"

Yarı giyinik hali ve öfkeli gözleriyle kanında bu ateşe neden olmuştu. Phoenix onu çıldırtıyor, bir yandan uzaklaştırırken bir yandan da kendine çekiyordu.

"Küfür etme!" diye mırıldandı.

Ve sonra kolları ona dolandı ve ağzı aç bir şekilde onunkinin üzerinde gezindi. Dili dudaklarında gezindi, alay etti, teşvik etti. Adamın tadı konyak ve kötü şeyler gibiydi ve kızın karnı buna tepki olarak zonkladı. Dudakları soluk soluğa ayrıldı ve adam bu daveti kabul ederek içeri girdi. Dili onunkini aradı, üzerinde ve altında gezindi, hassas sinir uçlarını buldu ve onları kadifemsi yalamalarla okşadı.

Oh. Canım. Cennet. Adam nasıl öpüşüleceğini biliyordu. Ayak parmakları terliklerinin içinde kıvrılıyordu.

Öfkeli ve sahiplenici, aç ve cesur Phoenix, bariz bir beceriyle onun duyularını ele geçirdi. Karşı koyamayarak, daha fazlasını isteyerek onun içine daldı. Daha fazlasını.

"Sakin ol," diye mırıldandı, vücudunu gücüne karşı sabitledi, büyük eli boynuna gitti ve başını omzunun kıvrımına soktu, ağzının tahribi için onu hareketsiz tuttu.

Diğer eli gömleğinin altından kayarak göğsünün kıvrımını bulduğunda, alt tarafını sararak ağırlığını test ettiğinde Olivia inledi. Başparmağı nazik hareketlerle okşuyor, onunla alay ediyordu. Phoenix tekrar tekrar Olivia'nın

Zirveyi zorlayarak, zevk kıvılcımlarının dışarıya ve bacaklarının arasındaki yere yayılmasına neden oldu.

Neden ona acıdığı yerden dokunmuyordu?

"Dokun bana." Adamın bileğini kavradı ve sertleşmiş meme ucunu avucunun içine soktu. "İşte." Vücudu erirken inledi. "Oh, Tanrım, ... her yerime dokun."

"Olivia." Öpücüğü hafif nezaket izlerini kaybetti. O n u yuttu, dili ritmik bir şekilde ağzına girdi, parmakları kopardı ve bükte, meme ucunu çekti, ta ki Olivia için i ç i n ağlayana kadar. Olivia'nın her yeri ağrıyordu. Teni çok sıkı, çok sıcaktı. Giysilerini vücudundan söküp atmak ve çıplaklığını onunkine bastırmak istedi. Bunun yerine onun tenini okşadı, altındaki kemik ve siniri sıktı, vücudunun onunkine karşı ürpermesinin tadını çıkardı. Tanrım, adam cennet gibi kokuyordu, rüzgâr ve deniz gibi, tutku ve saf erkek gibi. Kapı çalındığında, Phoenix uzaklaşana kadar bunu fark etmedi bile.

"Ne oldu?" diye seslendi boğuk bir sesle, bir eli hâlâ kadının göğsündeyken diğer eli kızın sıcak yüzünü boğazına bastırıyordu.

Will kapalı portaldan, "Kaptan, diğer mürettebatla sorun yaşıyoruz," diye bağırdı.

Phoenix hayal kırıklığıyla homurdandı. "Birazdan güvertede olacağım."

Ağır ayak sesleri kapıdan uzaklaştı.

"Hayır..." diye itiraz etti, onun teninin kokusunda, dokunuşunun sıcaklığında, ağzının tadında kaybolmuştu. Onu ele geçiren delilikten kurtulmak için her şeyini verebilirdi ve içgüdüsel olarak onun çare olduğunu biliyordu.

Dudaklarına hızlı ve sert bir öpücük kondurdu. "Gitmeliyim tatlım, hâlâ yapabiliyorken."

"Hayır." Olivia onun boynunu açık ağzına doğru çekti ve adam önce direndi, sonra onu kendine doğru bastırdı, arzusunun sıcaklığını ve sertliğini eteklerinin arasından hissedecek kadar sıkı. Olivia onu umutsuzca, arzuyla öptü, onu da kendisi gibi ihtiyaçtan akılsız hale getirmeyi umuyordu.

Phoenix onu bir lanetle uzaklaştırdı. "Şeytanla flört ediyorsun," diye ısırdı. "Yanmadan önce kes şunu."

Kapı arkasından çarparak kapandığında yüzünü buruşturdu.

Olivia ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi ama güneş gökyüzünde istikrarlı bir şekilde ilerliyordu ve günün bitmek üzere olduğunu biliyordu. Rüzgâr yükselmiş, kulübeye hoş bir esinti getirmiş, havayı ve kanını serinletmişti. Daha önceki davranışlarını hatırlayınca yüzü kızardı ve oturduğu yerde kıpırdandı.

Tanrı aşkına, onun sorunu neydi? Hayatında hiç bir erkeği öpmemiş, ona dokunmamış ya da dokunması için yalvarmamıştı. Hem de Kaptan Phoenix! Bir engerek yılanı kadar tehlikeli ve ölümcül olduğu söylenen bir adam. Neden ondan korkmuyordu? Neden kendini onun bakışlarına bırakmak ve bedenini onun istediği her şeye açmak istiyordu?

Kapı çalındı ve hızla masaya doğru ilerleyerek tabancayı aldı. "Evet?" diye bağırdı, kalbi hızla çarpıyordu. Phoenix geri mi dönmüştü?

Kapı açıldı. "Bu Maggie, leydim," diye seslendi abigail'i.

Olivia rahatlama ve hayal kırıklığı karışımı bir iç geçirdi. Genç hizmetçi içeri girdi, onu üç denizci izledi. Adamlardan ikisi buharlı kovalar taşıyan boyunduruklar taşıyor, üçüncüsü ise küçük kalça banyosunu tutuyordu. Sıcak suyu döktüler ve ardından sandıklarını getirdiler. Tabancaya temkinli bakışlar atan korsanlar aceleyle odadan çıktılar ve Maggie arkalarından kapıyı kapattı.

"İyi misin?" Olivia endişeyle sordu, genç kızın Phoenix'in adamlarının yanında nasıl olduğunu merak ediyordu.

"Um?" Maggie dikkati dağılmış bir şekilde mırıldanarak Olivia'nın şortunun yanına gitti ve giysilerini karıştırmaya başladı. "Oh, evet. Oldukça iyi. Lord Hazretleri bundan emin oldu."

Abigail ona doğru geldi ve kocaman gömleği kolayca kafasına geçirdi. Gömleğin kolu silaha takılınca Olivia silahı bir sandığın üzerine bıraktı ve gömleği de yanına koydu. Kadın

Phoenix'in teninin kokusuyla aşılarmış olan giysiyi hemen ıskaladı.

Maggie elbisesinin bağlarını gevşetmeye başladı. Olivia omzunun üzerinden bakarak, "Ya geri dönerse?" diye sordu.

Hizmetçi kıkırdadı. "Bunun olma ihtimali çok az. Ana direği tamir ediyor."

"Ne?" Olivia pencereden dışarı endişeli bir bakış fırlattı. Rüzgâr hızını artırmaya devam ediyordu. "Neden görevi devretmedi?"

"Rüzgar bu şekilde eserken çok tehlikeli olduğunu söyledi."

"Aman Tanrım!" Olivia kapıya doğru yöneldi. Öldürülebilirdi. Ve garip bir nedenden dolayı bunu düşünmeye dayanamıyordu.

"Leydim! Şimdi dışarı çıkamazsınız. Elbiseniz ..."

Olivia korsesini tuttu ve odadan koşarak çıktı. Güverteye ulaştığında dehşet içinde gökyüzüne baktı. Göğsü hâlâ çıplak olan Phoenix direğe tutunmuş, güçlü kasları eforla gerilmiş, ipeksi saçları kuyruğundan çözülmüş ve yüzüne doğru savruluyordu. Onun bakış açısından, iri cüssesi küçük görünüyordu ama yine de türbûlansta evinde gibiydi. Rüzgâra karşı mücadele ederken hareketleri emin ve etkiliydi, hareketlerindeki ustalıkta korku yoktu. Aslında etrafındaki hiç kimse korkmuş gibi görünmüyordu. Ancak kalbi, göğsünden fırlamaya hazır, panik içinde bir ritimle atıyordu.

Yanına yaklaşan büyük varlığı hissetti ve daha önce neredeyse vurduğu kızıl saçlı adama bakmak için döndü.

"Güvertede olmamalısın," diye homurdandı. "Adamlar seni süzmekten başka bir şey yapamazlar ve kaptan bundan hiç hoşlanmayacaktır."

Maggie arkalarından gelirken, "Ona anlatmaya çalıştım," diye mırıldandı.

"Ne halt ediyor bu?" Olivia ağladı, örgüsünden kopan saçları yüzünün etrafında zar zor görebildiği kadar uçuşuyordu. "Tamirat rüzgâr dinene kadar bekleyemez mi?"

Kırmızı omuz silkti. "Elbette. Ama zaten yukarıdaydı, o yüzden bitirebilirdi."

Rüzgâr yeniden esmeye başladığında bakışlarını Phoenix'e çevirdi. Anka tutuşunu kaybedip serbest kaldığında çığlık attı, vücudu tehlikeli bir şekilde arma tarafından sallanıyordu. Rüzgâr geçip giderken orada asılı kaldı ve sonra tutunduğu yer kaymaya başladı. İzlemeye dayanamayan Olivia, Red'e döndü ve yüzünü onun göğsüne gömdü, yumruklarıyla kirli gömleğini avuçladı. Hiç kimse bir bayrak gibi direğe vurulmaya uzun süre dayanamazdı.

"Lanet olası aptal!" diye bağırdı korsanın göğsüne, güvertedeki adamlar harekete geçerken.

Hayat damarlarını tırmalayan ve zihnine işkence eden bu korkunç korku mantıksızdı. Phoenix sadece birkaç saatlik tanışıklığı olan bir yabancıydı. Ama çok samimiydiler. Ona kendisinin hiç dokunmadığı şekillerde dokunmuştu. Onu pervasız ve vahşi hissettirmişti. Kendini canlı hissetmişti-

Sıcak eller omuzlarını kavradı ve onu döndürerek yüzünü tuz aromalı çıplak tene bastırdı. "Sus, aşkım," diye mırıldandı Phoenix'in derin sesi kulağında, sıcak nefesi boynunda dolaşıyor, saçları etraflarında uçuşuyordu.

Olivia rahatlayarak onun içine gömüldü. Parmakları adamın sırtını tırmalayarak onu kendine çekti. "Seni lanet olası aptal!" diye azarladı.

Kıkırdadı. "Küfür etme, tatlım. Ben iyiyim."

Geri çekildi ve avucunu karıncalandıran bir şaplaqla göğsüne vurdu. "Seninle işim bittiğinde olmayacaksın! Aptal mısın sen? Böyle bir havada orada ne yapıyordun?"

İşte o zaman, hayatını kurtaran kaba ipten dolayı kanayan ve yara bere içinde kalan kolunu gördü. "Koluna bak." Elleri yaraya gitti ve gözleri onunkilere kaydı.

"Önemli bir şey değil," dedi umursamaz bir tavırla ve kızın kendisine vurduğu yeri ovaladı.

Maggie yalın bitti. "I olabilir yapmak benim Büyükannenin şifalı çayı. Pişirmesi biraz zaman alır ama mucizeler yaratır." "Evet, öyle yap." Abigail uzaklaşırken Olivia bakışlarını Phoenix'e çevirdi. "Bunun üzerine sürmek için biraz merhemim var. Kulübeye dönün ve benim ilgilenmeme izin verin."

Gözlerinin mavisi karardı. "Sanırım ısrar edecek ve beni bir silahla ya da başka bir şeyle tehdit edeceksin."

"Eğer mecbur kalırsam."

Alaycı bir yarım selam verdi. "Önden buyurun."

Korsesini kavrayan Olivia, kalp atışlarının yavaşlamasını isteyerek aceleyle kulübeye indi. Tüm yüzü onun kokusuyla işaretlenmişti. Tuzlu ve baharatlı, çalışkan erkek ve saf Phoenix'in zengin erkeksi kokusuydu. Aldığı her nefes onun kolonyasının ve eşsiz kokusunun belli belirsiz izlerini taşıyordu.

Kapıyı açıp sandığının en küçük parçasına doğru koşarken bir yandan da arkasındaki korsanın varlığının acı verici bir şekilde farkındaydı. Etrafı araştıran Olivia küçük bir kavanoz dolusu merhem buldu ve doğruldu, korsan esiriyle yüzleşmek için döndü. Adam kapalı kapı aralığının hemen içinde durmuş, elleri iki yanında yumruk olmuş, dikkatle onu izliyordu. Oda, Phoenix, Olivia ve aralarındaki güçlü çekimden başka bir şey kalmayınca kadar içine çekildi, küçüldü.

"Yaklaş," diye ısrar etti.

Bakışları yere düşerken kaşları birbirine yaklaştı. Olivia da onu takip etti ve adamın göğüslerini engelsiz bir şekilde görmesini sağlayan açık bedenini yakaladı. Aceleyle üstünü örttü, utançtan yanakları kızarmıştı. Yüzü sertti, vücudu taş gibi hareketsizdi, ete kemiğe bürünmüş bir tanrı heykeli gibiydi.

Ona sırtını dönerek merhem kavanozunu sandığının üzerine koydu ve daha önce kendisine verdiği gömleği aldı.

"Eğer bunu kendine sürersen-"

Adam onun yanında belirlediğinde sessizliğe gömüldü.

Phoenix kadar iri bir adamın nasıl bu kadar gizlice hareket edebildiğini anlayamıyordu. Arkasında durdu, o kadar yakındı ki teninin sıcaklığını ve omzunda kararsız bir şekilde gezinen nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordu. G  mleği kızın elinden çekip aldı ve fırlatıp attı. S  z  n   sakınmadan kavanoza uzandı ve açarak merhemden az miktarda aldı. Kavanozu bir kenara bırakıp ellerini tutarken Olivia kıpırdamadan onu izledi. Merhemi s  rt  nen bileklerine s  rmeye ba ladı, dokunu u g   l   ama nazik ve yatı tırıcıydı. Olivia'nın boğazında y  kselen inilti hiç d    nmeden kaçtı.

"Dokunu umdan ho lanıyorsun," diye fısıldadı kısık sesle, "değil mi?"  aresizce y  z  n   kaldırdı ve onun g  zlerinin içine baktı.

Sertçe yutkund . "Yanıyor."

Phoenix ba ını salladı, bakışları bilmi ti. "Bana ağzını a ." Sesi yumuşak olmasına rağmen, komutta hata yoktu.

Adamın b  y  s  ne kapılan Olivia'nın dudakları, adam ba ını kadınıninkine yakla tırınca aralandı. İlk temasta dizlerinin bağı   z  ld . Eğer adam onu kendine  ekmeseydi d   ecekti. Duyuları onun tadıyla dolup ta tı, v  cudu i g  d  sel olarak onun için yumu adı. Ba ı eğildi, m  kemmel uyumu buldu ve acı dolu iniltisi ba ını d  nd rd .

Kollarını onun beline dolayan Phoenix, ayaklarını yerden kaldırdı ve onu k   edeki k    k masaya ta ıdı. Sandalyeyi kenara itti ve onu cilalı y  zeyin üzerine yatırdı. Onu aşağıya doğru takip ederken, ağzı onunkinden hiç ayrılmadı, dili ok ayıcı yalamalarla içeriye s  p rd .

Geceliğinin yırtık kenarlarını kavradı ve sert, sabırsız bir  eki le giysiyi ve altındaki kombinezonu beline kadar yırttı. Elleri hemen kızın ağrıyan g  ğ slerine gitti, uçlarını kopardı, b  kt , kızın arzuladığını hissetmiş olmalıydı. Kadının cinsel organı nemle doldu. Adam onun ırzına geçiyor, yağmalıyor ve talan ediyordu ve bu tam da onun yapmasını istediği şeydi, gemisine ilk geldiğinden beri yapmasını istediği şeydi.

Olivia onun ağzının içinde inledi. "Bana ne yapıyorsun?"

"Bana ne yapıyorsun?" diye sertçe karşılık verdi. "Seni sadece birkaç saattir tanıyorum ve şimdiden beni delirtiyorsun." Kadının boğazını sıktı, sonra da göğüslerine doğru ağzı açık öpücüklerden oluşan yakıcı bir iz bıraktı. "Seni yiyip bitirmek, sikimle doldurmak, mahvetmek istiyorum."

"Phoenix . . . " Kendisi için tamamen yeni olan bu çalkantılı hislerden kaçtı ama ondan kaçamadı. Korsan onu sıkıştırmış, sert vücudu kızın açılmış bacaklarının arasına bastırmıştı. Zorlanan bir meme ucunu aç ağzının içine çekti, dil darbelerinin ve ritmik çekmenin birleşik etkisi, saçlarını sarsıcı bir şekilde kavramasına neden oldu. Kendine yardım edemeyen Olivia yukarı doğru eğildi ve kendini onun ereksiyonunun zorlayıcı uzunluğuna sürttü. Zevk, sıcak ve yakıcı bir şekilde içinden geçti. Sersemlemiş bir halde masanın üzerine yığıldı.

"Hayır," diye emretti göğsünün etrafında. "Durma..." Aletini onun içine soktu, dikkatini diğer göğsüne verdi ve Olivia yüksek sesle inledi, vücudu yanıyordu. Phoenix, eteklerinin hacmini yoldan çekecek kadar geri çekildi. Eli Olivia'nın seksinin nemli buklelerine değdi ve durdu.

Uzun parmağını arzusunun kayganlığından geçirip yumuşak kıvrımları ayırırken bakışları onunkilere kaydı. Kızın acı çektiği küçük noktayı daireler çizerek ovdu ve kızın ürkek bir çığlık atarak sırtının eğilmesine ve elinin nemlenmesine neden oldu. Adam inleyerek kadının içine girdi. Kadın belli belirsiz bir itiraz mırıldandı ama kalçaları kendi isteğiyle kalktı ve kötücül istilanın içine doğru itildi.

"Çok sıcaksın, çok sıkı." Parmağı tabana doğru kaydı. Serbest eliyle, kaygan ayağı masanın yüzeyine dayanana kadar bacağını kaldırdı. Sonra dizini dışarı doğru iterek onu bakışlarına tamamen açtı. Kadının seksine baktı ve parmağını geri çekti. Olivia büyülenmiş bir halde izledi,

elini ağızına götürdü ve parmağını içine çekti. "Ummm," diye mırıldandı, sesi son derece seksiydi.

İlk bacağını kaldırdığı gibi diğer bacağını da kaldırdı ve açtı. Kızardı, ahlaksız göründüğünü biliyordu, elbisesi mahvolmuştu, göğüsleri açıktaydı ve adamın ağzından ıslanmıştı, seksi açıktı ve ona duyduğu şehvetle parlıyordu.

Phoenix iki elini de kadının bacaklarının arasına soktu; biri korunaklı dudakları aralarken diğeri uzun, nasırlı parmağını tekrar kadının içine soktu. İçeri ve dışarı pompalamaya başladı, bakışları bu manzara karşısında tutuklanmıştı. Sessiz kalmaya çalışırken elleri masanın yuvarlak kenarlarını kavradı, alt dudağı dişlerinin arasına sıkıştı. Haykırmak, çığlık atmak istiyordu. O kadar harika hissettiriyordu ki, dayanmakta zorlanıyordu. Gerginlik midesini sarıyor ve sıcak dalgalar halinde dışarı fırlıyordu. Bunu anlamıyordu ama vücudu biliyordu, kalçaları onun hareketlerine uygun olarak kalkıyordu.

Onun için o kadar ıslak, o kadar vahşiydi ki, Olivia, daldırdığı parmağı içinde tutmaya çalışan vücudunun emme seslerini duyabiliyordu. Ve sonra onun içinde daha fazlası vardı

-Kremiyle sıırıslıkam olmuş iki parmağını sokup çıkarıyordu. Dudağını bıraktı ve vücudu titreyerek haykırdı.

"Lütfen..." diye yalvardı ama ne için olduğunu bilmiyordu.

"İyi hissettiriyor, değil mi?" diye homurdandı. "Beni hissetmek

içine. Sikimi seversin, değil mi tatlım? Seni germemi, parmaklarımin dolduramadığı boşluğu doldurmamı."

Yoğun mavi gözleri onu sahiplendiği yerde kilitli kaldı, yavaşça vücudundan aşağı kayarken, yetenekli parmakları işkencelerine hiç son vermedi. Dudaklarını yaladı ve skandal niyeti ortaya çıktı. "Hayır," diye fısıldadı itiraz ederek.

"Benden bunu esirgemeyeceksin," diye ısırıldı. "Seni geri vermeden önce cennetin küçük bir tadı."

Olivia adabın onu durdurmasını, uzaklaştırmasını gerektirdiğini biliyordu ama yapamazdı, Phoenix ona şu anda baktığı gibi bakarken olmazdı. Dirseklerinin üzerine kalktı ve

Ağzının aşağı inişini, dilinin kızın cinsel organının yaprakları arasından ateş gibi kayışını izledi.

Kalçalarını huzursuzca masaya vuruyordu. Korkunç, harika ve kötüydü. Ve buna bayıldı, adamın ona hissettirdiklerine bayıldı, onun tamamen kendisine odaklanmasını izlemeye bayıldı. Usta dili Olivia'nın ağrıyan seksini aynı anda hem yatıştıracak hem de heyecanlandıracak şekilde yalıyordu. Olivia bacaklarını daha da açarak adamın ağzına doğru eğildi, adamın hızla okşayan parmaklarına rağmen tam da söylediği gibi kendini boş hissediyordu. Korkutucu bir anlayışla, tam olarak neye ihtiyacı olduğunu biliyor gibiydi, dili, işkencesinin kaynağına, zevkinin kaynağına karşı fiske atarken sert tutuldu. Phoenix dizlerinin üzerine çöktü ve tüm becerisini onu akılsızca tatmin etmeye yoğunlaştırdı. Daha fazla dayanamayana kadar, etine karşı erotik zevk sesleri çıkararak onu daha yükseğe bastırdı. Parmakları daha hızlı hareket ediyor, dili daha sert yalıyor, hırıltıları daha da yükseliyordu.

Orgazmı çığlık atmasına neden oldu, tüm vücudu masanın üzerinde gerildi ve adamın ağzına karşı coşkuyla sarsılırken hislerle titredi.

Bacaklarının arasında kaldı, parmaklarını ondan kaydırıp ve nefes alış verişini yeniden kontrol altına alıncaya kadar kaybın yerine dilini koydu. Ancak o zaman ayağa kalktı ve vücudunu kendi vücuduyla kapladı.

"Phoenix . . . "

Onu kendine doğru çekti, vücudu sertleşmiş ve terden ıslanmıştı. Olivia ona verdiği zevkin aynısını hissetmediğini biliyordu.

"Bana ne yapacağımı söyle," diye yalvardı onun boğazına karşı. "Seni nasıl memnun edeceğimi söyle."

"Yaptın," diye sert bir fısıltıyla ona güvence verdi. "Ağzıma boşaldığını hissetmek "Eşsiz bir deneyimdi, aşkım."

"İstiyorum-"

"Ne istediğini biliyorum," diye araya girdi kuru bir sesle. "Lütfen. Ben de seni memnun etmek istiyorum."

"Hayır."

Gözleri kapandı ve başı yana, adamın ağzından uzağa düştü. "Beni bu şekilde istemiyorsun."

"Bana bak." Phoenix iri elleriyle kızın yüzünün iki yanını kavradı ve onu kendisine bakmaya zorladı. Ateş mavisi bakışları onunkileri yaktı. "Bu seni isteme meselesi değil, senin için en iyisini isteme meselesi. O ben değilim."

Gözleri doldu, duyguları dağıldı ve kafası karıştı. "Sadece seni memnun etmek istiyorum."

İç çekti. "Yapabileceğimden daha fazla kontrol istiyorsun."

Adamın yüzüne baktı, o kadar yakışıklı ve tutkuyla kızarmıştı ki. Gözlerindeki bir şey -temkinli bir yumuşama- kalbini çekiştirdi. Parmak uçlarını adamın ağzına değdirdi ve adam parmak uçlarına aceleci bir öpücük kondurdu. Saçlarına uzanan Olivia, yüzünü çerçevelemek için saçlarını kendine doğru çekti. "Sen hayatımda gördüğüm en muhteşem yaratıksın. Her yerine dokunmak, ağzımı üzerine koymak, seni benim için çıldırtmak istiyorum ..."

"Olivia." Sesi acı dolu bir fısıltıya dönüşürken gözleri hırıltılı bir nefesle kapandı. "Lanet olsun sana."

Phoenix ayağa kalktı ve pantolonunun paçasını açtı, o kadar hızlı hareket ediyordu ki onu görecektir zamanı yoktu. Adam ona doğru eğildi ve kadın onu sıcak ve sert bir şekilde cinsel organının kıvrımlarında hissetti. Titredi, vücudu yavaş yavaş canlanmaya başladı.

"Bana sıkıca sarıl."

"Evet . . ." Boğulmakta olan bir kadın gibi ona sarıldı.

Sonra kalçalarını döndürerek sikini kadının kaygan dudaklarının arasından kolayca geçirdi. Kadın gerildi, gerilmeyi ve acı çekmeyi bekledi ama bu hiç olmadı. Ona karşı hareket etmeye başladı, kalçalarının onunkilere karşı itici, acil bir ritmi vardı. Aleti sıcak ve sertti, kadının seks kıvrımlarına doğru pompalarken, sıkı topları vücudunun nemli açıklığına tokat atıyordu. Ama arzuladığı tam birleşmeden uzak duruyordu.

"Bacaklarını etrafıma sar," diye soludu. "Benimle birlikte hareket et."

. . evet . . ." Teni ellerinin altında ısındı, nefesi

ciğerlerinden kabarıyordu.

Kalçalarının arasında hararetle hareket eden adamın ağırlığı, içindeki acıyı tazeledi. Bu zevki tekrar yaşamak isteyen Olivia onun altında kıvranıyor, vücudu uçuşuma doğru koşarken sırtını pençeliyordu. Coşku onu vurduğunda hıçkırdı ve sonra Phoenix ona karşı kaya gibi sert bir şekilde gerildi. Yanan nem, titreşen fısıkiyeler halinde karnına doğru aktı.

Kollarında titrerken onun adını haykırdı.

Sebastian yüzünü Olivia'nın boynunun güzel kokulu kıvrımlarına gömdü ve kalpsiz bir hödük olduğu için kendine lanet etti. Kontrollü olması onun için bir gurur kaynağıydı ama bugün hiç de öyle değildi. Onu Seawitch'in güvertesinde çenesini meydan okurcasına eğmiş ve elinde gereğinden fazla ağır bir kılıçla gördüğü andan itibaren büyülenmişti. Gün ilerledikçe ona olan hayranlığı daha da artmıştı. Sadece güzelliğine bile karşı koymak imkânsızdı, ama ateşine, tutkusuna ... Ona dokunmaya, nefes almamayı tercih etmekten daha fazla direnemezdi.

Hiç kimsenin yapmadığı gibi ona yardım etmeye, yaralarını sarmaya çalışıyordu. Ve o da bunun karşılığını Olivia'nın açıkta kalan göğüslerine şehvetle bakarak ve Olivia örtünmek istediğinde gömleğini çıkararak vermişti. Olivia istekliydi, hevesliydi ama onun iyiliği için çekip gitmeliydi. O asla Olivia'nın hak ettiği koca olamazdı. Buna rağmen, Olivia'yı aç bir adama ziyafet çeker gibi yaymış ve doymak bilmez dokunuşlarıyla onu aşılamıştı.

Ve bunu tekrar yapmak istemezse lanet olsun. Hemen.

Sebastian dirseklerinin üzerine kalktı ve Olivia'nın tutkusuyla kızarmış güzel yüzüne baktı. Neredeyse iyi olup olmadığını soracaktı, ama Olivia'nın gözlerindeki şaşkın bakış, dile getirilmeyen soruyu yanıtladı. Yüz ifadesi büyük olasılıkla onunkini yansıtıyordu.

Olivia'nın ayrılmış dudaklarına hızlı ve sert bir öpücük kondurduktan sonra kollarını onunkilerden ayırdı. Olivia tümüyle ateşli ve arzuluydu, masumiyetinde bile onu neredeyse dayanamayacağı kadar memnun eden, şiddetle tutkulu bir kadındı. Denenmemiş ve eğitilmemişti, tepkisini saklayacak ya da herhangi bir oyun oynayacak kurnazlığı yoktu. Daha önce hiç kimsenin ona hissettirmediği bir şekilde istendiğini, ihtiyaç duyulduğunu hissetmişti.

Onun tohumuyla parlayan gergin karnına bakan Sebastian, ezici bir sahiplenme dalgasına kapıldı. Onu her yerde bu şekilde işaretlemek, tamamen damgalamak istiyordu, böylece başka hiçbir erkek ona dokunamayacaktı. Uykulu gözleri onu öyle bir sıcaklıkla takip ediyordu ki nefesi kesildi. Ona bakışı, arma üzerinde kaydığı zamanki paniği... Biri onun iyiliğini düşünmeyeli ne kadar olmuştu? O kadar uzun zaman önceydi ki, zar zor hatırlayabiliyordu. Sadece onun şefkatli ilgisine duyduğu minnettarlık onun tamamen mahvolmasını engellemiştir.

Sebastian onu babasına geri götürme düşüncesiyle acı çekiyor, onu uzaklara götürebilmeyi ve geçmişindeki seçimlerden, birlikte olmalarını imkânsız kılan seçimlerden uzak tutabilmeyi diliyordu. Daha önce yaptığı hiçbir şeyden pişmanlık duymamıştı. Şimdi hepsinden pişman olmuştu.

"Sana banyoyu önerirdim," diye mırıldandı, "ama su şimdiye kadar kesinlikle soğumuştur."

Küçük kalça banyosuna bakarak gülümsedi. "Bu mükemmel. Teşekkür ederim."

Lavabodan bir havlu aldı ve soğuk suya daldırdı. Sonra ona gitti ve şehvetini vücudundan temizledi, meme uçları dokunuşunun altında büzülürken aleti tekrar sertleşti. Olivia ona kıyasla çok küçüktü, minicik, tatlı kıvrımlı bir mükemmellikti. Ve ona bir hayvan gibi saldırıyordu.

Sebastian sessizce küfrederek kadının tahrik edici görüntüsüne sırtını döndü ve hızla pantolonunu çıkardı. Yumuşak bir tıslamayla soğuk suyun içine battı. Karısına şöyle bir baktı,

Masanın üstünden kayarak alçakgönüllülikle duvara bakarken bir sırtışı ısırdı.

"Kısa süre önce zevk aldığın parçamı görmeyi merak etmiyor musun?" diye sordu.

Kızardı. Olivia gözlerini kaçırarak mayosuna doğru ilerledi ve harap elbisesini şişmiş meme uçlarına doğru tuttu. Büyüleyici bir görüntüydü ve Sebastian'ın vücudu şimdiden tekrar bir performans için can atıyordu. Sebastian çok küçük küvetin içinde kıvrıldı ve kanını soğutmak için suyun soğuk sıcaklığına konsantre oldu. Tatlı suyun bu amaç için ayrılmış olması baba sevgisinin bir göstergesiydi.

Kadın eline ince, Fransız yapımı bir kalıp sabun tutuşturduğunda kaşlarını çatı. Misk ve bergamot kokan bu sabun kesinlikle erkeksi bir tuvalet malzemesiydi.

"Neden erkek sabunu kullanıyorsun?" diye sordu sertçe. Lanet olsun. Kıskanıyordu!

Gözlerindeki ışıltının bir kısmı soldu. "Bu babamın favorisi. Bir eksik ya da bir fazla özlenmeyecek." Kadın arkasını döndü ama bu onun narin yüz hatlarındaki incinmişliği fark etmeden önce değildi.

Sebastian neredeyse özür dileyecekti ama sonra tekrar düşündü. Olivia'nın ona bakmaya gelmemesi en iyisiydi, az önce paylaştıkları yoğun tutkunun daha da olası kıldığı bir durumdu bu. İkisinin de iyiliği için aralarına mesafe konmalıydı. Görünüşe bakılırsa, bu kadına -karısına- karşı düşünölemeyecek kadar tehditkâr bir düşkünüğü vardı.

Banyosunun geri kalanını aceleyle tamamlayan Sebastian, Olivia'nın uyandırdığı yoğun duygulardan kaçmaya hevesli bir şekilde sessizce giyindi. Dışarı çıkarken kapı aralığında durakladı. "Mürettebattan birkaç kişi küvetteki suyu boşaltmak için birazdan aşağıda olacak. Senin için daha fazla ısıtılmasını emredeceğim. Tanrı aşkına, kimseyi vurmayın. Bu biraz zaman alacak."

"Anlıyorum. Teşekkür ederim." Yoğun bir şekilde zaten düzenli olan eşyalarını düzeltmeye odaklanmıştı.

Bagaj.

Kadının sertleşmiş omurgasına baktı ve içinde kıvrılıp bükülen duyguları zapt edemedi. Çenesini sıktı, belli ki duymak istediği ve hak ettiği güvenceleri zorla engelledi. Sadece birkaç dakika önce göz kamaştırıcı bir yakınlığı paylaşmışlardı ve şimdi garip yabancılardan daha fazlası değillerdi. Aralarındaki uçurum, huzursuz tedirginliğini hafifletmek yerine onu derinden yaraladı.

Perişan bir halde, tek kelime etmeden çıktı, kapı kesin bir klik sesiyle arkasından kapandı.

Olivia sabit bir esinti hissiyle uyandı. Pencereilerin dışındaki dalgalı manzaradan yelken açtıklarını anladı. Odaya baktı ve kendini yalnız buldu. Phoenix bir önceki akşam dönmemişti, görünüşe göre o gece için emekli olduktan sonra da dönmemişti.

Kapı çalındı ve Phoenix'i tekrar görmek için sabırsızlanarak kapıyı açmaya koşarken kalbi yerinden fırladı. Onun yerine orada duran Maggie'ydi. Abigail, hanımının hayal kırıklığından habersiz, parlak bir gülümsemeyle içeri girdi.

Olivia dilini tutmaya çalıştı ama merakı galip geldi. "Bugün Kaptan Phoenix'i gördünüz mü?"

"Evet," dedi Maggie neşeli bir ses tonuyla. "Bu sabah erkenden, Seawitch'le gitmeden önce. Yola çıkıyoruz leydim. Mürettebat birkaç gün içinde Barbados'ta limana yanaşacağımızı söyledi."

Seawitch. Olivia'nın kalbi midesine inmişti. Phoenix ondan uzaklaşmak için babasının gemisine taşınmıştı, bu acı verici bir şekilde belliydi. Yüzü utançtan kızardı. Büyük olasılıkla onun en kötü ahlaksız olduğunu düşünüyordu. Öyle değil miydi?

Perişan bir halde başını salladı. Arzudan aklı başından gitmişti ama korsan kesinlikle aynı şeyi hissetmemişti. Kızın bekâretini bozmamak için aklını başına toplamıştı, bu da onu almak istemediğini açıkça gösteren bir durumdu.

karısı olarak. Ona İngiltere'ye kadar eşlik edecek, feshini alacak ve arkasına bakmadan yelken açacaktı. Kadın ise günlerini istemediği kocasının hasretini çekerek geçirecek, ancak tek istediğinin o olduğunu keşfedecekti.

Olivia Barbados'a ulaşana kadar geçen üç günü Phoenix'in kulübesinde geçirdi. Terk edilişini her hatırladığında sıkılıyor ve acınası bir şekilde ağlıyordu, kafasını dağıtmak için burnunu sokmaya başladı. Çekmecelerini, masasını ve dolaplarını karıştırırken, Dunsmore Markisi'nden Sebastian Blake'e yazılmış, kurdeleyle bağlanmış mektuplar buldu. Onun mührünü taşıyan yasal belgeler ve takma adını gösteren aranıyor posterleri buldu. Elbette şüphelenmişti, yoksa iyiliklerini asla bu kadar rahatça yapmazdı. Ama üç günün sonunda artık hiç şüphesi kalmamıştı.

Bir korsanla evliydi. Bu düşünce onu heyecanlandırmıştı. Şimdi onu elinde tutmanın bir yolunu bulmalıydı.

Üçüncü Bölüm

Sebastian iskelenin dibinde Olivia'yı içler acısı bir sabırsızlıkla bekledi. Onu bir gecedir görmemişti ve ona göre bu bir gece bile çok uzundu. Seawitch'e geçmeden önce Will'e, limana yanaştıklarında onun için yerel bir handa kalacak yer ayarlamasını emretmişti, üç geceyi hamakta geçirdikten sonra bir yatakta uyuma fırsatını çok seveceğinden emindi. Muhtemelen çok yorulmuştu. Yorgun olduğunu biliyordu. Seawitch'teki kamarası yeryüzündeki cehennem gibiydi; devasa, kadife örtülü, sayvanlı bir yatağın sergilendiği çökmekte olan bir oda.

Geceler işkence gibiydi, ipek çarşaflar onun kokusuyla doluydu, kanını yakıp kavuran kalıcı bir kızılık. Onu çıplak ve altına yayılmış, ağrıyan aletini vücudunun derinliklerine sokmuş, dili ile ağzının çatısı arasında sıkışmış olgun bir meme ucunu hayal etmişti.

Karşı konulmaz sevişme ihtiyacı onu şehvet dolu bir fahişe bulmak için şehre inmeye zorlamıştı. Birkaç tane bulmuş, birkaçını okşamış, birkaçını öpmüş ve hepsini terk etmişti. En yetenekli fahişeler bile Olivia gibi öpüşemiyordu, sanki ona sahip olamazsa ölecekmiş gibi öpüyordu onu.

Ona deliler gibi aşıktı.

Sebastian omuzlarını yuvarlayarak oradaki gerginliği hafifletmeye çalıştı. Boynunun arkasını ovuşturdu ve hana doğru baktı, etkilendiği baston için hemen minnettar oldu. Karısı görüldüğünde bükülen dizlerini destekliyordu.

Tüm kasaba donmuş gibiydi, hareketli sesler sadece martıların çığlıkları kalana kadar belirsizliğe gömüldü. Kalabalık dağıldı ve Olivia'nın ona doğru yürüyen altın güzelliği ortaya çıktı. Zengin saçları başının üzerine yığılmıştı; dikkatsiz, sanatsız bukleler çalışkan bir düzensizlik içinde yuvarlanıyordu.

Boz renkli elbisesi en iyi ipekten yapılmıştı ve ada güneşinde dalgalanan suyun üzerindeki ışık gibi parıltıyordu. Dolgun göğüslerini, ince belini ve kremi tenini mükemmel bir şekilde sergiliyordu. Geniş, tüylü şapkası yüzünün büyük bir kısmını adamın görüşünden saklıyordu ama onu başka hiçbir şeyle kıyaslayamayacağı kadar kırmızı olan ağzını ortaya çıkarıyordu. Adamın nutku tutulmuştu, nefesi kesilmişti, onu görünce acı verici bir şekilde tahrik olmuştu. Olivia ilk suyun elmasıydı. Ve şu an için, onun elmasıydı.

Sebastian hayatında ilk kez babasına minnettardı.

Son birkaç uykusuz gece boyunca, onu düşüncelerinden uzak tutamayarak, içinde bulundukları durumu düşünmüştü. Olivia, kimliğini kanıtlayabilirse evliliklerini sürdürmek istiyordu. Böyle bir birlikteliğin her ikisi için de sayısız faydası olacağını düşünüyordu. Elbette Olivia ondan daha iyisini hak ediyordu. Ona anlatmaya çalışmıştı. Ona sahip olmakta ısrar ederse, onu bir kenara atmak için ne kadar aptal olabilirdi? O aptal bir adam değildi. Pervasız ve bencil olabilirdi ama kesinlikle aptal değildi.

Karısı olan hayal onun önünde durdu ve Sebastian'ı hayrete düşürerek öyle bir reverans yaptı ki, şapkasının kenarı olmasa alını toprağa değecekti. Sebastian kaşlarını çattı. Ne halt ediyordu bu kadın?

"Lordum," diye mırıldandı saygıyla.

Kasaba derhal çılgınca faaliyetlerine yeniden başladı.

Aşağı uzanarak Olivia'yı ayağa kaldırdı. Olivia şapkasıyla gözlerini ondan korudu, bu onun ateşli doğasına uymayan uysal bir hareketti. Ruhunun derinliklerinden gelen bir ihtiyaçla onun güzel gözlerini görmek ve güzel yüzüne bakmak istiyordu. Onun bu davranışına sinirlenen Sebastian sert bir şekilde konuştu. "Neyin var senin?"

Bu mümkün değildi ama yine de başı daha da aşağı indi, ta ki adamın görebildiği tek şey lanet olası şapkasının tepesi olana kadar.

"Sizi tekrar rahatsız ettiysem özür dilerim lordum. Gücendirmek istememiştım."

Yine mi? Neden bahsediyordu?

Sebastian kızın dirseğinden tutup onu iskeleye doğru sürükledi, kamarasına varana kadar durmadı ve önce onu içeri itip kapıyı arkalarından çarparak kapattı. Şapkasına sinirlenen adam, rahatsız edici eşyayı çıkarıp bir kenara fırlattı. Kadının güzel yüzü ve gözyaşları ona göründü. Hemen pişmanlık duydu. O bir ahlaksızdı.

"Neyin var senin?" diye sorarak onu kucağına çekti. Olivia onun içinde erimeden önce bir kalp atışı kadar sert durdu.

"Bana kızgınsın."

"Hayır," diye inkar etti, elleri kadının omurgasının kıvrımlarını okşuyordu. "Kafam karıştı."

Yüzünü onun göğsüne gömdü ve hıçkırarak ağladı. "Benim bir ahlaksız olduğumu düşünüyorsun."

Şaşkınlığı devam etti ama ağzı kızın saçlarına doğru kıvrıldı. "Belki biraz."

Daha yüksek sesle hıçkırdı.

"Ama hoşuma gidiyor," diye düzeltti aceleyle.

"Yapamazsın!" diye karşı çıktı boğuk bir sesle. "Beni terk ettin ki kendimi bir daha sana atmayayım. Ve atmayacağım da. Bir daha asla, yemin ederim."

Ah! Sebastian aptal gibi sıırttı.

Sesini alçak ve yatıştırıcı tuttu. "Aramızda okyanus olmasaydı, seni daha da azdırırdım Olivia. Perişan haldeydin. Geminiz saldırıya uğradı, tacize uğradınız ve kocanızın bir suçlu olduğu ortaya çıktı. O şartlar altında bedenini almak benim için onursuzluk olurdu. Yaptıklarım yeterince kötüydü."

Gözleri tehlikeli bir şekilde parlayarak ondan uzaklaşmaya çalıştı. "Sen onurlu bir adam değilsin! Bunu kendin söyledin. Uzlaştığın bir kadınla evlenmeyi reddettin ve yine de evli olduğun kadın bakire kaldı." Terlikli ayağını yere vurdu. "Ben aptal değilim! Gerçeği kabul et."

"Gerçek mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Nasıl istersen, tatlım. Gerçek şu ki, seni umutsuzca istiyorum. Yemyeşil bedenini alıp altına sermek ve kıpırdayamaz hale gelene kadar üzerinde tepinmek istiyorum. Kıymetli kızlığını bozmak ve seni başka bir erkek için mahvetmek istiyorum. Sikimin etrafına gelirken ismimi inlediğini duymak istiyorum. Benden ve seni ne kadar iyi tatmin edebileceğimden başka bir şey düşünmeyene kadar seni tekrar tekrar tohumumla doldurmak istiyorum."

Gözleri kocaman açılmış, dili alt dudağını ıslatmak için dışarı fırlamıştı. "Aman Tanrım."

"Cennet," diye mırıldandı. "Evet, öyle olacağından şüpheleniyorum."

"Eğer gerçekten istiyorsan bunları yapmak senin hakkın. Ben senin karınım."

Sebastian kollarını kavuşturdu. "Bundan eminsin, değil mi?" Gülümsemekten kendini alamadı. Onun merak edeceğini ummuştu.

Çenesi kalktı. "Evet, bundan eminim."

"Eşyalarımı karıştırmışsın."

Başını salladı.

"Peki siz bu gelişme hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Olivia ellerini kavuşturdu, alçak korsesinden kaçma tehlikesi geçirene kadar gür göğüslerini yerinden oynattı. Ağzı çöl gibi kurudu, şehvet ve takdir duyguları iliklerine kadar alevlendi. Belki de ateşi söndüğünde gelinine sahip çıktığı için pişman olacaktı ama şu anda bunu düşünemiyordu. Hiç düşünemiyordu.

"Bence benim ahlaksızlığımdan hoşlanman iyi bir şey, çünkü kesinlikle daha ahlaksız olmak üzereyim." Derin bir nefes aldı. "Beni şimdi baştan çıkarmanı istiyorum. Beni gerçekten karın yap ki İngiltere'ye döndüğümüzde beni bir kenara atmayasın."

Kalbi atmayı bıraktı. Daha doğrusu bacaklarının arasına düştü ve şiddetle çarpmaya başladı. "Neden?" diye sordu, onu kendinden ödün verecek kadar çok istediğini itiraf etmesini istiyordu. "Babanı memnun etmeye bu kadar kararlı mısın? Her şeye rağmen onun gururu ve neşesisin. Onun gözünde yanlış yapamazsın."

"Ben asla yanlış yapmadım!" diye tersledi. "Onun gözünde ya da başka türlü."

Sebastian onun sertliği karşısında irkilerek dilini tuttu.

Konuşurken parmak eklemleri gerginlikten bembeyaz olmuştu. "Annem beni doğururken öldü. Benim için önemli olan her şeyi kaybetmişken, babamı nasıl reddedebilirdim ki?"

"Anlıyorum."

Olivia'nın neden onunla evli kalmak istediği önemli olmamalıydı. Başından beri bir eş istememişti ve zaten bir eş sunacak bir hayatı da yoktu. Ama midesi düğümlendi ve alnında soğuk terler belirdi. "Yani onu mutlu etmek için bir yabancıyla evlenmek de dâhil her dediğini yapıyorsun."

Bakışları onunkileri yaktı. "Evet, babam istediği için seninle evlendim ama artık seninle evlenmek istememin nedeni bu değil. Artık sadece kendimi ve sahip olmak istediklerimi önemsiyorum."

Sebastian donmuş bir halde duruyordu, kadının ipeksi ağının ağırlığını hissediyor ve bunun ona verdiği zevke karşı koyamıyordu. Kararını düşünmeden, sadece hissederek vermişti.

Olivia ona bir erkeğin isteyebileceği her şeyi sunmuştu; bir aile, uzaktayken ona bakacak ve onu özleyecek biri, döneceği bir ev, içine gömüleceği tutkulu bir beden, takdir edeceği bir güzellik ve hayran olacağı bir ruh gücü. Yıllarca bu tür konforları küçümsemiş, hayatta kalmak için sadece aklına ve iradesine ihtiyacı olduğuna yemin etmişti. Kendisine ait olmayan şeyleri dilemesine asla izin vermemişti. Sonra Olivia, hak etmediği bir mutluluk vaadiyle hayatına girmişti. Ne kadar bencil ve benmerkezci olsa da Sebastian bunu reddedemezdi.

"Peki ne almak istiyorsun?" diye sordu boğuk bir fısıltıyla.

"Ah!" Ellerini havaya kaldırıp pencereye doğru yürüdü, omurgası kaskatı kesilmişti. **"Git buradan"**, Merrick. Seni utandırdım

kendime bir ömür boyu yetecek kadar."

Sebastian ceketini ve yelegini silkti ve gömleğini kafasına geçirdi.

"Gidin lordum," dedi sertçe, sırtı ona dönüktü.

"Hayır." Yatağın kenarına oturdu ve botlarını çıkardı. İlki bir gümbürtüyle yere düştüğünde, yüzünü ona döndü.

"Ne yapıyorsun?" diye kekeledi.

"Soyunmak," diye yanıtladı. "Giysiler sevişmek için bir engeldir." Sebastian diğ r botunu da bıraktı ve çoraplarını çıkardı. Ayağ  kalktı ve pantolonunu sıyırdı, acı verici bir şekilde tahrik olan siki sıkıştığı yerden kurtuldu.

Olivia gördüğü manzara karışısında nefesi kesildi. "Aman Tanrım!"

Aleti çok büyüktü. Yüce Tanrım. "Bu-"parmağıyla işaret etti-"sığmaz!"

Midesinde uçuşan korku kelebeklerinin yanı sıra, zengin ve baş döndürücü bir heyecan dalgası da vardı. Gösterişli korsanı ilk gördüğü andan itibaren onun üzerinde böyle bir etki bırakmıştı. Olivia, kendisinin de onun üzerinde benzer bir etki yarattığını bilmenin heyecan verici olduğ nu inkâr edemezdi. Görünüşe bakılırsa kızın tuhaf c retk rlığı ona o kadar da itici gelmiyordu, bu da içini rahatlatan bir gerçekti.

Parlak mavi bakışları eğlenceyle parladı ve ağız kıvrılıp büyüleyici gamzesini ortaya çıkardı. "Teşekkür ederim, tatlım. Az önce bana bir kadının erkeğine verebileceğı en büyük iltifatı verdin."

Olivia durdu. Erkeğı. Kocası. Onun kocası.

Ondan daha fazlasını istiyordu, bir ömür boyu. Sebastian Blake -hukukçu, korsan, akran- onun tüm fantezilerini ger eğ  dönüştürebilirdi. Hissettiğı her türlü şüphe eriyip gitmişti.

Muhteşemdi. Tamamen  ıplak ve onun görüşüne açık, mükemmeldi. Kaslarla dalgalanmış, arzuyla gerilmiş, uyarılmayla ağırlaşmıştı; onu görünce ağız sulandı.

Bakışlarını onun öfkeli ereksiyonundan ayırdı ve o yoğun mavi gözlere baktı. "O zaman bana sahip olacak mısın?"

"Memnuniyetle. Madem bana sahip olmakta bu kadar kararlısın." Bakışları yumuşadı. "Uyum konusunda endişelenme," diye yatıştırdı. "Seni ıslatacağım ve bana aç bırakacağım, tatlım. O kadar ıslak ve aç olacaksın ki, sikim tereyağındaki sıcak bir bıçak gibi içinde kayacak ve sen de aynı şekilde eriyeceksin."

Kalçalarına nem doldu. "Sesin inanılmaz," diye mırıldandı. "Sen konuştuğunda beynim duracak gibi oluyor."

"Olivia-"

"Saçını serbest bırak," diye araya girdi. "Gevşek halini daha çok seviyorum."

Sebastian ona doğru yürüdü, gelirken kuyruğunu çekiştiriyordu. Gerçekten de saçları onunki kadar uzun değildi ama kürek kemiklerinin altına kadar uzanıyordu ve yürürken mürekkep gibi siyah ipek geniş omuzlarının üzerinden akıyordu. Beline kadar bronzlaşmış ve zevk için yaratılmış bir pagan tanrısına benziyordu.

Onun zevki.

"Ben evlilik ödülü değilim," diye uyardı. "Ben herhangi bir ödül değilim."

"Sen bir hazinesin." Olivia ona doğru tereddütlü bir adım attı. "Tam da olduğun gibi."

Sebastian elini uzattı ve kız ona doğru uçarak kendini onun sıcak kucağına attı. Sebastian'ın ensesini kavradı ve gülümseyen dudaklarını kendi dudaklarına doğru çekti.

Sıcak ve tatlı, şehvetli ağzı onunkinin üzerinde tüy gibi hafifçe gezindi. Onu daha fazla tatmak için daha yakına çekmeye çalıştı, ancak gücü onunkinden çok daha fazla olduğu için kolayca geri çekildi.

"Seyahat etmek için haftalarımız var, aşkım," diye hatırlattı ona nazikçe. "Benden tamamen ödün vermek için dünya kadar zamanımız var. Beni bütünüyle yutmana gerek yok."

Kadınsı gücün çarpıcı bir erkek üzerindeki yeni hissini deneyimleyen Olivia, onu kullanmayı dener. "Siz benimsiniz lordum. Size istediğimi yapabilirim."

Sebastian'ın kolları kızın etrafında sıkılaştı, nefesi sanki kız onu yakmış gibi dişlerinin arasından tıslıyordu.

Eliyle onun yanağını kavradı ve onu inceledi. "Daha önce kimse sana sahip çıkmamıştı," diye mırıldandı anlayışlı bir şekilde, onu bugün olduğu adama, aranan bir adama dönüştürmek için hayatında neler olduğunu merak ediyordu. Kendi kaderini onunkine bağladığı için dehşete düşmesi gerekirdi ama hissettiği tek şey meraktı. "Bunu gururla yapıyorum."

Kocası onu yakıcı bir öpücükle ödüllendirdi, elleri kalçalarını kavradı ve onu çelik gibi ereksiyonuna bastırdı. Onu çok çabuk serbest bıraktı, etrafında dönerek sadece bakışlarının sıcaklığından acı çekmesine neden oldu. Ve sonra arkasında durdu, sessizdi, odadaki tek ses nefes alışverişlerindeki hızlı koşuşturmaydı.

Olivia bekledi. Onun hareket etmesini, kendisine dokunmasını, herhangi bir şey yapmasını bekledi. Hayal kırıklığı içinde dönmeden hemen önce, onun ellerini, emin ve bilgili bir şekilde elbisesinin bağcıklarında hissetti. Nefes nefese, adamın parmak uçlarının belli belirsiz dokunuşları altında ürperdi; parmakları vücudunun içindeydi ve onu mest edecek şekilde okşuyordu. Ağzıyla omzuna yumuşak bir baskı yapan ve kollarını cesurca savuran Sebastian, elbisesini ve korsesini yere itti.

Bir an için, sadece bir an için, Olivia onun kadın giysilerini çıkarma konusundaki bariz uzmanlığını kıskandı ama sonra kıskanmadı, sadece rahatladı. İyi ellerdeydi, yetenekli ellerde. Bir kadının vücudunun tüm sırlarını ve ona en çok zevk veren yerlerini bilen eller.

Usta eller sonsuz bir yavaşlıkla göğüslerinin üzerinden geçerek beline ve kalçalarının tepesine doğru kaydı. Parmaklar, incecik şalvarını avuçlarına alıp hafifçe cinsel organına sürterken, bir yandan da giysiyi uyluklarından yukarıya doğru acı verici bir şekilde çekiyorlardı.

Kocasının sert göğsü sırtına bastırıyor, omuzları onu sarıyor, sıcaklığı onu tüketiyor, nefesi sertçe kulağına çarpıyordu. Son derece güçlüydü ve ondan çok daha iriydi. Onu cüceleştirmişti ama Olivia korkmuyor, onun gücünde teselli, dokunuşundaki şefkatte güven buluyordu. Bir fırça, bir süpürme, nasırlı parmak uçları, ağlamaklı bir inilti ile ona karşı eriyene kadar höyüğünü kızdırdı. Göğüsleri şişti ve ağırlaştı, vücudu uyluklarının iç kısmından aşağıya nem damlattı.

Tam dizlerinin çözüleceğinden emin olduğu anda, o maharetli eller gövdesini yukarı doğru sürükledi, dikleşmiş meme uçlarını okşadı, sonra da kombinezonu başından çekiştirdi. Sebastian'ın göğsüne doğru sarktı ve onun çıplak tenini kendi teninde hissetmeye bayıldı. Sebastian ona henüz dokunmamıştı ama daha şimdiden onu daha önce ittiği sınırdan geziniyordu. Şeytani kıkırdaması kulağında gümbürdedi. Bunu biliyordu.

"Sana bakmak istiyorum," diye fısıldadı, dilini kulağının kabuğunda gezdirdikten sonra onu arkasına döndürdü.

Adamın parlak mavi bakışları onu tepeden tırnağa tararken Olivia kendini hareketsiz kalmaya zorladı. Adamın iri elleri uzandı ve Olivia'nın omuzlarının üst kısmını okşadıktan sonra kollarından aşağıya doğru kayarak arkasında karıncalanmalar bıraktı. Parmakları onunkilerle birleşti ve onu kendine doğru çekti.

Alnına şefkatli bir öpücük kondurmadan önce "Çok güzelsin," diye nefes aldı. "Sen büyüleyici bir yaratıksın."

Elleri onunkileri bıraktı ve gıcıklayıcı bir okşayışla yanlarından yukarı kayarak nihayet ... nihayet ! ... ağrıyan göğüslerini avuçladı. İnledi, onun yetenekli baştan çıkarıcılığında boğuldu. Korsanının böyle olacağını biliyordu, odaklanmış ve niyetli, dokunuşuyla, sesiyle, yakınlığıyla duyularını ele geçirmekte hınzırca hassas.

Sebastian ağzını indirip sert uçlarını yalamadan önce dikleşmiş meme uçlarını çekiştirip büktü. "Bana bak," diye emretti.

Olivia kendini onun bakışlarıyla buluşmaya zorladı, orada için için yanan ihtiyaçla ısındı. Alt dudağını endişeyle yaladı ve adam inledi, ağzı onunkine bastırmak için aşağı indi. Dili, ardından gelecekleri ima edercesine derinlere doğru ilerledi. Bir eli göğsünü yoğururken, diğeri bileğini kavradı ve elini sikine götürdü.

Adamın ipeksi ağırlığı avucunu yakarken nefesi kesildi. Beklediği gibi değildi, en ince ipekten daha yumuşak ve pürüzsüzdü ama yine de sıcaktı ve hayatla titreşiyordu. İçinde nasıl hissedeceğini merak etti. Onu sıcaklığıyla yakacak mıydı? Onu yumuşaklıkla okşayacak mıydı? Olivia beklentiyle titredi. Ne olursa olsun, bunun ona zevk vereceğini biliyordu. Kocasıyla ilgili her şey onu memnun ediyordu.

Sebastian parmaklarını onunkilerin üzerinde kıvırdı ve kısa süre içinde ona karşı titremesine neden olan sert, hızlı bir ritimle elini onun uzunluğunda yukarı ve aşağı hareket ettirdi. Kız bu işin üstesinden geldikten sonra, Sebastian kızın kendisini tatmin etmesine izin verdi ve elini kızın bacaklarının arasına soktu.

Aynı anda her yerdeydi; ağzında, göğsünde, elinde, seksinin içinde. Her şey çok fazlaydı ama yine de değildi. İstiyordu ... "Daha fazla," diye ısrar etti.

Onun ağzına karşı gülümsedi. "Siren. Denizde bulundu ve beni evliliğe sürükledi."

Olivia geri çekildi, şaftını serbest bıraktı.

Parmaklarından biri daha kızın sıcaklığına doğru yukarı doğru kaydı ve kız kapana kısıldı, olduğu yerde kaldı.

"Şikayet etmiyorum," diye ipeksi bir fısıltıyla güvence verdi. Sebastian bir kolunu kızın beline dolayarak ayaklarını yerden kaldırdı, onu yatağa taşıırken parmakları hâlâ kızın içindeydi. Önce dönüp yatağa uzandı, onu üzerine örttü, kolu aralarında sıkışmıştı, parmakları hâlâ onun içine pompalıyordu. Vücudu bu hoş istilanın etrafında kenetlenirken gözleri bir iniltiyle kapandı. Çaresizlik içinde adamın elinin üzerinde kıvrandı.

Kanı şurup gibi yoğun ve sıcaktı, onu terletiyordu. Olivia başını onun göğsüne doğru eğdi ve meme ucunu hissetti

yanagını fırçaladı. Hafifçe döndü ve adamın ona yaptığı gibi onu ağzına aldı. Nefesi boğazında düğümlendi, vücudu onunkinin altında sertleşti. Aletine uzanarak, ona gösterdiği gibi sert ve hızlı bir şekilde tekrar okşamaya başladı. Kendini yaramaz ve ahlaksız, onun kollarında vahşi bir kadın gibi hissediyordu. Kalçaları adamın eline karşı sallanıyor, onu daha derine itiyordu.

"Artık yok," diye homurdandı. Sebastian onu altında yuvarlayarak çoraplı bacaklarını kendi bacaklarıyla açtı. Durakladı, göğsündeki tüyler kızın ağrıyan meme uçlarına sürtünüyordu. Parmakları kızın içinden kaydı ve parmaklarındaki kremi kızın şişmiş açıklığının etrafına yaydı. Daha yukarıya doğru hareket etti, kayganlığı ağrıyan tomurcuğunun üzerine sürterek onun altında kıvranmasını ve yalvarmasını sağladı.

"Sebastian . . ."

Yüzünü onun boynuna gömdü. "Adımı tekrar söyle."

"Sebastian ... bana yardım et ... Yanıyorum. . ."

"Evet, aşkım," diye cesaretlendirdi, parmakları daha hızlı kayıyordu. "Benim için yan."

Sırtı kamburlaştı, gözleri açıldı, kenarda asılı kaldı ... çok yakın ... çok yakın ...

Adamın eli seksini bırakıp dizine gittiğinde Olivia ona lanet etti.

"Sabır," diye mırıldandı kısık sesle. "Seni oraya götüreceğim."

Bacaklarını beline doğru çekti ve ereksiyonunun ağır sıcaklığı kadının damlayan açıklığını dürttü. Bakışları onunkilere kilitlendi, alnı terden boncuk boncuk olmuştu. Başını eğdi ve "Özür dilerim aşkım," diye mırıldandı, hemen ardından sertçe ve derinlemesine içine girdi.

Olivia bir çığlık attı, zevkini yok eden acı karşısında irkildi. Adamın altında hareketsiz kaldı, gözleri yaşlarla doldu ve taşı.

Sebastian'ın dili bir kedinin uzun ve yavaş hareketleriyle ıslaklığı yalayıp yutuyor, amansızca içine bastırırken bile onu rahatlatıyordu. "Yavaş girseydim," diye açıkladı, "acı daha kötü olurdu." Başını ellerinin arasına aldı

Elleri, gözleri pişmanlıkla yumuşak ve şefkatliydi. "Hissettiğin bu rahatsızlığın iyi bir yanı da var."

"Ne oldu?" diye nefes nefese kaldı. Adamın endişesini görebiliyor, dokunuşundaki saygıyı hissedebiliyordu.

"Ben iyi ve gerçekten tehlikedeyim. Benimle evlenmek zorundasın, yoksa mahvolurum."

Elinde olmadan, Olivia canı yanmasına rağmen güldü. "Şanslısınız ki lordum, biz zaten evliyiz."

"Ah." Geri çekildi ve sonra tekrar öne doğru kaydı, kadın yüzünü buruşturduğunda kaşlarını çatı. "Ben şanslı bir adamım. İtibarım kurtuldu." Sonunda sikini kabzasına kadar gömdüğünde bile acı azalmaya başladı. Adamın hırıltılı iniltisi kadının ürpermesine neden oldu. Başını kadının göğsüne doğru eğerek onu emdi.

İri vücudu gerildi ve esnedi, bir ritim başlattı ve bunu sürdürdü, kuzguni saçları etraflarında bir perde gibi, onun derinliklerine pompaladı. Ağzı sihirliydi, dili meme ucunun dik tepesinin etrafında dönüyordu. Sebastian'ın sikinin çeliği yanmaya başladı, çıkardığı erotik seslerle yoğunlaşan harikulade bir his.

"Bacaklarını aç," diye yalvardı, kadın açıldığında bariz bir zevkle nefesi kesildi ve itişlerine daha fazla erişim sağladı. "Vücudunu bana doğru bastır. Tanrım, evet. Livia ..."

Vahşi Kaptan Phoenix onun ellerindeydi.

Olivia yukarı doğru kalktı, adamın terinin tenine yapıştığını hissetti. Kasılmış kalçalarını kavradı, taş gibi sert hislerine hayret etti. Adam kalçalarını döndürerek onun zevk kaynağına sürtündü ve karıncalanmalar dışa doğru yayılarak tenini kızarttı. Ona tekrar bastırdı, hareketi tekrarladı, vücudunu sansasyona boğdu.

Kalçaları sonsuz bir döngü içinde itiyor ve dönüyordu, tekrar tekrar, onu daha yukarılara sürüklüyordu. Hareketlerindeki aceleciliğe rağmen dokunuşu garip bir şekilde nazikti. Şefkati Olivia'nın kalbine işledi ve gözlerini yaşarttı. Olivia inledi, onun sahipliğinde kayboldu. Çok iyi hissettiriyordu, sürtünme çok derin, gerilme enfesti.

"Evet, aşkım ..." Kalın ve zevkle bulanıklaşan sesi onu alevlendirdi. "Çok iyi hissediyorsun..."

Onu hızlı, sert vuruşlarla doldurdu, artık nazik olamıyordu ve kızın umurunda değildi. Nazik olmak istemiyordu. Tutku istiyordu, onun tutkusunu.

İçinin derinliklerinde, rahmi kasılmaya, sonra da spazm geçirmeye başladı. Bir çığlık atarak sırtını döndüğünde, iç kasları açgözlülükle Sebastian'ın istilacı şaftını kavrarken paramparça oldu. Sebastian kalçalarını sabitledi, onu itme hareketleri için yerinde tuttu, zevkten öleceğini düşünene kadar zevkini çekti. Ancak kadın yatağa doğru sarktığında onu takip etti, ona karşı titriyor, adını haykırıyor, içini kavurucu bir sıcaklıkla dolduruyordu.

Bittiğinde, Olivia sersemlemiş bir halde yatıyordu, çökmekte olan bir zevk girdabında tek dayanak noktası olarak kocasına sarılmıştı.

Sesi hâlâ tutkuyla boğuklaşırken konuşması uzun zaman aldı. "Umutsuzca uzlaştık," diye mırıldandı ve hemen derin bir uykuya daldı.

Sebastian ay ışığının aydınlattığı iskeleyi hızlı adımlarla geçti. Toplantısına geç kalmıştı ama geç kalması onun için pek önemli değildi. Şu anda önemli olan tek şey uyuyan karısı ve onun kaybolduğunu fark ederse yaşayacağı panikti.

Olivia onun kendisine olan bağlılığından emin değildi, tıpkı kendisi gibi, ama ne olursa olsun vücudunu ona vermişti, onun bir beyefendi olacağına ve kendisini gelini olarak kabul edeceğine güveniyordu. Hiçbir şey onu onurlu olanı yapmaya zorlayamazdı. Onu babasına geri verebileceğinden ve vekilharçla başarılı bir şekilde savaşılabileceğinden emindi. Kız zekiydi ve adam da geçmişi hakkında dürüst davranmıştı ama kız risklere rağmen onu yatağına almıştı.

Hayatında ona şüpheyle yaklaşan ilk kişiydi, onu gerçekten isteyen ilk kişiydi,

Sadece bir ya da iki saatlik zevk için değil, hayatının geri kalanı için. Onun saygısını kaybetmeyi reddediyordu. Özellikle de şu anda yapmakta olduğu tatsız iş yüzünden.

Sebastian deniz kenarındaki meyhaneye girdi ve eşikte durup gözlerinin içeriye alışmasına izin verdi.

"Geç kaldın, Phoenix."

Başını sese doğru çevirdi. "Pierre," diye soğuk bir şekilde selamladı. "Dominique."

Fransız korsanlar kapının yanında uzanıyorlardı ve Sebastian bir memnuniyet hissi duydu. Konumları mükemmeldi. Söylemeyi planladığı şeyden sonra, acele bir çıkış gerekebilirdi. Bela çıkacağı beklentisiyle o sabah kendi gemisini denize açmış, böylece onu yaralamak için kullanılabilecek hedefleri azaltmıştı.

Birbirinin tıpatıp aynısı olan iki kardeş oturdukları yerde kalmış, ruhları yorgun gözlerle ona bakıyorlardı. Sebastian şehirdeki çoğu hafif eteklinin Robidoux kardeşleri çekici bulduğunun farkındaydı ama hiçbiri onlara hizmet etmiyordu. Kardeşlerin sadist cinsel zevkleri herkes tarafından iyi biliniyordu.

Onlara nefretle baktı. Geçen yıl birçok kez onlara katılma kararından pişmanlık duymuştu. Bir akşam, sarhoş ve perişan bir halde, hayatından ve battığı derinliklerden nefret ederken, Fransızlarla bir şişeyi paylaşmış ve onlar da bir fikir paylaşmışlardı: Bölünmüş bir payla dönüşümlü yolculuklar. O zamanlar kulağa mantıklı ve riskini azaltacak bir plan gibi gelmişti.

Şimdi bu onun en çok hayıflandığı kararıydı. Hayatları bağışlamak için her türlü çabayı gösterdiği ve henüz aktif olarak kendisininkini almaya çalışmayan birini almadığı yerde, Pierre ve Dominique sırf eğlenceleri için öldürüyor ve işkence ediyorlardı.

"Söylentilere göre inanılmaz bir ganimeti paylaşıyormuşuz," dedi Dominique müstehzi sesiyle. Cahil bir göz için ikizlerden daha medeni olanı gibi görünüyordu. Ancak Sebastian onun daha gaddar olduğunu biliyordu. "Bu öğleden sonra ganimetlerin bir kısmının rıhtımdan geçerek size geldiğini gördüm, birinci sınıf bir eşya. Reverans hoş bir dokunuştı.

Onu iyi kırmışsın Phoenix, gerçi ben şahsen aşıklarımda biraz ruhu tercih ederim."

Sebastian'ın içi bastırılmış bir şiddetle doldu ve eli uyluğuna bağlı bıçağa kaydı. Bu adamların karısının görüş mesafesi içinde olduğunu düşünmek onu fiziksel olarak hasta ediyordu. Bu yüzleşmenin zor olacağını biliyordu ama Olivia'nın uzun zaman önce yaptığı şeytan pazarlığından çok uzakta olduğunu düşünerek ona yönelik tehlikeyi hesaba katmamıştı. "Planda bir değişiklik oldu," dedi. "Senin payını para olarak ödeyeceğim."

Pierre ayağa fırladı, sandalyesi yere çarptı. "Piç kurusu!" Kardeşine öfkeli bir bakış fırlattı. "Sana ona güvenilemeyeceğini söylemiştim!"

"Sakin ol," diye homurdandı Dominique. "Adil payınızı almanızı sağlayacağım."

"Cehennem gibi!" Pierre karşılık verdi, sesi alçalmıştı ama öfkesi daha az belirgin değildi. "Kendi payımı şimdi talep edeceğim. O şişko göbekli tüccarın yüküyle ilgili hikâyeleri duydum; güzel Fransız dantelleri ve konyakları, Doğu vazoları ve tabakları, zengin malzemeler, egzotik baharatlar ve altın sandıkları. Son bir yıldır böyle büyüklükte bir avımız olmadı ve onun gibi bir başkasının gelmesi de bir o kadar uzun sürebilir." Fransız, Sebastian'a doğru vahşi bir sırıtışla döndü. "Eğer servetini paylaşmayı reddedersen, hain dostum, gelip kendim almak zorunda kalabilirim."

"Denediğini görmek isterim," diye alay etti Sebastian. "Bu gerçekleşmeden önce gemiyi ve kargosunu yakacağım."

Dominique kardeşinin omzuna dizginleyici bir el koydu ve Sebastian'a spekülatif bir şekilde baktı. "Kuralları çiğniyorsun, Phoenix. Kendi boğazını kesiyorsun diyebilirim. İstediyin bu mu?"

Sebastian güldü. "Her zaman dramatik bir yeteneğin olmuştur Robidoux." Masanın üzerine iki iri çanta fırlattı. "Ginelerinizi alın ve mutlu olun. Minnettar olmalısın. Seni eşyaları elden çıkarma zahmetinden kurtardım."

Pierre cüzdanını kaptı ve elindeki ağırlığı kaldırdı. Gözlerindeki parıltı meblağdan duyduğu memnuniyeti ele veriyordu ama bu yeterli değildi. "Kadını da istiyorum."

"Hayır!" dedi Sebastian, çok hızlı bir şekilde. Hızlı ve derin bir nefes aldı, gizli tutması gereken bir ilgisini açığa vurduğu için kendini lanetledi.

Çantasını toplarken Dominique'in gözleri kısıldı. "Kadını ona ver Phoenix, ödeşmiş olalım."

"O sizin için uygun değil, beyler." Bir adım geri çekildi, aniden Olivia'yla birlikte olmak için sabırsızlanıyordu.

"Bir hizmetçisi var," diye söylendi Dominique, kırılğan bakışları kötülükle parlayarak. "Ve giysileri çok pahalı. Şeytani derecede iyi bir parça. Bahse girerim birileri için çok değerlidir. Böyle bir güzellik pahalıdır, sence de öyle değil mi Pierre?"

"Evet, kesinlikle," diye onayladı Pierre. "O tüy parçası için küçük bir servet."

Sebastian durakladı. "Kadını bu işin dışında bırak. Hisselerinizi aldınız. İşlemimiz tamamlandı."

"Ama sanki kısa çubuğu ben çekmişim gibi hissediyorum," diye sızlandı Pierre. Sonra gülümsedi. "Onun için sana ödeme yapacağım, Anka Kuşu." Sebastian'ın az önce ona verdiği çantayı açtı. "Ne kadar?"

"O satılık değil," diye ısırdı, alını terden boncuk boncuk olmuştu. Durum hızla kontrolünden çıkıyordu.

Barmen geldi ve taşan iki bardağı masaya koydu.

"Celia," diye mırıldandı Dominique. "Kız kardeşin handa çalışıyor, değil mi?"

Korsana ihtiyatla baktı. "Evet."

"Hmmm. Konuklarla ilgili hangi bilgileri paylaştı? Daha spesifik olarak, kadın hakkında ne söyledi-"

Sebastian bıçağını çekti ve masaya öyle bir hiddetle sapladı ki ahşap yüzey ortadan çatladı. "Artık o kadın hakkında konuşulmayacak!" diye hırladı. "Onu gördüğünü unut, adını duyduğunu unut, var olduğunu unut." Şaşkına dönen Pierre'i ensesinden yakaladı.

boynuna sapladı ve yüzünü masaya çarptı. Fransız, burnunun ucundan sadece bir kıl kadar uzakta olan bıçağa gözlerini dikmiş bakıyordu. Sebastian onun üzerine eğildi. "Bu sefer kendimi daha iyi ifade edebildim mi, Robidoux?"

"Tabii ya!" Pierre'in nefesi kesildi.

Sebastian homurdanarak onu yere itti ve yıkık masadan bıçağını çekti. "Burada işim bitti."

Kalbi hızla çarparak meyhaneden çıktı. Dönerek Seawitch'e doğru koştu. İskele iskelesine vardığında alarm verildi ve mürettebat hemen harekete geçti. Hafif akşam esintisini yakalayarak ve rıhtımdan işkence gibi bir yavaşlıkla hareket ederek denize açıldılar.

Ada uçsuz bucaksız okyanusta sadece karanlık bir şekil olana kadar rahatlamadı. İşin bitmediğini biliyordu. Robidoux kardeşler sorun çıkaracaktı, çünkü Pierre sinirlendiğinde Dominique harekete geçene kadar dırdırına son vermeyecekti. Ve Dominique Robidoux hesaba katılması gereken bir adamdı.

Sebastian Olivia'nın kulübesine doğru ilerledi ve sessizce soyundu. İpek çarşafların arasına girdi ve onun uyuyan sırtına sarıldı. Kadının tenine ilk dokunuşunda dikleşti ve tamamen tahrik oldu, onun bedeninin rahatlığını arzuluyordu. Kadının bacağını kalçasının üzerine kaldırdı ve kadın uyandı ama itiraz etmedi. Elini bacaklarının arasına daldırdı ve kalın kreminin onun seksini ve iç uyluklarını kapladığını hissetti. Tıpkı bir canavar gibi, bu ilkel talepten derin bir tatmin duydu.

"Diliyor musun-" diye fısıldadı.

"Hayır." Yüzünü onun saçlarına gömdü ve kokusunu içine çekti. "Evet. Ama ağrın var. Bekleyebilirim."

"Beklemen istemiyorum."

"Ama yapacaksın. Çok yakında sürekli taleplerime son vermem için bana yalvaracaksın."

"Senden asla bıkmayacağım lordum," diye mırıldandı Olivia uyku sersemi bir mırıltıyla. Olivia ona karşı kaşıklandı, burnunu soktu

Tatlı derisi, onu nefessiz bırakan bir güvenle alevlenmiş horozuna karşı.

Midesi sıkıştı. Ona hayatını emanet etmişti ve o bunu çoktan tehlikeye atmıştı.

Aralarına mümkün olduğunca çok mesafe koymalıydı ve bunu en kısa zamanda yapmalıydı.

"Kim o Dominique?" Pierre kaybolan geminin ardından bakarak sordu.

"Merrick Kontesi. Phoenix'in bizim payımıza düşmeyecek bir servet için onu fidye almaya gittiğine bahse girer misin?"

"Seninle bahse girmem. Her zaman sen kazanırsın."

Dominique gülümsedi. "Ve bu sefer de biz kazanacağız." "Nasıl yani?" Pierre merakla sordu.

"Göreceksin kardeşim. Göreceksin."

Dördüncü Bölüm

Sebastian güverteye adımını attı ve Olivia'yı görmeden önce tamamen arkasını döndü. Ön güvertede bir fıçının üzerine oturmuş, dalgın dalgın suya bakıyordu. Onu ürkütmemek için adımlarını kasıtlı olarak duyulur hale getirdi. Olivia bir şişeyi dudaklarına götürüp içerken gülümsedi. "Paylaşmak ister misin, aşkım?"

Şarabı ona uzattı. "Kaptanla yemeğiniz nasıldı?"

"Emin değilim. Dikkatim dağılmıştı." "Oh? Ne ile, sorabilir miyim?"

"Yatakta çıplak, bensiz akşam yemeği yerkenki hayallerinle."

"Sanki ben hiç çıplak yemek yermişim gibi," diye alay etti. "Hem de yatakta. Ben, kendi adıma, çarşaflarımdaki kırıntılardan hoşlanmam." Ağzı memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hiç seksten başka bir şey düşünmez misin?"

"Elbette. Daha bu öğleden sonra Batı Hint Adaları'nda ne yaptığınızı merak ettim."

Gülümsemesi soldu.

İkisi de ilk kez geçmişleri konusunu açıyordu. Aralarında sadece anı yaşamak için sessiz bir anlaşma vardı ama İngiltere'ye çok çabuk yaklaşmışlardı. Yakında kendilerini dünyaya Lord ve Leydi Merrick olarak tanıtacaklardı ama yine de samimi yabancılar olmaktan öteye gidememişlerdi. Merrick onun vücudunu en ince ayrıntısına kadar biliyordu ama geçmişi ve geleceğe dair öngörülerini bir sır olarak kalmıştı.

Olivia içini çekti. "Babamın orada bir çiftliği var." "Ve orayı Londra'ya tercih ediyorsunuz?"

"Özgürlüğün tadını çıkarıyorum."

Sebastian kaşlarını çattı. Ona söylemediği bir şey vardı. "Peki ya Mevsim? Sen bir elmasın, aşkım. Popülerliğin kesin."

Kelimeleri söylerken bile bağırsakları sıkıştı. Erkekler karısının etrafına bala üşüşen arılar gibi üşüşecek, Olivia'nın medeni durumu onu daha da çekici kılacaktı. O denizdeyken diğer erkeklerin Olivia'ya ağzının suyunun aktığını düşünmek onu öldürüyordu.

Onun bakışlarından kaçınarak suyun üzerinden dışarı baktı. "Geçmişte Sezon'dan keyif almıştım. Bu yıl kendimi pek iyi hissetmedim."

Daha fazlası olduğunu biliyordu ama Sebastian ona daha fazla baskı yapmaktan çekiniyordu. Gemide geçirdikleri zaman çok güzeldi ve bunu mahvetmek istemiyordu. Acı gerçekler çok yakında karşısına çıkacaktı. "Peki artık evlendiğinize göre, İngiltere'yi eviniz yapmaya niyetli misiniz?"

Bu yorum bakışlarını tekrar onunkilere çevirmesine neden oldu.

"Tabii ki.

Senin evin artık benim
evim." "Benim evim
denizde."

Olivia hiç tereddüt etmeden başıyla onayladı ve göğsünde keskin bir acı hissetmesine neden oldu.

Ne bekliyordu ki? Ağlayacağını ve onunla kalması için yalvaracağını mı? Sadece şehvetini tatmin etmek için teslim olmamış mıydı, üstelik lanetli unvanının gerektirdiği eşi ve mirasçıları elde etme avantajıyla? Arzusunu bastırılmaz bulması ve ihtiyacının fark ettiğinden daha derin bir kökeni olması, karısının da aynı şeyi yaşadığı anlamına gelmiyordu.

Elini onun omzuna koydu ve başparmağıyla dalgınca boğazının yan tarafını okşadı. "Seni sık sık ziyaret edeceğim." Kadının derin derin çektiği nefesini duymak yerine hissetti.

Olivia ona doğru eğildi. "Senin için 'sık sık' ne demek?"

"Bu soruyu sana sormalıyım, tatlım," diye cevap verdi, kararı ona bırakırken, gerçekte bunu yapacağını biliyordu

Onu arzulamak ve susamış bir adamın suyu aradığı gibi onu aramak. "Bu evlilikte beraberiz."

Konuşmadan önce tereddüt etti. "En azından altı ayda bir eve gelmeye karar verirsen, üreyip üremediğimi anlayabilirsin."

Sebastian sustu. "Üreme." Yüce Tanrım. Bunu hayal edebiliyor, gözünde canlandırabiliyordu - Olivia çocuğuyla birlikte büyüyordu.

"Canımı yakıyorsun," diye fısıldadı, eliyle omzundaki parmaklarını yokladı.

"Özür dilerim." Sersemlemiş bir halde şişeyi ona uzattı ve parmak uçlarının bıraktığı izleri ovmaya başladı. "Beni korkuttun."

"Ben de öyle anladım. Ama görevlerimden birinin senin varislerini doğurmak olduğunu söyleyen sendin."

Görev. Zevk değil. Varisler. Çocuklar değil.

Birdenbire aralarında onu rahatsız eden ve huzursuz eden bir ayırım oldu.

Onun eline uzandı. "Emekli olmak istiyorum."

Dönerek onun yüzüne baktı. Etraflarındaki havanın değiştiğini hissedebiliyordu, ilişkileri gibi o da değişiyordu. Neler oluyordu? Sebastian onun bakışları altında kaskatı kesilmişti. Onu delip geçen o kara gözlerle onda ne görüyordu?

Olivia elini onun elinin içine koyup, baş döndürücü bir zevk ve uyuşturucu bir unutkanlığın onları beklediği yataklarına kadar onu takip ettiğinde son derece rahatlamıştı.

Sebastian yakut kırmızısı kadife örtüye baktı ve memnuniyetle iç çekti.

Olivia'nın sıcak nefesi adamın sikinin başında gezindi. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Karısının bacaklarının arasında yüzükoyun yattığı yere baktı. Son bir saatini adamın penisini titizlikle inceleyerek, her damarını izleyerek, sert uzunluğunun her parçasını elleri ve ağzıyla okşayarak, kremalı bir kedi gibi zevkle mırıldanarak geçirmişti. Ona kendini son derece erkeksi hissettirmişti; eşi tarafından tamamen takdir edilen bir adam, onun

Hayatı boyunca kendini önemsiz hissettikten sonra hayranlık hoş bir merhem olmuştu. En azından bu tek çabasında, Olivia'nın kocası olma çabasında, eksik bulunmamıştı. "Sen," diye cevap verdi. "Bu yatak. Evliliğimiz."

Ellerini adamın kalçasının üstünde birleştirdi ve çenesini onların üzerine koydu. "Pişman mısınız?" diye sordu kararlı bir sesle, anlamlı gözleri endişesini gösterse de.

Onun dağınık saçlarını okşamak için uzandı. "Hayır. Daha yakına gel."

Olivia elleri ve dizleri üzerinde yükseldi, vücudunun uzunluğu boyunca tırmanırken dolgun göğüsleri sallanıyordu. Son haftalarda çıplaklığı konusunda oldukça rahatlamıştı ve adam aralarındaki yakınlaşmayı takdir ediyordu.

Vücudunu onunkinin üzerine sarkıtırken zevkle mırıldandı. Adam uzandı ve kadının saçlarını yana doğru çekerek boğazını engelsiz bir şekilde sıkabildi.

"Sebastian."

"Hmm?"

"Bana aileden bahset."

İç çekti. "Onlar bir akbaba sürüsü, tatlım. Hepsi birden."

"Mutlaka ailenizde arkadaşlık etmekten hoşlandığınız kişiler vardır."

"Kardeşim Edmund'a oldukça düşkündüm."

Kaşlarını çattı. "Peki ya annen?"

Tekrar gölgeliklere baktı. "Çok güzel olduğu dışında size söyleyebileceğim bir şey yok ve bunu sadece portresini gördüğüm için biliyorum. Onu hiç hatırlamıyorum."

"Nasıl öldü?"

Ellerini kızın saçlarının arasından geçirdi ve başının arkasını kavradı. "Onun öldüğünü bilmiyorum. Ben daha bebekken kaçmış."

"Ah, Sebastian." Adamın sesindeki acıyı fark eden kadının sesi sempatiyle doldu.

Bir kahkaha attı. "Bana acıma Olivia. Onu almayacağım. İstemiyorum."

"Yapmayacağım," diye yatıştırdı. "Annesiz büyümenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Sen ve ben hiç beklenmedik şekillerde birbirimize çok benziyoruz." Küçük elleri onun yüzünü kucaklamak için yukarı kalktı. "Neden kaçtığını biliyor musun?"

"Babamla evlenmek bu işi halleder, diyebilirim. Daha soğuk ya da daha gaddar bir adamla karşılaşma şanssızlığına asla sahip olamazsın."

"Bu hayal bile edemeyeceğim bir şey." Olivia sessizliğe gömüldü, parmak uçları göğsünde daireler çiziyordu. "Babanı en son ne zaman gördün?" diye sordu sonunda.

Markizi düşünmek istemiyordu. Asla. "Beş yıl önce."

"Onu tekrar göreceğin için endişeleniyor musun?"

Sebastian bir an için bunu düşündü. "Sanmıyorum. Ne de olsa onun seçtiği gelinle dönüyorum. Hiçbir şikâyeti olmamalı, en azından benimle ilgili diğer her şeyi içeren alışılmışın dışında bir şikâyeti olmamalı."

Olivia derin bir nefes aldı, bu hareket göğüslerini onun göğsüne daha fazla bastırdı.

Sessizlik uzadığında, "Bana ne düşündüğünü söyle," diye ısrar etti.

Tereddüt etti, sonra doğal açık sözlülüğü galip geldi. "Gelin olarak beni mi seçerdin? Yoksa sen-"

"Evet," diye araya girdi, sorusunun doğasını anlamıştı. "Bacaklarıma pranga vurulmasını isteseydim, kesinlikle senin pranganı diğerlerine tercih ederdim. Ve hayır. Seninle benim aramda olan şeyin babamla hiçbir ilgisi yok. Eğer biraz daha düşünürsen, aşkı, seni bir kenara atmanın isyanıma daha iyi hizmet edeceğini göreceksin."

İçini çekti ve rahatlamış bir gülümseme sundu. "Londra'ya ne zaman varacağız?"

"Belki bir hafta."

"Hepsi bu kadar mı?" Gülümsemesi durakladı, sonra tamamen soldu. Sebastian kaşlarını çatı. "Neden bu kadar mutsuzsun, tatlım?"

Kalçalarını oynatarak adamın sikini girişine yerleştirdi ve kolayca içine aldı, geçişi adamın tohumuyla kayganlaşmıştı.

Yakıcı ve neredeyse acı verici zevk kanında dolaşırken nefesi dişlerinin arasından tıslayarak çıktı. "Yüce Tanrım," diye inledi. Sanki kadife bir yumruğun içine girmiş gibiydi, her seferinde bir öncekinden daha şaşırtıcı bir şekilde kendinden geçiyordu.

"Döndükten hemen sonra beni terk etmeyi mi düşünüyorsun?" Olivia oturur pozisyona yükseldi, seksinin koyu bal rengi kıvrımları siyah olanlarla karışana ve rahminin sıcaklığını ereksiyonunu kaplayana kadar onu vücuduna daha fazla aldı. Görsel ve fiziksel kombinasyon onun içinde daha da şişmesine neden oldu ve inleyene kadar onu gerdi.

"Ne?" Düşünemiyordu.

Dizlerinin üzerinde doğruldu ve sonra şaftı boyunca geri kayarak onu usulca öldürdü. "Beni hemen Londra'da bırakacak mısın?"

Kalçalarının saten tenini okşadı, tüm vücudu ateşle yanıp tutuşuyordu. "Hayır... Bilmiyorum..." Kadın onu tekrar becerirken nefesi kesildi. Omurgasında şimşekler çaktı ve dışarıya doğru yayıldı. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Olivia onun etrafında, üzerinde, ona karşı dalgalanıyor, parmak uçları yassı meme uçlarının üzerinde dönüyordu. Kahretsin, onun vücuduna o kadar aşına olmuştu ki, en iyi fahişelerin becerisiyle oynuyordu. Ona nerede dokunacağını, neresini okşayacağını, onu ellerinde macun haline getireceğini biliyordu.

"Sadece kısa bir süre için benimle kalmanı istiyorum." Tekrar hareket etti, yavaşça, zonklayan sikini ipeksi, sırlıklam bir sıcaklıkla okşadı. Sebastian dişlerini sıktı, sırtı iradesine karşı kamburlaştı. "Onurumuza balolar ve öğle yemekleri verilecek, evimize davetliler gelecek. Tüm bunlara tek başıma katlanmak istemiyorum."

İç kaslarını onun üzerinde sıkılaştırdı ve meme uçlarını çimdikledi. Kesesi sıkılaştı, tohumu yükseldi, ısındı. Kanlı

Adam kendini harcamaya hazırdı ve kadın daha yeni başlamıştı. "Elbette aşkım," diye inledi, ona her şeyi vermeye hazırdı sordu. "Gitmem için acele etmenize gerek yok. Kalacağım. . en iyisi olduğunu düşündüğünüz sürece . . . en iyisi olduğunu düşün. Sadece bunu tekrar yap ... oh, evet ... tekrar ..."

Olivia'nın gülümsemesi muzafferdi, avuçlarını adamın göğsüne dayadı ve ciddi bir şekilde ona binmeye başladı, vurma ritminde yükselip alçaldı, onu çıldırtacak şekilde inledi. Beyninin hâlâ işleyen kısmı, vücudunu kullanarak onu istediği gibi yönettiğini fark etti ama şu anda içinde sağılan kısmı umursamadı. Kadın onun sikini seviyordu; ona binmeyi, onu öpmeyi, emmeyi seviyordu ve adam da ona bunu vermeyi seviyordu. Onun için çıldırıyordu, onun zevki için çıldırıyordu, onun dokunuşu için çıldırıyordu.

Kızın vücudu onun etrafında kasıldıkça ve kız onun adını haykırdıkça, Sebastian yönetilmeyi hiç umursamadığını fark etti. Kalçalarını elleriyle kavradı, onu hareketsiz tutarken içine doğru itti, zevkini uzattı. Ancak kızın başı bitkinlikle öne düştüğünde kendi saliverilmesine izin verdi, tohumunu sonsuz patlamalar halinde kızın rahmine doğru fıskırttı, vücudu öyle bir zevkle sarsıldı ki bir tanesi hariç tüm düşüncelerini yok etti: kız onu yanında tutmak istiyordu.

"Ne halt ediyorsun sen?" Olivia kulübeye girerken bağırırdı.

Kocasının elindeki bıçak makyaj masasının üzerindeki su dolu kâseye çarparak ortalığı iyice dağıttı. Sebastian kiraz çerçeveli aynanın önünde duruyordu, belden yukarısı çıplaktı ve inanılmaz derecede muhteşemdi. Her zaman olduğu gibi, ona bakarken bile kalbi küt küt atıyordu.

Son birkaç hafta içinde, bir erkeğin karısıyla hayatını paylaşacağı her şekilde günlük yaşamı onunla paylaşmıştı. Onu banyoda gözlemlemiş, yemek yerken izlemiş ve tuvaletini yapmasına yardım etmişti. Karşılığında, onun erkeksi abdestini izlemekten büyülenmişti. Onun saçlarını taramaktan ve

giysilerindeki yırtıkları onarıyordu. Onunla ilgilenmeye ve uzun zamandır görmediği şefkati göstermeye bayılıyordu. Sebastian her damlayı kalbini sızlatan bir minnettarlıkla emiyordu.

"Lanet olsun," diye homurdandı, gövdesine sıçrayan suyu havluyla fırçaladı. "Aklımı başımdan alacak gibisin kadın!"

"Seni bir daha böyle bir şey yaparken görürsem aklımdan daha çok korkarım!"

Derin, yavaş bir nefes aldı. Olivia kollarını iki yana açtı ve öfkeyle ayağını yere vurdu.

"Modaya uymayacak kadar uzun olduğunu söylemiştin," diye açıkladı saçlarını hâlâ elinde tutarak.

"Demek öyle."

"Birkaç saat içinde limana yanaşacağız."

"Bunun farkındayım." Ve bundan nefret ediyordu, yakında uzun deniz yolculuklarının o harikulade samimiyetini ve yataklarında geçirdikleri sonsuz zevk günlerini kaybedecek olmalarından nefret ediyordu. Birkaç saat içinde, daha bir yıl önce etini kemiğine kadar didikleyen sosyetenin akbabalarına sırtıyor olacaktı. Ve yaraları hâlâ iltihaplanmış olan sevgili kocasını onlarla paylaşmak zorunda kalacaktı. Bu düşünce midesini bulandırdı.

"Bu yüzden kesiyorum," dedi sertçe.

"Hayır, kesmiyorsun."

Mavi gözleri onunkilerle buluştu ve kaşlarını çatı. "Mantıklı ol Olivia ve bu konuda acele et!"

Nefesini bıraktı ve ona doğru adım attı, vücudu onunkine değene kadar durmadı. Kollarını onun zayıf beline doladı.

"Saçlarını bu haliyle seviyorum."

İnançsızlık yakışıklı yüz hatlarını kazımişti.

"Sen otururken ve ben omzunda dururken parmaklarımı saçlarında gezdirmeyi seviyorum. Yastığımın üzerinde kalan tellerini görmeyi seviyorum. İçime girdiğinde omuzlarımın etrafında sallanmasını seviyorum." ile

Nazik parmaklarıyla adamın saçlarını gergin ellerinden çekip aldı ve yüzünü saçlarına sürdü.

"Senin için kesiyordum," dedi kısık sesle.

"Benim için sakla," diye fısıldadı onun yoğun bakışlarına karşılık vererek. "Kalabalık balo salonlarında durduğumuzda, sıranı göreceğim ve benim olduğumu bileceğim. Ne kadar vahşi olduğunu, seni tutan bağlara karşı nasıl mücadele ettiğini hatırlayacağım ve kendi kendime 'Onu bana bağlayan bağları seçti' diye düşüneceğim. Ve mutlu olacağım."

Elleri gövdesinin dalgalı genişliğini okşadı ve kalbinin üzerine geldi. Kalp, avucunun altında paniklemiş bir ritimle atıyordu.

"Tanrım, Olivia," diye boğuk bir fısıltıyla nefes aldı. "Bana ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?"

Geriye doğru adım atarak onun elini tuttu ve yatağa doğru çekti. "Birkaç saatimiz kaldı. Neden bana göstermiyorsun?"

Sebastian Londra rıhtımının pis kokulu, isli karmaşasına baktı ve tüm çabalarına rağmen midesinin düğümlendiğini hissetti. Edmund öldükten bir gün sonra İngiltere'den kaçmış ve bir daha asla geri dönmemişti, dönmek istememişti, hâlâ da istemiyordu.

Olivia'yı teselli ederek iç çekti. Bu işte yalnız olmayacaktı. Karısı sosyal sanatlar konusunda tam anlamıyla mükemmeldi.

"Yüce Tanrım!" diye bağırdı arkasından. Kaşlarını çatarak topuğunun üzerinde döndü. "Ne oldu aşkım?"

Olivia merdivenin hemen dışında duruyordu, dantel kenarlı mavi ipek şam elbisesi ve kollarıyla göz kamaştırıyordu. İçinden parlak ve ısrarcı bir farkındalık ürpertisi geçti.

Elini kalbine bastırdı. "Sen . Tanrım.

." Başını yavaşça salladı. "Kahretsin, bir an için kalbimi durdurdun."

"Küfür etme," diye gözlerini devirerek uyardı.

Karısı denizde ağız bozuk denizcilerle çok fazla gün geçirmişti, babasının mesleği düşünülduğünde bu anlaşılabilir bir durumdu. Onu düzenli olarak uyarmasına rağmen, aslında renkli konuşmasını oldukça çekici buluyordu. Bu küçük kusur onu daha az mükemmel ve daha gerçek, daha çok onun gibi gösteriyordu. Ne de olsa o, sayılamayacak kadar çok kusuru olan bir adamdı.

Kadının sıkıntısının nedenini açıklaması için sabırla bekledi. Sonra Sebastian onun gözlerini aydınlatan kadınsı takdiri ve yemyeşil ağızını kavislendiren gülümsemeyi fark etti. Aslında, şimdi dikkatini verdiğine göre, kızın tamamen aşık göründüğünü kabul etmek zorundaydı. Ona. Sırıttı. "Sanırım kıyafetimi onaylıyorsunuz."

Olivia zarif bir zarafet ve tatlı bir kadın edasıyla ona doğru süzüldü. "Oldukça şık görünüyorsun. Aslında muhteşem."

Güverteye doluşan denizcilere ve kalabalık iskele boyunca ilerleyen yayalara aldırmadan kendini ona doğru bastırdı. Elleri adamın ince yün ceketinin yakaları boyunca, yeleğinin karmaşık işlemeli ipeğinden aşağıya, dar pantolonunun içindeki sikinin şişkinliği üzerinden kışının kıvrımlarına doğru kaydı. Neyse ki, gezgin dokunuşu uzun paltosu tarafından gözden saklanmıştı.

"Sen, benim muhteşem korsanım, çok güzel parlıyorsun." Adamın kalçalarını sıkıca kavrayan kadın, hınzırca gülümseyerek kendini ona doğru çekti. "Aletin sertleşmiş. Yatak sporu yapmaktan hiç bıkmaz mısınız Kaptan Phoenix?"

Boynunun kıvrımını kavrayarak alına ateşli bir öpücük kondurdu. "Benimki kadar şehvetli bir eşle imkansız."

Onun kendi takma adını kullanması karşısında kaşlarını çattı, kendisine verdiği ve asla başaramadığı bir görevi hatırladı. "Beni biraz bekle, tatlım. Kaptanla konuşmam gerek."

Merakla ona baktı ama sorgusuz sualsiz dediğini yaptı.

Aradığı adamı bulması sadece bir dakika sürdü. "Kaptan, mürettebatınızla kimliğim hakkında konuşma fırsatınız oldu mu?"

Yüzbaşının gülümsemesi gür gri sakalından dışarı fırladı. "Evet, lordum, ama size söylemeye çalıştığım gibi, adamlar Leydi Merrick'e sadıktır. Bebekliğinden beri hepimiz babası Bay Lambert'ın yanındayız. Korsanlara gelince, bizi yakalayabilecek tek ekip sizinkilerdi. Hasarı minimumda tuttunuz ve karınız olduğunu bilmeden önce bile genç kıza zarar vermediniz. Bu gemideki adamlar buna saygı duyabilir."

Sebastian rahatlamış bir şekilde başını salladı.

Rıhtımdan gelen keskin bir çığlık ve Olivia'nın öfkeli sesiyle haykırılan ismi onu iskeleye doğru koşturdu. Hızlı bir bakışla Olivia'nın sert omurgasını, yumruğundan sallanan retikülü ve elleriyle yüzünü kapatıp küfürler savuran şık giyimli adamı inceledi. Kadının kendisine saldırgan bulduğu bir şekilde yaklaşıldığını ve her zaman yaptığı gibi karşılık verdiğini anlamak kolaydı.

Öfkeli bir sahiplenme duygusuyla dolan Sebastian, hiç soru sormadan adamın üzerine atıldı. Biri yüzüne, diğeri diyaframına inen iki hızlı yumruk, zamparanın acı içinde inlemesine neden oldu.

Sebastian tatmin olmuş bir şekilde ayağa fırladı, yeleşini düzeltti ve karısının yanına gitti. "Ne oldu?" diye sordu nazikçe, gözleriyle karısında herhangi bir yaralanma ya da hakaret izi aradı. Olivia'nın yüzü korkutucu derecede solgundu.

"O adam-" diye parmağını saldırganına doğru uzattı, "-Bedlam'a gitmek istiyor! Beni öptü, sonra da bana karım dedi!"

Sebastian yerde yatan adama meraklı bir bakış fırlattı ve nefesi kesildi. Yüzü artık gizlenmediğine göre şaşırtıcı derecede tanıdık geliyordu. "Lanet olsun, Carr! Karıma saldırarak ne halt ediyorsun?"

"Onu tanıyor musun?" Sebastian Carr'ın ayağa kalkmasına yardım ederken Olivia şaşkınlıkla sordu.

"Ne yazık ki evet," diye mırıldandı. "Bu dengesiz adam Carr Blake, benim kuzenim."

Carr önce Sebastian'a sonra da gözleri yaşararak Olivia'ya baktı. "Lanet olsun, Merrick! Burada ne işin var senin?"

Sebastian kaşlarını kaldırdı. "Karıma evimize kadar eşlik ediyorum. Sen ne yapıyorsun burada? Ve karımı öpüyorsun, Tanrı aşkına! Delirdin mi sen?"

Carr sertçe yutkundu.

Sebastian bakışlarını kaldırdı ve bekleyen arabayı gördü. Araç yeniydi, tanıdığı bir araç değildi ama kapısındaki arma ona aitti. "Benim arabamı mı kullanıyordun?"

Olivia elini onun koluna koydu. "Bana karım dedi," diye boğuk bir sesle konuştu. "Senin arabanla geldi."

Sebastian ona bir bakış fırlattı, yüzünün beyazladığını gördü ve parçalar yerine otururken ağzının açık kaldığını hissetti. "Oh, kahretsin!" Carr'a döndü, akrabasını boğazlama dürtüsüne karşı koyarken tırnakları avuçlarına batıyordu. "Söyle bana kuzen, burada benim yerime geçmeye çalışmıyorsun."

Carr, Sebastian'ın yumruğu onu unutulmaya terk etmeden bir an önce irkildi.

Olivia Dunsmore Evi'ne giderken hiçbir şey söylemedi. İstese bile konuşamazdı, ağzı çöl gibi kuruydu ve boğazı endişeyle sıkılmıştı. Araba heybetli malikânenin önünde durduğunda rahatsızlığı daha da arttı.

Sebastian eğildi ve zarif dış cepheye baktı. "Burada kal."

"Hayır," diye karşı çıktı. "Ben de seninle geliyorum. Babanla tek başına yüzleşmeyeceksin."

Omzunun üzerinden baktı. "Seni onun yakınında istemiyorum!"

"Ben de seni onun yakınında istemiyorum ama gelmemiz için ısrar ettin." Çenesini kaldırdı. "İçeri girmeden

ve seni takip edeceğim, yemin ederim."

Sebastian ona yardım ederken yüzü asıktı. Uşakla göz göze geldi. "Burada bekle," diye emretti.

Olivia kocasının sert ve sade yüz hatları karşısında ürperdi. Dehşete kapılmış uşağı görmezden gelerek onu içeri götürdü. Merdivenleri çıktılar ve doğrudan erkek seslerinin duyulduğu çalışma odasına yöneldiler. Adamın eli, hissettiği iç çalkantılara rağmen, kadının sırtının alt kısmında sert ve sabitti. Onu daha önce hiç böyle bir ruh halinde görmemişti, öldürücü bir öfkeye benzer bir şeydi bu ve o anda bu şiddetli şöhretine neyin sebep olduğunu anladı.

Yine kapıyı çalmadan odaya girdiler ve Olivia eşikte donup kaldı, babasını şöminenin önündeki berjer koltukta görünce şok oldu. Karşısında oturan adam Sebastian'a oldukça benziyordu ve Olivia'nın kafasında canlandırdığı köhne, cimri adama hiç benzemiyordu.

Jack Lambert ayağa kalktı, altın rengi saçları ateşin ışığında parlıyordu. "Livy, tatlım!" Ona doğru geldi ve her iki yanağını da öptü. "Haftalarca geç kaldın. Çok endişelendim. Nakliye bürosundaki ajanlar Seawitch için nöbet tuttular. Limana yanaştığı haberi gelince kocan seni almak için acele etti." Onun yanından geçip Sebastian'a baktı ve spekülatif bir şekilde onu süzdü. "Lord Merrick nerede? Ve bu beyefendi kim?"

Sebastian babasının uzattığı eli sıktı ve saygıyla başını eğdi.

Olivia Marki'ye sert bir bakış fırlattı. "Lord Merrick, size babam Jack Lambert'ı takdim edebilir miyim? Baba, bu Lord Merrick."

Babası kaşlarını çatı. "Şeytan diyorsun!"

Sebastian yumuşak bir sesle, "Aldatıldın," diye açıkladı.

Babası markize döndü ve kaşlarını çatarak şaşkınlığını belli etti.

Lord Dunsmore kibirli bir kayıtsızlıkla sandalyesinden kalktı. Oğlu kadar uzun boyluydu, ama ince ve

zarif bir yapısı vardı. Acımasız ağzı ve sertçe çizgili gözleriyle neredeyse korkutucuydu. "Sebastian," diye mırıldandı. "Görüyorum ki en iyi hazırlanmış planları mahvetme eğilimin hâlâ devam ediyor."

Sebastian'ın kolu Olivia'nın parmak uçlarının altında sertleşti.

Babasının yüzü alacalı bir kırmızıya döndü. "Açıkla kendini, Dunsmore!"

Marki alaycı bir tavırla kaşlarını çattı, gözlerinin derinliklerinde yıllardır ortalıkta olmayan oğlunu gördüğüne dair hiçbir duygu yoktu. "Sanırım açıklamaları Merrick'e bırakacağım."

Sebastian bir an için durdu, iki adam birbirlerine bakarken yüzü babasınıninkine benziyordu, aralarındaki düşmanlık hissediliyordu. Olivia dikkatini tekrar babasına çekmek için kolunu çekti. Derin bir nefes aldı. "Bay Lambert. Sizinle tanışmak bir zevk. Çok değer verdiğim kızınızı bana verdiğiniz için teşekkür ederim."

Babası Sebastian'ı daha delici bir bakışla süzdü. Babasının ne gördüğünü biliyordu: Uzun boylu, iri yapılı, bronz tenli ve bir amelenin kaslarına sahip bir erkek. Uzun saçları ve buz gibi ifadesiyle Sebastian göz korkutucuydu.

"Bu birliktelikten memnun musun?" diye sordu babası hoyratça. "Kont olduğumu düşündüğüm adamın karakteri hakkında biraz bilgi edinebildim ama yanınızdaki bu adam bana yabancı."

Titrek bir gülümseme verdi. "Çok memnun oldum, Peder. Merrick harikaydı."

Babası ona şüpheli bir bakış fırlattı. "Evlilik anlaşmalarını imzalamadan önce Sebastian Blake'i iyice araştırdım. Gençliğinde bir pislik olduğu biliniyordu, iflah olmaz biriydi. Ama benim tanıştığım adam kibar ve medeniydi." Sebastian'ın bunların hiçbirisi olmadığı söylenmemiştir ama yine de bunu duymuştu.

Kocası da öyle.

Olivia yüzünü buruşturdu, kalbi ağrıyordu. Sebastian'ın koluna daha sıkı sarıldı.

"Evliliğin feshini sağlayabiliriz Livy," diye ısrar etti babası. "Senin mutlu olmanı istiyorum."

"Fesih yok," dedi kararlı bir şekilde ve Sebastian'ın vücudunun bir yay gibi gerildiğini hissetti.

Marki, "Oğlumu tanıyorsam," diye söylendi, "evliliğin feshi için artık çok geç. Sızlanma, Lambert. Kızına bir kont satın aldın ve o da bir kont oldu. Zararı yok."

Olivia bu hakaret karşısında nefesi kesildi ve bir anda soyluların kendilerinden aşağı gördükleri kişilere karşı ne kadar acımasız olabileceklerini hatırladı. Onun duyguları bu adam için hiçbir şey ifade etmiyordu. Hiçbir şey ifade etmiyordu. Onun için damızlık bir kısıraktan ve dolgun bir cüzdandan başka bir şey değildi. Hayatı boyunca kayıtsız kalmaya çalışmasına rağmen, markizin duygusuzluğunun canını yaktığını inkâr edemezdi.

Sebastian ona baktı. Haftalardır süren derin yakınlık sayesinde onun duygularına uyum sağlamıştı ve onu savunmak için atladı.

"Lanet olsun sana!" diye hırladı. "Değerli unvanına bir varis bulmak için bu kadar mı çaresizdin? Carr'ı karıma göndermek için ..." Uzaklaşmayı akıl edemeyen babasına doğru bir adım attı. "Benim adıma ona dokunmuş olsaydı ikinizi de öldürürdüm. Zaten sizi öldürmeyi düşünüyorum."

"Sebastian, hayır!" Olivia onun ellerinin yumruk haline geldiğini görünce bağırdı. "O buna değmez."

Marki, oğlunun öfkesini elini buyurgan bir şekilde sallayarak savuşturdu. "Evli olduğundan bile haberin yoktu. Dunsmore topraklarına, kiracılara ya da unvana karşı olan görevine hiç ilgi göstermedin. Bir şeyler yapılması gerekiyordu."

Sebastian sert ve acı bir sesle güldü. "Bunlar ölene kadar senin sorumlulukların."

"Yerini öğrenmelisin!" Dunsmore havladı. "Kendinizi gelecekteki görevlerinize alıştırmak, sorun yaratın."

Sebastian başını salladı. "Hayatımdan ve işimden uzak dur. Karımdan uzak dur. Sana bir daha söylemeyeceğim."

Babası ona doğru uzandı. "Gel, Olivia. Gidiyoruz." "Bensiz hiçbir yere gidemez," diye uyardı Sebastian. Gözlerini babasından ayırmadan. "İsterseniz evimde kalabilirsiniz Bay Lambert, ama Olivia'nın yeri kocasının yanındır. Benim yanımda."

"Seni tanımıyorum bile!" Jack bağırdı. "Kızımı sana nasıl emanet edebilirim?"

"Baba!" diye yalvardı, onun sertliği karşısında telaşlanmıştı. Ona karşı gelmek istemiyordu ama Sebastian artık onun hayatıydı. Önemli olan tek iki kişi arasında seçim yapmak zorunda kalmamak için dua ediyordu. "Lütfen!"

"Beni tanımak için bol bol fırsatın olacak," dedi Sebastian, kızın yanına dönüp açık bir sahiplenme beyanıyla kolunu geri alırken. "Babam haklı. Evliliğin feshi için artık çok geç." İma ettiği şey çok açıktı; kız tehlikeye atılmıştı.

Olivia kızardı, utandı.

Babası onun yüzüne baktı, kendi yüzü de endişeyle gerilmişti. "Livy?"

"Bizimle gelin, Peder." Lord Dunsmore'a baktı. "Burada bir dakika daha kalabileceğimi sanmıyorum."

Sebastian başını salladı. "Katılıyorum. İşimizi bitirdik." Boştaki eliyle kapıya doğru işaret etti. "Bay Lambert. Bize katılır mısınız?"

"Elbette." Marki'ye öfkeli bir bakış fırlattı. "Sizinle işim bitmedi lordum. İtibarınızı önemsemeniz gerekirdi. Ben sadece Olivia'yı önemsiyorum."

Dunsmore küçümseyen bir kaşını kaldırdı. "Elbette. Kızına o kadar değer veriyorsun ki, onu bir yabancıyla tanıştırmadan bile evlendirirsin. Sen bir baba şefkati örneğisin."

Jack kızardı. "Ben onun iyiliğini düşündüm. Sen sadece kendi iyiliğini düşündün."

Olivia markize baktı ve daha önce hiç bu kadar duygudan yoksun bir adamla karşılaşmadığından emin oldu. Umursuyor gibi görünüyordu.

Her taraftan kendisine yöneltlen düşmanlık için hiçbir şey. Onunla aynı odada bulunmaktan bile ürperiyor ve kocası kadar sıcak ve canlı bir adamın nasıl olup da böyle bir babadan çıkabildiğini merak ediyordu.

Marki, "Minnettarlığın nerede Sebastian?" diye sordu. "Size güzel bir gelin ve yüklü bir çeyiz temin ettim. Tabii ki bir tüccarın kızıdan başka bir şey değil, ancak meseleyi kendiniz görmek için burada olmadığınız göre, her halükarda minnettar olmalısınız. Aslına bakarsanız, bana modaya uymayan bir şekilde vurulmuş gibi geliyorsunuz, ki bu da görünüşünüzün geri kalanına uyuyor."

Sebastian'dan dökülen nefret havayı zehirledi. "Bana istediğin gibi hakaret edebilirsin baba, ama pençelerini karımdan uzak tut. Seni çıplak ellerimle parçalamamı engelleyen tek şey ona duyduğum minnettarlık."

Marki güldü. "Senin de yapabileceğine inanıyorum. Şu haline bak! Bir vahşi gibisin. Koyu tenli, uzun saçlı ve maymun gibi yapılısın."

Olivia acı içinde inledi, Sebastian'ın kendisinin açtığı yaralardan dolayı kanadığını biliyordu. Aynı tanımlamalarla onunla alay etmişti ama şimdi merak edecek ve kendini daha az erkek sanacaktı, oysa o şimdiye kadar tanıdığı herkesten daha erkekti.

"O çok güzel," diye tersledi. "Onun ne kadar harika olduğunu göremediğin için aptalsın. Kaybeden sizsiniz." Sebastian'ı çekiştirdi.

Sarsak bir baş hareketiyle babasına onlardan önce gelmesini işaret etti.

Geldikleri gibi hızla yola koyuldular, babası da arabasıyla onu takip ediyordu. Araba sarsılarak ilerlerken Sebastian'ın yanına oturdu ve kollarını onun sert bedenine doladı. Dunsmore Evi'nin pencerenin önünden geçip gidişini izledi, evden ve içindeki adamdan kurtulmayı diledi.

Beşinci Bölüm

Sebastian odasını öfkeli adımlarla arşınıyor, İngiltere'ye dönüp bu deneyimden yara almadan kurtulabileceğini düşündüğü için kendini aptal yerine koyuyordu. Öğleden sonra olanları zihninde tekrar tekrar canlandırdı. Olivia'nın gemisini durdurmasaydı ne olurdu? Olivia oraya varacak ve Carr'ın kocası olduğunu düşünerek kandırılacak mıydı?

Numara uzun sürmezdi. Babası Olivia'nın doğrudan Dunsmore Evi'ne gitmesini istemiş olmalıydı. Hamileliğini garantilemek için birkaç ay geçse bile ayrılamayacak kadar yıkılmış olurdu. Bu düşünce onu hasta etmişti, çok iğrençti. Ve karısını bu lağım çukuruna geri getirmişti. Artık onun damarlarında akan kanın ne kadar iğrenç olduğunu biliyordu.

Bitişik kapı arkasından usulca açıldı. Sebastian Olivia'ya döndüğünde, onu çeyizinin bir parçası olması gereken beyaz dantelli gecelik ve sabahlıkla görünce yıkılmış bir halde durdu.

Koyu renk gözleri onun üzerinde gezindi ve hâlâ tamamen giyinik olduğunu fark etti. "Gidiyorsun," dedi açıkça.

Orada öylece durdu, ter anında tenini buğulandırdı. Gözlerindeki yaralı bakışı silmek için bir şey, herhangi bir şey söylemek istedi ama ağzı çok kuruydu.

"Ne zaman?" diye sordu acı dolu bir fısıltıyla. "Şimdi mi?"

Sesi amaçladığından daha soğuk çıkmıştı. "Ortada olmayan bir koca istediğini söylemiştin."

"Ne dediğimi biliyorum." Kalbi gözlerinde, ona baktı.

Sebastian istemediği halde ona elini uzattı ve o da ran
içine onun Silahlar, onu yumuşaklık ve
redolence

duyularını sarıyordu. Bunun kolay olacağını nasıl düşünmüştü?

"Seni terk etmek istemiyorum," diye mırıldandı saçlarına ve sonra zayıflığını itiraf ettiği için kendinden nefret etti.

"Bekleyebilir misin?" diye yalvardı. "Babamın endişelerini gidermeme izin ver. En fazla bir ya da iki hafta, sonra seninle geleceğim."

Sebastian göğsünün acıyla daraldığını ve aletinin ihtiyaçtan ağırlaştığını hissetti. "Bunu yapar mısınız?" diye sordu hoyratça. "Benimle bir gemide, evsiz barksız mı yaşayacaksın?"

"Benim evim senin yanında." İnce parmakları adamın bileğini sardı ve elini bacaklarının arasına götürdü. Sonra parmaklarını onunkilerin üzerinde kıvrarak cinsel organını kavradı. "Çok gerginsin, kafesteki bir panter gibi huzursuzsun." Kalçalarını adamın eline doğru kıvırdı ve kendini adamın yayılmış parmaklarına sürttü. "Seni rahatlatmama ve gevšemene yardımcı olmama izin ver. Her şeyi sabah konuşabiliriz."

Gözleri kapalı, ağzını kızın saçlarına bastırdı. "Sana karşı kendime güvenmiyorum. Şu anda değil." O kadar öfkeli ve iğrenmişti ki zar zor nefes alabiliyordu ve kızın vücudu elinin üzerinde dalgalanırken tek istediği onu sırt üstü yatırıp düşünemez, hissedemez hale gelene kadar becermekti.

"Kızgın ve sinirli olduğunu biliyorum ama bana asla zarar vermezsin."

Tartışmaya duyduğu sapkın bir ihtiyaçla sertçe konuştu. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Geminize sırf eğlence olsun diye saldırdım. İstemeseydin belki sana tecavüz bile edebilirdim."

"Ah, Sebastian." Olivia içini çekti. "Eğer sevişmek yerine tartışmak istiyorsan, sanırım sana uyum sağlayabilirim. Ama en azından dürüst ol. Tek bir can kaybı olmadan gemimi aldın. Peki ya tecavüz?" Ona eğlenen bir bakış fırlattı. "Senin gibi çirkin bir adamın buna ihtiyacı olmazdı. Karın olduğum için şanslısın, yoksa sana tecavüz edebilirdim."

Ruhu özlemle sızlarken bile kaşlarını çattı. "Benim uzun saçlı bir vahşi olduğumu söylemiştin."

"Tanrım, buna inanmadın mı?" Kadın adamın esneyen parmaklarından uzaklaştı ve köşedeki küçük yuvarlak masaya doğru ilerledi. Sürahiden büyük bir kadeh konyak doldurdu ve kalçalarını kışkırtıcı bir şekilde sallayarak, altın rengi bukleleri beline doğru yuvarlanarak ona getirdi.

"Hayatımda gördüğüm en çökmüş görünümlü adamsın Sebastian Blake. Günah kadar karanlık, şeytanın kendisinden bile daha güzel ve baştan çıkarıcı olduğunu hayal edebiliyorum. Seninle ilgili hiçbir şeyi değiştirmedim. Her sabah uyandığımda yanımda yatıyor olman beni şaşırtıyor. Rüya görmediğimden emin olmak için düzenli olarak kendimi çimdikliyorum - gerçekten benim olduğundan, senin adını ve unvanını taşıdığımdan." Sesi baştan çıkarıcı bir şekilde alçalırken gözleri onunkilere kilitlendi. "Senin çocuklarını doğuracağımı."

Sebastian eli titreyerek kadehi ondan aldı ve içkiyi bir dikişte mideye indirdi. "Sanki pazarlığın iyi tarafını almışsın gibi konuşuyorsun."

"Ben yaptım." Olivia uzaklaşırken bornozunu silkti ve arkasından yere bıraktı. Yatağa ulaştı ve kenarına yaslandı. "Pantolonundaki şişkinliğe bakarak bu gece odanda kalmamı istediğini varsayıyorum."

Eli yanına düştü, yumruğu boş bardağı ezmek üzereydi. "İstersen kalabilirsin. Ben dışarı çıkıyorum."

"Aletin bir poker kadar sertken mi?"

Ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı. En iyisi şimdi onun ne kadar alçalabileceğine tanık olmasıydı. Meyve hiçbir zaman ağaçtan uzağa düşmez. "Benim sikimle ilgilenmene gerek yok."

"Bu beni ilgilendirmez de kimi ilgilendirir?" diye sordu yumuşak bir homurtuyla. "Bu halde şehirde dolaşamazsın."

"Öyle bir niyetim yok."

Adamın ne demek istediğini anlayınca gözleri büyüdü. "Şehvetini doyurmak için bir fahişe bulmaya mı niyetlisin?"

"Belki de." Sebastian omuz silkti. "Ya da belki iki örnek alırım. Bu gece ihtiyacım çok şiddetli."

Olivia ayağa kalktı, elleri küçük yumruklar halinde sıkılmıştı. "Neden? Ben her zaman senin için hevesliyen mi?"

Güldü. "Evet, sikimi seviyorsun, değil mi?"

"Evet ve bunu söylemekten utanmıyorum." Çenesi kalktı, karanlık bakışları onunkileri yaktı. "Beni al Sebastian ve paradan kurtul."

İçinin derinliklerinde vicdanı utançla kıvrandı ama onu acımasızca bastırdı. "Ama yıllarca korsanlık yaptıktan sonra, tatlım, ayıracak param var. Yoksa ne olduğumu unuttun mu?"

Gözleri kısıldı. "Senin ne olduğunun gayet iyi farkındayım. Sen benim kocamsın ve eğer o kapıdan çıkıp bir fahişeyle birlikte olursan, sefil hayatının geri kalanında sadece ismen kocam olursun. Ayrılmadan önce bunu düşünün lordum." Dönerek bitişik kapıya doğru yürüdü.

Sebastian'ın yüzünü soğukkanlı tutması için her şeyini vermesi gerekti, oysa içten içe acı çektiğini hissediyordu. Eli kızın geri çekilen sırtına uzandı ve zihninde onun geri dönmesi için çığlık atıyor, kalbi onun affedilmesi için yalvarıyordu. Ama ağzını açtığında ağzından sadece acı çıktı. "Bunu ilk tanıştığımızda konuştuğumuzu sanıyordum. İstedğim zaman bedenini alabilirim. Yasalara göre bir erkek kendi karısına tecavüz edemez."

Olivia onunla yüzleşmek için döndü. "Kendimi sana sunuyorum! Bir fahişe bulmak için nedenin yok." "Ben bir tane istiyorum."

"Ben de olacağım."

Kadının ifadesi ona fiziksel bir darbe gibi çarptı. "Pardon?"

"Eğer bir fahişe istiyorsan, senin için bir fahişe olacağım." Dudaklarını yalayarak ve kalçalarını bir fahişe gibi sallayarak ona doğru geldi. "Ne olacak, govna? Azgınlık mı? Yoksa sikini emmemi mi tercih edersin?"

Boş bardak elinden düştü ve yuvarlanarak uzaklaştı, unutuldu. "Kes şunu."

Göğüslerini avuçlarının içine aldı, meme uçlarını sıktı. "Birkaç sterlin karşılığında bunları okşayabilirsin, govna."

Omuzlarını kavradı ve onu salladı. "Kes şunu!" Kızın bakışları öfke ve acı dolu bir şekilde adaminkilerle buluştu. "Sik beni."

Bir küfür savurarak onu kendinden uzaklaştırdı. "Sen bir fahişe değilsin Olivia. Sen benim leydi karımsın. Öyle davran."

"İhtiyacın olan her rolü oynarım," dedi umutsuzca. "Bunun alternatifi senin gitmen ve evliliğimizin sona ermesi. Böyle davranmana rağmen, istediğinin bu olmadığını biliyorum. Canın yanıyor. Sana yardım etmeme izin ver."

Lanet olsun ona. Onun kaybından başka her şeye katlanabilirdi ve o da bunu biliyordu. Yine de içindeki canavar onu kendinden uzaklaştırmaya kararlıydı. "Sevişmek istemiyorum Olivia. Sevişmek istiyorum. İstedğin bu mu? Becerilmek mi istiyorsun?"

Dudakları aralandı ve adam onun sertçe yutkunmasını izledi. Arzu, bakışlarındaki diğer duygulara karışmıştı.

"Pekâlâ o zaman." Sebastian dayanılmaz sıkışıklığı hafifletmek için pantolonunun paçasını yırtarak açtı. Sertleşmiş ve şişmiş olan siki serbest kaldı. "Elbiseni kaldır ve yüzüstü uzan."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sebastian ..."

"Şimdi," diye homurdandı. Olivia'nın onun emirlerini yerine getirmek için çırpınışını ilkel bir memnuniyetle izledi. Biçimli bacakları ve tatlı poposu ortaya çıktıkça kanı daha da ısındı. Ona doğru yaklaştı ve kalçasının ipeksi kıvrımını okşayarak ereksiyonunu kalçalarının arasındaki vadiye sürttü. Kulak memesini ısırarak için eğilerek fısıldadı, "Seni kullanacağım, karıcığım. Sert ve derin, bütün gece. Sabah yürüyemeyeceksin."

Olivia inleyerek yatağın kenarına doğru kıvrıldı. Elini geri getirdi ve ona şaplak attı. Sertçe. Olivia şaşkınlıkla haykırdı.

"Bacaklarını aç. Daha geniş." Sebastian kadının cinsel organının kıvrımlarını nemlendiren ıslaklığı fark etti. Parmaklarını içinden geçirdi. "Ummm. Benim için her zaman hazırsın." Elinin bıraktığı izi hayranlıkla seyrederek onu tekrar tokatladı. Ona sahip olmak, onu sahiplenmek, ikisine de artık geri dönmek için çok geç olduğunu kanıtlamak için şiddetli bir ihtiyaçla doluydu. Korkunç olduğu kadar

ve çarpık ve değersiz olsa da, ona bağılıydı. Sonsuza kadar.

Sebastian onun yüzünün yan tarafını yaladı. "Korkuyor musun tatlım?"

Sertçe yutkunarak başını salladı. "BEN-BEN ..."

"Sen ne? Hoşuna mı gitti?"

"Her şeyi yap" diye nefes aldı. "Yaptığın her şeyi seviyorum"

"Aferin kızıma."

Sikini kalçalarının arasına kaydırđı, ereksiyonunun uzunluğunu kadının kremiyle kaplamak için ileri geri itti. Kadın kalçalarını erotik okşayışa doğru kaldırdı ve adam onu en çıplak penetrasyonla ödüllendirdi. Sığ bir dalışla onun açıklığıyla alay etti ve sonra protestosunun tadını çıkararak geri çekildi.

Sebastian ellerini Olivia'nın gergin sırtından yukarı kaydırđı, o sırada gece korkuluğunu kaldırdı ve omurganın kıvrımı boyunca yaladı. "Tatlı Olivia. Babasına sorgusuz sualsiz itaat eder, ama içinde kötü bir adamın onun ırzına geçmesini arzular." Sesi boğuk bir mırıltıya dönüştü. "Belki de bir korsan?"

Nefes nefese kaldı ve adamın ereksiyonunun kavurucu sıcaklığına karşı direndi. "Lütfen ... alay etme ..."

Karısının poposunun yanan derisini okşadı. Yanağına sert bir öpücük konduran Sebastian, karısı başını çevirip ağzını yakalayınca geri çekildi. "Nazik olmayacağım," **d i y e** uyardı. "Şu anda bunu yapabilecek durumda değilim. Eğer istediğin bu değilse bana durmamı söyle." Kızın damlayan kanalının yarısına kadar girdi, kız isterse çekip gitmek için savaşıırken titriyordu.

Onun altında kıvranıyor, uzun tırnakları kadife tezgâhta çizik izleri bırakıyordu. "Acele et, lanet olası!"

"Küfür etme," diye homurdandı, sonra sikini taşaklarına kadar kızın içine soktu.

Olivia acı dolu bir zevkle haykırdı, Sebastian kendini kabzasına kadar içine gömdü, itişinin gücü kalçalarını sertçe yatağın kenarına itti. Hemen geri çekildi ve tekrar daldı, onu neredeyse gerdi

dayanılmazdı. Ayakları yerde, bacakları adamın çılgınca hamlelerine daha iyi uyum sağlamak için açılmış bir halde kendini tam bir ahlaksız gibi hissediyordu. Çaresizdi, onun şehveti için hareketsiz bir araçtı.

Uzandı ve onu becerirken sabit tutmak için yumruğunu saçlarına sardı. Onun şiddetli darbeleri altında hareket ederken kafa derisindeki sert çekiştirme sadece heyecanını artırdı. "Seni seviyorum," diye nefesini tuttu.

"Tanrım. Olivia . . ." Ritmi durakladı, aleti Olivia'nın içinde durgunlaşırken sıcaktan yanıyordu.

"Seni seviyorum," diye tekrarladı, adam neredeyse acı verecek kadar şişerken onun altında titriyordu. Tanrım, adam devasa bir yapıya sahipti. O kadar tahrik olmuştu ki, vücudundan sızan krem, adam içinden çıkarken tatlı bir emme sesine neden oldu. Kalçalarını geri iterek vücudunu tekrar adamın şaftının üzerine kaydırdı.

"İstedğin buydu, değil mi?" diye inledi, kalçaları onunkilere karşı titriyordu. "Beni merhametine muhtaç ve senin için çaresiz bırakmayı seviyorsun." Sebastian geri çekildi ve sonra tekrar içine pompaladı, parmakları morartıcı bir güçle kalçalarını kazıyordu.

"Evet, aşkım," diye inledi. "Benim için vahşi ol." Ve öyleydi de.

Zevk inanılmaz bir hızla artıyor, taşaklarının sıkı ve ağır ağırlığı Olivia çıldıracağını düşünene kadar tekrar tekrar ona çarpıyordu. Tüm vücudu titremeye başladığında gözleri kapandı.

Sebastian homurdandı ve rahmine karşı kavurucu patlamalarla boşalmaya başladığında horozunun sert sarsıntısını hissetti. Kalçasındaki el bacaklarının arasına gitti ve onun dokunuşuyla acıyan sert çıkıntıya çılgınca sürtünmeye başladı. Yüzü tezgâha gömülmüş, sıcak meninin rahmine dolması ve parmaklarının ona karşı becerikli bir şekilde girdap oluşturmaları hissiyle kıvranan zevkle inledi. Adamın hızı inanılmaz bir şekilde arttı ve kadın hiç duraksamadan bir orgazmdan diğerine aktı. Ne zaman

Sonunda sırtına doğru çöktüğünde Olivia, tıpkı onun tehdit ettiği gibi günlerce hareket edemeyeceğinden emindi.

Adamın ezici ağırlığının üzerinden kalkması birkaç dakika sürdü. Soğuk hava, kısa süre önce vücudunun baskısıyla ısınan tenini serinletti. Bir şekilde geri uzanıp bileğini tutacak gücü buldu. "Beni bırakma."

Sebastian ayağa kalkarken nasırlı eli kalçasını okşadı. "Soyunmama izin ver, tatlım."

Yüzünü ona döndü, onun bakışlarını kaçırdığını fark etti ve bunun nedenini tahmin etti. "Ben iyiyim."

"Sert davrandım," diye mırıldandı.

"Az önce olanlardan pişman mısınız?"

Ceketini silkti, sonra yeleğinin düğmelerini iliklemeğe başladı. "Hayır."

Olivia elbisesini başının üzerinden çekip attı. "O zaman biliyormuş gibi davranmayı bırak." Yorganın altına girip yan yattı ve kocasının soyunurken çıkardığı sesleri dinledi.

"Söylediklerinden pişman mısınız?" diye sordu neredeyse fısıltıyla.

Gülümsemesini yastığın içine sakladı. "Hayır."

Adamın sert vücudu kadının arkasında kıvrıldı, ağzı kadının omzuna bir öpücük kondurdu. Parmaklarını adamın karnında tuttuğu parmaklarla birleştirerek uykuya daldı.

Daha sonra, Sebastian'ın ellerinin kıvrımlarında dolaştığını, vücudunun onunkinin arkasında sıcak ve nemli olduğunu hissederek uyandı. Becerikli parmakları bacaklarının arasından kayarak, tohumuyla kaplanmış seksine daldı ve arzuyla inleyene kadar okşadı. Ağzı kızın kulak memesini buldu. Zevkten çaresiz kalan kadın ona doğru eğildi.

Kulağına nefes verirken sesi hırçındı. "Tekrar söyle."

"Seni seviyorum."

Kalçalarını ayarlayarak arkadan içine doğru kayd ve onu tamamen doldurdu. Yavaş ve lüks bir şekilde içine girdi.

Elleri göğüslerini yoğuruyor ve nasırlı parmak uçlarıyla meme uçlarını yuvarlıyordu. Acele etmesi için yalvardı, ama adam tembel vuruşlarla hareket etmeye devam etti, tutkusunu ateşin zirvesine çıkaran çığ, cinsel sözler fısıldadı. Sonunda serbest kalmasına izin verdiğinde, bu onu gücüyle sersemletti ve parmakları onunkileri tırmalayarak haykırdı. Sebastian onun arkasında sertleşti ve sonra onu sıcaklığıyla doldurdu, kadifemsi sesi nefes nefese kaldı ve karanlıkta adını inledi.

Doymuş bir halde ona sıkıca sarıldı. "Özür dilerim," diye nefes aldı tenine karşı. "Ben olsam bunu yapmazdım."

Olivia yanlış anlamamıştı. "Seni paylaşmaya dayanamazdım."

"Asla yapmayacaksın, yemin ederim."

Sebastian tekrar ona uzandığında, ağır kadife perdelerin arasından şafak söküyordu. İçgüdüsel olarak Sebastian'ın kucağına yuvarlandı, yarı uykuluydu ama onun kendisine ne kadar ihtiyacı olduğunu hissediyordu.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı kırık bir sesle. "Seni hak etmiyorum."

"Şşşt . . ."

"Tekrar söyle."

"Seni seviyorum." Ve kalbi onun için, hayatında ondan sevgi dilenecek kadar az sevgi görmüş bu güzel, harika adam için acıdı. "Seni seviyorum, Sebastian."

Olivia gözleri kapalıyken uyku sersemi diğer duyularına güveniyordu: koku, tat, dokunma. Kocasının vücudunun her sert düzlemi ve çıkıntısı, arayış içindeki parmak uçlarına çok tanıdık geliyordu. Ona fısıldadı, tutarsız sesler ona kendini güvende ve aziz hissettirdi. Kadın onu daha da yakınına çekti, kocası üzerinde yükselip ışığın fısıltılarını engelleyene kadar onunki kadar şiddetli bir ihtiyaç duydu.

Kalçasını kalçasına sabitledi ve ustalıkla içine girdi. Zevklerini bilerek, isteklerini ancak uzman ve özenli bir aşğın anlayabileceği gibi anlayarak onu tekrar tekrar doruğa çıkardı. Onun şefkatinin her dokunuşta, her hamlede yayıldığını hissedebiliyordu. Vermek

Olivia irkilerek haykırdığında, kendinden geçmenin kendisini ve Sebastian'ı sardığını hissetti; Sebastian ona karşı titreyerek acı dolu bir inilti çıkardı.

Olivia saatler sonra uyandı ve gözlerindeki uykuyu sildi. Sol elinde bir ağırlık hissedince ona baktı ve yüzük parmağını süsleyen iri safiri görünce hemen kendine geldi. Kalbi sıkıştı. Emin olmak için etrafına bakmasına gerek yoktu.

Sebastian gitmişti.

Babasının yatak odasının kapısını açarken Sebastian'ın aklındaki öncelikli hedef gizlilik değildi. Olivia'nın kokusu teninden yükselirken kanı öfkeyle ısındı. Babası kendi amaçlarına ulaşmak için karısını kasten yok etmeyi planlamıştı. Sebastian bunun bir daha olmasına izin vermeyecekti. Babası bunu bir an içinde kesinlikle öğrenecekti.

Kapının duvara çarpma sesiyle irkilen babasının yataktan fırlayışını acımasız bir memnuniyetle izledi. Marki vahşi gözlerle etrafına bakındı.

"As hepsini, Sebastian! Bunun anlamı ne?" "Ne kadar uygun. Son karşılaştığımız sabah buna çok benziyordu, Sadece yatakta ben vardım ve kapıda öfkeli bir figür olarak sen vardın." Bu anı hâlâ boğazındaki safranın yükselmesine neden oluyordu. Babası solgunlaşırken kötü niyetle gülümsedi. "Ah... böylece amacımı anlıyorsun." Yatağın üzerine sıçradı ve babasını yere yatırdı, eli markizin boynunda bir mengene oluşturdu.

Karısını bu canavarın merhametine terk edemezdi.

"Şanslısınız ki marki olmak gibi bir arzum yok, yoksa seni şimdi öldürürdüm ve seninle işim biterdi."

Babasının gözleri, kendisinininkine çok benzeyen yüzünden fırlamıştı. Ne garip bir kaderdi bu. Edmund annelerine benziyordu, onun kızıl saçlarını ve yosun yeşili gözlerini paylaşıyordu.

"Sebas - Tanrı aşkına -" Dunsmore çıldırmış bir adam gibi debeleniyor, elleri Sebastian'ın bileklerini tırmalayıp kan çekiyor, bacakları tezgâhın altında çırpınıyordu.

"Dinle." Sebastian yüzünü babasınıninkine birkaç santim yaklaştırdı. "Karımdan uzak duracaksın. Hiçbir sebeple ona yaklaşmayacaksın. Eğer senin ya da Carr'ın Olivia'nın görüş mesafesine girdiğinizi öğrenirsem, sizi öldürürüm." Parmakları daha da sıkılaştı, uyguladığı güçle tüm eli ağrıyana kadar. Sonra babasını bıraktı ve yataktan kalktı.

Marki yatağın kenarına yuvarlandı ve hesaplarını Aubusson halının üzerine attı. "Seni keseceğim seni keserim ..." diye boğuk bir ses çıkardı, midesi bulanıyordu.

Sebastian alaycı bir şekilde güldü. "Keşke bu mümkün olsaydı. Ama paran dışında her şey garanti altında ve ona da ihtiyacım yok. İster harca, ister yak. Umurumda değil."

Babası yere tükürdü.

Sebastian kapıya doğru yöneldi. "Unutma baba. Karımdan uzak dur."

Avukatıyla Olivia için gerekli düzenlemeleri yaptıktan sonra Sebastian Seawitch'in güvertesinde durmuş, İngiltere'yi geride bırakırken Londra silüetinin küçülmesini izliyordu. Bir korkak gibi, ailesi olan bu karmaşadan kaçmak istiyordu ve bu dürtüye boyun eğme isteğiyle savaştı. Tüm bu çirkinlikleri bırakıp bir daha dönmek, arzulamadığı bu hayattan kaçmak ve özgürlüğü başka bir yerde bulmak çok kolay olurdu. Ama artık Olivia vardı ve ona sahip olduğu ve her gün onunla birlikte olabildiği sürece her türlü çileye katlanır, her türlü başarıyı elde eder, her yere yolculuk ederdi.

Kendini geçmişinden kurtarmalı, adamlarını serbest bırakmalı, gemisi için gerekli hazırlıkları yapmalı ve Robidoux kardeşlerle bağlarını koparmalıydı. Önümüzdeki haftalarda karısı olmadan nasıl hayatta kalacağından emin değildi ama onu yanında götürmek çok tehlikeliydi.

İngiltere gözden kaybolurken Sebastian mümkün olan en kısa sürede geri döneceğini biliyordu.

Kalbini geride bırakmıştı ve onsuz yaşayamazdı.

Olivia sabah tuvaletini zar zor yapabilmişti, içini acıtan bir boşluk kaplamıştı. Sebastian'ı kalmaya ya da en azından onu yanına almaya ikna edebileceğinden çok emindi ama bir yanı Sebastian'ın kaçmasına şaşırılmamıştı. Sorunlarından kaçmak onun için uzun zamandır süregelen bir alışkanlıktı. Gençliğinde kaçmak için içkiyi ve kadınları kullanmıştı. Daha sonra denizi ve bir süreliğine de onun bedenini kullanmıştı. Ama görünüşe göre o yeterli olmamıştı.

Yapabilseydi yatakta kalır, onun teninin ve sevişmelerinin kokan çarşafalarında yuvarlanırdı ama babası buradaydı ve onunla ilgilenmek zorundaydı. Olivia o günü nasıl atlatacağını bilemiyordu ama çaba göstermesi gerekiyordu.

Yemek odasında, büfenin üzerindeki kapalı tabaklardan tabağını doldurdu. Sonra uşakla birlikte babasının oturup gazetesini okuduğu salona geçti.

"Günaydın Livy," diye neşeyle selamladı.

"Günaydın, baba." Onun pembe yanaklarına öpücükler kondurduktan sonra köşedeki küçük masa ve sandalyelere doğru ilerledi. Uşak tabağını ve meyve suyunu masaya koyduğunda, gülümseyerek onu kovdu.

"Aşık gibi görünüyorsun," diye yorumladı babası. "Kocandan bu kadar memnun musun?"

"Ben ... evet." Adam kalbini kırmadan önce öyleydi ama bunu babasına asla söylemeyecekti. Onu bir unvanla evlendirmeye çalıştığında neler olacağını öngörebilmesinin hiçbir yolu yoktu. Ve gerçekten, bu karmaşa kendi hatası değil miydi? Sebastian'ı yanında tutmaya karar verdiğinde onun nasıl biri olduğunu biliyordu. Sadece kendi aptallığı daha fazlasını ummasına izin vermişti.

"Söylemeliyim ki, onu ilk gördüğümde şüphelerim vardı," diye itiraf etti Jack. "Onun tipini bilirim, vahşi ve asi. Bir babanın tek kızı için seçeceği türden bir eş değil. Ama bu sabah onunla konuştuktan sonra-"

Nabızı hızlandı. "Bu sabah onunla konuştun mu?"

"Evet. Birlikte kahvaltı ettik. İlk düşündüğüm gibi bir pislik gibi görünmüyor ama öyle bir görünüşü var. Dün akşamki durumu idare edişi beni etkiledi. Sana karşı çok korumacı, hatta sahiplenici görünüyor. Bu hoşuma gitti. Ayrıca denizcilik konusunda şaşırtıcı derecede bilgili, benim ticaretle uğraşmamdan en ufak bir rahatsızlık duymuyor gibi görünüyor ve ... her neyse, onu Lord Merrick olduğunu düşündüğüm kuzeninden çok daha fazla sevdiğimi fark ettim."

Olivia bu hatırlatma karşısında bir iniltiyi bastırdı. Sanki ilgilenmesi gereken yeterince sorunu yokmuş gibi, şimdi de Blake ailesinin geri kalanına ayrılmaz bir şekilde bağlıydı ve şu ana kadar gördükleri ağzında belirgin bir tiksinti bırakmıştı. "Merrick sana planlarından bahsetti mi?"

Babası elindeki kâğıdı katladı ve merakla ona baktı. "Sana bir not bıraktığını söyledi. Okumadın mı?"

Bir anda kapıdan çıktı ve uşağa seslendi. Uşak koşarak dışarı çıktı, acele etmek için nefes nefese kalmıştı. Ama not hakkında hiçbir şey bilmiyordu, bu yüzden eteklerini kaldırdı ve merdivenlerden yukarı koştu. Bir oda hizmetçisini yeni değiştirilmiş yatağı hazırlarken buldu.

Genç hizmetçi hızlı bir reveransla, "Günaydın leydim," diye selam verdi.

"Benim için bir not buldun mu?"

Kız başını salladı ve sehpayı doğru ilerleyerek elinde katlanmış bir parşömenle geri döndü.

Olivia teşekkürlerini mırıldandı ve mektubu özel olarak okumak için odasına çekildi. Basit ve yürek parçalayıcıydı.

Güven bana. Geri
döneceğim. Sizin olsun,
S

Yere çöktü ve ağladı.

Altıncı Bölüm

Londra, İngiltere, Haziran 1813

Olivia esnemesini bastırarak balo salonunu sarılıklı bir gözle inceledi. Etkinlik çok kalabalıktı, bu nedenle salon sıcaktı ve çiçek bolluğuna rağmen kokuyordu da. Burada olmayı hiç istemiyordu ama Dunsmore katılması için ısrar etmişti.

Onun sosyal başarısını sağlamak için birlikte ne kadar yakın çalıştıkları düşünüldüğünde, son dört ayın birbirlerine karşı olan duygularında bir değişiklik yaratacağı düşünülebilirdi. Ama durum böyle değildi. Bu iğrenç adamdan bugün de, onunla ilk tanıştığı günkü kadar nefret ediyordu. Ne yazık ki, kendi haline bırakıldığında markinin yardımını istemekten başka çaresi kalmamıştı. Leydi Merrick olarak kendini kabul ettirmek için onun desteğine ihtiyacı vardı. O olmasaydı, hak ettiği sosyal kabulden mahrum kalacaktı.

Kişisel olarak Olivia, Beau Monde'un saygısını hiç umursamıyordu ve eğer başka seçeneği olsaydı, evinde kalır ve huzur içinde yaralarını sarardı. Öte yandan, çocuğu hayata düzgün bir başlangıç yapmayı hak ediyordu ve sırf bu yüzden Kibar Sosyete'ye ilgi gösteriyormuş gibi yaptı.

Sıkı çalışması kesin bir başarıyla ödüllendirilmişti. Dunsmore bile etkilenmişti ve Dunsmore'un ona karşı tavrında neredeyse fark edilmeyecek bir yumuşama hissetmişti. Onun enseinte olduğunu ve tüm entrikalarının istediği sonucu verdiğini öğrendiğinde çok heyecanlanacaktı ama bu bilgi paylaşılamayacak kadar değerliydi. Sebastian'dan önce bu bilgiyi elde etmekten sapıkça bir zevk alacağından şüpheleniyordu ve ona bu zevki tattırmayı reddediyordu. Bu

Bu, onun serseri kocasına yapacağı son iyilikti.

O gittiğinde yıkılmıştı, ağlamaklı ve umutsuzdu. Sonra öfkeye kapıldı.

Öfkesi dinmedi.

Olivia elindeki limonata bardağını yakındaki bir uşağın tepsisine koyduktan sonra narin sapını ikiye ayırdı. Sebastian sözünü tutmamış, kendisi sorunlarından kaçarken onu kurtların arasında kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakmıştı. Bunun için onu asla affetmeyecekti. Asla affetmeyecekti.

"Bana güvenin" diye yazmış. Ha! Ona güvenmeyi reddetti. Neden evliliklerinde böyle basit bir nezaketi gösterecek tek taraf o olsun ki?

"Leydim, hala bir dansınız olduğunu ummak çok mu fazla olur?"

Olivia tanıdık ses tonuyla döndü ve Carr Blake'e iç çekerek baktı. Adam amcası gibi gerçekten kötü biri değildi, sadece yanlış yönlendirilmiş ve kolay yönetilen biriydi. Her şeye rağmen onu yakından izliyor ve dostça yaklaşımlarına karşı katı bir mesafe koyuyordu. Adam onu akla gelebilecek en iğrenç şekilde kandırmaya çalışmıştı ve bu asla unutamayacağı bir suçtu. Yine de sürdürmesi gereken görünüşleri vardı ve bunlardan biri de Blake soyuna karşı göstermelik bir yakınlıktı, ne kadar tatsız olsalar da. "Elbette. Bir sonraki set."

Mavi gözleri heyecanla parlıyordu. "Ben şanslı bir adamım."

Carr ve Sebastian arasındaki benzerlik yine dikkatini çekmişti. Birbirlerine çok benziyorlardı; ikisi de parlak siyah saçlara ve şaşırtıcı derecede mavi gözlere sahipti. Ama bu benzerlik sadece yüzeyseldi. Carr daha çok coşkulu bir köpek yavrusu gibiydi, Sebastian ise daha çok sinsi sinsi dolaşan bir panter gibiydi.

Olivia omuzlarını geriye attı ve gözlerin çoğu onun üzerinde olduğu için gülümsemeye zorladı. Modanın zirvesini durmaksızın takip etmesi başarısının büyük bir bölümünü oluşturuyordu.

Kocasının cömertliğı sayesinde pahalı bir başarı elde etti.

Sesli bir şekilde iç çekti. Sebastian'ın sevgisini kazanabilmek için her şeyden seve seve vazgeçebilirdi. Ama artık bunun için çok geçti.

"Leydi Merrick, sanırım sıradaki set benim için ayrıldı."

Olivia döndü. "Sanırım haklısınız, Mösyö Robidoux."

Gösterişli Fransız, kadının uzattığı eli zarif bir şekilde eğildi. Altın sarısı güzelliğı ton üyelerinin büyük beğenisini kazanmıştı. Bu onun için bir şey ifade etmiyordu ama yine de ona en güzel gülümsemesini takındı.

Onu dansçıların toplandığı sıraya doğru götürürken sııttı. "Bu gece her zamankinden daha da büyüleyicisiniz leydim."

Kaşlarını kaldırdı. "Teşekkür ederim, mösyö."

Robidoux bir ay önce Londra'ya geldiğinden beri ona karşı küstahça davranıyor, bahçelerde dolaşmayı ya da parkta gezintiye çıkmayı öneriyor, o da bunların hepsini reddediyordu. Her buluşmada kendini hazırlıyordu, Robidoux'nun onunla yalnız kalma kararlılığı onu kesinlikle rahatsız ediyordu.

"Leydi Merrick," diye mırıldandı yumuşak sesiyle. "Dunsmore unvanı eski ve saygın bir unvanmış, bana öyle söylendi. Ama yine de bu unvanı miras alan kont burada değil. Aslına bakarsanız, beş yıldan uzun bir süredir kimse bu adamın ne saçını ne de sakalını görmüş."

Kısmen eğlenerek, kısmen de kızgınlıkla güldü. Dedikodular kocasının nerede olduğuna dair spekülasyonlarla doluydu. Ne de olsa kayıp bir adamın aniden bir eş edinmesi tuhaftı. İşte bu olağandışı durum yüzünden Dunsmore'un yardımı onun güvenilirliğini kanıtlamak için gerekiydi. "Sizi temin ederim, Lord Merrick benim hayal gücümün bir ürünü değil."

Robidoux'nun parmakları onunkileri sıkıca kavradı. "Güzel bir kadın asla ihmal edilmemelidir."

Kadınsı olmayan bir homurtuyu bastırdı. Adamın yaklaşımları bıktırıcı olmaya başlamıştı. "İhmal edilmedim, Mösyö Robidoux."

"Kocanız nerede o zaman? Onunla tanışmayı çok isterim."

"Ve öyle de olacak, zamanı gelince." Kır dansı başladı ve kadın rahat bir nefes aldı.

Sıra boyunca ilerlerken Fransız'ın gülümsemesinde hiçbir çekicilik yoktu. Ayrılmadan önce, "Belki set bittiğinde benimle bahçelerde bir gezintiye çıkmak istersiniz?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim."

Müzik sessizliğe gömüldüğünde Olivia minnettardı. Sette bir dans daha kalmıştı ama en azından Robidoux'nun arkadaşlığından kaçmaya biraz daha yaklaşmıştı. Adamda onu huzursuz eden bir şeyler vardı. Gülümsemesi gözlerine hiç ulaşmıyordu ve ona bakışı kendisini parçalanmış hissetmesine neden oluyordu.

"Saygıdeğer Merrick Kontu," diye gürleyen sesiyle majordomonu takdim etti.

Tüm oda dondu kaldı, ağır bir sessizlik yoğun bir sis gibi içeridekilerin üzerine çöktü.

Olivia döndü, gözleri kocaman, ağzı bir karış açıktı. Bir sonraki dansın tınları başladığında, gözleri merdivenden inen uzun boylu, karanlık forma takıldı.

Sebastian her zamanki kibirli zarafetiyle adımlarını attı. Bu pek mümkün görünmüyordu ama teni daha da koyuydu, hiç de modaya uygun olmayan bir şekilde esmerdi ve kadının dizlerinin bağı çözülüyordu. Adamın hareketleri saatlerce sürecektir tarifsiz bir zevk ve ezici bir cinsel haz vaat ediyordu. Derinlere kök salmış öfkesine rağmen Olivia'nın ağzı sulandı, göğüsleri kabardı ve attığı her adımda cinsel organı sıkıştı.

Şaşkınlıklarını üzerlerinden atan konuklar onu selamlamak için öne çıktılar ama Sebastian herkesten habersiz, yoğun mavi bakışlarını ona kilitlemişti. Alevlenen sıcaklık

Aralarındaki mesafe uzaktan bile olsa tenini ter içinde bırakıyordu. Adamın ona nasıl baktığını çok iyi biliyordu ve anlamsızca parçalanma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu anlamıştı ama yine de kıpırdamıyor, kalbi hızla çarpıyordu. Adamın ona ulaşması sadece birkaç dakika sürdü ama yine de sanki bir saat geçmiş gibi geldi.

Elini uzattı ve Olivia kabul etmeden önce sadece bir an tereddüt etti, elini dudaklarına götürmesini nefes nefese izledi. Eldiveninin içinden, adamın ağzından koluna ve oradan da kalbine doğru inen kıvılcımı hissetti. Titredi.

Memnuniyet dudaklarının ucunu kıvırdı. "Seni özledim, aşkım."

Balo salonunun geri kalanı endişeyle onun cevabını bekledi, aksi halde sessiz olan odada müzik aşırı derecede yüksekti.

Derin bir nefes alarak öfkesinin bakışlarına yansımalarına izin verdi ve ardından zarif bir reveransla eğildi. "Lordum."

Konuklar hemen çılgınca fısıldaşarak konuşmaya başladılar.

Sebastian onu ayağa kaldırdı, yüzünde sahiplenici ve şaşkın bir ifade vardı. "Gitme zamanı."

Kendisini takdim etmeye hazırlanan Robidoux'yu aradı ve kaşlarını çatı. Fransız dans pistini terk etmiş ve tek bir veda sözcüğü bile etmeden kalabalığın arasında kaybolmuştu.

"Şimdi, Olivia."

"Daha yeni geldin," diye sözünü kesti. Sebastian'la yalnız kalmak beladan başka bir şeye davetiye çıkarmazdı.

Kibirli bir kaşını kaldırdı.

İtiraz etmek için ağzını açtı, sonra da kapattı. Kocasını reddedilmeyi iyi karşılayan bir adam değildi. Hele de balo salonunda eteklerini kaldırıp vücuduna girecekmiş gibi görünürken.

Olivia neredeyse belli belirsiz bir baş hareketiyle elini dirseğinin kıvrımına sokmasına izin verdi. Arabaya güvenli bir şekilde yerleşene kadar dilini tuttu, ama

Adam ona uzandığı anda, kadın elini retikülüyle tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Lanet olsun!" diye bağırdı.

Gölümsedi. "Bana bir daha dokunmayacaksın, yemin ederim."

Sebastian yaralı bir şaşkınlıkla ateş püsküren karısına baktı. Ondaki değişiklikleri hemen fark etmişti. Olivia her nasılsa daha sert görünüyordu, gözleri öfkeliydi, yemyeşil ağzı birbirine sıkıca kenetlenmişti. Sıcak ve hevesli bir kavuşma ummuştu. Onun yerine, karısı kendisine dokunmasına asla izin vermeyeceğine yemin etmişti. Neler oluyordu böyle?

"Neler oluyor böyle?" diye homurdandı.

Kadın ona kuşkuyla bir bakış fırlattı.

Her şeyi bir kenara bırakın, onu gördüğüne sevinmesi gerekiyordu!

"Olivia, aşkım-"

"Ah, lütfen," diye mırıldandı. Pencereden dışarı bakarak tiksintili bir iç geçirdi. "Nasıl sevileceğini bilmiyorsun. Sadece sana ayrılan eş ziyaretini arzuluyorsun."

"Benim konjug-" diye mırıldandı. "Lanet olası sonsuz cehennem! Sen neden bahsediyorsun?"

"Oh, özür dilerim," diye cevap verdi sahte bir masumiyetle. "Sizi şok mu ettim? Üreme haklarınızı kastetmiştim."

"Benim 'üreme haklarım' mı?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu çok saçma."

"Sen öyle san."

Sebastian şaşkınlık içinde oturuyordu. Rıhtımdan doğruca evlerine gitmiş, ancak onu akşam için dışarıda bulmuştu. Kâhyadan onun Dempsey balosuna gittiğini öğrenince hemen akşam kıyafetlerini giymiş ve onu bulmak için acele etmişti.

Lord Merrick olarak böylesine büyük bir toplantıda ilk kez boy göstereceği için kararsızdı ve gerçekten de balo salonuna gelişindeki sessizlik onu bir an için telaşlandırmıştı. Sonra Olivia'yı bulmuş ve diğer herkes önemini yitirmişti. Dünyanın geri kalanıyla yarın ilgilenecekti. Şu anda tek istediği, tek arzuladığı

Karısının yemyeşil vücudu onunkine yaslanmıştı ve kara gözleri onun dönüşünden duyduğu zevkle sıcacıktı.

"Seni bu kadar kızdıracak ne yaptım?" diye sordu usulca.

"Sormak zorunda kaldığına bile inanamıyorum. Beni burada yalnız bıraktın," diye tersledi. "Akbabaların ortasında, en azından beni sosyeteye yerleştirecek kadar kalacağına söz verdikten sonra. Bana veda edecek cesareti bile toplayamadınız. Lordum, eğer siz bana verdiğiniz sözleri yerine getiremiyorsanız, ben de size verdiğim sözleri yerine getirmek zorunda değilim."

"Cehennemin dişleri," diye mırıldandı. "Bu sözü tuttuğum için ayrılmak zorunda kaldım."

Gözleri kısıldı.

"Ne yaptığımı sormayacak mısın?" diye homurdandı.

"Hayır. Artık bunun için çok geç. Ayrılmadan önce planlarınızı benimle konuşmalıydınız."

Sebastian karısının ışıltılı güzelliğine baktı ve ulumak istedi. Onu sevmekten vazgeçmiş olamazdı. Öyle olsaydı ölürdü. "Beni seviyorsun."

Olivia homurdandı. "Kendini övüyorsun."

"Biliyorsun," diye ısrar etti. "Ve Tanrı adına, bunu itiraf edeceksin!" "Böyle bir şey yapmayacağım!"

"Yapacaksın!" Sesi çocuk gibiydi ve kendini çocuk gibi hissediyordu, azarlanmıştı ve onu bir bütün yapan sevgiyi geri kazanmaya hevesliydi. Hayatında Olivia'dan başka hiç kimse onu sevmemişti. Belki annesi sevmişti ama bunu hatırlayamadıktan sonra bunun ona ne faydası vardı?

Araba durdu ve Sebastian kıpırdayamadan Olivia tökezleyerek arabadan indi ve eve doğru koşmaya başladı. Sebastian onu kovaladı ve basamakları indirmek için hareket eden uşağı ürküttü. Olivia, kapıyı açık tutan uşağın yanından koşarak geçti ve merdivenlerden yukarı uçtu.

"Olivia!" diye bağırdı. Neredeyse onu yakalıyordu ama köşeyi dönerken yolluklara takıldı ve yüz üstü düşmemek için fazladan adım atması ona pahalıya mal oldu. Yatak odasına ulaştı ve kapıyı çarparak içeri girdi.

çok sağlam bir cıvataya benziyordu. Bir yeminle döndü ve kendi odasına girdi.

Onu dışarıda mı bırakacaktı? Bunu görecekti. Kilidi olmayan bitişik kapıya doğru yürüdü.

Ve portalin artık var olmadığını fark etti.

Lanet şeyi mühürlemiş ve duvarı boz şam kumaşıyla kaplamıştı, böylece hiçbir iz kalmamıştı. Lanet olsun, bu bardağı taşıran son damlaydı!

Sebastian kızgın adımlarla galeriye çıktı ve karısının odasının kapısını tekmeleyebildiği kadar sert bir şekilde tekmeledi, kapı zerre kadar kıpırdamayınca da bir küfür savurdu.

"Çalışmıyor!" diye bağırdı kapıya doğru. "Kapı kilitli."

"Yasaklandı mı?" diye bağırdı, inanamayarak. "Evet, yasaklandı. Şimdi git buradan!"

Göğsü öfkeli bir öfkeyle kabardı. "Olivia ..." diye uyarmaya başladı.

"Git başımdan!"

Olivia yatağın kenarına oturmuş, kalbi küt küt atıyor, kollarını yastığa sarmış, endişeyle kapıya bakıyordu. Uzun sessizlik anları geçti ve hâlâ Sebastian'ın döneceğinden endişe ediyordu.

Onun çekiciliğinin gücünü hafife aldığını fark edince çok şaşırdı. Onun yokluğunda geçen dört ay boyunca, tutkularının eninde sonunda söneceğine kendini inandırmayı başarmıştı. Artık bunun asla geçmeyeceğini biliyordu. Ona olan aşkı buna izin vermeyecekti.

Yine de, sadece bu akşam için bile olsa, onun aşk dolu niyetini engellemeyi başardığı için acımasızca tatmin olmuştu. Her gün zar zor hayatta kalıyordu, kalbi onun kaybıyla acıyordu. Ona verebileceği her türlü rahatsızlığı kesinlikle hak ediyordu.

Bir süre sonra Olivia rahatladı, onun bu kadar kolay pes etmesinden dolayı biraz sönükleşmişti. İç çekerek ayağa kalktı, yastığı bir kenara fırlattı ve soyunmaya başladı, bu hiç de kolay bir iş değildi

elbisesinin arkasından aşıya doğru uzanan minik düğmelerle. Sabırsız parmaklar onunkileri ittiğinde güzel bir akrobat taklidi yapıyordu. İrkilerek çığlık attı ve dönerek kendisine doymak bilmez bir açlık ve zorlukla yatıştırılmış bir hayal kırıklığıyla bakan kocasıyla yüzleştı.

"Nasıl yaptın-" Adamın iri cüssesine baktı ve balkon korkuluğuna yaslanmış merdivenin en tepesini gördü. "Yüce Tanrım. Bu ne cüret."

Sebastian kaşlarını çatarak kravatını çekıştirdi. "Ben ticaretle uğraşan bir korsanım, karıcığım. Parmaklıklı bir kapı benim için caydırıcı değildir."

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı kadın, adam yeleşini ustalıkla çıkarıp atılmış ceketinin üzerine atarken.

"Ben fethettim. Şimdi ganimetime sahip çıkma zamanı. Bu durumda, sen." Gömleğini çekip çıkardı, güçlü gövdesi ve dalgalanan karnı ortaya çıktı. Ayrı kaldıkları haftalarda daha da koyulaşmıştı, teni artık güzel bir maun rengiydi. Kadının ağızı sulanmıştı.

Aman Tanrım, ağızının suyu akacaktı.

"Giysilerini geri giy!" diye bağırdı, gevşemiş korsesini göğüslerine bastırarak. "Sana çok kızgınım!"

Homurdandı. "Bunu anladım." Pantolonunun ceketini yırtarak açtı ve yere itti.

"Oh kahretsin..." diye mırıldandı, öfkeli horoz serbest kaldı, çelik gibi sert ve büyük ölçüde doluydu. Meme uçları anında sertleşti. Olivia kendini onun bakışlarıyla buluşmaya zorladı ve oradaki erkeksi memnuniyeti gördü. Çıplak vücudunun onun üzerindeki etkisini çok iyi biliyordu.

"Ah, seni ne kadar özlediğimi gördün mü tatlım?" diye mırıldandı tatlı sesiyle. "En son içine girdiğimden beri çok uzun zaman geçti."

Sertçe yutkundu. "Seni istemiyorum."

"Yalancı."

"Kızgınım," diye yakındı, Sebastian sikini eline alıp ipeksi uzunluğunu okşamaya başladığında direnci eriyordu.

"Gecelerimi böyle geçiriyorum Olivia." Parmakları şaftının etrafında kıvrıldı ve sertçe pompalandı. "Seninle ilgili hayallerim beni, benden esirgenen özgürlüğüm için yalvartıyordu. Sevişerek çok zevkli saatler geçirdiğimiz o yatakta uyumak işkence gibiydi." Kendini tatmin ederken göz kapakları ağırlaştı. "Her gece aklımda senin resimlerinle kendimi rahatlatıyordum. Sen de beni özlemedin mi?"

Olivia dudaklarını yaladı, bakışları adamın sikini okşayan karanlık ele perçinlenmişti. Onu o kadar çok istiyordu ki içi sızladı. Onu seviyordu. Her şeye rağmen onu hâlâ seviyordu.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diye fısıldadı. "Bu sadece seks." Adamın muzaffer sırtışı gururunu okşamıştı. Sebastian bu karşılaşmayı kazandığını düşünebilirdi ama o aksini kanıtlayacaktı.

Aralarındaki kısa mesafeyi geçti ve dizlerinin üzerine çöktü. Adamın zorlanan ereksiyonunu kavrayarak ağzına götürdü ve dilini erik büyüklüğündeki başın etrafında döndürerek içine çekti. Adamın zevk tıslamasının ardından parmaklarının saçlarını sarsıcı bir şekilde kavraması gücünü ele veriyordu. Kalçalarını birkaç kez hızlıca itti ve ayakta kalabilmek için kalçaları zorlanmaya başladı.

"Zavallı, tatlım," diye mırıldandı onun sikinin ıslak başına karşı. "Belki de bayılmadan önce yatağa uzanmalısın."

Sebastian onu dikleştirerek ağzına sahip oldu ve dilini tıpkı sikini soktuğu gibi içeri soktu. Becerikli elleri onun kıvrımlarını rahatlatıcı bir aşinalıkla okşadı. Birkaç dakika içinde kadın onun güçlü bedenine yapışmış, zevkten nefesi kesilmişti. Adam elbisesini yırtarak açtı ve kumaş kaplı küçük düğmelerin her yöne uçuşmasına neden oldu. Zihni hâlâ karşı çıkmaya devam etse de, heyecan kanında dolaşıyordu.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diye tekrarladı.

"İşim bittiğinde bunu kendine hatırlat," diye küstahça homurdandı ve elbisesini yere itti. Onu döndürdü

Etrafında dolaştı ve bantlarını yırttı, pahalı giysilere aldırış etmeden hızla kombinezonunu ve korsesini çıkardı.

"Sebastian-"

"Adımı tekrar söyle, tatlım. Söyleme şekline bayılıyorum."

Kız eridi. "Sebastian."

Geceliğini başından çekip bir kenara fırlattıktan sonra onu kaldırıp yatağa taşıdı, ağzını sıkıca alnına bastırdı. "Seni çok özledim."

Olivia başını salladı, gözleri dökülmemiş yaşlarla yanıyordu. Kuyruğundaki kurdeleyi çekiştirerek ipeksi kuzguni saçlarını serbest bıraktı. "Daha güçlü olmalıyım. Sana direnmeliyim. Beni çok incittin. Belki bir bıçağım ya da tabancam olsaydı-"

"İkisi de beni senden uzak tutamaz."

O zaman neden gitmişti? Daha da önemlisi, neden döndüğünü bilmesi gerekiyordu.

"Seni seviyorum, Olivia."

Ona karşı sertleşerek, yüzüne bakmak için arkasına yaslandı. Sebastian şefkatli mavi gözleriyle ona baktı ve Olivia bir hıçkırığı bastırdı. Onun aşkını özlemişti ve bunun gerçek olduğuna inanmak istiyordu. Ama ona güvenememişti ve bu eksiklik yüzünden sözleri ona neşe yerine sadece acı getirmişti.

"Neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun, tatlım? Nasıl hissettiğimi tahmin etmiş olmalısın." Onu sanki en paha biçilmez hazineymiş gibi yatağa yatırdı.

"Beni sevdiğin için mi geri döndün?" diye acı acı sordu. "Buna ancak gözü dönmüş bir aptal inanır."

"Seni sevdiğim için geri dönmedim."

Kaşlarını çattı, kafası karışmıştı.

"Seni sevdiğim için ayrıldım."

Sebastian onun üzerine yerleşti ve dudaklarını indirerek yaklaşan sorularını yıkıcı öpücüklerle etkili bir şekilde susturdu. Sert, usta ağzı onunkinin üzerinde gezinerek savunmasını zayıflattı ve ona kollarında bulacağı zevki hatırlattı. Onu da yanına alarak yuvarlandı ve ellerini serbest bırakarak

Arayış dolu bir şefkatle dolaşıyordu. Dilinin sıcak fiskeleri kızın ağzının çatısını okşuyor ve onunkine sürtünüyordu. Tanrım, adamın ne kadar iyi öpüşebildiğini neredeyse unutmuştu!

Ağzı kötücül ve tanrısalı ve sanki onun tadıyla ziyafet çekiyormuş gibi onu öptü. Rahmi orgazmın eşiğinde sıkıştı. Adamın siki vücudunun nemli girişine sıkışana kadar kalçalarını oynattı.

"Bekle!" diye nefesini tuttu, ağzını onunkinden ayırdı, ama kadın ona aldırmadı, zevkli bir iniltiyle onun zonklayan sikinin üzerine kaydı. "Olivia!"

Gövdesi anında yataktan fırladı, onu da kendisiyle birlikte kaldırdı ve içine boşaldı, sıcak tohumu sarsıcı titremelerle fişkirirken kısık sesle haykırdı. Kolları ezici bir kucaklamayla ona sarıldı, vücudu güçlü sarsıntılarla titriyordu.

Olivia onu kendine yakın tuttu, onun sıcak, sert ve altında sarsılan hissini merak ediyordu. Adam bitkin düştüğünde, Olivia da onu yastıklara doğru takip etti.

"Ah, tatlım," diye mırıldandı kısık sesle, omurgasını okşayarak. "Özür dilerim. Durduramadım. Çok uzun zaman oldu."

"Anlıyorum."

"Aklımı başıma toplamam için bana biraz zaman verin, sabaha kadar size zevk vereceğim."

Baştan çıkarma amaçlı sözleri onu korkuyla doldurdu. Adam hâlâ onu durduramayacak kadar doygunken Olivia onun üzerinden kaydı. Yatağın kenarına oturan Olivia bir elini saçlarında gezdirerek tokalarını çıkardı. "Beni terk ettin, Sebastian."

"İyi bir nedenim vardı," diye ısrar etti, yüzünü ona dönerek. "Başlangıçta sadece benden istediğin kısa süre için kalmayı kabul etmişim. Ama beni sevdiğini söylediğinde her şey değişti. Seni sevdiğimi ve seninle birlikte olmak istediğimi fark ettim ama ilgilenmem gereken adamlarım ve gemim vardı. Seninle yeniden başlayabilmem için onlarla bağlarımı koparmam gerekiyordu."

Olivia kaçan gözyaşını sildi ve derin, ürpertici bir nefes aldı. Çok fazla kızgınlık, korku ve

İçinde bir parça temkinli umut bile savaşıyordu, öyle ki duygulara boğulmuştu.

Omzunun üzerinden kocasına baktı, onun dantelli yastıklarının üzerine yayılmış görkemli çıplaklığını ve sevgili saçlarını görünce kalbi sızladı. Her nasılsa yatağının son derece kadınsı süsleri onun güçlü erkekliğini vurguluyordu. Ama onu en çok harap eden, özlem, sevgi ve biraz da korku dolu bakışlarıydı. Buna dayanamayarak gözlerini kaçırdı. "Dört aydır yoktun."

Parmak uçları kadının sırtında ritmik bir okşayışla gezindi. "Gemimi Will'e verdim ve mürettebatla hesaplarımı kapattım. Niyetim hemen yola çıkıp sana dönmektir."

"Ama sen yapmadın."

"Hayır," diye kabul etti. "Bunun iyi bir nedeni var. Birlikte çalıştığımı söylemekten utandığım ikiz kardeşler-korsanlar var. Onları çok kızdırdım ve onlar da küçük bir hakareti affedecek adamlar değiller. Barbados'tan ayrıldığımız gece borcumu ödemek için seni istediler."

"Ben mi?"

"Evet, sen. Will bana kaldığın handa çalışan hizmetçiye kardeşlerden birinin yaklaştığını söyledi. Senin hakkında sorular sormuş Olivia. Kimliğini öğrenmiş. Durumun daha fazla ilerlemesine izin veremezdim. Benim yüzümden tehlikedeydin."

Onunla yüzleşmek için döndü. "Ne yaptın sen?"

Sebastian onun eline uzandı ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "Korsanların adaya dönmesini bekledim ve döndüklerinde, ikisinden daha vahşi olanıyla dövüştüm ve onu öldürdüm. Diğer kaçmayı başardı. Peşine düştüm ama kendini gizledi. Saklanacağına inanmak için her türlü sebebim var. Pierre, Dominique olmadan asla büyük bir tehdit olmadı."

Olivia ayak parmağıyla Aubusson halısındaki girdaplı desenin izini sürdü. "Bana planlarından bahsedebilirdin."

"Uyuyordun," diye açıkladı savunmacı bir tavırla. "Bütün gece seni uyanık tuttum ve sessizce gitmenin en iyisi olacağını düşündüm. Sana bir mektup yazdım."

Ayağa kalktı ve yatağın etrafında bir tur attı. "O bir mektup değildi lordum. Aceleyle karalanmış birkaç satırlık bir şeydi."

"Daha fazla yazmak konusunda isteksizdim,"

diye itiraf etti. Kadın durakladı. "Neden?"

Bakışlarını öyle bir içtenlikle karşıladı ki, güçlkle onarılabilen kalbi yeniden kırıldı. "Eğer çok gecikseydim -Eğer veda etmeye kalkışsaydım seni asla terk edemezdim, özellikle de benimle gelmek için yalvarsaydın, ki yalvarabileceğinden şüpheleniyordum. Seni reddetmek imkânsız olurdu ve bana eşlik etmen çok tehlikeliydi." Doğrularp uzun bacaklarını çaprazladı. "Olivia. Benim karım. Aşkıım. Anlayabiliyor musun?" Ellerini yalvarırcasına ona doğru uzattı.

"Hayır, Sebastian." Başını iki yana salladı. "Sen kendin için gittin. Benim için değil. Sen-"

"Bu doğru değil, lanet olsun!"

"Öyle! Koştun çünkü yaptığın şey bu. Hayatın boyunca kaçtın; ailenden, sorumluluklarından, her şeyden. Bu sefer benden kaçıyordun." Hayal kırıklığıyla homurdandı ve yumruklarını sıktı. "Güzel, hasarlı bir adamsın sen. Seni düzeltebileceğimi, iyileştirebileceğimi düşünmüştüm ama yapamadım."

Yataktan sıçradı ve onu omuzlarından yakaladı. "Beni dinle."

"Hayır, sen beni dinle!" Çıplak ayağını yere vurdu.

"Kalbimi kırdın Sebastian Blake. Sen yeniden toparlanıp savunmanı toplarken beni kurtlara bıraktın, bana karşı! Çok yaklaşmıştım, çok önemli olmaya başlamıştım, sen-"

"Önemli mi?" diye alay ederek onu salladı. "Sen her şeysin Bana. Senin için sahip olduğum her şeyden vazgeçtim!"

Kadın homurdandı. "Yapmamalıydın. Sahip olduklarımızı çöpe attın."

"Hayır." Bronz teninin altında solgunlaştı. "Öyle deme. Tanrım. Olivia ... bunu asla söyleme!"

"Sana güvenemem."

"Yapabilirsin," diye söz verdi. "Seni bir daha asla terk etmeyeceğim. Yemin ederim. Nefes almayı bıraksam bile seni terk edemem."

"Daha önce verdiğin sözü tutmadın. Şimdi sana nasıl inanabilirim?"

Eğer onu tekrar incitirse hayatta kalamazdı.

"Lanet olsun..." Elleri kızın kollarından aşağı kaydı. "Tatlım." Kadifemsi sesi yatıştırıcı ve baştan çıkarıcı bir hal almıştı. "Seni seviyorum, Olivia."

"Yeterli değil." Kendini geri çekti. "Kaçmak senin için çok uygun. Seni bana bağlayacak hiçbir şey yok."

"Evliliğimiz, aşkımız. Beni hâlâ sevdiğini biliyorum."

"Anlaşılan benim sevgim yeterli değilmiş," diye fısıldadı acı acı. "Ya da seninki."

Sebastian onu tekrar yakaladığında, dokunuşundaki çaresizliği hissedebiliyordu. "Bu yeterli olmalı, Olivia. Sahip olduğum tek şey bu." Onu kaldırarak yatağa taşıdı.

"Baştan çıkarma ile istediğini elde edemezsin."

"Belki de değil," diye mırıldandı. "Ama öfkeni yatıştırabilirim."

Sebastian kadife örtüye baktı ve karısının ritmik nefes alışverişlerini dinledi. Onu yorulana kadar sevmişti ama kalbini geri kazanmaya başlamadan önce olduğundan daha yakın değildi.

Tabii ki o kadar kolay olmayacaktı. Hayatında ne zaman bir şey kolay olmuştu ki?

İçini çekerek bunun tamamen doğru olmadığını kabul etti. Olivia'nın sevgisini kazanmak kolay olmuştu, neredeyse kaybettiği kadar kolay. Tanrım, nasıl bir karmaşanın içindeydi. Eğer sevgisi gitmişse...

Hayır, bunu düşünmezdi.

Huzursuzca kıpırdanarak mırıldandı. Adam uzandı ve tezgâh örtüsünü kadının etrafına daha sıkı bir şekilde sardı.

Olivia onun karısıydı. Olivia'nın sol eline baktı ve annesinin safir taşını görünce memnuniyetini dile getirdi. Gerçekte, onu geri kazanmak için hayatının geri kalanına sahipti. Ama gerçek şu ki, hayatının geri kalanında bekleyecek zamanı yoktu.

Onun sevgisine ihtiyacı vardı. Şu anda.

Olivia ona önemsenmenin nasıl bir şey olduğunu, mutlu olmanın nasıl bir şey olduğunu göstermişti, sadece dışarıdan değil, ruhunun derinliklerinden.

Onun umursamazlığıyla daha fazla karşılaşmaya dayanamazdı. Babasının ihmalkârlığı o daha çocukken önemini yitirmişti ama Olivia Onun tatlı, tutkulu Olivia'sı. Öfkesi ve uzaklığı onu öldürüyordu.

Sebastian tedirgin bir şekilde elini saçlarında gezdirdi. Onu kendisine bağlayacak bir şey yok, dedi. Bunu değiştirecekti.

Kendini ona, toprağa ve lanetli ailesine bağlayacaktı. Kız onun olduğu sürece değişebileceğini ona kanıtlayacaktı.

Onu tekrar sevdiği sürece.

Yedinci Bölüm

Olivia irkilerek uyandı ve kocasının iri bedeninin kendisini sardığını hemen fark etti. Ne yapacağını düşünerek bir an dondu kaldı.

"Günaydın aşkım," diye mırıldandı uykudan kalma nefis bir sesle.

"Sebastian," o Fısıldadı, akut bilinçli .
meme uçlarının acısını ve kalçalarının arasındaki sızıyı hissetti. "I
_"

"Sus, bugün tartışmak yok." Hareket ederek onu serbest bıraktı.
Kucağından sıçradı ve gizlilik perdesinin arkasına saklandı, kalbi onu tekrar yatağında bulmanın sevinciyle çarpıyordu.

Aptal, aptal kalp. Cezaya aç bir obur.

Sürahiden aldığı soğuk suyla yıkanırken Sebastian'ın ayağa kalktığını duydu. Kapı çalındığında bornozuna uzandı, sonra Sebastian'ın banyo için sıcak su ve sert bir kahve sipariş ettiğini duyunca şaşırarak hareketsiz kaldı. Oda hizmetçisinin eğlenen kıkırdamasını duydu ve ekranın etrafına bir bakış attı. Sebastian'ı kapının girişinde üzerinde sadece bir çarşafı görünce gözleri dehşetle açıldı. Öfkelenerek ona doğru hışımla yürüdü ve çarpan kapının önünden çekip aldı.

Çapkınca bir sırıtışı ısırdı ve kaşlarını kaldırdı. "Evet, aşkım?" Bakışları kızın ıslak ve hâlâ çıplak olan bedenini taradı. "Cinsel arzularınızı yerine getirmek için her zaman istekliyim. Bana saldırmana gerek yok."

"Oooh!" Yumruklarını sıkarak ona doğru döndü. "Soyunukken hizmetçileri buraya çağırman çok ayıp!"

Güldü. "Odamdan bir bornoz alacaktım ama kapı kayıp gibi görünüyor."

Olivia tekrar yüzünü ona döndü ama bu bir hataydı. Sebastian çarşafı bir kenara atmış, kalkık aleti önden giderek bariz bir cinsel niyetle ona doğru yürüyordu. "Lanet olsun! Kapat şu şeyi!"

"Niyetim o," diye mırıldandı. "Seninle birlikte."

Ellerini havaya kaldırdı. "Dün gecedен sonra nasıl bu kadar aşk dolu olabiliyorsun? Uyumama bile zor izin verdin. Çok yorgunum."

"Bu senin hatan," diye karşılık verdi. "Sen odada çıplak dolaşmaya başlayana kadar iyiydim."

"Gezinmiyordum!" diye itiraz etti, paravanın ve bornozunun görece güvenliğine doğru aceleyle ilerlerken. "Ben sadece senin saçma flörtünü engelliyordum. O sadece küçük bir kız-"

"Kesinlikle," diye araya girdi, onu belinden yakaladı ve kolayca bastırdı. "Ve karım benim için fazlasıyla yeterli bir kadın. Kıskançlık ve her şey."

"Ben kıskanç değilim!"

Kolay bir zarafetle dizlerinin üzerine çöktü ve onu yere yatırdı. Adam onun üzerinde yükseldi, uzun saçları ikisinin arasında sallanıyordu ve kadın onun muhteşem görüntüsü karşısında çırpınışlarına ara verdi. Adam bir elini bacaklarının arasına soktu ve sırttı. "Ah, ön sevişmeye gerek yok." Kalçalarını iyice açarak içine girdi. "Umm . . . Seni hissetmeyi özlemişim. Hatırladığımdan daha yumuşak ve kıvrımlıymışsın." Ağzı gergin bir meme ucunun etrafında kilitlendi.

Adam onu tamamen doldururken Olivia'nın nefesi kesildi ve onu uyuşturan bir zevkle doldurdu. "Halı ..."

"Bir tane daha alırız." Geri çekildi ve sonra tekrar itti. Sert.

Kadın onun altında kıvrandı. "Hizmetçiler ..."

"Bekleyecekler." Kadının bacaklarını beline dolayan adam sert, neredeyse acımasız bir ritim tutturdu. "Tanrım . . . Olivia. Seni seviyorum. . ."

"Sebastian, sen-"

"Kes şunu, kadın! Konuşmayı kes."

Umutsuz öpücüklerle onun ağzını aldı, sert vücudu onun üzerinde ve içinde zorlanıyordu. Kızın elleri adamın esneyen kalçalarını kavradı ve kız inleyerek adamın vücudunun kendi vücuduna doğru ilerleyişinin tadını çıkardı. Derinlerde, onun gerildiğini, dürttüğünü, şaşmaz bir beceriyle onu derinden okşadığını hissedebiliyordu. Kollarını dizlerinin altına sokarak, içine pompalarken onu genişçe tuttu, onu hızla kenara itti ve sonra onu itti. Kapı çalındığında kadın zevk çığlıkları atıyordu.

Olivia onun terden sırılsıklam olmuş omuzlarını utançla itti.

"Bekle!" diye homurdandı, acımadan içine girene kadar hızı arttı.

"Sebastian!" diye haykırdı. "Bizi duyacaklar!"

"Evet," diye nefes nefese kaldı. "Benim için tekrar gel ve tüm ev seni duysun."

İnledi, onun altında eğildi, şehvetli bir mutluluk içinde eridi. Orgazm onu sardığında, kendini tutamayarak tekrar haykırdı. Sebastian boşalırken lanet okudu, tüm vücudu sertleşti ve güçlü titremeler içinde eridi.

Doymuş bir halde öpücüklerini onun boğazına bastırdı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Dudakları bir şey söylemese de kalbi aynı şekilde karşılık verdi.

Sebastian kahvaltı masasında gazetesinin üzerinden karısını izliyor ve gülümsememek için büyük çaba sarf ediyordu. Olivia hizmetçilerden hiçbirinin gözlerinin içine bakmayı reddediyor, herhangi biri onunla konuştuğunda kulaklarının ucuna kadar kızarıyordu. Bunu büyüleyici buluyordu. Ne de olsa kadın onu neredeyse kendi kılıcıyla etkisiz hale getirmiş ve tecrübeli korsanları tabancayla tehdit etmişti. Ama anlaşılan bunlar onun rahatça yapabildiği işlerdi. İki uşağın ve kız gibi bir oda hizmetçisinin terk edilmiş sevişmelerini duyması, kadının onurlu bir şekilde katlanabileceğinden çok daha fazlaydı.

Dudağındaki bir parça balı yaladı ve kendini mutlu hissetti. Hiçbir kadın bir erkeğe Olivia'nın verdiği gibi karşılık veremezdi.

etkilenmemiştir. Onun öfkesini küçümsediğinden değil. Ne de olsa bunu hak etmiştir. Ve ne kefarete gerekirse ödeyecekti.

Onun diğer yarısıydı, onun takıldığı her şeyde ustaydı ve yine de içindeki evcilleşmemiş ve medenileşmemiş adamla eşleşiyordu. O onun muadili, ruh eşiydi ve onu çok incitmişti, bu affedilemez bir suçtu. Ama hatasını düzeltecekti. Düzeltmek zorundaydı.

"Bugün için planlarımız nedir, aşkım?"

Sertçe başını kaldırıp baktı. "I . . . Bu öğleden sonra bir toplantım var. Sonra da terzide provam var."

"Mükemmel. Benim de bir randevum var. Provanız ne zaman? Size eşlik edeyim."

Kaşları saç çizgisiyle buluşacak şekilde yükseldi. "Pardon?"

"Pekâlâ, iş adamımız Sweeting'le buluşup Dunsmore malikânelerini ziyaret etmek için ayarlamalar yapmalıyım. Çok güzel bir gezi olacak. Birkaç ay sürer ve hepsini görürüz."

"Bir gezi mi?" diye tekrarladı şaşkınlıkla.

"Ben de öyle dedim."

Olivia ona sanki aniden iki kafası birden çıkmış gibi baktı. Sırıtmamak için yanağını ısırdı.

Ağzı açık kaldı ve sonra kapandı. "Saat iki yönünde."

"Güzel, işlerimi halletmek için yeterli zaman." Masadan kalktı ve elindeki kâğıdı tabağının üzerine bıraktı.

"Görüşürüz o zaman." Kadının sandalyesinin arkasını kavradı ve kadın ona doğru bakana kadar onu arka ayakları üzerine yatırdı.

"Sebastian! Aman Tanrım, hizmetçiler ..."

Onu nefes nefese öptü. "Seni seviyorum."

Sandalyesini düzelterek, o cevap vermeden önce odadan çıktı, uşaktan şapkasını ve bastonunu alırken ısıklık çaldı ve kapıdan dışarı fırladı. Bekleyen arabaya atladı. Bu

çok geçmeden iş adamının küçük, sıradan ofisinin sahanlığında durdu.

"Lord Hazretleri!" Benjamin Wilson kapıyı hızla sonuna kadar açtı. "Döndüğünüzden haberim yoktu."

"Geçen akşamüstü geldim. Nasılsın Wilson?"

"Oldukça iyiyim lordum. Ya siz?"

"Güzel. İstedğim dedektifi işe aldınız mı?" Sebastian bastonunu ve şapkasını uşağına verdikten sonra ofise geçti. Masanın karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Elbette!" Wilson biraz kırgın bir ifadeyle ona güvence verdi. "Üzülerek söylüyorum ki, tuttuğum adam istediğim kadar bilgi toplayamadı. Siz ayrıldıktan sonra, Leydi Merrick kısa sürede çok popüler oldu ve sağduyulu bir şekilde araştırma yapmayı neredeyse imkânsız hale getirdi."

Wilson masasındaki kilitli çekmeceyi açtı ve içinde çeşitli gazete kupürleri bulunan bir dosya çıkardı. "Onun hakkında toplanan bilgilerin çoğu bunlardan geliyor."

Sebastian dosyayı açmak için harekete geçmedi. "Onları daha sonra derinlemesine inceleyeceğim. İsterseniz bana özet bir versiyonunu verin."

"Elbette." Wilson sandalyesine geri oturdu. "Leydi Merrick'in ilk sezonu oldukça olaysız geçti. Dedikodu sütunlarında, güzelliğine ve stil anlayışına yapılan sıradan atıflar dışında ondan çok az bahsedildi. Babasının ticaretle uğraşması büyük olasılıkla onu Quality'nin çoğu üyesi için kabul edilemez kılıyordu ve Leydi Crenshaw'ın ona sadece Lord Crenshaw'ın Bay Lambert'e olan büyük borcu nedeniyle sponsor olduğu yaygın olarak biliniyordu."

Sebastian sırttı. "Bahse girerim şimdi kendini beğenmişliğinden pişmanlık duyan pek çok akran vardır, değil mi?"

Wilson başını sallayarak, "Kesinlikle lordum," diye onayladı. "Akıllıca bir seçim yaptınız."

"Sanırım bunun için bir gün babama teşekkür etmem gerekecek." Sebastian içini çekti. "Her şeye rağmen, lütfen devam edin."

"Leydi Merrick'in popülaritesi, Lord Haversham'ın dikkatini çektiği ikinci sezonunda muazzam bir şekilde arttı."

" eytan diyorsun!" Sebastian koltuğunda dimdik oturarak bağırdı. Oxford günlerinde Haversham onun arkadaşıydı. Ama Sebastian tamamen değersiz, ahlaksız bir al ağa d n  t ğ nde, Haversham hemen aralarına mesafe koymuştu.

Wilson ka larını çattı. "Evet, Lord Haversham tüm sezon boyunca Leydi Merrick'e inatla kur yaptı. Onun için teklifte bulunacağına dair yoğun spekülasyonlar vardı."

"Cehennem dişleri." Melek gibi Haversham'a kıyasla, o Mephistopheles'ti.

"Ama sonunda Vikont Haversham adreslerini vermedi. Radcliff Kontu'nun en küçük kızı Leydi Chelsea Markham lehine onu beklenmedik bir şekilde terk etti. O da Lord St. Martin lehine onu terk etti." Wilson üzüntüyle ba ını salladı. "Herkesin gözü önünde yaşanan bu terk edilme skandalı Leydi Merrick'i mahvetti. Kısa bir süre sonra Londra'yı terk etti ve sizin geliniz olarak eve dönene kadar da geri dönmedi."

Şimdi Olivia'nın neden Batı Hint Adaları'nda saklandığını ve babasının onunla neden vek leten evlendiğini anlıyordu. Olivia da kaçıyordu.

Sebastian belki de onun ilk koca tercihinin kendisi olmadığını düşünerek biraz bozulmu tu ama bu ho nutsuzluğu çabucak ge i tirdi. O artık onun kocasıydı; geçmişi hiçbir şey ifade etmiyordu.

Ayağa kalkarak  n kapıya doğru yöneldi. "Lordum! Kupürler!"

"Yakın onları. İhtiyacım olanı aldım. İyi i  Wilson. İrtibatta olacağım. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca aile temsilcileriyle görüşmek için randevu al."

Sebastian bekleyen arabasına atladı ve eve doğru yola  ıktı.

Olivia bir elini yanına götürdü ve derin bir nefes aldı. Bebek hareket etmeye başlamıştı, minik yaşam çırpınırları onu dehşete düşürüyor ve hayrete düşürüyordu.

"Hazır mısın aşkım?" Sebastian kapı aralığından sordu.

Elini çabucak bıraktı. "Vakit geldi mi?" Onun yanından geçip uşaktan şapkasını ve eldivenlerini aldı.

"Evet." Dirseğini tutarak kaşlarını çatarak onu inceledi. "İyi değil misin? Bitkin görünüyorsun."

"Ben iyiyim. Sadece biraz yorgunum."

Adam kızardı ve kadın gülümsemesini gizledi. Kendisi yorgunken onun bu kadar dinlenmiş görünmesi hiç de adil değildi.

Onu bekleyen arabaya bindirirken dokunuşu nazik ve özenliydi. Onun yanına sokulan Olivia, Pall Mall'a giden yolculuğun daha uzun olmasını diledi. Keşke onu sonsuza dek kendisiyle kalmaya ikna edebilseydi. Daha iyi bir nedene rağmen, bunu yapacağını umuyordu.

Sebastian sanki onun düşüncelerini okumuş gibi ona sıkıca sarıldı ve "Seni bir daha terk etmeyeceğim. Sen bana inanana kadar bunu sana her gün, her dakika söyleyeceğim."

"Tam da bunu yapman gerekebilir," diye karşılık verdi, daha da sokularak.

"O zaman yapacağım, aşkım. Yapacağım."

Sebastian'ın yürekten verdiği sözle umudunun tazelendiğini hissetti. Başını onun göğsüne yasladı ve gülümsedi. "Sana fena halde vuruldum."

"Smitten." Homurdandı. "Benim için deli oluyorsun." Onu sıktı ve sesini alçalttı. "Tıpkı benim senin için olduğum gibi."

Kalabalık caddeye ulaştıklarında arabadan inip gezinmeye başladılar ve modacıya doğru ilerlerken vitrin alışverişi yapmak için durdular.

"Lord ve Leydi Merrick."

İkisi de döndü. Olivia yaklaşan çifte gülümsedi. Uzun boylu ve son derece formda olan adamın gözleri son derece şaşırtıcı bir renkteydi. Mor ile koyu mavi arasında bir renk,

yıkıcıydılar. Kolundaki ince ve zarif kadın ısıltılı bir gülümseme sundu.

"Remington," diye selamladı Sebastian elini uzatarak. "Nasılsın, eski dostum?"

Remington onu içtenlikle salladı ve sırttı. "Sen olduğunu düşünmüştüm Merrick, gerçi Leydi Merrick'in varlığı bunu doğrulamasaydı bir şey söyleyemezdim. Tam bir korsan gibi görünüyorsun. Resmi tamamlamak için sadece bir küpeye ihtiyacınız var." Arkadaşını öne çıkardı. "Julienne, bu savurgan Lord Merrick. Merrick, karım Leydi Julienne'i takdim etmeme izin ver."

Leydi Julienne gülümseyerek elini uzattı ve Olivia'ya eğlenen bir bakış fırlattı. "Demek gerçekten de bir Lord Merrick var."

Olivia bir kahkaha attı.

Sebastian rahatsız olmadı, düpedüz güldü. "Olivia, aşkım. Lucien Remington ve sevgili eşiyle tanıştın mı?"

Başını salladı. "Evet."

"Sizden bir iyilik isteyeceğim lordum," dedi Remington. "Yeni at etine ihtiyacım var ve yarın Tattersall'da bana katılmanız için sizi ikna edebileceğimi umuyordum."

"Elbette. Bulmayı umduğunuz özel bir şey var mı?"

Leydi Julienne başını hızlıca eğerek onu yanına çağırdı. Olivia memnuniyetle gitti ve adamları tartışmalarıyla baş başa bıraktı. Julienne Remington, Londra'ya döndüğünden beri tanıştığı nadir, gerçekten samimi insanlardan biriydi. İkisi de bir zamanlar sosyete tarafından dışlanmış oldukları için aralarında küçük bir yakınlık vardı. Bir kontun kızı olan Julienne, bir dükün gayrimeşru oğlu olan kötü şöhretli Lucien Remington'la evlenmişti. Bu evlilik büyük bir skandala yol açmıştı ya da Olivia'ya öyle söylenmişti. Ama görünüşe bakılırsa Julienne akıllıca bir karar vermişti. Remington belli ki güzel karısına sırılsıklam aşıktı.

"Onu neden sakladığınızı anlayabiliyorum," dedi Julienne muzip bir gülümsemeyle, onlar uzaklaşırken. "Merrick bir kızı oldukça bunaltıyor, değil mi?"

Olivia güldü. "Evet, kesinlikle öyle."

Julienne bir tuhafiyecinin önünde durdu ve içeriye baktı. "Şuna bakın! Çok güzel değil mi?"

Tüylü şapkaya bakan Olivia başıyla onayladı. "Oldukça çekici."

"Bunu almalıyım." Julienne tam bir pasta arabası geçerken dükkânın girişine doğru ilerledi. Şeftalili tartların nefis kokusu Olivia'yı birdenbire açlığa sürükledi. Midesi gurulduyordu. Yüksek sesle.

Julienne güldü. "Zavalıcık. Hamilelik sana bunu yapar."

Olivia'nın gözleri büyüdü. "Nereden biliyorsun?"

"Ben iki oğul doğurdum, Leydi Merrick. İşaretleri tanıyorum." Elini satıcıya doğru salladı. "Git pastanı getir, ben de şapkamı alayım. İşimiz bittiğinde burada buluşuruz."

"Harika bir fikir," dedi Olivia sırtarak. Pasta arabasına gitti ve tartının parasını ödedi, ağzı beklentiyle sulanıyordu.

"Güzel bir gün, değil mi Leydi Merrick?"

Sesi tanıyınca, dönmeden önce iç geçirdi. "İyi günler, Mösyö Robidoux."

Satıcı uzaklaşırken, Fransız onu selamladı ve yakındaki bir bankı işaret etti. Sebastian'ın hâlâ Lucien Remington'la derin bir sohbete dalmış olduğunu görmek için onun arkasından baktı. İsteksizce koltuğa doğru ilerledi.

Ve sonra bir tabancanın namlusunun omurgasına dayandığını hissetti. Kalbi kaburgalarına çarparak durdu. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Sessizce git, minyon, ve zarar görmeyeceksin. Bağırırsan seni vururum." Sesinin tonu ne demek istediğini açıkça ortaya koyuyordu. Adam ciddiye.

Neler oluyordu? Bu adamı kızdıracak hiçbir şey yapmamıştı, hatta kibar olmak için elinden geleni yapmıştı. Ona saldırmaması için hiçbir neden yoktu, hele silahla hiç. Vahşi gözlerle Sebastian'a doğru baktı ama adam yönünü değiştirmiş ve şimdi başka tarafa bakıyordu.

Eldivenleri avuçlarının teriyle nemlendi. Bebek çırpınarak onu daha da korkuttu. Başka bir durumda olsa çığlık atar ve hayatı için savaşırdı. Ama şimdi düşünmesi gereken bir çocuğu vardı ve onun değerli hayatını tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacaktı.

"Git!" diye emretti, silahın keskin bir itişiyile sırtını zedeledi.

Tökezleyerek ilerledi. "Etrafta bir sürü insan var, mösyö. Birileri görecektir."

"Umurumda değil. Bugünden sonra bu kasvetli ülkeyi terk edebilir ve bir daha asla geri dönmeyebilirim."

"Eğer bana bir şey olursa," diye uyardı, "Lord Merrick peşinize düşer."

Küçümseyerek homurdandı. "Phoenix ölmüş olacak."

"Lord Merrick!"

Sebastian panikle sese doğru döndü ve Leydi Julianne'in bir elinde etekleri, diğerinde şapka kutusuyla kendisine doğru koştuğunu görünce irkildi.

"Evet? Ne oldu?" Onun arkasından baktı. "Leydi Merrick nerede?"

"Onu o tuhaf Fransız'la yürürken gördüm." Eldivenli parmaklarını şıklatarak kocasına döndü. "Oh, o adamın adı neydi? Yağlı sesli sarışın Fransız?"

Sebastian gerildi, göğsü sıkışmaya başladı.

"Robidoux mu?" "Evet, işte bu!" diye bağırdı.

"Dominique Robidoux."

Sustu. "Pierre demek istiyorsun. Pierre Robidoux."

Remington kaşlarını çatarak, "Hayır, lordum," diye düzeltti. "Julienne doğru söylüyor. Adamın adı Dominique."

Sebastian'ın bakışları kalabalık caddede gezindi. Eğer Remington'ların söyledikleri doğruysa, küçük tehdidi bertaraf etmiş ve büyük olanın kalbine yaklaşmasına izin vermişti. "Hangi yöne gittiler?"

Julienne sokağın aşağısını işaret etti. "Bu taraftan ve az önce."

Sebastian bön bön bakan yayalara ve oluşturduğu görüntüye aldırmadan koştu. Kimseyi umursamıyordu. Hiçbir zaman da olmadı. Önemli olan tek kişi Olivia'ydı.

Kulaklarında kan uğuldarken, neredeyse onun çığlığını kaçırıyordu. Aniden durdu ve bir ara sokağa saptı, sonunda Olivia ve Robidoux'nun beklediğini görünce rahatladı. Fransız'ın yüzünü görür görmez ölümcül bir hata yaptığını anladı. Pierre'i öldürmüştü, Dominique'i değil. Eli kalçasına indi, orada olmayan bıçağa boş yere uzandı.

"Bırak onu," diye emretti, yaklaşarak. "İstediğin kişi benim."

Robidoux neşeyle güldü. "Pierre'in istediği kadının sizin karınız olduğunu öğrenince ne kadar şaşırdığımı tahmin edin."

Sebastian'ın elleri yumruk oldu, kalbi neredeyse hiç durmadan panik içinde çarpıyordu. Olivia metanetle duruyordu ama kara gözleri korkusunu ele veriyordu. "Eğer onun zarar görmeden gitmesine izin verirsen istediğin parayı öderim."

"Kardeşimi geri istiyorum. Bana bunu verebilir misin?"

Sebastian dişlerini sıktı ve bir adım daha yaklaştı. "Yapamayacağımı biliyorsun."

"Pekâlâ o zaman." Robidoux Olivia'yı kendisine doğru itti ve silahını kaldırdı. "Pierre'in benim kollarımda öldüğü gibi, karın da senin kollarında ölecek."

"Hayır!"

Sebastian'ın acı dolu çığlığı dar alanda yankılanırken Olivia'nın tökezleyen bedenine uzandı. Onu yakınından yakaladı ve sırtıyla onu korumak için umutsuzca döndü. Kurşunun sesi kulakları sağır etti ve omzuna saplanan yakıcı acıyla sarsıldı, karısını kıl payı kaçırdı.

Remington aniden elinde tabancayla onları yollarından çekmeye çalışıyordu. İkinci atış Sebastian'ın kulaklarında korkunç bir uğultu bıraktı ve Olivia'nın hıçkırıklarını bastırdı. Geriye doğru attığı hızlı bir bakış Robidoux'nun öldüğünden emin olmasını sağladı. Bakışlarını ceketinin üzerinde hızla yayılan kan lekesine çevirerek çalışan eliyle yarayı yokladı.

"Önemli bir şey değil," diye onu temin etti.

Adamın yakasına yapışıp onu sarsmaya çalıştı, ağzından duyamadığı ama yine de anladığı kelimeler dökülüyordu. "Delirdin mi sen?"

"Küfür etme," diye gözlerini devirerek uyardı. Sonra da onu anlamsızca öptü.

Sonsöz

Olivia yatağın yanındaki sandalyeden kalktı ve bir an için başının döndüğünü hissetti, hamileliği ilerledikçe sık sık olan bir şeydi bu. Sebastian anında onun yanındaydı.

"Ne oldu? Solgun görünüyorsun." Boştaki eliyle onu koltuğa geri bastırdı.

"Yatakta dinleniyor olman gerekiyordu," diye azarladı.

"Bütün gün yatakta olmak tam bir baş belası. Tanrı aşkına, askı takıyorum. Ölmüyorum. Öte yandan sen kesinlikle hasta görünüyorsun."

"Önemli değil, sevgilim. Gerçekten." Ona bebekten bahsetmek için doğru zamanı bulmaya çalışıyordu ama eve geldiğinden beri geçen üç gün içinde o kadar çok şey olmuştu ki nefesini zor tutuyordu.

Bakışları daraldı. "Bir doktor bana aynı şeyi söylediğinde sana inanacağım."

"Doktora gerek yok."

"İyi değilsin," diye ısrar etti. "Seni hiç bu kadar sağlıklı görmemiştim."

"Ben tamamen sağlıklıyım, Sebastian. Eğer bir dakikanı ayırırsan-"

"Mesela Cehennem sen vardır!" Onun kötü ağız inatla sıklı.

"Hamileyim," diye itiraf etti iç çekerek.

"Ne? Oh, Tanrım!" Önünde diz çöktü, ağızını saygıyla alnına bastırdı. "Lanet olsun, neden bana daha önce söylemedin?"

"Hiç zamanım olmadı. Senin ısrarlı şehvetin ve dünkü olaylar yüzünden ne zaman fırsatım oldu ki?" Öne doğru eğildi, yüzünü onun omzuna gömdü ve teninin kokusunu içine çekti.

"Olivia. Tatlım." Sebastian ağzını Olivia'nın boğazına bastırdı. "Seni seviyorum. Lütfen. Buna inanmak zorundasın."

"İstiyorum."

"Seni bir daha asla terk etmeyeceğim. Eğer bir yere gitmem gerekirse, sen de benimle geleceksin."

Başını salladı. "Sana inanmaya başlıyorum, aşkım."

"Evet. İnan bana." Ona bakmak için geri çekildi, yoğun mavi gözleri yürek parçalayan bir şefkatle doluydu. "Artık seninle tanıştığımda olduğum adam değilim. Bana değişmem için, umut etmem için bir neden verdin. Sevmek için bir neden."

Küçük elleri onun sırtını okşadı. "Sus, sevgilim," diye yatıştırdı, hararetli sözcüklerin akışını durdurmaya çalışarak. "Kendini fazla kaptırmışsın."

"Aşırı öfkeli mi? Erkekler aşırı öfkelenmez. Ben aşırı öfkelenmem."

Olivia onun yüzünü ellerinin arasına alarak gülümsemesini bastırdı. "Güzel, tatlı Sebastian. Senin hassas duygularını üzdüm."

Kaşlarını çattı. "Hassas duyarlılıklar mı?"

"Evet, canım. Özür dilerim. Bir dahaki sefere sana böyle haberler verirken daha dikkatli olmam gerekecek. Çok gerginsin."

"Gergin mi?" Sinirli bir nefes verdi. "Lanet olası sonsuz cehennem, sen delirmişsin."

Gülümseyen dudaklarını onunkilere bastırdı. "Küfür etme," diye uyardı.

Ve sonra onu soluksuz öptü.

Lucien'in Kumarı

Birinci Bölüm

Londra, 1810

"Kulübümde ne işin var senin?"

Julienne devasa maun masanın üzerinden daha önce hiç görmediği renkteki mavi gözlere baktı. Koyu mavi ile mor arasında bir yerde, bir erkekte utanç verici bir şekilde ziyan olan kalın siyah kirpiklerle saçaklanmışlardı. "Kardeşimi bulmam gerek," dedi çenesini meydan okurcasına kaldırarak.

Siyah kaşlarından biri kalktı. "Kapıcıya bırakılacak bir mesaj daha basit olurdu, Bayan ..."

"Bayan. Julienne. Ve mesaj bırakmaya çalıştım. Henüz bir yanıt alamadım." Çuha pantolonu poposunun hassas derisine sürtünürken sandalyesinde kaydı. Peruk da kaşınıyordu ama kaşıyarak kendini daha fazla utandırmak istemedi.

"Erkek gibi giyinmek orijinal bir dokunuştur."

Kadifemsi sesteki kahkahayı duydu ve kaşlarını çattı. "Bir centilmenler kulübüne başka nasıl kabul edilebilirdim ki?"

Lucien Remington masanın arkasından kalkıp masanın etrafında dönerken Julienne kaçma isteğine direndi. Adamın boyuna ve omuzlarının genişliğine bakarken aniden kuruyan dudaklarını yaladı. Yakından bakıldığında, kalabalık balo salonlarında olduğundan daha da yıkıcıydı. Siyah saçları ve bronz teni olağanüstü gözlerini mükemmel bir şekilde sergiliyordu. Güçlü çenesi ve cömert ağzı, tanıdığı hoş hanımların övgüyle bahsettiği şehvetli doğasını ortaya koyuyordu.

"Kesinlikle, Leydi Julienne. Bir centilmen kulübü. Bu giysiler kadın olduğunuz gerçeğini gizlemiyor.

Ridgely bunu fark etmeyecek kadar kurnaz ya da deli." Ridgely'nin bakışları kadının göğüslerinde kısa bir süre durakladıktan sonra kadının bakışlarıyla buluşmak üzere yükseldi.

"Kimse fark etmedi," diye mırıldandı. "Ben fark ettim."

Ve öyle de oldu. Neredeyse hemen. Adam onu dirseğinden tutup ofisine çekmeden önce kulüpte en fazla beş dakika kalmıştı. Ama sonra, her şeyi berbat etmesi sadece beş dakikasını almıştı.

Sesi yumuşadı. "Kardeşinizle konuşmak için bu kadar sert önlemler almanızı gerektirecek kadar acil olan nedir?"

Tam önünde duran masasına yaslandığında, pantolonunun kumaşı kaslı kalçalarının üzerinde geriliyordu. O kadar yakındı ki, vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Bir miktar tütün ve kolalı keten kokusu ve sadece adamın kendisi olabilecek başka bir lezzetli koku aldı.

Remington boğazını temizleyerek onun dikkatini çekti. Julianne onun dudaklarını büken bilmiş gülümseme karşısında kızardı.

Omurgasını dikleştirdi, adamın ne kadar güzel olduğuna ya da onu ne kadar telaşlandırdığına rağmen korkmayı reddetti. "Benim sebeplerim kendime ait."

Remington eğildi ve ağzını onunkinden birkaç santim öteye götürdü. "Sebepleriniz arasında kulübüm de varsa, ne olduklarını bilme hakkımı saklı tutuyorum."

Julienne'in bakışları onun dudaklarına kilitlenmişti. Eğer birazcık öne doğru eğilirse, kendi dudaklarıyla onlara dokunabilirdi.

Göründükleri kadar yumuşak hissederler miydi?

Geri çekildi, sonra kalçalarına doğru eğildi ve iri ellerini dizlerinin üzerine koydu. Çuhayı yakıp geçen sıcaklıkla yerinden sıçradı. "Kardeşin kim?" diye sordu.

Ona dokunduğu anda Julianne'in ağzı kavruldu ve konuşması zorlaştı. Lucien Remington tek kelimeyle muhteşemdi. Her zaman böyle düşünmüştü, her zaman onu

ve onları her bakımdan eksik buldu. Hiç kimse onun kadar yakışıklı, ilginç ya da ... kötü değildi.

Dili alt dudağını ıslatmak için dışarı fırladı ve gözleri bu hareketi takip etti. Bacaklarının arasına bir ağrı girdi. Julianne adamın ellerini itmeye çalıştı ama adamın tenine dokunduğunda avuçları yandı. Çabucak geri çekildi. "Bir beyefendi ellerini bir hanımefendinin üzerine koymaz," diye azarladı.

Elleri yukarı doğru kayarak hafifçe sıktı, ağzı ona çapkın bir gülümseme armağan etti. "Hiçbir zaman bir centilmen olduğumu iddia etmedim."

Ve öyle olmadığını biliyordu. Kararlılığı ve acımasız iş zekâsı efsanelere konu olmuştu. Eğer yazılı olarak kesin bir şekilde yasaklanmamışsa, Lucien Remington bunu yapardı. Konu imparatorluğunu genişletmeye geldiğinde hiç hoşgörü göstermezdi. "Kaba para arayışı" yüzünden yaygın bir şekilde küçümseniyordu ama Julianne bunu oldukça heyecan verici buluyordu. Başkalarının saygısını hiç umursamıyordu, Julianne bu soğukkanlılığın kendisini de etkilemesini diliyordu.

"Şimdi, kardeşin hakkında

?" "Lord Montrose," diye ağzından kaçırdı.

Remington'ın ağzının kenarlarında şeytani bir gülümseme belirdi. "Bu mesajlarına neden cevap vermediğini açıklıyor, tatlım. Kontun bana büyük miktarda borcu var. Benden kaçtığından şüpheleniyorum."

Hiçbir şey söylemedi ama yumruklarını sıktı. Durumları düşündüğünden daha kötü olmalıydı. Hugh'nun serseri arkadaşlarıyla günlerce eğlenip vakit geçirmesi sık rastlanan bir durumdu. Tecrübelerine dayanarak onun büyük ihtimalle tehlikede olmadığını biliyordu. Ama bu onun endişesini hafifletmiyordu. Ya da içinde bulundukları durumu.

"Neden bana neye ihtiyacın olduğunu söylemiyorsun?" Remington, uzun parmakları ritmik bir şekilde alt kalçalarını yoğurarak ikna etti. "Belki yardımcı olabilirim."

Ortaya çıkardığı hisler bacaklarına ve göğüslerine yayılarak tenini kızarttı. Meme uçları sertleşti. "Neden

bunu yapmak ister miydin?"

Omuz silerken güçlü omuzları esnedi. "Sen güzel bir kadınsın. Güzel kadınları severim. Özellikle de yardımımıza ihtiyacı olan sorunlu kadınları."

"Böylece avantaj elde edebilirsin?" Düşünceleri ve bedeni karmakarışık bir halde ayağa kalktı ve adamın elleri çekildi. "Buraya gelmemeliydim."

"Hayır, yapmamalıydın," diye kabul etti, sesi yumuşaktı. Remington aynı anda ayağa kalktı ve Julianne'in üzerinde yükseldi. Julianne'in başının tepesi Remington'ın omuzlarına ancak ulaşıyordu ve Julianne ona bakabilmek için başını geriye eğmek zorunda kaldı.

Gitmek için döndü ama adamın dirseğindeki tutuşu onu durdurdu. Parmaklarından yayılan ısı vücuduna yayıldı.

"Ellerimi çözün," diye emretti kararsız bir sesle. "Gitmek istiyorum."

İstemiyordu, gerçekten istemiyordu ama zorundaydı. Remington'ın yakınlığı ona korkunç şeyler yapıyordu. Harika, korkunç şeyler. Büyük olasılıkla sayısız kadına yaptığı şeyler.

Başını salladı ve sırtıttı. "Yazık, çünkü hiçbir yere gitmiyorsun. Sabaha kadar değil. Lord Ridgely'nin üzerine brendi öksürerek zaten yeterince karışıklık yarattın. Kısa süreliğine de olsa yere dönmen ortalığı yeniden karıştıracaktır. Onun gururunu incittin ve o kendini beğenmişin teki."

"O zaman ne yapmamı öneriyorsun?"

Gözlerindeki eğlence hiç azalmadı. "Bu gece üst kattaki odalardan birinde kalacaksın. Tüm bu fiyasko unutulana kadar Ridgely ve ahbablarını eğlendireceğim."

Ağzı açık kaldı. "Sen delisin! Bu müessesede bir gece kalamam!"

Remington güldü. Derin, zengin ses bir kucaklaşma gibi etrafını sardı ve onu ürpertti. Ama üşümüyordu. Dehşet verici bir şekilde, her an daha da ısınıyordu. Adamın ona bakışına engel olamıyordu. Julianne bu bakışı daha önce de görmüştü. Ama hiçbir erkek bunu ona yapmaya cesaret edememişti.

Bundan hoşlandığını fark etti.

"Buraya girmek için bir sürü zahmete katlandın," diye mırıldandı. "Şimdi de gitmek için can mı atıyorsun?"

Julienne kaçtı ama adam onu bırakmadı. "İhtiyacım özellikle şiddetliydi. Çıkardığım sorun için özür dilerim-"

"Sesin pek üzgün gelmiyor."

"Hemen gideceğim," diye teklif etti.

"Sabah yola çıkacaksınız. Saat geç oldu. Sokaklar güvenli değil."

"Teyzem endişelenecek," diye karşı çıktı.

"Leydi Whitfield'a bir not göndereceğim. İyi olduğunuzu bilecek."

Durdu, gözleri kısıldı. "Teyzemi nereden biliyorsun?"

"Kulübümün her bir üyesi hakkında her şeyi bilirim. Özellikle de kredi kullanmaktan hoşlananlar hakkında." Remington'ın başparmağı Julienne'in dirseğinin çukurunu dalgın dalgın okşamaya başladı. Julienne onun dokunuşunun sıcaklığını iliklerine kadar hissetti.

"Ailenin sen çok küçükken öldüğünü ve Eugenia Teyze'nin yıllardır senin vasin olduğunu biliyorum. Sen ve Montrose her zaman ona kaba davranıyorsunuz. Kardeşin küstah, asabi ve unvanının getirdiği sorumluluklar için hâlâ çok genç. Her zaman onu bir karışıklıktan kurtarıyorsun. Ve şimdi bu sorumluluğu ne kadar ciddiye aldığını biliyorum."

Gözlerini kaçırdı, adamın bu kadar mahrem detayları bilmesinden dolayı telaşlanmıştı. "Bu işten ne kadar bıktığımı da biliyor musun?" dedi sonunda, bu itirafıyla kendini şaşırtarak.

Sesi yumuşak ve sempatik bir hal aldı. "Eminim öyle olmalısınız. Ama takdire şayan bir iş çıkardınız. La Coeur ismiyle ilgili en ufak bir skandal bile yaşanmadı."

Julienne ona baktı, onun yakınlığından etkilenmişti. Kendini hafif çakırkeyif hissediyordu ama bunun suçunu konyağa atamazdı. Lord Ridgely şu anda konyağın çoğunu içmişti.

Remington onu odanın diğer ucuna götürdü ve zili çekti. "Fahişelerden birine sana bir gece rayı vermesini söyleyeceğim. Rahat edersiniz. Misafirperverliğim dillere destandır."

Kaşlarını çattı. "Efsanevi olan tek şey bu değil."

Rahatsız olmadan ona göz kırptı. İpeksi saçlarından bir tutam alnına düştü ve Julianne parmak uçlarıyla onu uzaklaştırmak için hesaplanamaz bir dürtüyle savaştı.

Bir görevli geldi ve Remington onu kenara çekti. Hizmetçi gittiğinde, tekrar beladan kurtulmak için mantıklı bir yol bulmaya çalıştı.

"Bay Remington, gitmeme izin vermeniz konusunda ısrar etmek zorundayım. Bu akşamı burada geçirmem hiç uygun olmaz."

"Kulübüme maskeli bir şekilde girmen uygun mu?" Remington'ın parlak bakışları kararlılıkla sertleşti. "Benim için bir rahatsızlık yarattınız, Leydi Julianne. En azından zararı en aza indirebilirsiniz."

Adam hakkında söyledikleri her şey doğrudu. Tek fikirli. İnatçı. Acımasız. Her zaman kaçabilirdi. O iyiydi-

"Sakın gizlice çıkmayı aklından bile geçirme," diye uyardı. "Görevliye çoktan talimat verdim. Fazla uzağa gidemezsin."

"Tüm o-!" diye kekeledi.

Birden duvar açıldı, gizli bir geçit ve genç, az giyimli bir kadın ortaya çıktı.

"Eşlik edin" - ona eğlenen bir bakış attı ve kıkırdadı

-"Sapphire Room'a bayan arkadaş, Janice. Ona bir gece rayı verin ve bir akşam yemeği tepsisi sipariş edin."

Julianne'i bariz bir ilgiyle incelerken fahişenin gözleri genişledi.

Remington bir eliyle onun sırtını kavrayarak onu açıklığa doğru itti. Alçaktan eğildi, dudakları kulağına değdi. "Sabah seni çağırana kadar odanda kal. Kılık değiştirmeden görünmeni istemem."

Julianne açık geçide baktı. "Bunlardan dışarı açılan bir tane yok mu?"

"Hayır. Bu buradan benim odama gidiyor. Başka bir yere değil."

Adamın nefesi boğazında dans ederken titredi, bu duygu neredeyse bir okşamaya dönüşecek kadar samimiydi. "Bay Remington, bu anlaşmanın uygunsuzluğu konusunda sizi ikna edebilmemin bir yolu var mı? Sizi rahatsız ettiğim için gerçekten özür dilerim."

Mavi gözleri karardı ve konuşmak için ağzını açtı. Sonra kapattı ve başını salladı. Boğuk bir fısıltıyla, "Şimdi git," diye ısrar etti. "Yapacak işlerim var."

Julienne nefesinin altında mırıldanarak Janice'i gizli koridora kadar takip etti ve gözden kaybolana kadar Remington'ın gözlerini üzerinde hissetti. Üst kattaki galeriye ulaşması sadece birkaç dakika sürdü, fahişe onu zengin bir yatak odasına götürdü. İçeri adımını atar atmaz Julienne durakladı, büyülenmişti.

Safir Oda o güne kadar gördüğü en güzel odaydı. Duvarlar koyu mavi ve krem rengi ipek şeritlerle kaplıydı, devasa yatak yemyeşil çivit kadife ile kaplıydı ve parke zeminler zengin Aubusson halılarıyla kaplıydı. Remington'ı burada hayal etmeye çalışarak yavaşça döndü.

"Leydim?"

Julienne nezaket unvanının kullanılmasına şaşırarak başladı. "Nereden bildiniz?"

Janice gülümsedi. "İyi bir terbiyeyi saklamak imkânsızdır. Şimdi gidip sana giyecek başka bir şey ve akşam yemeği getireceğim. Uzun sürmez."

"Teşekkür ederim. Bu kıyafetlerden kurtulduğum için çok minnettarım."

Fahişe gittikten sonra Julienne peruğu kömür kovalasına attı ve bir sandalyeye çökerek bir kez daha çevresinin lüksüne hayran kaldı. Remington'ın Centilmenler Kulübü bir zevk yuvasıydı, erkek konforunun ve kötülüğün kalesiydi. Hugh kendini bu ortama kaptırmış, erotik romanlar ve skandallarla dolu dikizleme kutularının yanı sıra sosyal çevresini de

tamamen ahlaksız tirmıklardan oluşuyordu. Sadece neyle karşı karşıya olduğunu bilmek için düşmanı incelemek zorunda kalmıştı.

Bu tam olarak doğru değildi. Julianne cinsel ilişkileri merak ettiğini itiraf etmek zorundaydı. Herhangi bir konuda karanlıkta kalmaktan nefret ediyordu ve Eugenia Teyze de ona hiç yardımcı olmuyordu, ne zaman cinsel içerikli bir şey sorsa kekeleyip duruyordu. Kitaplar ve kutuların içindekiler Julianne'in pek çok sorusunu yanıtlamıştı, ama bu süreçte pek çok soru daha ortaya çıkmıştı ve ne yazık ki Hugh'yu kendi kendini yok etme yolundan nasıl çıkaracağı konusunda ona hiçbir şey söylememişlerdi.

Ayağa kalkarak pencereye gitti ve kararmış Londra silüetine baktı. Remington's Hugh'un en sevdiği mekândı ve Julianne ünlü kulübün içini gördükten sonra bunun nedenini anlayabiliyordu. Bir haftadır ortalıkta yoktu, bu alışılmadık bir şey değildi ama peşindeki alacaklılar onu çıldırtıyordu. Genellikle Hugh onlarla ilgilenir, kendisine birkaç gün daha izin vermeleri için onları ikna ederdi. O ise ne söyleyeceğini bilemiyordu ve zenciler ona karşı kibar olmaya çalışsalar da gün geçtikçe daha da sinirleniyorlardı.

Hugh zavallı postunu tekrar gösterdiğinde ödeyecek çok şeyi olacaktı. Ama bu arada, Lucien Remington'ın arkadaşlığıyla geçirdiği birkaç çalıntı an için bile macerasının buna değdiğini düşünmeye meyilliydi. Gerçek şu ki, onu yakından görme, sesini duyma, boş zamanlarında onu izleme olasılığı bu planı harekete geçiren şeydi. Hugh'yu bulmak da işin bonusu olacaktı.

Başka hiçbir koşul altında Julianne'in Remington'la tanışmasına izin verilmezdi. Evli olmayan hanımlar için uygun bir konu olmadığından, onun hakkında çok az şey biliyordu. Emekli odalarında gizlice kulak misafiri olmak, daha fazlasını öğrenmek için iştahını kabartmıştı. Ama kesin olarak bildiği bir şey vardı: Lucien Remington yaramaz bir adamdı.

Ve onun bu yönünü oldukça sevmişti.

Yoksullar evine koşmadan nasıl eğleneceğini biliyordu. Hatta söylentilere göre İngiltere'nin en zengin adamlarından biriydi. Hugh'nun da benzer bir kendine hakimiyeti ve mali keskinliğı öğrenebileceğini umuyordu.

Derin bir nefes alan Julianne yatağına doğru döndü. Bazen bir kontun kızı olmaktan ve bu makamın getirdiğı tüm sosyal kısıtlamalardan gerçekten nefret ediyordu. Komşusunun uşağıyla görüşen ve mutluluk içinde aşık olan Abigail gibi olmayı diliyordu. Julianne bunun yerine prestij ve para için evlenmek zorunda kalacaktı. Bu gerçekten adil değildi. Şehit rolü oynamak onun doğasına uymuyordu. Hugh kendi pisliğini kendi yapıyordu ve ona kalırsa bu pisliğı kendisi temizlemeliydi. Ne yazık ki böyle olmayacaktı.

Ama rüyaları kendisine aitti. Ve eğer bu rüyalar Lucien Remington ve onun hınzır gülümsemeleriyle ilgiliyse, başka hiç kimsenin bunu bilmesine gerek yoktu.

Lucien büfeye doğru yürüdü, iki parmak konyak doldurdu ve ateşli sıvıyı bir yudumda geri fırlattı.

Aklını kaçırmıştı. Leydi Julianne La Coeur'ü kalmaya zorlamasının başka bir açıklaması olamazdı. Eli pantolonunun önüne gitti ve ağrıyan ereksiyonunun uzunluğunu ovuşturdu. Tahrik olması gülünçtü. Tanrı aşkına, kadın erkek kıyafetleri giymişti!

Gözlerini kapatarak, odadan çıkarken o pantolonun içinde kalçalarının sallanışını hayal etti. Aleti tepki olarak zonkladı.

Cehennem ve lanet! Onu kapı dışarı etmeliydi. Elbette nazikçe, ama yine de aceleyle itmeliydi. Bunun yerine onu üst katta, kendi odasına bitişik olan odaya göndermişti. Kız masumdu, bu acı verici bir şekilde ortadaydı, ama sekse aşına olmamasına rağmen

arzu. Ona sanki onu canlı canlı yemek istiyormuş gibi bakıyordu. Ve Tanrım, ona izin vermeyi çok isterdi. Lucien çok az bir çabayla sikini onun nefis ağzına sokup çıkardığını hayal edebiliyordu. Sıcak ipek gibi hissettirecekti.

Pantolonu daha da rahatsız edici hale gelince inledi.

Lucien boğuk bir küfür savurarak boş bardağını masanın üzerine bıraktı ve kitaplığa doğru yürüdü. Kitap ciltlerine hızlıca göz atarak Montrose Kontu'nun dosyasını buldu. Kontun tüm parasal geçmişi, terzisine olan borcundan banka hesabındaki bakiyeye kadar burada bulunabilirdi.

Lucien, Montrose'un çok derine oynadığının farkındaydı. Başka bir patron olsa kredi ayrıcalıklarını uzun zaman önce kaybederdi. Ama Lucien genç kontun hesaplarını tek bir nedenden dolayı açık bırakmıştı: Julianne La Coeur'u istiyordu. Kalabalık bir balo salonunda ona göz koymuştu. Ufak tefek ama baştan çıkarıcı derecede şehvetli, koyu sarı saçları ve yaramaz gözleriyle Julianne ilk görüşte Lucien'in nefesini kesmişti.

Ona yaklaşmak, onunla dans etmek için yalvarmak, böylece onu kollarına almak istemişti. Ama kötü şöhretli bir çapkın ve ahlaksız bir çapkın olarak ününün yanı sıra ticaretle geçimini sağlaması, onu vals bir yana, bir tanışma için bile çok uygunsuz hale getirmişti. Bu yüzden Julianne ile tek bağlantısı olan Montrose'un çalmaya devam etmesine, kız kardeşine ulaşmanın bir yolunu bulana kadar onu yakınında tutmasına izin verdi.

Lucien, Julianne'i yakaladığında ona ne yapacağından emin değildi. Belki onu baştan çıkarıp arzusunu dindirebilirdi. Belki de daha uzun bir birliktelik gerekecekti. Dürüst olmak gerekirse ne istediğini bilmiyordu. Sadece istediğini biliyordu. Kötü bir şekilde.

En çılgın hayallerinde bile (ve hayalleri oldukça çılgınlaşılabiliyordu) onun kendisine geleceğini hiç düşünmemişti. Hem de bir erkek gibi giyinmiş olarak.

Ama onun bunu yapmış olması hoşuna gitmişti. Böyle bir skandalı göze almak müthiş bir irade gerektirirdi. Ve bazı düklerin bile karşısında korktuğu Julianne ona karşı koymuştu. Julianne La Coeur yapmacık bir bayan değildi.

Şimdi üst kattaydı ve onun yataklarından birine girmeye hazırlanıyordu. Buklelerinin ipek kaplı yastıklara yayıldığını, başını zevkle arkaya attığını ve onu sert ve derin bir şekilde becerdiğini hayal edebiliyordu. Tutkuyla kıpkırmızı olmuş, büyüleyici görünüyordu.

Asın!

Kendini deli ediyordu.

Lucien pişman olacağı bir şey yapacak kadar heyecanlanmadan önce dosyayı rafa geri koydu ve kumar alanına çıktı. Beau Monde'un beyefendileri arasında dolaşiyor, kimin kazanıp kimin kaybettiğine dikkat ediyordu. Fahişeleri biraz eğlenmeye ihtiyacı varmış gibi görünen üyelere yönlendirdi ve garsonlara fincanlarına fazla düşmüş gibi görünenlerin içkilerini sulamalarını işaret etti. Kendisini arayan müşterilerle sosyalleşir ve mutfaklarından çıkan yiyeceklerin miktarına ve kalitesine dikkat ederdi.

İşle meşgul olduğu için, bir süre tam bir horoz gösterisi yapmadan vakit geçirebildi. Ancak saatler geçtikçe ve daha fazla beyefendi fahişelerden yararlandıkça, akli Julianne'e geri döndü.

Güzel, dokunulmaz Julianne.

Onun duvar çiçeklerini kabuklarından çıkarışını ve Beau Monde'un sosyal ejderhalarını mırıldanan kediciklere dönüştürüşünü izlemişti. Ve onun nazik saygısına imreniyordu.

Lucien ana kattan çıktı ve üst kata doğru ilerledi. Farkına varmadan, saatin geç olması ya da yorgunluktan eve gitmenin pratik olmadığı durumlarda kendi kullanımı için ayırdığı yatak odasında duruyordu. Safir Oda'nın bağlantı kapısının önünde duraksadı. Ereksiyonu geri gelmişti, pantolonunun dar sınırları içinde sıcak ve zonkluyordu. Alnını hafifçe kapıya dayadı.

Julienne'in içeride, çok yakında olduğunu bilen portal. Acı verecek kadar yakın.

Durakladı ve derin bir nefes aldı. Kapı koluna uzandı ve döndüğünde memnun oldu. Julienne kilidi çevirecek kadar ileri görüşlü değildi. Şans mı, yoksa bir felaket mi? Lucien emin olamıyordu. Bir centilmen çekip giderdi. Elbette, bir centilmen buraya hiç gelmezdi.

Ama hiçbir zaman bir centilmen olduğunu iddia etmemişti.

O daha iyi düşünemeden Lucien kapıyı iterek açtı ve içeri girdi.

İkinci Bölüm

Julienne uyandı, odada başka birinin varlığını fark etti. Uykusu hafifti, her zaman da öyleydi ve sessizce yatarak kimin girdiğini anlamaya çalıştı.

"Uyanmışsın."

Sertleşti. O kadifemsi ses çok netti. Büyük yatakta doğrulup çarşafı boynuna çekti ve kapıya doğru baktı. Lucien Remington'ın uzun boyunun etrafından süzülen ışık, yüz hatlarının yarısını gölgede bırakıyordu. Şeytanın vücut bulmuş hali gibiydi, tüm ham gücü ve tatlı, karanlık erkekliğiyle.

"Beni uyandırdın," diye kınadı uyku sersemi bir sesle, vücudu bir yay gibi gergindi. Rüyalari onun görüntüleriyle doluydu. Elleri onun üzerinde, dudakları onunkilerle birleşmiş, sert vücudu onu yere yapıştırmıştı. Gece fantezilerinden sadece küçük bir suçluluk duygusuyla zevk alıyordu. "Bu çok uygunsuz Bay Remington," dedi sertçe, hissettiği baş döndürücü heyecanı gizleyerek. "Neden buradasınız?"

Uzun bacaklı adımlarıyla ona doğru geldi, hareket halindeki bir cinsel avcıydı. Yatağın yanında durup yan sehpanın üzerindeki tütünü yaktı. Işık çemberi kadını gösterdiğinde ağzı açık kaldı.

"Tanrım! Çıplaksın!" diye suçladı ve yüzünde dehşet ifadesiyle geriye doğru sendeledi.

"İşte bu yüzden burada olmamanız gerekiyor." Julienne çarşafı daha yukarı çekti ve çenesini bir sandalyenin üzerine asılmış şeffaf geceliğe doğru sallayarak işaret etti. "Çıplak olmak bunu giymekten daha iyi ya da daha kötü görünmüyordu."

Gözlerini ondan hiç ayırmadı. "Gitmene izin vermeliydim," diye mırıldandı başını sallayarak.

Renklendi. "Gitmelisin. Odama girmeye hakkınız yok."

Kadın onu durdurduğunda neredeyse kapıya kadar geri geri gitmişti. "Kardeşim geldi mi?" diye sordu hevesle, saçlarını yüzünden uzaklaştırarak.

Remington kapının önünde donup kalmıştı. "Hayır," diye mırıldandı. "Montrose burada değil." "Rahat mısın?" diye gevelemeden önce uzun bir süre ona baktı.

"Ben-?" Julianne kaşlarını çatı, konunun aniden değişmesiyle kafası karışmıştı. "Evet, oldukça rahattım."

"Peki ya yemek? Beğendiniz mi?"

"Yemekler mükemmeldi." Gülümsedi. "Tüm tesisiniz nefes kesici. Elbette söylentiler duymuştum ve Hugh, yani Montrose, buranın güzelliği hakkında övgüler yağdırıyordu ama hiçbir şey burayı kendi gözlerimle görmeye denk olamaz. Çok etkileyici. Burada başardıklarınıza hayranım."

"Sen-?" Sertçe yutkundu. "Teşekkür ederim. Beğendiğinize memnun oldum."

"Bunu sık sık duyuyor olmalısınız."

"Aslında," diye itiraf etti, "bu, ailem dışında birinin bana hayranlığını ifade ettiği ilk olaydı."

"Ah." Julianne ne diyeceğini bilemedi. Başkalarının onun hakkında ne dediğini biliyordu, ama onun da bunu bildiğini fark edince üzüldü. "Bu yüzden mi geldin? Sağlığımı kontrol etmek için mi?"

Rahatsız edici bir sessizlik çöktü.

"Belki de senin ırzına geçmeye geldim," dedi sonunda.

Boğazı düğümlendi ve sonra midesi küçük bir takla atarken bile yüksek sesle güldü. "Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şey."

Remington'ın gözleri büyüdü. "Neden? Senin ırzına geçmek isteyeceğime inanmıyor musun?"

Julienne alnını ovuşturdu ve bu çılgın karşılaşmayı rüyasında mı gördüğünü merak ederek başını salladı. "Bayım."

Remington, sen tüm İngiltere'deki en yakışıklı adamsın. Ününüzü çok iyi biliyorum. Sizin gibi bir çapkının benim gibi toy bir sosyeteyle ilgi duymayacağının farkındayım."

Sanki iradesi dışında çekiliyormuş gibi, acı verici bir yavaşlıkla tekrar ona doğru ilerledi. "İngiltere'nin en yakışıklı adamı mı?" diye sordu usulca. "Bu senin kişisel fikrin mi, yoksa başkalarının ağzından tekrarladığın bir fikir mi?"

Adam yaklaşırken belini büktü ve çıplak sırtını gizledi. "İkisi de," diye itiraf etti. İnce kemerli bir kaşını kaldırdı. "Sizi gösteriş meraklısı biri olarak görmemiştim Bay Remington, ama öyleyseniz ve çekiciliğinizin onaylanmasına ihtiyacınız varsa, sizi memnun etmekten mutluluk duyarım. . . sabahleyin. Şu anda, minnettar olurum-"

"Merak ediyorum leydim," diye araya girdi, ağzı samimiyetle kıvrılmıştı. "Çekiciliğimi nasıl onaylarsınız?"

Julienne onun gözlerinde gördüğü sıcak titreşimle temkinli olmaya başladı, ofisinde ona attığı aynı bakıştı bu. Hoşuna gitmişti ama Tanrı aşkına, çıplaktı! Bütün bu durum ... heyecan vericiydi ... ama deneyimlerinin çok ötesindeydi. Bir eliyle çarşafı sıkıca kavrarken, diğer elini adamın ilerlemesini durdurmak için uzattı. Adam hemen durdu. "Ne istiyorsun?"

"Senin ırzına geçmek için."

Bunu o kadar basit bir şekilde, o kadar ciddi bir ifadeyle söyledi ki, kadının bir an için nutku tutuldu. Oh, o çok kötüydü. Ve tanıdığı diğer erkeklerden çok daha ilginçti.

"İstedğin kadına sahip olabilirsin."

"Hayır." Gülümsemesi hüzünlüydü. "Sana sahip olamam." Kızın nefesi kesildi.

"Çok iyisin," dedi sonunda, gerçekten hayrete düşmüştü. Hiç bu kadar yetenekli bir haydut görmemişti. "Büyüleyici, görünüşte samimi. Bu kadar çok fetih yapmayı nasıl başardığını görebiliyorum. Ama sizi temin ederim ki, her ne kadar gururum okşansa da, bu çabaya değecek biri değilim."

Remington güldü. "Tatlım, sen inanılmazsın. Kulübüme gizlice girmek için erkek kılığına giriyorsun, geceyi geçirmen için seni zorlamama tahammül ediyorsun ve sonra odana dalıp sana tecavüz etmek istediğimi söylediğimde gururun okşanmış gibi hissediyorsun." "Keşke seni elimde tutabilseydim." dediğinde sesi yumuşadı.

Yüzündeki ifade kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. Julianne yeniden başının döndüğünü ve sersemlediğini hissetti. Sonra kafasında dönüp duran diğerlerinden farklı olarak mantıklı bir düşünceye kapıldı. "İçki mi içiyordun?"

Rahatça sandalyeye doğru ilerledi ve oturdu. "Bana neden kardeşini bulmak istediğini söyle, ben de sana neden buraya geldiğimi söyleyeyim."

"Eğer benimle konuşmak istiyorsanız, en azından giyinmeme izin verebilir misiniz?"

Mavi gözleri hevesle parlıyordu. "Sabahlıkla mı yoksa pantolonla mı?"

Ağzı açık kaldı. Bu gerçekten bir rüya olmalıydı. Garip, harika, tuhaf bir rüya. "Sizin gibi bir adamla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum, Bay Remington." Boyundan büyük işlere kalkışmıştı.

"Bana Lucien diyerek başlayabilirsin," diye önerdi. "O zaman muhtemelen çığlık atmaya başlamalısın. Çoğu sosyete kızı şimdiye kadar dehşet içinde odadan kaçardı. Beni kadınları baştan çıkaran bir hedonist olarak gösteren skandal şöhretim dışında size yabancıyım."

Gülümsedi. "Senden korkmuyorum. Kendini bir kadına zorla kabul ettirmene gerek yok."

"Seni zorlamam gerektiğini kim söyledi?" diye baştan çıkarıcı bir şekilde mırıldandı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı gözlerini devirerek. "İmajını bilinçli olarak geliştiriyorsun, değil mi? Söyledikleri kadar kötü olmadığına bahse girerim."

Ağzının bir tarafı eğlenerek seğirdi. "Hayır," diye kabul etti. "Ben çok daha kötüyüm. Hayatımda gördüğüm en saf, en tatlı, en güzel şey olmasaydın seni çoktan sırt üstü yatırmış, topuklarını havaya kaldırmıştım."

Julienne'in ağız şaşkınlıkla aralandı ve yüzü kızararak başka tarafa baktı. Böyle şeyler söylemek için mükemmel bir alçaktı, ama umurunda değildi. Güçlü, erkeksi ve yıkıcı derecede yakışıklı olan Lucien Remington onun fantezilerinin gerçeğe dönüşmüş haliydi. Onu Milton Country'de gördüğü ilk andan beri öyleydi.

Oradaki diğer erkeklerin çoğundan daha uzun boylu ve sıradan bir işçi gibi kaslı olan Lucien, başını ona doğru eğip muzipçe göz kırptığında hafızasına kalıcı bir şekilde kazınmıştı. O zamandan beri bir ay boyunca hiçbir geceyi, hiçbir hanımefendinin, kocaları da dahil olmak üzere hiçbir erkeği hayal edemeyeceği şekilde onu hayal etmeden geçirmemişti.

Ah, bir an için bile olsa küstah ve çekici olmak için neler vermezdi. Lucien gibi bir adamın ilgisini çekebilecek türden bir kadın olmayı çok isterdi. Bu düşünce yüksek sesle iç çekmesine neden oldu.

"Lanet olsun."

Şaşkınlıkla başını kaldırdı ve adamın yüzündeki kederli ifadeyle irkildi.

"Ne oldu?" diye sordu. "Neden öyle görünüyorsun?" Lucien ayağa kalktı ve sandalyenin arkasına geçti, Sanki kendisi için ciddi bir tehdit oluşturuyormuş gibi mobilyayı aralarına koydu. "Çünkü öyle görünüyorsun! Ne düşündüğünü biliyorum ve buna bir son vermelisin. Şimdi."

"Benim düşüncelerim seni ilgilendirmez." Kapıya doğru el salladı. "Saat geç oldu ve yorgunum. Soyundum ve-"

"Seni uyurken izlemek istedim."

Julienne gözlerini kırptırdı. "Pardon?"

"Bana neden burada olduğumu sormuştunuz." Boğazını temizledi. "Seni uyurken izlemek istedim."

Kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. "Bunu neden yapmak isteyesin ki?" Lucien Remington, kötü şöhretli şehvet düşkün, onu izliyordu.

Uyumak mı? Bu, ırzına geçmekten ne kadar daha samimi görünüyordu.

Onu inceledi, sandalyenin arkalığını sıkıca kavrayan ellerinin parmak eklemlerini beyazlattığını fark etti. Onunla ilgileniyor olması mümkün değildi. Bu onun bilinen doğasına o kadar aykırıydı ki, buna inanamıyordu. Olgun ve genellikle evli kadınları tercih ederdi. "Kendinizi iyi hissetmiyor musunuz Bay Rem-er, Lucien? Belki de kadehlerinizi hafifçe kaldırmışsınızdır?"

"Kupalarımın içinde değilim!" diye homurdandı. "Ama kesinlikle iyi değilim. Çözülüyorum. Ve lanet olsun, bana bakışından senin de aynı şeyi hissettiğini anlıyorum. Ben onurlu bir adam değilim ve öyle olmaya da niyetim yok. Masumiyetini alıp arkama bakmadan çekip gideceğim. Mahvolacaksın, Julianne. Haftalardır senin peşindeyim. Haftalardır." Sandalyeden kalktı ve adım atmaya başladı. "Keşke kulübüme gelmeseydin."

Julianne bön bön baktı. Sezonun başında Londra'ya geldiği andan itibaren hayatı tamamen alt üst olmuş gibiydi. Kardeşi kayıptı, alacaklılar Montrose Hall'un peşindeydi ve Lucien Remington onunla yatmak istiyordu. Hangi olayın daha rahatsız edici olduğuna karar veremiyordu. Cildi ısındı ve gerildi, vücudu ağırlı bir şekilde rahatsız oldu.

"Bir şey söylemeyecek misin?" diye tersledi. "Bağır bana. Bana ahlaksız de, ya da daha kötüsü, eğer bunu yapabilecek kadar kaba bir kelime dağarcığın varsa. Gitmemi söyle." Kadın gözlerini inanmazlıkla ona dikmiş öylece bakarken Lucien ona yaklaştı ve omuzlarından yakaladı. Onu kabaca sarstı. "Bir şeyler yap! Herhangi bir şey, lanet olsun, gitmem için." Parmakları kızın teninde huzursuzca yoğruluyordu, sanki ona dokunmamaya dayanamıyormuş gibi.

Sessizce onu tutan vahşi adama baktı. Adamın sesi, sözleri, yüz ifadesi... Hayatında hiç böyle bir tutku görmemişti. Böyle bir gösteriye ilham verdiğini düşünmek onu şok ederek susturdu.

Ve onu heyecanlandırđı.

"Gitmemi söyle," diye tekrarladı sertçe. "İkimizin de pişman olacağı bir şey yapmadan önce."

"Git," dedi, sesi o kadar yumuşaktı ki bir fısıltıdan daha azdı. Ama bu kadarı yeterliydi. Lucien onu serbest bıraktı ve öfkeli adımlarla uzaklaştı.

Kapı arkasından kapanırken, Julianne tuhaf bir panik hissetti, sanki bir kez gittiğinde onu bir daha asla göremeyecekmiş gibi, ki bu kısmen doğruydu. Onunla konuşmasına, ona dokunmasına asla izin verilmeyecekti, çünkü ona bakmak bile büyük bir suçtu. O kapıdan çıkıp gittiğinde, onunla geçirdiğı zaman sona erecekti. Sonsuza kadar.

Ve buna dayanamadı.

"Lucien!" diye bağırdı dehşet içinde, onun kendisine geri dönmesini diliyordu.

Anında kapı açıldı ve adam onun kollarındaydı.

Üçüncü Bölüm

Julienne La Coeur cennet gibi kokuyordu. Teni en ince ipek gibiydi, göğüsleri dolgundu ve göğsüne bastırdıkça cömertçe şişiyordu. Lucien onu neden geri çağırdığını anlamamıştı ama bir açıklama isteyecek de değildi.

"Tatlı Julienne," diye mırıldandı hararetle onun boğazına doğru. "Gitmeme izin vermeliydin."

Küçük, narin elleri kadife ceketinin içine girdi ve yeleğinin pürüzsüz saten sırtında kaydı. "Denedim."

Yana doğru yuvarlandı ve paltosunu silkerek çıkardı, pahalı giysiyi dikkatsizce yere fırlattı. Kadına döndü ve sonra olduğu yerde dondu kaldı.

Çarşaf beline kadar inmiş, göğüslerini Lucien'in bakışlarına bırakmıştı. Onun neredeyse çılgınca hareketleriyle sertleşen ve hafifçe sallanan göğüsler, Lucien'in hayatında gördüğü her şeyden daha güzeldi. "Hayal ettiğimden çok daha güzelsin," diye nefes aldı.

Gözlerinin önünde kızın teninin kızarmasını, pembe rengin yanaklarına doğru yükselmeden önce göğsünde gezinmesini hayretle izledi. Bakışları onun yüzünü inceledi ve gözleriyle buluşamadığını ya da buluşmak istemediğini gördü. Parmak uçlarıyla çenesinin altını yukarı doğru eğerek onu kendisine bakmaya zorladı. "Utangaç olma, tatlım. Benimleyken olmaz."

Kadının yüzüne bakarken, iyi talihi hayret etti. Leydi Julienne La Coeur. Julienne, çok güzeldi, yataklarından birinde yatıyordu, belden yukarısı çıplaktı, zengin sarı saçları kremi omuzlarına dökülüyordu, kara gözleri ona büyük bir arzuyla bakıyordu. Onu becermek için o kadar çaresizdi ki, bu arzuyla patlayacağını düşündü, ama zihninin şu anda bacaklarının arasında olmayan küçük bir kısmı neden

Güzel, sosyal açıdan saygın bir elmas, onun gibi bir piç için bacaklarını açmaya bu kadar hevesli olabilirdi. Lucien boğuk bir lanetle yataktan fırladı.

Etrafına çılgınca baktı. "Bu bir tuzak mı?" diye ısırdı. "Kardeşin bir yerlerde saklanıp dışarı fırlamayı ve seni tehlikeye atarken beni yakalamayı mı bekliyor?"

"Pardon?" Gerçekten kafası karışmış görünüyordu. "Ne yapıyorsunuz? Yatakta çıplak mı yatıyorsun? Kendini bu kadar kolay mı?"

Kaşlarının arasındaki pürüzsüz bölgeyi bir çatık kaş gölgeledi. "Uyuyordum," diye yanıtladı kızgınca. "Buraya gelmeni ben istemedim. Geceyi burada geçirmek bile istemedim. Sen ısrar ettin." Julianne alnını ovuşturdu, üstünü örtmek için çarşafı bir kez daha yukarı çekti. "Çık dışarı," dedi soğuk bir sesle.

Elleri yumruk şeklinde sıkıldı.

"Gidin Bay Remington. Çılgılık atma önerinizi kabul etmeden önce."

Kadının kendini yastıklara atmasını ve ona sırtını dönmesini hayretle izledi. Yakalanmak ondan çok ona zarar verecekti ama başka neden kendini sunsun ki?

"Bu harika," diye mırıldandı, kadından çok kendi kendine.

Küçümseyici bir homurtu çıkardı ve yastığı yumrukladı.

Lucien odanın içinde dolaştı, kalın safir kadife perdelerin arkasına baktı ve dizlerinin üzerine çökerek yatağın altına baktı. Odada gizlenen kimseyi bulamayan Lucien iki kapıya doğru yürüdü ve onları kilitledi. Yeleğini silkerek çıkardı.

Julienne tekrar doğrulup oturdu. "Şimdi bana dokunmana izin vereceğime inanıyorsan delirmiş olmalısın!"

Lucien gömleğini pantolonundan çekip çıkardı ve başının üzerinden geçirdi. Kadın göğsünü görünce nefesi kesilince acımasızca gülümsedi. Eskrim ve boksörlükle geçirdiği uzun saatlerin sonucu olarak fazla kaslı sayıldığını biliyordu.

Ama gözlerindeki parıltı korku ya da tiksinti değildi. Arzuydu.

"Neden ben?" diye sordu.

Tekrar yan yattı. "Git buradan." "Neden ben?" diye tekrarladı.

"Neden inanmakta bu kadar zorlanıyorsun?" diye mırıldandı yastığa doğru. "Kadınlar kendilerini her zaman sana atıyorlar. Ben neden farklı olayım ki?"

Yatağa doğru ilerledi. "Arkadaşlarına övünebileceğin bir şey miyim?"

Julienne yastıklara daha sıkı gömüldü ve çarşafı da kendisiyle birlikte çekti. "Sanki senin cazibene yenik düştüğümü kimseye söyleyecekmişim gibi. Ki söylemeyeceğim!" diye ekledi aceleyle. "Yenik düşmek, yani. Şimdi, lütfen git!"

"Ya hikayeyi yayarsam?" diye sordu. "Ya kulübümün her üyesine senin kalçalarının arasına girdiğimi söylersem? Seni mahvettiğimi ve bunu yaparken zevkten çılgık attığımı?" Ağzı yırtıcı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ve zevkle çılgık atacaksın."

Homurdandı. "Öyle bir şey yapmayacağım." "Ya herkese söylersem, Julianne?" "Söylemezsin."

"Beni bunu söyleyecek kadar iyi tanı mıyorsun."

"Siz de beni iyi tanı mıyorsunuz. Tanı saydınız, niyetlerimden bu kadar korkmazdınız."

Lucien arkasını dönerek sönmekte olan ateşe baktı. "Kardeşin yüzünden perişan haldesin."

"Öyleyim," diye itiraf etti, berrak sesiyle onunla tekrar yüzleşirken. "Her zaman yaptığım gibi onu bu karmaşadan kurtarmak zorunda kalacağım."

İç çekti. "Sana dokunursam mahvolursun ve kardeşini kurtarmak için ihtiyacın olan evlilik tehlikeye girer."

"Bunun farkındayım. Bu gece yaptıklarım en iyi ihtimalle aptalcaydı ama olası sonuçları biliyordum ve bunları dikkatle tarttım. Sessiz bir köşede oturup gözlem yapmayı planlamıştım. I

Sizi kendi ortamınızda, kuralların tamamen size ait olduğu ve toplumda sizi baskı altında tutan kurallara bağlı olmadığınız bir yerde izlemek istedim. Ridgely'nin paylaşmak için benim masamı seçmesi talihsizlik ama beklenmedik bir şey değil."

"Leydi Julianne. Eğer öğrenmiş olsaydınız-"

"Skandal, avantajlı bir evliliğin tüm şansını yok ederdi, biliyorum. Ama belki de Montrose için en iyisi bu olurdu. Evlilik sunağında bir kurban olma düşüncesi pek umurumda değil. Eylemlerimizin sonuçlarıyla yüzleşmek sorumluluğu öğrenmenin en iyi yoludur, ancak onu çok iyi koruduğum için suçluyum. Şu ana gelince, diğer kadınların yaşadığı zevki istemek çok mu yanlış? Ondan mahrum kalacak bir hayattan biraz tutku çalmak çok mu kötü? Beni bakire bırakacak yollar var-"

Lucien şaşkınlık içinde döndü. "Böyle 'yolları' nereden biliyorsun?"

Göğüslerinin üstünden saç çizgisine kadar kızardı. "Bir şeyler okudum."

"Bir şeyler mi okuyorsun?" Gözleri büyüdü. "Erotika mı?"

Julianne'in saçları etrafında altın bir perde oluşturunuyordu. Çıplak omuzları ve kızarmış yüzüyle, her yönüyle baştan çıkarıcı bir kadın gibi görünüyordu ve onun bildiği kibar bakireye hiç benzemiyordu.

Yine de onu en çok etkileyen, çenesini utanmadan eğmesi ve sessizliğinde çok belirgin olan meydan okumasıydı. O kadar da masum olmayan bir masum. Aleti daha önce de ağrıyordu. Şimdi zonklama düpedüz acı vericiydi.

Gözüne ilk çarpan güzelliğiydi, şehvetli vücudu dikkatini çekmeye devam etmişti, ama onu takıntı haline getiren şey gülümsemesiydi, sıcak ve açık. Kadınlar ona böyle tatlı bir ilgiyle bakmazdı. Ya olduğu gibi görüldüğü için ona hançer saplıyorlar ya da baştan çıkarıcı bakışlarla onu yataklarına davet ediyorlardı. Julianne onu Milton'ın kalabalık balo salonunda ilk gördüğünde

O kadar güzel gülümsemişti ki nefes almakta zorlanmıştı. Onu hemen istemiş, gözlerini böylesine sıcak bir saygıyla aydınlatan şeyin ne olduğunu keşfetmek istemişti.

Ama şimdi onu avucunun içine aldığı anda, ilgisinin sadece cinsel tatminden daha fazlası olduğunu fark etti. Ondan hoşlandığını, alışılmadık ve cesur olmasının yanı sıra güzel ve nazik olmasından da hoşlandığını fark ederek irkildi.

Birdenbire -üzülerek- onu alamayacağını fark etti. Bunu yapmak onu yok ederdi ve bunu asla yapamazdı.

"Hayır." Alaycı bir gülümseme verdi. "Tutku istemek yanlış bir şey değil. Ve bunu benimle birlikte keşfetmek istemen beni son derece gururlandırdı."

Gülümsemesi o kadar parlaktı ki, göğsünün sıkışmasına neden oldu.

Lucien bir elini saçlarında gezdirdi. "İyi bir içki aleminden herkes kadar zevk alırım, Julianne. Ama bazen hayattaki daha güzel şeyleri, daha yumuşak şeyleri, senin gibi saf ve masum olmayı diliyorum."

"O kadar da masum değilim. Senin hakkındaki düşüncelerimi bilseydin-"

"Sus. Başka bir şey söyleme. Zaten onurlu olmakta yeterince zorlanıyorum."

"Sakıncası yoksa sizi onursuz olarak görmeyi tercih ederim."

Kaçlarını kaldırdı ve sırttı. Tam bir fingirdekti. Bunu asla tahmin edemezdi. "Benim gibi erkekler hakkında uyarılmadın mı?"

"Evet." Dudakları kıvrıldı. "Ama sorun da burada yatıyor." Başını iki yana salladı.

"Görüyorsun ya," diye devam etti, sesi alçalarak. "Senin etrafında olmak içimi acıtıyor. Bana bakışınız içimi acıtıyor, Hugh'un kitaplarını okuduğum zamankinden çok daha fazla. Ben yetişkin bir kadıyım. Sonuçları hakkında endişelenmeme izin verin."

Lucien göğsünün altından, yenilgi ve iyi niyetlerin ölümüyle dolu bir sesle inledi. O sadece bir adamdı, son derece şehvetli bir adam, yanında da en çok istediği kadın vardı

kabul etmemesi gereken özgürlükler sunuyor. Ama kabul etti. Ona dokunma, bir kez olsun sarılma fırsatını geri çeviremezdi.

"Bunun icabına bakacağım tatlım," dedi ona yaklaşırken usulca. "Ağrının geçmesini sağlayacağım."

Bir dizini yatağa koydu ve sonra onun yanına uzandı, kadın yuvarlanıp göğüslerini göğsüne bastırırken dişlerini sıktı. Başını arkaya yatırıp dudaklarını uzattı ve adam onları sahiplendi, dili ağzının tatlı girintilerinde gezindi. Kadının tepkisi onu şaşkına çevirdi, hevesi apaçık ortadaydı ve adam buna zorlukla dayanabildi. Kanındaki ateş onu acele etmeye çağırırken, yavaşlama, nazik olma çabasıyla sarsıldı.

Eli onun omzunu okşadı ve sonra göğsüne doğru ilerledi, ağzının tadını çıkarırken meme ucunu buldu. Parmaklarıyla hafifçe çekiştirdi, kızın ona karşı eriyişini, tamamen duyarlı ve kayıtsız oluşunu seviyordu. Lucien kızın bedenini kendi bedeninin üzerine çekerek kışının kıvrımlarını okşadı ve kız kıvrana kadar sert etini yoğurdu.

"Lütfen," diye soludu, dudaklarını onunkilerden çekerek. Bacakları sessiz bir davetle açıldı.

Lucien gülümsemesini gizlemek için yüzünü kadının boğazına gömdü.

Julienne çok masum ve bir o kadar da şehvetliydi. Mükemmeldi.

Ellerini kalçalarının arasına kaydırды, bir parmağı arzusuna ihanet eden kaygan açıklığı buldu. Kremayı kaydırarak onu test ettikten sonra birazcık içeri kaydırды. Kadın inledi ve içgüdüsel olarak kalçalarını aşağıya, baskıdan uzağa ve onun ereksiyonuna doğru bastırды. Lucien de onunla birlikte inledi.

Bu olmazdı. Bunu bir daha yaparsa, ağrıyan sikini doğrudan kızlık zarına sokmaktan alıkoyacak akli olmayacaktı.

Julienne belini kavrayıp onu vücudunun üzerinde daha yükseğe çekerek göğüslerinin yüzüne doğru sarkmasını ve seksinin gevrek kıvrımlarının güvenle karnına yaslanmasını sağladığında inledi. Onun hafif ağırlığını kolayca üzerinde tuttu ve onun görüntüsüne hayran kaldı. Gözleri kapalıydı.

Altın rengi saçları omuzlarına dökülürken, sırtını dönerek göğüslerini ortaya çıkardı.

Lucien büyülenmişti.

Başını kaldırarak, büzülmüş bir meme ucuna saygılı bir öpücük kondurdu. Julianne'in yumuşak çığlığı onu daha ileri gitmesi için cesaretlendirdi. Gergin tepe noktasını ağzına almadan önce dilini yalayarak onunla alay etti, teninin kokusu ve tadıyla sarhoş oldu. Karnının kaslı çıkıntıları boyunca seksini ovuşturarak ona doğru eğildi. Hareketi tekrarladı. Sonra tekrar. Julianne kendini ona doğru bırakmış, meme ucunu sıkıca ağzında tutuyordu ve adam yanıyordu, her sinir ucu zevk aldığı kadına canlı bir şekilde uyum sağlamıştı.

"Lütfen," diye yalvardı. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

Onun neyi arzuladığını biliyordu. Onunla dolmak, onun tarafından gerilmek ve içinde derinden okşayan horozuyla orgazm olmak. Ama bunu yapmayacaktı. Yapamazdı. Onurlu bir yanı yoktu ama yine de çaba gösterecekti. Onun için.

"Sabır, aşkım," diye mırıldandı, göğsünü bırakarak. "Seninle ilgileneceğim."

Onu ters çevirdi, diğer meme ucunu ağzıyla yakalarken, eli vücudunun uzunluğunu okşadı ve uyluklarının arasına daldı. Adamın hoşuna gidecek şekilde kadın bacaklarını hevesle açtı ve adam yumuşak, nazik hareketlerle dudaklarını okşadı, onları birbirine kenetledi, sonra parmaklarını sert, şişmiş memenin üzerinde gezdirerek göğsünü emdi. Kadının kıvrak vücudu adamınkinin yanında dalgalanmaya başladı ve adam bir bacağını kadının kalçalarına atarak ereksiyonunu kadının kalçasına sürttü, vücudu kendisinden esirgenecek bir rahatlama arıyordu.

Vicdanını bulmak için cehennem gibi bir zamandı.

Sabırsızlanan Julianne onun eline doğru eğildi. Lucien bir parmağını tekrar Julianne'in içine soktu, usulca okşadı. Enfes bir yavaşlıkla çekti, sonra tekrar ileri doğru bastırdı. Onu şaşırtan bir sabırla, acele etmeden, sevgiyle

Vücudu onun dokunuşunu bir nem dalgasıyla karşılayana kadar onu nazikçe okşadı. Kız onun adını soludu ve adam neredeyse kendini kaybediyordu.

Lucien onun göğsünü serbest bıraktı, çenesi kontrolünü sürdürme çabasıyla sıkılırken onu incitmekten korkuyordu. Kızın kremiyle kayganlaşan parmağı dışarı kaydı ve sonra iki parmağıyla kızın içine girdi. Onu şimdi daha hızlı becerdi, yaklaşan orgazmına karşı mücadele ederken yüzünü izlemek için geri çekildi, cildi kızardı, meme uçları sıkı ve sertti. Bakire haline rağmen, o kadar tahrik olmuştu ki, onu memnun etmekte hiç zorlanmadı, parmakları onu sınırda tutmak için sürekli tempo ve yön değiştirerek büküyor ve sürtüyordu. Julianne kıvranıyor, tırnakları koluna batıyor, onu içeriden işaretlediği gibi dışarıdan da işaretliyordu. Dizleri dışa doğru çöktü, amını tamamen açtı ve sonra kalçaları onunla birlikte hareket etmeye başladı, onun itişlerini karşılamak için yükselip alçaldı.

"Karşı koyma, tatlım," diye yumuşak bir sesle ikna etti, kızın başı dönmeye başladığında, teni o kadar sıcaktı ki adaminkini yaktı. "Sadece olmasına izin ver."

Nefes alış verişlerinin sert sesleri ve parmaklarının pompalamasına eşlik eden kaygan emme sesleri dışında oda sessizdi. Julianne körü körüne ona doğru döndü, dudakları nefes nefese ayrılmıştı ve adam dilini aralarına soktu, onun tadına bayılıyordu. Julianne onun altında sertleştiğinde, adam geri çekildi ve Julianne onun altında titreyerek adını haykırırken onu bacağıyla sabitledi. Kadın orgazm olurken parmaklarını o kadar sıkı tutuyordu ki, adam onları zorlukla hareket ettirebiliyordu ama yine de başardı ve kadının zevkini ortaya çıkardı. Onu izlerken hayrete düşmüştü, hayatında hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti.

Ve onu bir daha görmesine asla izin verilmeyecekti.

Lucien erkeksi bir memnuniyetle iç burkan bir çaresizlik arasında kalmıştı.

Julianne gözlerini açtı ve bayılıp bayılmadığını merak etti. Kendini kemiksiz, sıcaktan baygın hissediyordu. Fark ettiği gibi

Lucien'den gelen sıcaklıkla ağız zevkle kıvrıldı. Daha da yaklaştı, sonra Lucien'in sertçe soluduğu nefesini ve kalçasına değen ereksiyonunu hissedince sustu. Dehşet içinde ona baktı. Adam acı çekiyordu ve o bunu fark edemeyecek kadar doymuştu.

Dirseğinin üzerinde doğruldu ve ona baktı, yüzü gerilmişti. "Gitmek zorundayım."

Gözlerini adamın sikinin sert çıkıntısına indirdi. Aşağıya uzanarak parmaklarının utangaç ve çekingen darbeleriyle dış hatlarını okşadı. Dokunuşunun altında sarsıldı.

Elini bir küfürle itti, sonra tekrar yakaladı ve reddini yumuşatmak için parmak uçlarını öptü. "Bana dokunmamalısın, Julianne."

"Ama isterim," diye ısrar etti. Kalbi kabardı, ona karşı şefkatle doldu. "Yaptığın şey çok harikaydı..."

Bakışları acı verecek kadar şefkatliydi. "Böyle düşünmene sevindim." Julianne dudaklarını onunkilere bastırdı.

Eli ensesine kayarak öpücüğü uzattı. Sonra içini çekti ve sırt üstü yuvarlandı. Akıcı ve zarif bir hareketle yataktan çıktı. Lucien gömleğini kaldırdı ve kızın başının üzerine bıraktı.

"Benimle kal." Adam gitmek için döndüğünde kollarını kollarından geçirdi ve bileğini hızla kavradı.

"Yapabileceğimi sanmıyorum."

"Ama beni uyurken izlemek istedin." Adam tereddüt edince, kadın davetkâr bir tavırla örtüyü geri çekti. Adam o kadar açık bir şekilde parçalanmıştı ki, bu onun kalbine dokundu.

Birdenbire mumu söndürdü ve onun yanına kaydı. Kadının sırtına doğru kıvrıldı, dizleri onunkilerin arkasında, dudakları omzundaydı. Sanki gitmesine asla izin vermeyecekmiş gibi kollarına yapıştı, ki bu tamamen hissettiği şeydi. Adamın sıcaklığı ve kokusu etrafını sarınca hızla uykuya daldı.

Dördüncü Bölüm

"Oh, canım, bu korkunç. Kesinlikle korkunç. Mahvolduk. Mahvoldunuz! Biz ne yapacağız? Evimizden kovulacağız ve-

"Eugenia Teyze, lütfen!" Julianne ellerini havaya kaldırdı. "Sesini alçalt! Hizmetçiler seni duyacak."

Eugenia Whitfield ağzını kapattı ve alt dudağını ısırdı.

Julienne, Montrose Hall'daki çalışma odasında ağabeyinin sandalyesine çöktü ve mektubu avucunun içinde ezdi. O sabah Lucien'den ayrıldığından beri duyduğu derin memnuniyet gitmiş, yerini bezgin bir teslimiyet almıştı. "Mahvolmadım."

"Geceyi Lucien Remington ile geçirdin!"

"Eugenia Teyze!"

Eugenia şezlongda acı içinde kıvrandı.

"Geceyi Lucien Remington ile geçirmedim. Sadece geceyi onun müessesesinde geçirdim, ki bunu sizden başka kimse bilmiyor. Bu şekilde kalmasını tercih ederim, bu yüzden sesini alçalt. Lütfen!"

"Hugh konusunda ne yapacağız?"

Julienne elindeki mektuba baktı ve aynı şeyi merak etti. Hugh bazı arkadaşlarıyla uzun bir parti vermek üzere şehir dışına çıkmış ve Julianne'i borçlarının sonuçlarıyla baş başa bırakmıştı. Her zamanki gibi, gittikten günler sonrasına kadar ona haber vermeyi düşünmemişti. Kardeşi kırıcı olmak istememişti. Sadece sorumsuzdu ve her zaman bakmadan önce atlıyor, sürekli olarak bela birikintilerine düşüyordu. Her zaman onun arkasını topladığı için bu kısmen onun suçuydu. Hugh her hareketin bir sonucu olduğunu hiç öğrenmemişti.

Masanın arkasından kalktı ve mektubu ateşe attı. "Hiçbir şey değişmedi. Her halükarda evlenmek zorundaydım."

"Oh, Julianne . . ." Eugenia iç çekti. "O kadar çok şey yaşadın ki. Bunu nasıl başardığını anlayamıyorum."

"Hugh ve beni idare ettiğin gibi. Yapmamız gerekeni yapıyoruz."

Julienne teyzesine döndü ve gülümsedi. Eugenia Whitfield elli yaşında olmasına rağmen hâlâ hoş bir kadındı. Genç yaşta dul kalmıştı, kolaylıkla yeniden evlenebilirdi. Bunun yerine Montrose Kontu ve karısı bir araba kazasında öldüğünde kardeşinin çocuklarının bakımını üstlenmişti. Eugenia sık sık ellerini ovuşturup çocuklarının huysuzluklarından yakınırken, vazgeçtiği şeyler hakkında tek bir pişmanlık sözcüğü bile söylememişti. Bu yüzden Julianne teyzesini her şeyden çok seviyordu.

Eugenia, "Hugh'nun o kulüpte içki içip kumar oynadığını sanıyordum," dedi. "Böyle bir zamanda şehri terk edeceğini asla düşünemezdim! Tanrı aşkına, bu senin ilk sezonun." Dudaklarını büzdü. "Bu çocuğun kışına bir anahtar lazım."

Julienne bu tablo karşısında gülmekten kendini alamadı. Eugenia Teyze ikisine de hiç el kaldırmamıştı, buna rağmen kucaklaşmaları boldu.

Sandalyesine gömülen Julianne, zihninin Lucien Remington'a, özgür ve kendisini boğan kurallar tarafından kısıtlanmamış bir adama kaymasına izin verdi. Skandal yaratan bu düzenbazı düşünmek bile vücudunun hatırladığı tutkuyla sızlamasına neden oluyordu. Gözlerini kapatırsa, onun erkeksi kokusunu ve dokunuşunun yumuşaklığını derinlerde bir yerde hatırlayabiliyordu. Sadece bu anı bile onu tahrik ediyor, göğüs uçlarını sertleştiriyor ve tenini ısıtıyordu.

Eğer Toplumu dinleseydi, olmasına izin verdiği şey için korkunç bir pişmanlık ya da dehşet hissederd, ama hissetmedi. Lucien ona değer verildiğini hissettirmişti ve sadece fiziksel çekiciliğinden bahsetmiş olsa da, her dokunuşunun, her öpücüğünün altında sızlayan bir şefkat vardı.

Hayatı boyunca kırılğan bir saygı nesnesi olmuş, tutkuları olan bir kadın olarak değil, hayatındaki erkeklerin -önce babası, sonra erkek kardeşi, sonra da kocası- kadın uzantısı olarak görülmüştü. Sadece Lucien dış görünüşün ötesinde içindeki kadını görebilmişti.

Onunla bir gecelik tutku yaşadığı için minnettardı, çünkü hayatının geri kalanında başka bir şey yaşamayacaktı.

Julienne veda etmeden onu terk etmişti. Ve üç gün sonra Lucien hâlâ bunu düşünmeden edemiyordu.

Genelde sabah vedalaşmasından kaçınmayı tercih ederdi, ki bu genellikle dağınık bir olaydı. Ama Julienne'in sessizce gidişi onu çok üzmüştü. Hayatında ilk kez, sadece saatler önce bu kadar yakından dokunduğu kadınla uyanmak istemişti. Kahvaltısını onunla paylaşmak, onunla konuşmak ve onu bu kadar rahatsız eden şeyin ne olduğunu öğrenmek istemişti. Sonsuza dek kaybetmeden önce birkaç saat daha onun arkadaşlığının tadını çıkarmak istemişti.

Julienne La Coeur şimdi onu tanıdığı için, bir yabancı olarak olduğundan daha fazla ilgisini çekiyordu. Haftalardır onu yakından izliyor, zarif duruşuna ve sosyal becerisine hayranlık duyuyordu. Ama Safir Oda'daki o gece, kendi çekiciliğini küçümsediği için değil, onunkine çok değer verdiği için adamın ilgisine şaşırmıştı. Onun genellikle kınandığı şeylere hayranlık duyuyor ve onlara ilgi duyuyordu ama yine de onun için skandal yaratacak bir heyecan kaynağı olduğunu hissetmemişti. Bunun yerine, sadece kendisi olduğu için takdir edilen bir adam gibi hissediyordu.

Onun ayrılığı, o zamandan beri yattığı kadınların hiçbirinin dolduramadığı bir boşluk bırakmıştı ardında. Lucien onun o geceki merakından dolayı pişman olup olmadığını ya da reddetmesi gereken bir tekliften yararlandığı için kendisine kızıp kızmadığını merak ediyordu. Suçlu hissetmesi gerektiğini düşünüyordu ama hissetmiyordu. Onu tekrar sevmek için yanıp tutuşurken nasıl hissedebilirdi ki?

"Sanırım Lord Montrose taşraya çekildi."

Lucien kaşlarını çatarak masasının karşısındaki işlerini yürüten Harold Marchant'a baktı. Lucien sinirlendiğinde çoğu erkek sinerdi. Ancak Harold bunu sineye çekerti, bu yüzden de adam neredeyse on yıldır onun için çalışıyordu. Lucien Marchant'ı zengin bir adam yapmış ve bu süreçte onun sadakatini kazanmıştı. Aslında Marchant onun en iyi arkadaşına en yakın şeydi. "Kont yoksul mu?"

Marchant ciddiyetle başını salladı. "Neredeyse. Remington'a olan şaşırtıcı miktardaki borcuna ek olarak, tüccarlar mallarına el koymaya başladı ve zombiler Montrose'un kasabadaki evinin düzenli ziyaretçileri haline geldi. Yakında kapısının önünde gerçek bir kamp kuracaklar."

Lucien usulca ısıık çaldı. Sanayinin ilerlediği bu günlerde pek çok aristokrat, ticaretle uğraşma ya da geleceğe yatırım yapma konusundaki isteksizlikleri yüzünden yüzyılların mirasını kaybediyordu. Kendi halinde bir adam olan Lucien, gururunun hayatta kalmasının önüne geçmesine izin veren herkese pek saygı duymazdı. "Onun durumu Leydi Julianne'i nasıl etkiliyor?"

"Leydi Julianne?" Marchant tekrarlardı, altın çerçeveli gözlüklerinin ardından bakışları açıkça şaşkıındı. "İlk sezonuna yeni başladı, ki bu sadece zamanlama açısından dikkate değer - yirmi yaşında. Neden ortaya çıkmak için şimdiye kadar bekledi, kimse tahmin edemez. Hatırı sayılır bir paya sahip ama miktarın kayda değer olmadığı söyleniyor. Ona talip olan her ciddi kişi kardeşinin gelecekteki borçlarının sorumluluğunu kabul edecektir. Açıkçası, para için evlenmesi gerekecek, ama bu bir sorun olmamalı. Çok popüler, mükemmel bir soyu var ve harika bir güzelliğe sahip."

Lucien sandalyesinde arkasına yaslandı. "Onun sezonuna kim sponsor oluyor?"

"Vaftiz annesi, Canlow Markizesi." Marchant kaşlarını çatı. "Leydi Julianne'e olan bu ilginiz neden?"

Düşüncelerini kendine saklamayı tercih eden Lucien hiçbir şey söylemedi.

"Hayır," dedi Marchant aniden. "Kızı rahat bırakın."

"Pardon?"

"Yüzündeki o ifadeyi daha önce de görmüştüm. Demimondaine'lerinle ve sıkılmış aristokrat eşlerinle takıl. Leydi Julianne zor zamanlar geçirdi. Kardeşi dokuz yaşında Montrose oldu ve bu sorumluluk için yeterli donanımına sahip olmadığını kanıtladı. İyi bir evlilik yapmalı. Bunu onun için mahvetme."

Başka bir durumda Lucien bu uyarıyı eğlenceli bulabilirdi. Ama bu gülünecek bir şey değildi.

İçinde bulunduğu durumun suçlusu lanet olası vicdanydı. Fırsatını bulduğunda Julianne'i becermeli ve arzusunu doyurmalıydı. Düpedüz sefahatle geçen son üç gece bile arzusunu dindirmemişti. Bunun yerine kendini kirlenmiş hissediyordu. Duygusuz karşılaşmalar, Julianne'le paylaştığı tatlı zevkin üzücü, iğrenç taklitleri olmuştu.

"İşlerime karışma," diye hırladı.

Marchant, "Benim işim senin işlerini idare etmek," diye karşılık verdi. "Size benim davranışlarımı kınamanız için para ödemiyorum."

"Bana fazla para ödüyorsun, Lucien. Maaşımı hak etmeme izin ver."

Lucien ona karanlık bir bakış fırlattı. "Hiç tanımadığın bir kadın için neden bu kadar endişeleniyorsun?"

"Onunla tanıştım." Marchant onun şaşkınlığına gülümsedi. "Birkaç ay önce, kulüpte artan dengesiyle ilgili olarak beni Kont'un evine göndermiştiniz. Montrose evde değildi ama Leydi Julianne orada bulunma amacıma rağmen beni çay içmeye davet etti. Büyüleyici ve içtendi, gerçek bir hanımefendiydi. Ondan son derece hoşlandım."

Lucien kendine rağmen gülümsedi. Julianne tanıştığı herkesin içindeki iyiliği görürdü. İnsan onun saygısının ışıltısının tadını çıkarmaktan kendini alamazdı.

"Onu mahvetmek gibi bir niyetim yok,

Harold." "Bunu duyduğuma sevindim."

"Aslında, ona yardım etmek istiyorum. Montrose'u bulması için birini tut. Nerede olduğunu bilmek istiyorum."

"Nasıl isterseniz." Marchant ayağa kalktı. "İstedığınız başka bir şey var mı?"

Lucien bir an sessiz kaldı. "Evet. Leydi Julienne için uygun evlilik adaylarının bir listesini çıkarmanı istiyorum. Zengin, unvanlı beyler, ne çok yaşlı ne de çok genç. Mümkünse çekici olsunlar. Ve geçmişlerini araştır. Garip fetişleri veya nahoş kişilikleri olan kimse olmasın. Kokan ya da kontrol edilemeyen kötü alışkanlıkları olan kimse olmasın."

Marchant şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalmıştı, Lucien'in hatırladığı kadarıyla ilk kez bir iş adamının nutku tutulmuştu.

Ve Lucien o kadar mutsuzdu ki, bundan zevk bile alamıyordu.

Beşinci Bölüm

Julienne, Lucien Remington'ı görünce susuzluktan ölmek üzere olan bir kadın gibi iç çekti. Siyah gece kıyafeti içinde göz alıcıydı, kuzguni saçları ve dikkat çekici gözleri avizelerin altında parlıyordu, altın rengi teni yeleğinin ve kravatının kar beyazı ile keskin bir tezat oluşturunuyordu. Geçen hafta boyunca sürekli onu düşünmüş, ne yaptığını, kiminle görüştüğünü merak etmişti. Kendini kaptırdığından şüpheleniyordu ki bu aptallığın en kötüsü olurdu.

"Julienne." Eugenia Teyze onun kolundan çekti. "Lord Fontaine bu tarafa doğru geliyor."

Başını çevirdi ve markizin yavaş, boğucu adımlarla kendisine yaklaşmasını izledi. Yunan tanrısı kadar yakışıklı olan Fontaine, deneyimli bir çapkındı. Üç yirmi yaşlarındaki genç marki bir eşe ihtiyacı olduğuna karar vermişti ve Julienne onun uygun adaylar listesinde görünüyordu. Yüzüne güneşli bir gülümseme yapıştırdı ve nefesinin altında, "Hugh'a yardım edecek kadar nazik olduğundan emin misin?" diye sordu.

Eugenia yüzündeki hoş ifadeyi koruyarak fısıldadı: "Nezaket bir bonus olurdu. Yeterince varlıklı olduğunu söyleyebilirim. Unutmayın, bir kadın genellikle doğru miktarda cazibe ve uzlaşmayla bir erkekten istediğini elde edebilir."

Julienne burnunu kırıstırdı. Bir erkeği nazik olması için etkilemek istemiyordu; onun doğal olarak böyle olmasını istiyordu. Hugh'yu olgunluk ve mali bağımsızlık yoluna sokacak kadar bilgili birini bulmayı umuyordu. Doğru bir rehberlikle kardeşinin düzelebileceğinden emindi. Ancak ona rehberlik eden elin sert olduğu kadar şefkatli de olması gerekiyordu.

Lord Fontaine onun önünde eğildi. Uzattığı elini aldı ve eldiveninin arkasına bir öpücük kondurdu. "Leydi Julianne, güzelliğiniz nefesimi kesiyor."

"Ve siz, Lord Fontaine, bu akşam özellikle çok şıksınız."

Zihninin sürüklenmesine izin veren Julianne, düşünmeden standart sosyal hoşlukları geveledi. Lucien ondan dans pistinde dolaşmasını istediğinde rahatlamıştı. Yürümeye başladıklarında, Lucien'in skandallarla dolu ilişkileriyle tanınan güzel bir esmerin elini tuttuğunu gördü. Kalbi sıkışmıştı. Bir çift olarak karanlık güzellikleri çarpıcıydı.

Kadın baktı ama Lucien bir kez bile dönüp onunla göz göze gelmedi. Aslında bütün akşam ona bir kez bile bakmamıştı.

Fontaine onun bakışlarını takip etti ve homurdandı. "Şu Remington melezi toplumun başına bela. Neden davet almaya devam ettiğine dair hiçbir fikrim yok."

"Lord Fontaine!" Julianne onun kabalığı karşısında şaşkına döndü. Adam şık bir gülümseme sundu, ama Julianne onu birdenbire pek de çekici bulmadı.

"Onun gibilerin Birinci Toplum'a karışmaya hakkı yok. Hepimizi lekeliyor."

Kadın kaskatı kesildi ve Fontaine bunu telafi etmek için adımlarını kolayca ayarladı. Dilini tutmanın doğru olacağını bilse de yine de bunu başaramadı. "Bay Remington çok çalışarak ve kararlılıkla kendine bir servet yaptı. Bunun hayranlık uyandıracığını düşünürdüm."

"Para kazanma becerisine hayranım Leydi Julianne," diye kabul etti, "ama bunu yaparken takındığı tavır çok bayağı. Evcilleştirilmiş bir korsandan başka bir şey değil ve kişisel davranışları da arzulanan çok şey bırakıyor. Lucien Remington bir centilmen değil."

Julianne aniden durdu ve Fontaine'in tökezlemesine neden oldu. Zayıf ve kaslıydı, çabuk iyileşti.

"Yorumlarınızı saldırgan buluyorum lordum."

Fontaine kaşlarını çattı. Sert bir el hareketiyle onu tekrar öne doğru itti. "Eğer kırdıysam özür dilerim. Ben sadece gerçeği söyledim."

"Onu o kadar iyi tanıyor musun?" diye meydan okudu.

"Şimdi . . . Ben olsam öyle demezdim."

"O halde belki de karakterinde sizin farkında olmadığınız gizli derinlikler vardır."

Lucien'in yanından geçerlerken bakışları ona kaydı. Arkadaşıyla tek bir dikkatle ilgileniyordu. Son fethini bulmuştu. Kız da onun karakterini aşık bir ninni gibi savunuyordu.

"Kızarmış görünüyorsunuz, Leydi Julianne," diye mırıldandı Fontaine. Kendisine kızgındı ama bunu kesinlikle söyleyemezdi.

"Biraz sıcakladım."

Muzip bir gülümsemeyle onu yakındaki Fransız kapılarından dışarı çıkardı ve balkonda durdu. "Daha iyi misin?"

Dudaklarında isteksiz bir gülümseme belirdi. Fontaine, küstahlığın biraz yanıltıcı tarafında olsa da, oldukça yakışıklı ve çekiciydi. Bir şans verildiğinde, Lucien'in onu tutkunun doruklarına çıkarıp çıkaramayacağını merak etti. Şu anda ona karşı hafif bir kızgınlıktan başka bir şey hissetmiyordu ama belki de bir çekim oluşabilirdi. Her halükârda, asla onun olmaması gereken bir adama özlem duymaya devam edemezdi. "Bana bahçede eşlik eder misiniz lordum?"

Kaşlarını kaldırdı. "Devam etmeden önce refakatçinizi bulmalı mıyız?"

"Öyle yapmamızı mı tercih ederdin?" diye sordu, Eugenia Teyze'yi bulmaları için ısrar etmesi gerektiğini biliyordu ama Lucien ve sevgilisini görmekten kaçmak konusunda daha endişeliydi.

Elini dirseğinin kıvrımına sıkıştırdı. "En iyi şekilde davranacağıma söz veriyorum."

Yakındaki çakıllı patikalarda yürürken, kendini rahatlamaya ve hafif akşam esintisinin tadını çıkarmaya zorladı. Malikânenin görüş mesafesinde küçük bir bank buldular ve oturdular. Fontaine ona döndü ve iki elini birden tuttu

onunkinde. "Gelecek hafta Epsom'da yapılacak derbide size eşlik etmeme izin verirsiniz çok memnun olurum, Leydi Julianne."

Julienne, böyle halka açık bir toplantıda yakışıklı markiyle birlikte görünmenin, sosyetenin gözünde kur yaptığı kişiyi sağlamlaştıracığını biliyordu. "Lord Fontaine-"

"Justin, lütfen."

Şaşırmıştı. Teklifi samimi bir jestti. Kendisine unvanı yerine ismiyle hitap edenlerin sayısı muhtemelen bir elin parmaklarını geçmezdi.

"Pekala. Justin." Derin bir nefes aldı. Samimi jestler de yapabilirdi. Lucien'in onu başka her erkek için mahvetmesine izin verilemezdi. Kesinlikle onu başka kadınlar için mahvetmemişti. "Beni öpersen çok memnun olurum."

Fontaine önce anlaşılır bir şekilde şaşırmış, sonra temkinli görünmüş, sonra da keyifle sırıtmıştı. Eğer yakalanırlarsa, bu onun için bir felaket olabilirdi. Ya onun itibarını kurtarmak için evlenme teklif edecek ya da çekip gidecekti. Güçlü bir marki olarak Fontaine hiçbir şeye zorlanamazdı, hele evlilik kadar zorlayıcı hiçbir şeye ama şu anda kendini pervasız hissediyordu, incinen gururu ve sızlayan kalbi onu daha fazla aptallığa sürüklüyordu.

"Memnuniyetle," diye mırıldanarak onu kendine yaklaştırdı.

Julienne gözlerini kapadı ve tutku için dua etti. Adamın ağzı onunkine değdi, tüy gibi hafif ve kısacıktı. Bu alışveriş en ufak bir tatsızlık içermiyordu - aslında oldukça hoştu - ama ne yazık ki herhangi bir yanıcı nitelikten yoksundu. Kalbi çarpmadı, nefesi kesilmedi. Ama başka türlüünü de beklemiyordu zaten.

Gözlerini açtı ve hayal kırıklığını bir gülümsemeye gizledi. "Derby'ye kadar bana eşlik ederseniz çok memnun olurum lordum."

"Bu bir sınav mıydı, Leydi Julianne? Ve eğer öyleyse, geçtiğimi varsayabilir miyim?"

Julienne ona gerçeği söyleyemedi, bu yüzden sadece gülümsemeye devam etti. Neyse ki Fontaine onu daha fazla zorlamadı. O da

ayağa kalktı ve kolunu uzattı, ama kadın itiraz etti. "Siz gidin lütfen. Balo salonuna dönmeden önce biraz soluklanmak istiyorum."

"Seni burada yalnız bırakamam," dedi. Ama o ısrar etti.

Fontaine bir an kararsız kaldı ama sonunda onun saygısını kazanma arzusu galip geldi. Kibar bir selam verdi ve elinin tersini öptü. "Leydi Whitfield'a nerede olduğunuzu bildireceğim."

Julienne yalnız kaldığında, büyük tutku hayalinden vazgeçme zamanının geldiğini kabul etti. Lucien'i düşünürken erkekleri öpmeye devam edemezdi. Evlenmesi gerekiyordu ve seçici olmayı göze alamazdı. Ton'da kimse aşk ya da başka bir yüce duygu için evlenmiyordu ve kendi evliliğinin de farklı olmasını istemek boşunaydı.

"Onu öptün!"

Ayağa kalkarak başını alçak, suçlayıcı sese doğru çevirdi. Lucien.

Lucien yumruk yaptığı ellerini arkada tutuyordu. Bir markizi kanlı bir hamur haline getirene kadar dövmemek için kendini zor tutması yeterince kötüydü, ama Julienne'in ne kadar önemsedığını görmesine izin vermek en kötü türden bir aptallık olurdu. Belli ki Julienne birlikte geçirdikleri tek geceyi geride bırakmıştı, ama o bırakmamıştı. Julienne'in ona ne kadar aşık olduğunu keşfetmesine izin veremezdi.

Bütün akşam onu izlemişti. Kız onun izini taşıyordu ama bunu sadece o biliyordu. Koyu renk gözlerinde yeni bir bilgi, kalçalarında hafif bir salınım, dudaklarında tutkuyu deneyimlediğini gösteren daha derin bir renk vardı. Julienne her zaman çekici olmuştu, ama şimdi ... şimdi onu kollarına alıp götürmekten ve ikisi de kıpırdayamaz hale gelene kadar sismekten kendini alıkoyamıyordu.

Fontaine'in yanından geçerken onun onurunu savunduğunu duymuştu ve Marki'ye duyduğu bariz kızgınlık onu hayatında çok az şeyin etkilediği kadar etkilemişti. Lucien sosyetenin st kademelerinde kabul görmek için fazla cesur ve agresif olduğunu biliyordu ama başka bir yere karışamayacak kadar da zengindi. Erkekler onun iş zekâsına imreniyor ve kulübüne ye olmanın rahatlığını yaşıyorlardı. Kadınlar onu güzel yüzü ve cinsel iştahı için seviyordu. İki cinsiyet arasında bir şekilde her yere davet ediliyor ama hiçbir yere uyum sağlayamıyordu.

Julienne ile geçirdiği o çok kısa saatler hariç. O zaman uymuştu. Mükemmel bir şekilde.

Lucien onu bahçeye kadar takip etmiş, çaresizce ona sahip çıkmak istemiş, ama onun yerine Fontaine'i pmesini izlemişti. Ve şimdi bankta hülyalı gözlerle otururken, asitli kıskançlık onu yiyip bitiriyordu.

"Evet," diye itiraf etti. "Onu ptm."

"Neden?" Bunu sormaya hakkı yoktu ama kendini durduramadı.

Gülümsedi - onda görülmeye değer şeyler gördüğünü söyleyen aynı tatlı, açık gülümseme. "Beni ptğn zamanki gibi hissedip hissetmeyeceğimi bilmek istedim."

Onun ne söylemesini beklediğinden emin değildi ama kesinlikle bu değildi. İçini bir tatmin duygusu kapladı. Başka bir adamı öperken bile onu düşünüyordu. Yumrukları zld. "Ve yaptı mı?"

Omuz silkti. "şey, bilmiyorum. Beni ptğnden beri bir gece geçti. Hafızam hatalı olabilir."

Elini uzattı ve onu gölgelerin içine çekti. Kızın ters dönmüş yüzüne bakarken, onun güzelliği ve kendisine bu kadar kolay verdiği güven karşısında kalbi sızladı. "Sana hatırlatmama izin ver." diye fısıldadığında sesi boğuk çıkmıştı. Lucien başını eğerek onu derinden öptü, arzusunu gizlemeye çalışmadı, başka bir erkeğin dudaklarının onun dudaklarında olduğu düşüncesini hafızasından silmeye kararlıydı.

Onu kucağına alalı sadece bir hafta olmuştu ama yine de sonsuzluk gibi gelmişti.

Julienne onun öpücüğüne benzer bir tutkuyla karşılık verdi, elleri ceketinin içine kaydı ve sırtını okşadı. Dili Julienne'in dilinin üzerinde gezindi ve Julienne onun tatlılığını tattı. Dünyada hiçbir şey onun ağzının tadı kadar susuzluğunu gideremezdi.

"Seni öptüğünde de böyle mi hissettin?" diye sordu. Kadın inledi. "Yüce Tanrım, hayır."

Kalçasını bacaklarının arasına soktu ve onu bacaklarına doğru kaldırdı. Gözleri kapalıydı, başı geriye atılmıştı, dudakları öpücüğünden ıslanmış ve şişmişti. Sadece bir öpücük ve onun kollarında eriyordu.

Geçmiş yaşamında Julienne'in tutkusunu kazanmak için bir şeyler yapmış olmalıydı, çünkü bu yaşamında kesinlikle ona layık hiçbir şey yapmamıştı.

"Julienne," diye mırıldandı, ona sıkıca sarıldı. "Seninle konuşmam gerek. Seninle burada konuşabileceğimi sanmıyorum. Çok baştan çıkarıcısın, tatlım. Senden faydalanmadan duramıyorum."

Gülümsemesi adamın yanağına doğru kıvrıldı. "Sen iflah olmazsın." "Seninle buluşmamın bir yolu var mı? Konuşmak için."

Uzaklaştı, kara gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Buluştuğumuz her yerde yalnız oluruz."

Lucien iç geçirdi, onları sonsuza dek ayrı tutacak olan sınıf ayrımlarından nefret ediyordu. "Bu doğru, ama belki gün ışığında kendimi daha iyi dizginleyebilirim."

Julienne kıkırdadı, içini ısıtan harika bir sestti bu. "Eğer benimle konuşmak istiyorsan, beni çağırman gerekecek. Bir daha erkek gibi giyinmeye hiç niyetim yok."

"O pantolonun içinde seni görmek çok hoşuma gitti."

Güldü. "Sen bir alçaksın, Lucien Remington."

"Ben de sana bunu söylemeye çalışıyordum," dedi kuru bir sesle. "Geldiğimi gördüğünde dehşet içinde kaçmalısın."

"Senden korkmuyorum. Bana asla zarar vermeyeceğini biliyorum."

Karakterinin iyiliğine olan mutlak güveni onu derinden sarsmıştı. Onunla ilgilenmeye başlarsa Tanrı yardımcısı olsun. Ona asla karşı koyamazdı.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye meydan okudu. "Sana karşı olan niyetim onurlu değil."

"Öyle mi? O zaman neden benimle avantaj elde edemeyeceğiniz bir yerde konuşmak istiyorsunuz?"

"Neden bunun yerine benimle bahçeye daha fazla girersen ne yapacağımı sormuyorsun?"

Julienne kollarını kavuşturdu ve ona azarlayıcı bir bakış attı. "Ahlaksız imajınızı korumak neden bu kadar önemli?"

Onunla alay ederek kollarını kavuşturdu ve alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Bunun sadece bir görüntü olmadığını anlamak senin için neden bu kadar zor?"

Dudaklarını büzdü.

Boğazından alçak sesle hırladı. "Lanet olsun sana, Julienne! Benimle ilgili kız fantezilerin sadece fanteziden ibaret. Dükleri mahvettim ve sonra karılarını yuvarladım. Ben-" Sesi sessizliğe gömüldü, boğazı onu uzaklaştıracak sesleri çıkarmayı reddediyordu.

Kork, diye düşündü Lucien umutsuzca. İkimiz için de çok geç olmadan benden kaç.

Bakışları daraldı. "Çünkü gerçekten söylediğin kadar kötü biri olsaydın, o gece kulübünde bekaretimi bozardın. Ama yapmadın. Bahse girerim şimdi senin için eteklerimi kaldırıp beni alman için yalvarabilirim ama yapmazsın. Yapamazdın!"

"Seni masum aptal," diye ısırıldı, kızın kendisine böyle işkence etmesine aniden öfkelenmişti. "Bir erkeğin erkekliğine asla meydan okuma. Onu kendini mümkün olan tek şekilde savunmaya zorlarsın."

Öfkeli ve sinirli, Julienne'in onu baştan çıkarmak yerine küçümsemesini dileyen Lucien, parmaklarını Julienne'in dirseğine doladı ve onu malikânedен uzaklaştırarak geniş çimenli merdivenlerden karanlık alt bahçelere doğru sürükledi. Julienne hiç itiraz etmeden onu kolayca takip etti ve Julienne'in razı olması Lucien'i daha da kızdırdı. Porsuk ağaçlarıyla çevrili bir

Mermer bir heykelin bulunduğu oyukta, tahrik olmuş bedeniyle onu soğuk taşa bastırdı ve ağzını geri aldı.

Elleri aceleyle kadının kıvrımlarında geziniyor, saten tenini hissetmek için yanıp tutuşuyordu. Elbisesinin korsajını çekiştirerek aşağı indirdi ve dolgun göğüslerini ortaya çıkardı. Elleriyle onları yukarı iten Lucien, yumuşak bir meme ucunu yaladı ve serin hava ıslak tepe üzerinde süzülürken büzülmesini izledi. "Tanrım, tadın . .

." diye inledi. "Beni sarhoş ediyor ..."

Inledi, elleri adamın saçlarına gitti ve onu kendine yakın tuttu. "Lucien." Kadının boğuk ve özlem dolu sesi Lucien'i şehvetin doruklarına çıkardı ama Lucien kendini acımasızca kontrol altında tuttu, kadının göğüslerini doymak bilmez bir şekilde emerken bile dokunuşunu yumuşattı. Vücudu tutkusunun gücüyle sarsılıyordu ama onun zevki her şeyden önemliydi, şu anda bir sonraki nefesinden daha önemliydi.

Julienne onu itti, elbisesinin yukarı doğru bastırıldığı göğüsleri, ağzından ıslanan meme uçlarıyla baştan çıkarıcı bir ahlaksızlık tablosu sunuyordu. Gözlerinde meydan okuyan bir ifadeyle, bir fahişe zarafetiyle eteklerini kaldırdı ve uzun, zarif bacaklarını yavaşça ortaya çıkardı. Sonra kalçalarını. Ve sonra seksinin ballı bukleleri. Açık bir davetle duruşunu genişletti.

"Lucien," diye fısıldadı, göğsünün narin derisini kaplayan kızarıklık boğazından yanaklarına doğru ilerledi. "Benimle işin bitmeden beni delirteceksin."

Ona güven vermek ve hiç kimseye veremeyeceğini düşündüğü sözleri vermek istiyordu. Ama böyle şeyler söylemenin, asla olamayacak bir gelecek için umut vermenin yanlış olacağını biliyordu. İhtiyaçtan çaresiz ve bu ihtiyacın nedeni olduğu için ona kızgın bir halde pantolonunun yakasını yırtarak açtı ve şişmiş sikinin serbest kalmasına izin verdi.

Ona nasıl bir adam olduğunu gösterecek ve onu başkaları için mahvedecekti. İş bittiğinde ondan nefret edecekti, ama

Bu en iyisiydi. "Seni becereceğim," diye söz verdi vahşi bir niyetle, onunla birlikte hareket etmenin asla bu kadar basit olamayacağını biliyordu. "Zevkten çılgılık atana kadar seni o heykele yaslayıp sikimle dolduracağım."

Lucien bir elini kadının kalçasının altına koyarak bacağına kaldırdı ve onu daha geniş bir şekilde açtı. Şaftının başı onu buldu ve dizlerini bükerek içeri girmek için bastırdı. Kadın çok dardı ama çok sıcak ve ıslaktı. Harika hissediyordu ve içine daha derine kayarken çaresiz iniltisi onu akılsız yaptı. Kendini yavaşça, dikkatlice bastırmaya zorlarken tüm vücudu titremelerle sarsıldı. Cömertçe boyutlandırılmıştı ve Julianne çok küçüktü. Onu incitmeye dayanamıyordu.

Onu kucağına alırken yüzünü izledi, yüz hatları ay ışığında arkasındaki heykel gibi solgundu. Gözleri ıslık ıslık onunkilere bakıyordu, derinlikleri arzu ve hak edilmemiş bir şefkatle yanıyordu. Korkması gerekirdi ama bunun yerine ona güveniyordu. Kadının ona bakışı nefes almasını imkânsız hale getiriyordu. Kıpırdamadan durdu, o anda kaskatı kesilmişti.

Julienne haklıydı. Onu bu şekilde, birinin bahçesindeki bir fahişe gibi alamazdı. Ve onun kendisinden nefret etmesini sağlayamazdı. Bunu düşünmek bile içini parçalıyordu. Lucien acı dolu bir lanetle geri çekildi, ereksiyonunun ağır yükü kızın bedeninden sıyrıldı. Kız itiraz edencesine hıçkırdı ve bu ses Lucien'in sahip olduğunu unuttuğu kalbini kırdı.

Lucien gözlerini sımsıkı kapatıp kadını görmesini engelleyerek gözlerini çevirdi. Göğsü nefes alış verişleriyle kabarmış, vücudu sertleşmiş, kanı ısınmıştı. Aleti harcanmamış arzusun baskısıyla ağrıyor, her kası gerginlikten yanıyordu.

Lanet olsun ona! Julianne La Coeur'u gördüğü güne lanet etti. Vücudunun titremesini ve zihnindeki azabı kontrol etmeye çalışırken elleri yumruk haline geldi.

Ve sonra aniden siki nemli bir sıcaklıkla sıırılsıklam oldu. İçgüdüsel olarak geri çekilmeye çalıştı ama Julianne'in elleri kışının yanaklarını kavradı ve onu sabit tuttu. Baktı

Gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmışken, kadın adamın şaftının daha büyük bir kısmını nefis ağzına aldı.

Lucien tüm hayatı boyunca, birlikte olduğu tüm kadınlarla, bulunduğu tüm pozisyonlarda ve yerlerde, Julianne'in çimlerin üzerinde dizlerinin üzerinde sikini emmesi kadar erotik bir şey görmemişti, göğüsleri elbisesinin üstünden taşıyor, yemyeşil formu ay ışığında gümüşe dönüyordu.

İlgisi okulsuzdu, masumdu ve bu yüzden daha da etkiliydi. Dili başının etrafında dönüyor, ağzı nazik bir emişle titreşiyor, parmak uçları kalçasının sıkılaştıran yanaklarını yoğuruyordu. Başını geri çekti ve sonra tekrar ileri itti, ağzı onun büyüklüğünü karşılamak için genişledi.

Julianne onun ereksiyonunu yüreklenendirici bir coşkuyla emiyor, emerken yumuşak, küçük mırıltılar çıkarıyor ve aldığı zevk onunkini yüz kat artırıyor. Bu eyleme alışık olmadığından, onu sıkı vuruşlarla aldı, ama zevk hala yoğun, kasıklarından yayılan ve damarlarında dolaşan yanma kadar özverili vericiliğinden de kaynaklanıyordu.

Lucien başını geriye attı ve boğazının derinliklerinde hırladı, elleri Julianne'in ensesindeki altın buklelerin arasına daldı, saçlarının şık düzenini tamamen bozmamaya özen göstererek ritmini yönlendirdi. Vücudu sadece Julianne ile bulabileceği rahatlamayı ararken, kalçaları bilinçsiz bir tempoda pompalıyor, hafifçe ağzını beceriyordu. Dili, sikinin ucundaki küçük deliğe daldı ve kesesi sıkılaştı, şaftı şişti. "Geri çekil, tatlım," diye soludu. "Yaklaştım Yapamam."

Julianne onun yönlendirmesine aldırmadı ve daha sert emerek onu çılgına çevirdi, ta ki Lucien orgazm olup ayakları üzerinde sallanana, döllerini Lucien'in ağzına dolana, şehvetinin ve özleminin derinliğini akıtana kadar. Lucien onun adını haykırdı, dizlerinin üzerine düşüp onu ezmemesi için kalçalarını tutmasına minnettardı. Kan damarlarında azgın bir sel gibi kükreyerek kulaklarının çınlamasına ve gözlerinin kararmasına neden oldu.

Hayatında hiç bu kadar sert boşalmamıştı, siki boşalana kadar sarsıldı.

Julienne ayağa kalkıp eldiveninin avucuyla ağzını silerken, güzel yüzü memnuniyetle parlıyordu. Lucien titreyerek, yorgun bir kucaklamayla ona yaslandı, ruhunun derinliklerine kadar doymuştu.

Altıncı Bölüm

Julienne Lucien'e sıkıca sarıldı, onun ağırlığını elinden geldiğince taşıdı, kalbi hafifledi ve ona böyle bir zevk verdiği için sevinçle doldu. Dudaklarını yaladı, onun tadına baktı ve başarısından dolayı bir kadın zaferi dalgası hissetti. Bu duygu baş döndürücüydü. Kendini tutamayan Julienne zevkle güldü.

"Bunu komik mi buluyorsun?" diye sordu, boğuk sesine alaycı bir eğlence karışmıştı. "Sen benim ölümüm olacaksın."

Sırıttı. "Seni mutlu ettim."

Lucien geri çekildi. Yakışıklı yüzü kızarmış, terden buğulanmış, güzel gözleri mutluluktan parlamıştı. Ve Lucien onu böyle göstermişti. Kadın yine güldü.

"Julienne." Sesi sert ama şefkatliydi. "Beni mutlu ettiğin için mutlu musun?"

Ona hızlı ve sert bir şekilde sarıldı. "Elbette." Julienne geri çekilerek elbisesini yeniden düzenlemeye, görünümünü düzeltmeye başladı. Lucien'in kendi giysilerini düzeltmesini izledi. Lucien ona uzanmaya çalıştığında, Julienne kıkırdayarak yanından uzaklaştı. "Oh, hayır."

Ağzı kalp durduran bir gülümsemeye kıvrıldı. "Sıra sende, tatlım."

Geniş, çimenli basamakları tırmanarak malikâneye doğru koştu ama adam onu kolayca yakaladı ve öpmek için başını eğdi. Julienne uzaklaşmadan önce bir an için onun baş döndürücü tadının tadını çıkardı.

"Hayır, Lucien," diye azarladı, adamın gözlerindeki baştan çıkarıcı vaat karşısında kalbi hızla çarparken bile. "Bu gece bana bir daha dokunmamalısın. Şöhretinle balo salonuna şu anki halinle dönmen yanlış olmaz, ama bu şekilde dönersem felaket olur."

Elini kolunda gezdirdi ve onun titrediğini görünce sırıttı. "Karşılığında seni memnun etmeme izin vermezsen kendimi bencil bir zavallı gibi hissedeceğim tatlım." Lucien başını eğip kızın boynuna sarıldı ama kız parmağını azarlayıcı bir şekilde sallayarak geri çekildi.

"Geçen akşam dokunuşumu reddettiğinde ne hissettiğimi şimdi anlıyorsun." Julianne arkasını döndü ve onun kavrayan kollarından özenle kaçındı. "Birkaç dakika bahçede kal. Teyzemin şu anda çılgına dönmüş olduğundan eminim. Yarın saat ikide beni ziyaret edebilirsin. Eugenia Teyze'nin bir randevusu var ve saatlerce evde olmayacak."

"Nerede buluşalım?"

"Geçitten gel. Seni bulacağım."

Gözlerindeki ışık söndü. "Beni görmek için kendini büyük bir riske atıyorsun."

"Biliyorum."

Lucien haklıydı elbette. Ama ailesinin refahı için hayati önem taşıyan itibarının, onunla geçirebileceği her anı çalma arzusu karşısında hiçbir şansı yoktu. "Ama sana karşı koymak imkânsız."

Julienne uzaklaşmaya çalışınca dirseğinden kavradı. "Benden hoşlanmamalısın, Julianne. Senin için iyi değilim."

"Oh, Lucien." İç geçirdi. Adamın nemli saçlarını yüzünden geriye doğru taradı ve dokunuşuyla gözlerinin zevkle kapanmasını izledi. Ona, bu güzel, kötü adama, özenle sakladığı onuruna nasıl da hayrandı. "Sanki bu konuda senden daha fazla kontrol sahibiymişim gibi davranıyorsun."

Ayak parmaklarının üzerine kalktı ve yumuşak bir iniltiyle dudaklarını onunkilere bastırdı. "Yarın gel. Ya da gelme. Seçim senin." Julianne hızla dönerek onu bahçede bıraktı.

Marchant gözlerini kocaman açarak, "Saygın görünüyorsunuz," dedi. "Olay nedir?"

Lucien onu görmezden geldi. "İstediğim listeyi derledin mi?"

"Leydi Julianne için muhtemel talipler mi? Elbette." Marchant dosyayı masanın üzerinden kaydırđı.

Tarama yaparken Lucien, "Fontaine neden en üstte?" diye homurdandı.

Marchant kaşlarını kaldırdı. "On yedi malikanesi, yüzlerce hizmetçisi, sınırsız parası olan ve tüm Beau Monde tarafından sezonun avı olarak görülen son derece yakışıklı bir markiz olmanın yanı sıra mı?"

Lucien homurdandı. "Peki ya özel hayatı?"

"Kadın düşkünü olarak bilinir ama kumar oynamaz ya da aşırı içki içmez. Herhangi bir piç doğurduğuna dair bir kanıt bulamadım."

"Peki ya sosyal olarak?"

"Lordlar Kamarasındaki koltuğunu koruyor ve asiller tarafından büyük saygı görüyor."

Lucien dosyayı yere bıraktı. Başını arkaya yaslayarak gözlerini kapadı ve Julianne'in Fontaine'i öpüşünü hatırladı.

Bu anımsamadan, Fontaine'in Julianne'i tutuşu ve onun tatlı göğüslerini okşayışı gibi yasaklanmamış görüntüler geldi. Fontaine onun kalçalarının arasına biniyor, Lucien'in yapamadığı gibi onun ipeksi sıcaklığına dalıyordu. Kıskaçlıktan midesi bulanana Lucien, çenesi ağrıyana kadar dişlerini sıktı.

Julianne özünde bir hanımefendiydi. Lucien onu mahvetmekten, akranları tarafından dışlanmasına neden olmaktan, ruhu ezilene ve gözlerindeki sevgi acı bir kızgınlığa dönüşene kadar onu utandırmaktan başka bir şey yapamayacağını biliyordu.

"Bay Remington? Kendinizi iyi hissetmiyor musunuz? Ateşiniz var gibi görünüyor."

Lucien gözlerini açtı. "Ben iyiyim."

"Belki de biraz dinlenmelisin. Son zamanlarda çok çalışıyorsun."

Lucien ayağa kalktı ve dosyayı topladı. "Hayır, bir randevum var."

"Kiminle? Programında hiçbir şey göremiyorum."

"Bu seni hiç ilgilendirmez," diye homurdandı Lucien.

"Kıyafetiniz . . ." Marchant Lucien'in elindeki dosyaya baktı. "Bana Leydi Julianne'i ziyaret etmek niyetinde olmadığınızı söyleyin!"

Lucien ilk kez iş adamının yüksek zekâsına lanet okudu.

Ama Marchant kınamak yerine güldü. "Çöpçatanlık işine mi giriyorsun Lucien? Yoksa Montrose'un borcunu kayınbiraderi aracılığıyla tahsil etmeyi mi umuyorsun?"

"Cehenneme git, Harold," diye hırladı.

Marchant, "Ne yaptığınızı bildiğinizden emin misiniz?" diye sordu.

"Tabii ki."

"Peki sen ne yapıyorsun?"

Lucien ofisinin eşiğinde durakladı. "Onurlu bir şey. Bir kez olsun."

"Evlilik beklentileri mi?" Julianne ona bakakaldı, kara gözleri inanmazlıkla irileşmişti.

Lucien şapkasını ellerinin arasına aldı. Boğazı o kadar sıkıydı ki yutkunmakta zorlanıyordu. Julianne'in altın sarısı güzelliğini gün ışığında görmek, birlikte yapmalarına asla izin verilmeyecek her şeyi düşünmesine neden oldu. Asla parkta gezintiye çıkamayacak ya da sokakta dolaşamayacaklardı. Asla piknik yapamayacaklar ya da basit bir çay içme eyleminin bile tadını çıkaramayacaklardı. Kahretsin, onunla birkaç kelime konuşabilmek için bile hile yapmak zorunda kalmıştı. Bu sert hatırlatma kararlılığını güçlendirdi. Onu yok etmeden önce ulaşamayacağı bir yere götürmeliydi.

Kendini şezlonga bırakan Lucien başını salladı. "Kardeşinin seni terk ettiğini biliyorum, tatlım. Bir an önce evlenmelisin ve belki bu konuda sana yardımcı olabilirim diye düşündüm."

Dosyayı aralarındaki koltuğa bıraktı, gözleri kısıktı ve düşüncelerini gizliyordu.

"Bakmayacak mısın bile?"

"Elbette." Ona yan gözle bir bakış attı. "Ama siz benim durumum hakkında, benim sizin durumunuz hakkında bildiğimden çok daha fazlasını biliyorsunuz. Bu yüzden müstakbel kocamı seçmeden önce sizin hakkınızda bilinmesi gereken her şeyi öğrenmek istiyorum."

Kaşlarını çatı. Onun hakkında ne kadar az şey bilirse o kadar iyiydi. "Kendim hakkında konuşmaktan hoşlanmam."

"Neden? Sizi büyüleyici buluyorum. Davranışlarınız kusursuz, görgü kurallarınız kusursuz, zevkiniz mükemmel. Belli ki biraz eğitim almışsınız-"

"Dün gece Fontaine'i dinlemedin mi? Ben bir melezim, toplumun yüz karasıyım."

"Hayır, değilsin," diye karşı çıktı. "Kulak misafiri olduğunuz için özür dilerim."

"Daha önce duymadığım bir şey değildi." Gülümsedi ve onun eline uzandı. "Yine de onurumu koruduğun için teşekkür ederim."

Tenin onunkine değmesi cennet gibiydi. Ve cehennem. Birleştirdikleri ellerine baktı, kızın elleri o kadar solgun, o kadar küçük ve narindi ki. Lucien o ellerin vücudundaki hissini hatırladı, nazik keşifleri onun için duyduğu açlığı yalanlıyordu. Yakında onun dokunuşunu sonsuza dek kaybedeceğini bilmek kalbini sızlatıyordu.

Julienne alt dudağını ısır. "Neden sadece ticaretle uğraştığınız için hakkınızda böyle korkunç şeyler söylüyorsunuz?"

"Bundan daha fazlası var, Julienne." Bir an sessiz kaldı, onun bilmediği şeyleri saklamak istiyordu. Ama an samimiydi, bakışları şefkatliydi ve kendini kimseyle konuşmadığı şeyleri paylaşırken buldu. "Ben doğuştan bir piçim."

Gözünü bile kırpmadı. "Böyle şeyler üzerinde kontrolün yok!"

"Daha da kötüsü var," dedi kuru bir sesle ve sessiz bir takdirle elini sıktı. "Ben bir fahişe ile bir asilzade arasındaki uzun süreli bir ilişkinin ürünüyüm."

"Aman Tanrım!"

Lucien onun parçaları birleştirmesini bekledi. Sadece bir dakika sürdü.

"Remington. Annen Amanda Remington mı? Ünlü demimondaine?"

Başını salladı ve Julianne'in artık onun bir fahişenin piç oğlu olduğunu bildiği için hakkında daha az düşünüp düşünmeyeceğini merak etti. Çok zengin, son derece seçici ve son otuz yıldır tek eşli bir fahişe, ama yine de tek seferlik bir fahişe. Bu herkesin bildiği bir şeydi. Julianne'in bu konuda hiçbir şey bilmemesi, varoluşlarının birbirlerinden ne kadar uzak olduğunu bir kez daha kanıtlıyordu.

"Ne kadar romantik," diye içini çekti ve Lucien neredeyse koltuktan düşüyordu. "Sen bir aşk çocuğusun! Ne kadar şanslısın."

Adam ağzı açık bir şekilde ona baktı.

Julienne nazik parmak uçlarıyla onun ağzını kapatmaya çalıştı. "Kanın neredeyse benimki kadar mavi, Lucien. Kendini bu kadar gururla taşımana şaşmamalı."

"Delirdin mi sen?"

"Pardon?"

Başını iki yana salladı. Sanki onun lekesini görmemiş gibiydi. Ya da belki de umursamıyordu. Bu olasılık kalbini hızlandırdı, içinde küçük bir umut alevi canlandı.

"Julienne, seninle geçirdiğim her an seni mahvolmaya daha da yaklaştırıyor. Bunu neden göremiyorsun? Ben hedonist, kendini düşünen bir piçim ve seninle yaptığım her şey beni çizdirip dörde böldürmeyi hak ediyor. Kafamın kesilmesini. Asılmayı. Vurulmayı. İçinden geç-"

"Peki," dedi sertçe, elini onun elinden çekip omurgasını dikleştirerek.

"İyi misin?"

"Evet. Güzel. Sen bir erkek için korkunç, sefil bir bahanesin. Bunu mu söylememi istiyorsun? Daha iyi hissediyor musun?" Dosyayı kaldırdı ve açtı. "Derhal bir koca seçeceğim, böylece artık beni aramana gerek kalmayacak."

Julienne isim sütununa kısaca baktıktan sonra dosyayı kapadı. "Fontaine Markisi, yle."

Lucien'in elleri çenesiyle birlikte sıkıştı. Onu bu sözleri söylemeye iten kendi kötü mizahı olduğu halde, sözlerinin onu ne kadar kötü kestiğinden utanıyordu. Sinirlenerek kaba bir şekilde konuştu.

"Fontaine sana asla sadık kalmayacak. O da benim gibi. Etek giydiği her şeyle yatar."

"Biliyorum." Sesinde ne bir kınama ne de bir üzüntü vardı.

Onu kendisinden daha fazla hak etmeyen başka bir adamı kabul etmeye hazır olması Lucien'i ileden çıkarmıştı.

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?" diye ısırdı.

"Keşke her şey daha farklı olabilseydi," diye itiraf etti, parmakları dosyayla oynarken. "Ama bu olağan bir durum Lucien. Birbirlerine çok değer veren iki ebeveyne sahip olduğun için şanslısın. Uzun yıllardır birlikteler, değil mi? Annen ve dk?"

Demek babasının kim olduğunu biliyordu. "Evet, neredeyse iki buçuk yıl oldu."

"Bir mr boyu mutluluk. Bazılarımız bunun sadece kısa anlarını yaşayacak. Doğumunuz utanılacak bir şey değil. Seimleriniz var, gidebileceğiniz birçok yol var. Bazılarımızın ise sadece bir tane."

"Peki ya senin mutluluğun?" diye sordu sertçe.

Julienne'in gülümsemesi kırılıandı. "Ben tek bir seçenekle doğanlardan biriyim."

Lucien sertçe yutkundu, bakışları dosyaya kaydı. İçindeki her ismi hatırladı, anne babaları evlendiği halde kendisi evlenmediği için kendisinden üstün sayılan adamları. Hepsinden daha fazla parası, daha fazla mlk, Julienne'e karşı daha fazla sevgisi vardı.

Eğer onun için makamından vazgeçerse, o da ona dünyayı verecekti.

Düşünmeden ağzından kelimeler döküldü. "Eğer apkın bir kocaya sahip olmaya bu kadar aıksan, neden benimle evlenmiyorsun?"

Dosya elinden kaydı, kâğıtlar döküldü ve yere yayıldı. Dizlerinin üzerine çöktü ve kâğıtları bir araya toplamak için çabaladı.

Lucien ona katıldı, ellerinin titrediğini ve hızlı hızlı nefes aldığını fark etti. Hiçbir şey söylemedi, sorduğu şeyden ürkmüştü ve onun kararını etkileyecek bir şey söylemekten korkuyordu.

Uzun, işkence dolu anlar sessizlik içinde geçti.

"Cevap vermeyecek misin?" diye sordu sonunda, belirsizliğe daha fazla dayanamayarak.

"Pardon?" Başını çevirip ona baktı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Lanet olsun! Az önce sana evlenme teklif ettim."

Kirpiklerini indirerek bakışlarını kapattı. Julianne kelimelerini dikkatle seçmeden önce tereddüt etti. "Acele etmem gerektiğini kabul etsem de çaresiz değilim. Birkaç mükemmel adayım var. Sizin böyle bir fedakârlık yapmanıza gerek yok."

Lucien körlemesine önüne baktı. Birine evlenme teklif edeceğini hiç düşünmemişti ama reddedileceğini de hiç düşünmemişti. Kendini hasta hissediyordu. Belki de Marchant haklıydı. Belki de hummaya yakalanmıştı.

Elini Julianne'in elinin üzerine koyarak hareketini durdurdu. "Diğer taliplerinle sosyal olarak rekabet edemeyeceğimin farkındayım Julianne, ama finansal olarak herhangi biriyle başa çıkabilirim." İçten içe kendini çelikleştirdi ve sonra düşüncelerini açığa vurdu. "Seni yatağında istiyorum. Senin içinde olmaya o kadar ihtiyacım var ki aklımı kaçırmak üzereyim ve bir seferin yeterli olmayacağını düşünmeye başladım. Bu arzudan kurtulmam haftalar, aylar alabilir. Kaç kadınla birlikte olduğum önemli değil ve o zamandan beri en az bir düzine kadınla birlikte oldum-"

"Dur!" diye bağırdı, ayağa fırlayarak. "Bilmek istemiyorum."

Lucien doğruldu ve kızın eğik başının tepesine baktı. "Julianne." Sesi baştan çıkarıcı bir şekilde alçaldı. "Ben son derece zenginim. Kardeşine yardım edebilirim ve

Fontaine'in yapabileceği her şeyi yapabilirsin, unvan hariç. Bir unvan sizin için bu kadar önemli mi?"

Çenesini kaldırdı, bakışları yumuşaktı ve gözyaşlarıyla sivilaşmıştı. "Hayır. Unvan benim için önemli değil Lucien."

Uzandı ve onun elini yakaladı. "O zaman beni al," diye ısrar etti, teri tenini buğulandırıyordu. "Her şeyle ben ilgileneceğim. Seninle ilgileneceğim."

"Ah, Lucien," diye nefes aldı Julianne.

"Yapamam." "Neden?"

Çenesi titriyordu. "Çünkü benim olsaydın seni paylaşmaya dayanamazdım."

Lucien afallamıştı. "Ama bir akranınızın patavatsızlıklarını hoş mu göreceksiniz? Anlamıyorum."

"Biliyorum." Sefil bir şekilde iç çekti. "Bu konuşmayı unutmalıyız. Arkadaşlığın benim için çok önemli Lucien. I-"
"Arkadaşlık mı?" Adamın elleri kızın ellerini acımasızca sıktı. Julianne irkildi ama adam onu bırakmayı başaramadı. "Biz arkadaştan daha fazlasıyız, Julianne. Parmaklarım senin içindeydi. Çıplak bedenini kendime yasladım. Sen sikimi ağzına al-"

Eliyle onun ağzını kapattı. "Lütfen, kızma. Seni evliliğe zorlayarak arzundan asla faydalanmam. Böyle bir şekilde bağlanırsan mutsuz olursun, bu da beni mutsuz eder. Seninle buluşabilirim. Şunları ayarlayabiliriz-"

"Beni becereceksin ama evlenmeyeceksin öyle mi?" diye çıkıştı. Kalbi soğuk olmasına rağmen ter içinde kaldı.

Yanağından aşağı yuvarlanan bir damla gözyaşı onu kırdı ve kendini savunmak için karşılık verdi.

"Geçmişimin ve sosyal konumumun senin için hiçbir önemi yokmuş gibi davranıyorsun, ama bu bir yalan Julianne. Beni kendinden aşağı görüyorsun. Evliliğe layık görmüyorsun. Sevişmek için yeterince iyiyim ama daha fazlası değil." Lucien onun elini bıraktı ve arkasını döndü. Ona dokunmak için kendine güvenmiyordu. Dizlerinin üzerine çöküp yalvarmak gibi tamamen aptalca bir şey yapabilirdi.

"Bu doğru değil!" diye bağırdı. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

Ona öfkeli bir bakış fırlattı ve onu görmek için parçaladı. Bir gece önce onun bedenini o kadar ateşli bir şekilde seven yemyeşil ağzı titriyordu ve gözyaşlarını tutmak için mücadele ediyordu.

Lanet şey, o da öyleydi.

Lucien tek kelime etmeden açık Fransız kapılarından geçip bahçeye çıktı. Julianne'in adını çağırıldığını duydu, sesi boğuk ve yalvarır gibiydi, ama geri dönemezdi.

Tanrım, onu nasıl da istiyordu! Atına binerken elleri titriyor ve nefesi kesiliyordu. Julianne'in evinden uzaklaşırken, bunun onunla son konuşması olacağını bildiği için tamamen çözülmüştü.

Yedinci Bölüm

Julienne onu kimin gördüğünü umursamadan Lucien'i cesaretle izledi. Haftalar süren sürgünden sonra, daha zayıf ve solgun, gözlerinin etrafındaki deri gölgelenmiş bir halde Sosyete'de yeniden ortaya çıkmıştı. İyi görünmüyordu ama Julienne'e harika görünüyordu. Gece kıyafetleri içinde güzelce giyinmiş, kalabalığın arasından sıyrılmıştı, zarif dış görünüşüne rağmen varlığı çok çekici ve çok medeniydi.

Lucien onun saygısını hissetmiş olmalıydı. Başını çevirip onun bakışlarıyla buluştu, yüz ifadesi onu görünce hiç değişmedi. Tekrar arkadaşına döndü, şehvetli ve belli ki vurgun yemiş bir dünya kadınına. Alev kırmızısı saçları ve dudaklarıyla deneyimli bir femme fatale, kolunu tutup dolgun göğüslerini koluna sürterken, Lucien doğrudan Julienne'i kalbinden bıçakladı.

Kendi kendine, onun üzerinde hiçbir zaman hak iddia etmediğini hatırlattı. Düşüncesizce evlenme teklif ettiğinde bile Lucien asla onun olmayı kabul etmemişti. Ama bu, balo salonunun her yerinde hesaplarını ortaya dökerekmiş gibi hissetmesine engel değildi.

"Ne düşünüyorsunuz, Leydi Julienne?" Fontaine onun üzerine eğilerek sordu.

"Beni dansa kaldırman gerektiğini düşünüyorum."

Yakışıklı talibinin ağzı, diğer kadınların bayılmasına neden olan ama Julienne'i hiç etkilemeyen bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Başka bir dans mı?" diye mırıldandı. "Ne kadar lezzetli bir skandal."

Kusursuz bir beceriyle onu dans pistinin kenarından alıp bekleyen çiftlerin arasına soktu. Müzik başladığında ve diğer dansçılarla birlikte hareket ettiklerinde, Lucien'in kızıl saçlı kızı ıssız bir köşeye götürdüğünü, elinin kıcının kıvrımlarını kavradığını izledi. Hayal kırıklığına uğrayan Julienne

bir adım bile atamadı. Fontaine'in kolu onu destekleyerek sıkılaştı ve hızlı tepkisi ikisinin de utanmasını önledi.

"Teşekkür ederim," dedi minnettar bir gülümsemeyle, acısını yutkunarak.

Justin onaylarcasına başını eğdi. "Birlikte çok iyi anlaşıyoruz."

"Evet," diye kabul etti. "Var."

Bakışları memnuniyetle doldu. Evlilikleri hızla kesin bir sonuca dönüşüyordu. Yakında, çok yakında, Julianne kardeşinin durumunu açıklamak zorunda kalacaktı. Kendisi gibi bir aristokrat olarak yetiştirilen Fontaine Markisi, üst düzey evliliklerin işleyişini biliyordu ve onun durumu acınası olsa da oldukça yaygındı. Aslında, kardeşinin sorunlarını zaten bildiğinden neredeyse emindi.

Makara sona erdiğinde, Justin başka bir etkinliğe gitmek üzere yola çıkmadan önce ona Eugenia Teyze'ye kadar eşlik etti. Julianne ne yaparsa yapsın, ki denedi, Lucien'i aramaktan kendini alamadı. Onu bulduğunda eldivenli elini ağzına götürerek hıçkırıklarını tuttu. Lucien kızıl saçlı sevgilisinin üzerine eğilmiş, kulağına fısıldıyor ve boğazını sıkıyordu, kendinden geçmiş bir dikkatin resmiydi.

"Affedersiniz, Eugenia Teyze." Göğsü sıkışmış bir halde arkasını döndü. "Hapşırmam gerekiyor." Aceleyle en yakın koridora doğru ilerledi.

Bayanlar tuvaletine girip diğer konuklarla karşılaşmaktan korkan Julianne, koridorun ilerisinde, yanmayan mumların mahremiyet sağladığı bir yere doğru ilerledi. Üçüncü kapalı kapıdan içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Bir an için karanlığın içinde kör oldu, ama tökezleye tökezleye açık bir şezlonga gitti ve kendini oraya atıp ciddi ciddi ağlamaya başladı. Kederinden sürgünün yerine oturduğunu duymamıştı. Büyük, eldivensiz bir el ağzını kapattığında, gözleri şok içinde açıldı.

Ve Lucien'in öfkeli bakışlarıyla çarpıştı.

Vücudunu kendi vücuduyla kaplarken niyeti çok açıktı. Elini çekip yerine dudaklarını koydu.

Harika kokusu, burun deliklerini dolduran ve öpücüklerini tatlandıran konyak tarafından bastırıldı. Kalbi hızla çarpıyor, göğsü ağrıyor, nefes almak için çırpınıyor, vücudu derhal uyarılıyor, yiyecek ve suya ihtiyaç duyar gibi ona ihtiyaç duyuyordu.

Julienne, dişleri dudaklarının yumuşak iç kısımlarını keserken kanın tadını aldı. O da tadına baktı ve bu onu alevlendirmiş gibi görünüyordu, ağzını vahşi bir yoğunlukla alana kadar şevki arttı. Lezzetli bir ürperti vücudunu ısıttı. Kendi iradesi dışında, adamın sikine doğru yukarı doğru kalktı, onu istiyordu ... geride bıraktığı boşluğu doldurması için ona ihtiyacı vardı.

Lucien kızın tepkisi karşısında inledi, elleri kızın kıvrımlarında sahiplenici bir şekilde dolaşırken ereksiyonunun sıcaklığı saten elbisesini yakıyordu. Ayakları kızın ayaklarının arasından geçti ve sonra dışarı doğru kayarak bacaklarını elbisesinin izin verdiği kadar açmaya zorladı.

Bir zamanlar şefkatli bir keşif ve sevginin olduğu yerde şimdi sadece acı ve öfke vardı. Lucien'in eli Julienne'in göğsünü sarsıcı ve acı verici bir şekilde kavradı ve Julienne'in irkilmesine neden oldu. Julienne'in elleri şezlongdan kalktı, ceketinin ve yeleğinin altına kayd, tenine ulaşmak için çaresizlik içinde düğmelerini kopardı. Lucien eteklerini yukarı doğru çekerek çoraplarını yırttı. Elbisesinin narin iplikleri onun kaba davranışını protesto ederek patladı. Adam ağzını kaldırdı ve kadın nefes nefese kaldı.

"Beni mahvettin." Elleri kadının eteklerinin altına uzanırken titriyordu. "Başka bir kadınla yatamadım. . sana son dokunduğumdan beri."

Bir hıçkırığı bastırdı, denemiş olduğu düşüncesinden bile nefret ediyordu ve başarısız olduğu için derinden, sonsuz bir şekilde rahatlamıştı.

"Julienne. . ."

"Orospuna git," diye bağırdı, onu sıkıca kendine sararken bile. Gitmemesi için dua ederken bile.

"Allah belanı versin!" diye küfretti, kızın kalçasını morartıcı bir güçle kavrayarak. "Beni bir kenara atmaya çok isteklisin."

Parmakları kadının seksine ulaştı ve adam acı dolu bir inilti çıkardı. "ok ıslak, neredeyse damlıyor. Başka biri seni böyle hissettirebilir mi Julianne? Yoksa bu sadece benim için mi?"

"Lucien-"

"Durmamı ister misin?" diye sordu boğuk bir sesle, parmaklarını onun içinde kaydırırken.

Uzaklaşmaya çalıştı ama hain vücudu onu bir nem dalgasıyla karşıladı. "Senin fkeni istemiyorum.

."

"Beni istiyorsun," diye fısıldadı vahşice. "Ama beni başkasının yatağına gndereceksin." Nemli yanağı Julianne'in yanağına değiyor, sıcak nefesi Julianne'in kulağını yakıyordu. "Dışarıdaki kadın benim için yanıp tutuşuyor Julianne, en az senin kadar deli, ama beni geri evirmeyecek. Bir saat içinde onun içinde olacağım ve sen bakire yatağında rrken o benim adımı haykıracak."

"Piç kurusu," diye hıçkırdı, elleri adamın sırtına yapışmıştı. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Bana durmamı söyle, duracağım." Adamın ağzı hararetle kıpırdıyor, kızın boynuna ağzı açık öpücükler konduruyordu.

"Cehenneme git!"

"Ah, tatlım," diye mırıldandı, kadifemsi sesi hüzünle doluydu, sokaan parmakları işkencelerine hiç ara vermiyordu. "Bunu söyleyemezsin, değil mi? Beni çok fazla arzuluyorsun."

Julianne zevk arttıkça inledi, Lucien'in parmakları ondan akan kremanın içinden kolayca kayıyor, daha hızlı ve daha hızlı pompalıyor, sadece bundan daha fazlasına ihtiyaç duyarak kıvranmasına neden oluyordu.

"İyi hissediyor musun aşkım?" Nemli alnını onunkine bastırdı. "Amin sırılsıklam, çok sıcak ve sıkı. Seni düzgünce becerebilirim Julianne. Zevkten ığlık atana kadar sikimi içine sokabilirim. Bunu ister miydin?"

Kendini adama doğru bastırdı, kalçaları adama daha fazla erişim sağlamak için kalktı. "Lucien . . ."

Ereksiyonunu kadının bacağına bastırdı. "Zampara markizinle evlendiğinde beni zleyeceksin." Burun kıvırdı

yüzünün yan tarafına. "Ama böyle tutulmak istediğinde sana uyum sağlayacağım böyle zevk alacağım. O pantolonu giy ve kulübüme gel."

"Bunun için senden nefret ediyorum," diye hıçkırdı. Ve yine de onu sevdiği için kendinden nefret ediyordu.

"Benden ne kadar nefret ettiğini göster bana, Julianne. Parmaklarıma dolandığında bunu hissetmek istiyorum."

Lucien onun içine daha da uzanarak ustaca okşadı. Ve Lucien'in emriyle doruğa ulaştı; beyaz, sıcak, patlayan bir orgazmı Lucien'in adını inletti. Lucien onun zevk çığlıklarını ağzının içinde yuttu, onunla birlikte inledi ve titreyen bedenini sıkıca kendisine doğru tuttu.

Bittiğinde, Julianne nefes nefese kaldı ve kararlılığını güçlendirdi. Lucien daha geri çekilemeden Julianne yukarı doğru hamle yaparak Lucien'in parmaklarını kendisinden uzaklaştırdı ve onu yere fırlattı. Bir anda onun üstüne çıktı, kalçalarına bindi ve avuçlarını dizlerinin altına itti, ellerini yere sabitlemek için vücudunun ağırlığını kullandı. Uzun eldivenlerini çıkardı ve adamın pantolonunun yakasını yırtarak açtı.

Hırladı. "Ne yapıyorsun?"

Julianne onun yakışıklı yüz hatlarına bakarak, bakışlarında yanan duyguların oyununu izledi. Elleri sikini serbest bıraktı ve onu sıkıca kavradı. Gülümsemesi vahşiydi.

"Seninle işim bittiğinde o kadına verecek bir şeyin kalmayacak Lucien Remington." Öne doğru eğildi ve adamın alt dudağını yalayarak tadına baktı. Elleri şaftının sıcak uzunluğu boyunca kayıyor, onu hissetmeyi seviyordu. "Seni kuru kuru sıkacağım."

"Seni kolayca atabilirim," diye tehdit etti.

"Ah, ama yapmayacaksın." Başparmakları şişmiş başın üzerinde geziniyor, her yerde onun tohumunun kayganlığını hissediyordu. "Beni çok fazla arzuluyorsun."

İnkâr edemediği bir lanetle gözlerini sıkarak kapattı.

o.

"Ben boşalıırken sen de boşaldın mı Lucien?" Avuçlarını yağladı ve sonra ellerini onun etrafında kavuşturdu. "Ne kadar da yaramazsın. Ama h    çok sertsin, tekrar yapmaya hazırsın."

Her iki elini de onu okşamak için kullanırken kalçaları yukarı doğru pompalanmaya başladı. "Tanrım . . . Julianne . . ." Alnından damlayan ter, alnındaki m  rekkep gibi saçları ıslatıyordu.

"Trollop'un için ne utanç verici," diye mırıldandı. "Erkek anatomisi konusunda hiç deneyimim yok ama çok donanımlı olduğunu biliyorum. Çok ateşli ve kocaman. Ellerim sikinin etrafını zar zor sarabiliyor." Ağzını onun kulağına bastırdı. "Vahşi bir aygır gibi. Ama dışarıdaki kadın bu gece sana binme zevkine erişemeyecek." Kulağının memesini ısırarak ateşli bir şekilde fısıldadı, "Asla benim olmayacaksın, ama en azından bu gece için onun da olmayacaksın."

Lucien homurdandı.

Parmakları diz kapaklarına doğru b  k  ld   ve şaftı ellerinde zonkladı. Julianne onun tutkuyla kızarmış y  z  n  n g  zelliğini, muhteşem g  zlerini kısmış onu izlediğini, ağzının şiştiğini ve soluk soluğa kaldığını ezberledi. Onu daha hızlı okşadı, başparmaklarını ucundaki kayganlığın   zerinde gezdirdi, ona zevk vermek istiyordu. Yumruklarını giderek daha b  y  k bir aciliyetle pompalayan Julianne, onun boğazından kopan gırtlaktan gelen çığlıkların tadını çıkardı.

Onun elik   zerindeki yumuşak saten hissini ve zevk alma şeklini seviyordu, sert ve ilkel. T  m v  cudu onun altında gerildi, aleti ellerinde şişti ve ona ne kadar yakın olduğunu s  yledi.

"Benim için gel sevgilim," diye ısrar etti. "Başka bir kadın için hiçbir şey kalmayana kadar gel."

K  fretti ve sonra kalçalarını çevirerek tohumlarını g    fışkırmalar halinde halının   zerine bıraktı. Julianne onunla ilgilenmeye devam etti, elleri meniyle kaplanana kadar, Lucien bitkinlik içinde yığılana, v  cudu seğirene, nefesi kesilene kadar sahip olduğu her şeyi çekip çıkardı.

Ancak o zaman onu serbest bıraktı. Bir yandan kravatını dikkatle çözerken, bir yandan da adamın kapalı göz kapaklarına ve ayırık dudaklarına tüy gibi hafif öpücükler kondurdu. Sonra ellerini onunla sildi. Ayağa kalktı ve harap olmuş çarşafı adamın göğsüne fırlattı.

"Güle güle, Lucien."

Öfkeden gözü dönmüş bir halde, onu yerde bitkin bir halde bıraktı.

Sekizinci Bölüm

Julienne, Eugenia Teyze'yi aldı ve hemen balodan ayrıldı.

Montrose Hall'a döndüğü için rahatlamıştı. Duyguları karmakarışık, bir kadeh şeri ve sıcak bir banyo özlemi içindeydi. Uşak kapıyı arkalarından kapatırken, kahya elinde bir mektupla yaklaştı. "Lord Montrose bu akşam döndü leydim. Dönüşünüzde bunu size takdim etmem söylendi."

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı Eugenia. "Şimdi ne olacak?"

Julienne mektubu açtı ve hızla okudu. Öfkeyle terlikli ayağını mermer zemine vurdu. "Aptal herif Londra'ya döndü ama hemen bir partiye gitmek için ayrıldı."

"Bir parti mi? Son haftalarda yaşadıklarımızdan sonra mı?"

Julienne ürkmüş uşağa, "Pelerinimi geri almam gerek," dedi. "Ve arabayı tekrar getirin."

"Hayır, Julienne."

Gözlerini kocaman açarak teyzesine döndü.

Eugenia başını salladı. "Durumumuz çok tehlikeli. Böyle bir zamanda itibarını riske atmak mahvolmamıza neden olabilir. Hugh'nun böyle başıboş dolaşmasına izin verdiğim için kendimden utanıyorum ve her seferinde onun peşinden koşan sen olduğun için de utanıyorum." İcini çekti. "Korkarım ki disiplin konusunda pek iyi bir iş çıkaramadım. Bunu düzeltmemin zamanı geldi. Onun peşinden giden ben olacağım."

Julienne eğildi ve teyzesinin yanağına bir öpücük kondurdu. "Olağanüstü bir iş başardın. Ama bana güvenmek zorundasın. Hugh'nun gittiği yerler seni bayıltabilir ve buna izin veremeyiz."

"Oh, bunu bilemem. Ben evliydim ve sen sadece bir-"

"Yapay penisin ne olduğunu biliyor musun?" Eugenia'nın gözleri büyüdü.

"Aman Tanrım!" "Ya da Kama Sutra'yı?"

Eugenia ellerini yüzünün önünde salladı. "Elbette böyle şeyler duydum, ama senin bu tür şeylere maruz kalmış olman

. . . Aman Tanrım."

"Gördün mü? Şimdiden buhar nöbetinin eşiğine gelmişsin." Julianne teyzesinin dirseğinden tuttu ve onu merdivenlere doğru götürdü. "Hugh'la ben ilgilenirim."

"Remington'a geri dönemezsin! Eğer Fontaine bunu duyarsa-"

"Hugh'nun Remington'a gittiğini sanmıyorum," dedi kuru bir sesle. "Oraya çok fazla borcu var."

"Çok fazla . . . Aman Tanrım, mahvolduk!" Eugenia boyun eğmiş bir halde başını salladı.

"Şimdi, şimdi. Biraz sıcak çay söyle ve yerleş. Kendini üzme. Ben Hugh'yu bulacağım ve tüm bu karmaşayı çözeceğiz." Teyzesini merdivenlerden yukarı doğru itti.

"Bu saatte tek başına dışarı çıkmanı doğru bulmuyorum Julianne."

"Biliyorum," diye yatıştırdı. "Uzun sürmeyecek."

"Bunu en son söylediğinde geceyi Lucien Remington ile geçirmiştin!"

"Eugenia Teyze!" Julianne dehşet içinde antrede etrafına bakındı. "Sesini alçalt!"

Teyzesi homurdanarak merdivenleri çıktı ve her birkaç adımda bir kararsızca fuayeye baktı.

Julianne arabayı beklemek için çalışma odasına geçti ve kendine Hugh'nun pahalı konyağından iki parmak doldurdu. Bardağı kaldırdı ve içindekileri yuttu, güçlü likör boğazını yakıp geçerken öksürdü ve irkildi. Vücudu hâlâ daha önceki orgazmının verdiği titreşimle uğulduyordu ama derinlerde bir yerde kalbi buz gibiydi. Lucien'in söylediği şeyler... birlikte olduğu o kadın...

Hayır. Şu anda bunu düşünemezdi, yoksa delirirdi.

Bir sürprizle karşılaşacak olan Hugh'yu düşünmek zorundaydı. Onun sorumsuzluğundan bıkmıştı ve şu anda gezegendeki her erkeğe öfke duyuyordu.

Kardeşi bunu ilk elden keşfetmek üzereydi.

Şafak sökmek üzereydi ve araba dördüncü evin önüne yanaştığında Julianne yorgunluktan ölmek üzereydi. Hugh'nun en sevdiği yerler hakkındaki bilgisine dayanarak kardeşini bulması için arabacısına güveniyordu. Bu onun son durağıydı. Eğer doğru parti bu değilse, Montrose Hall'a dönecek ve Hugh'yu orada bekleyecekti.

Uşağı merdivenleri tırmandı ve gerekli soruşturmaları yaptı. Birkaç dakika sonra arabanın kapısını açtı. "Lord Montrose bir saat sonra geldi leydim."

"Güzel." Arabadan indi ve pelerinini etrafına daha sıkı sardı.

Kısa merdivenlerden yukarı çıkarken Julianne görkemli Gürcü tasarımına hayran kaldı. Bir kasaba evi için büyüktü ve güzelce korunmuş dış cephesi sahibinin zenginliğiyle gururla övünüyordu. Kapı açıktı ve yüzünü gizlemek için pelerininin kapüşonunu kullanarak hemen içeri girdi.

Kardeşini zengin döşenmiş bir bardo salonunda, büyük ve gürültülü bir grup beyefendi ve demimondaine ile çevrili buldu. Julianne kapı aralığında onu fark etmesini bekledi, içeri adım atma riskini almak istemiyordu. Hugh güzel bir esmerin esprisine güldü ve sonra ona doğru baktı. Kukuletasına ve pelerinine rağmen onu tanıdı. Neşesi kaçtı, gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı açık bir dehşete dönüştü. Arkadaşlarından tek kelime etmeden ayrıldı ve uzun bacaklı adımlarıyla ona doğru koşmaya başladı. Dirseğinden tutarak onu gölgelerin içine çekti.

Hugh La Coeur hedonizme olan eğiliminin yanı sıra pek çok şeyle de ünlüydü. Altın sarısı saçları ve koyu renkli, iri gözleriyle güzel bir erkek örneğiydi. İki düellodan zaferle çıkmıştı ve usta bir nişancı ve kılıç ustası olarak kabul ediliyordu. Eğer

Sadece para kazanmaya bu düzeyde odaklanırsa, şu anda içinde bulundukları mali bataklıktan çıkabilirlerdi.

"Jules, burada ne halt ediyorsun?" diye bağırdı. "Ne düşünüyorsun, Hugh?" Sesi öfkeyle yükseldi.

"Seni sorumsuz, benmerkezci-"

Tütün kokan elini kızın ağzına kapattı ve onu koridorda çekiştirdi. Kapalı bir kapıyı açarak onu loş bir salona itti. "Fontaine senin bu evde olduğunu duyarsa felaket olur!"

Julienne kolunu onun elinden çekti. "O zaman benim için teklifte bulunmaya yanaşmayabilir ve sen de borç içinde mahvolursun. Endişenizi anlayabiliyorum."

Hugh kızarma nezaketini gösterdi. "Sen de mahvolurdun," diye sertçe işaret etti.

"Bu noktada, Hugh, eğer dersini alırsan itibarımı kaybetmeye değer bulurum." Elini havaya doğru savurdu. "Senin çapkınlık günlerin sona erdi. Lord Fontaine'i sevmeye başladım. Onun parasının sizin bencilce zevkleriniz için kullanıldığını düşünmek beni rahatsız ediyor. Seni sonsuza dek desteklemesine izin vermeyeceğim. Unvana karşı görevini yapmalısın. Mülklerin bakımını yapmalı, kiracıları mutlu etmeli ve senin için bazı yatırımlar yapacak güvenilebileceğin birini bulmalısın."

Hugh ağzı açık kaldı. "Cehennemin dişleri! Ticaret yapmayacağım!" "Gururunu bir kenara bırak," diye tersledi. "Sen israf ettin

Le Coeur'un yüzyıllara dayanan mirası on yıldan kısa bir sürede yok oldu. şimdi bunu yeniden inşa etmenin bir yolunu bulmalısınız." Kollarını kavuşturdu ve çenesini kaldırdı. "Ve bunu hemen yapmaya başlayacaksınız. Artık böyle partiler verme lüksünüz yok. Evde olmalı, uyumalı ve yarınki zorlu çalışma gününe hazırlanmalısın."

"Lanet olsun." Elleri kalçalarına gitti. "Bana dikte edilmesine izin vermeyeceğim!"

"Ve yaşam tarzının bedelini ödemek için bana fahişelik yapmayacaksın!"

Hugh şaşkınlıktan sessizliğe gömüldü. Henüz o kadar gençti ki, zorlu yaşamı henüz aklına kazınmamıştı.

yakışıklı bir yüz, ama bu uzun sürmeyecekti. Eğer şimdiki sonsuz düşkünlüğüne devam ederse, zamanından önce yaşlanacaktı. Ama Julianne bunun olmasına izin vermeden önce dişiyle tırnağıyla mücadele edecekti.

Başını öne eğdi. "Ah, Jules. Her zamanki gibi haklısın. Bizi bu bataklığa soktuğum için çok üzgünüm." Bir elini saçlarının arasından geçirdi ve aniden yorgunlaşan gözlerle ona baktı. "Ben Montrose olmaya uygun değilim. Hiçbir zaman da olmadım. Annemle babamın hâlâ hayatta olmalarını ne kadar sık dilediğimi bilemezsin. Onları özlüyorum ve daha öğrenecek o kadar çok şeyim var ki..."

"Anlıyorum Hugh, gerçekten. Ama bunu yapabilecek tek kişi sensin," dedi iç çekerek. "Hayatta hepimizin sorumlulukları var. Bu senin taşıman gereken bir yük. Elimden geldiğince sana yardımcı olacağım ve ayaklarının üzerinde durmana yardım edeceğim, ama kendini orada tutmak için ne gerekiyorsa yapman gerekecek."

Adım atmaya başladı. "Fontaine ile durumumuzu konuştunuz mu?"

"Henüz değil."

"Ama Jules," diye bağırdı Hugh, "ona söylemek zorundasın."

Julienne gözlerini kıstı. "Başımız tam olarak ne kadar belada?"

Adam kızardı ve kadının midesi sıkıştı.

"Sadede gel," diye emretti. "Her şilin hesabını dinleyecek midem yok."

Hugh volta a t m a y ı bıraktı ve onunla yüz yüze geldi. "Çoğunlukla kumar borçları."

"Bunun farkındayım. Ne kadar, Hugh?" Baş ağrısıyla savaşıyor kaşlarının arasını ovuşturdu.

"White'a yirmi bin pound borcum var ve-" "Yirmi bin mi?" diye bağırdı.

"Sus, Jules!" Yüzünü buruşturdu ve kapıya bir bakış fırlattı. "Belki de oturmalısın."

"İyi gökler," o mırıldandı, onu gözler genişliyordu. Julianne ayağını hızlı bir staccato ile yere vurmaya başladı.

Aubusson halısı. "Bana bunun en büyük alacaklarınız olduğunu söyleyin." "Şimdi, Julianne, anlıyorum-"

"Çıkarın şunu. Bütün gece bekleyemeyiz." "Bunu evde konuşmalıyız."

"Oh, hayır. Tam burası yeterli olacaktır." Kaşlarını kaldırdı. "En büyük alacaklarınız kim ve onlara ne kadar borcunuz var?"

Hugh'nun omuzları çöktü. "Remington'ın. Yüz bin pound borcum var."

Julianne ayaklarının üzerinde sallandı. Yüzündeki kan çekilirken, "Yüz bin mi?" diye nefes aldı. "Lucien Remington'a mı?"

Onu sabitlemek için uzandı. "Bayılma, Jules," diye yalvardı. "Bütün bunlar için üzgünüm, ama o piç Remington hesaplarımı açık tuttu. White yirmi bin dolarımı kesti ama-"

"Artık yeter!" diye tersleyerek onu itti. "Zayıflığın için Lucien Remington'ı suçlama. Onu hiçbir şekilde aşağılamana izin vermeyeceğim. Anlıyor musun? Hiçbir şekilde. O kendi başına bir şeyler yaptı, bir imparatorluk kurdu. Bunu bize sen yaptın. Tek sorumlu sizsiniz."

Hugh onun daha önce kendisine karşı hiç kullanmadığı keskin ses tonundan irkildi. "Bizi mahvedebilir!"

"Peki ona bu gücü kim verdi?" diye karşı çıktı.

Adam konuşmak için ağzını açtı ama kadın elini kaldırarak onun sözünü kesti. "Çok yorgunum ve bu akşam sorunlarınızı daha fazla tartışmak istemiyorum. Pelerinini getir. Biz gidiyoruz."

Salonun kapısı kapandığında, kanepede iç içe geçmiş iki figür birbirinden ayrıldı ve biri ayağa kalktı.

Amanda korsajını düzeltirken, "Büyüleyici," diye mırıldandı.

Glasser Dükü Magnus, kızın koyu renk saçlarını bir kenara iterek boynuna sarıldı. "Burada sahip olduğum şey kadar büyüleyici değil," diye mırıldandı hınzırca.

"Cam, Tanrı aşkına. Müstakbel gelinimizle yeni tanıştığımızın farkında değil misin?" Onun gezinen ellerini fırçalayarak uzaklaştırdı.

Dük uzun uzun iç geçirdi ve onun yanına oturdu. "Kimseyle tanışmadık. Kulak misafiri olduk. Ve o pisliğin Fontaine'e pençelerini geçirdiği anlaşılıyordu. Charles'ı neden istesin ki?"

"Charles mı?" Gözlerini devirdi. "Tanrı aşkına Glass, dikkatini ver. Lucien'den bahsediyorum."

"Lucien?" diye sordu, belli ki kafası karışmıştı. "O bir kontun kızı. Söylediklerine bakılırsa, markiz olma yolunda ilerliyor. Lucien'den ne istesin ki?"

"Hangi kadın Lucien'i istemez ki? O senin tıpatıp aynın, yakışıklı şeytan." Baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi. "Leydi Julianne'in onu savunduğunu duymadın mı? Orada bir şeyler dönüyor. Ondan hoşlanıyor."

Magnus babalık gururuyla, "Lucien'den hoşlanan pek çok kadın var," dedi. "Bu onlarla evlenmek istediği anlamına gelmez. Daha önce tanışıp tanışmadığını bile kim bilebilir?"

Amanda saçlarını yeniden düzene sokmaya çalıştı. "Güven bana, sevgilim. Bir kadın böyle şeyleri bilir. Leydi Julianne, Montrose'un yorumlarından kişisel olarak rahatsız oldu. Seni temin ederim, tanıştılar. Haklı olduğumu göreceksin."

Tekrar kanepeye yatırılırken ciyakladı.

"Sana göstermem gereken bir şey var," diye homurdandı dük. "Tam burada."

"Berbat görünüyorsun."

Lucien, Remington'ın boş hazine odasını arşınlarken kaşlarını çattı. "Senin de canın cehennemde, Marchant."

İş adamı güldü. "Burada olmanız için alışılmadık derecede erken bir saat."

"Sen buradasın," diye karşılık verdi Lucien.

"Ben her zaman bu saatlerde buradayım." Marchant, Lucien'in şüpheci bakışları karşısında içini çekti. "Bana ne için para ödediğin hakkında gerçekten hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Lucien volta atarken durakladı ve ters ters baktı. "Beni taciz etmeniz ve aşağılamanız için size para ödemediğime eminim, o yüzden yolunuza gidin."

"Seninle konuşmam gereken bir şey var, Lucien." "Şimdi olmaz. Hiç havamda değilim."

"Sizinle konuşmamı gerektiren şey tam da şu anki ruh haliniz."

"Lanet olsun!" Lucien tehlikeli bir masaya yaslanıp kollarını kavuşturdu, başı şiddetle zonkluyordu. "Çıkarın o zaman. Ve acele edin."

"Geçen gün sana kötü bir tavsiye vermiştim."

Lucien kaşlarını kaldırdı. "Bana söylemek isteyeceğin bir şey değil, Harold. Sana tavsiyelerin için para ödüyorum. Eğer dinlemeye değmezse, seni kovabilirim."

Marchant alaycı bir tavırla, "İçimdeki çalışan tir tir titriyor," dedi. "Ama arkadaşınız olarak, her şeye rağmen devam etmeliyim."

Lucien gözlerini kapadı ve burnunun kenarını sıktı. Tanrı yardımcısı olsun.

"Bence Leydi Julianne'in hazırladığım listedeki erkeklerden hiçbirisiyle evlenmesine izin vermemelisiniz."

Lucien'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Neden? Onların nesi var?" "Sorun onlarda değil, sorun Sen." Marchant'ın gözleri gözlüklerinin ardında kibardı. "Sen aşk hastası."

"Ben değilim!"

"Öylesin. Zar zor katlanılabiliyorsun. Çalışanlar senden kaçıyor, müşteriler şirketinden uzak duruyor, her gece içip kendinden geçiyorsun ve eve gitmek yerine üst kattaki odanda kalıyorsun."

"Bu lanet yerin sahibi benim!" Lucien homurdandı. "İstersem geceyi burada geçirebilirim."

Marchant, "Onun yüzünden Safir Oda'da kalıyorsunuz," diye karşı çıktı.

Lucien başını öne eğdi. Bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. İş adamı çok zeki biriydi. "Bana ondan uzak durmamı söylemiştin, Harold."

"Onun sadece geçici bir eğlence olduğunu düşünmüştüm. Şimdi hem benim için hem de diğer herkes için onun sizin için bundan çok daha fazla şey ifade ettiği açık."

"Duygularım bir anlam ifade etmiyor. Ben ona layık değilim."

Marchant iç çekti. "Onun başka biriyle evli olduğunu bilerek yaşayabilecek misiniz? Burada, kendi müessesenizin duvarları arasında düzenli olarak gördüğünüz bir adamla? Göz koyduğunuz kadın evde onu beklerken, o fahişeleri kullandığında dilinizi ve yumruklarınızı tutabilecek misiniz? Lord Fontaine çocuklarının doğumunu kutlamak için geldiğinde ne hissedeceksiniz?"

"Bu kadar yeter!" Lucien bağırdı, göğsü öfke ve sefaletle gerilmişti. Julianne'in başka bir adama ait olduğunu düşünmek dayanılacak gibi değildi. Eğer ona sahip olamıyorsa, başkasının da sahip olmasını istemiyordu. Ama böyle olmayacaktı. Ve bir şekilde bununla yaşayacak gücü bulmak zorundaydı.

"Bazı hatalarla yaşayabiliriz, bazılarıyla ise yaşayamayız. Bunun ne tür bir hata olduğuna sadece siz karar verebilirsiniz." Marchant uzaklaşmak için döndü.

"Harold."

İş adamı durakladı. "Teşekkür ederim."

"Lucien, sevgilim. Her zamanki gibi dakiksin."

Lucien annesinin salonuna girerken ona sevgiyle gülümsedi. Yıldız ve satenle süslenmiş pembe ve leylak tonları odayı tamamen kadınsı bir sığınak haline getirmişti. Ona doğru eğilerek her iki yanağını da öptü. "Muhteşem görünüyorsun anne."

Çaya başlamadan önce onun karşısındaki koltuğa oturmasını bekledi. "Berbat görünüyorsun," dedi açık açık. "Kilo mu verdin?" Lucien'e bir fincan ve fincan tabağı uzattı. "Leydi Julianne La Coeur'un özlemini mi çekiyorsun?"

Lucien irkilerek elindeki fincanı karıştırdı ve sıcak sıvıyı dökerken küfretti. "Pardon?" Tabağı yere bıraktı,

yanmış parmaklarını ağzına soktu.

"Cehennem gibi göründüğünü
söyledim."

"O kısmı duydum," diye mırıldandı elini keten peçeteye
silerken. "Geri kalanını kaçırdım."

"Hayır, yapmadın. Dün gece aşkınızla tanıştım."

Lucien gözlerini kırıştırdı, başı dönüyordu. "Ne dedin sen?"

Amanda çayına iki topak şeker attı. "Çok sevimli ve
alınan."

"Julienne burada mıydı?" Ayağa fırladı. "Dün gece mi?"

"Otur Lucien. Sana bakarken boynuma kramp girecek."

Kaşlarını çatarak oturdu.

Julienne'i mi? Burada mı? Londra'nın demimonde'unun ortasında mı?
Kızardı.

"Onun burada olması seni rahatsız mı etti?" diye sordu
annesi. "Neden buradaydı?"

Amanda gülümsedi. "Pislik kardeşini eve sürüklüyordu."

Lucien tekrar ayağa kalktı. "Montrose geri mi döndü?"
Sertçe yutkundu. Bu korkunç bir şeydi. Artık Fontaine
adreslerini ödeyebilirdi.

"Lucien, lütfen! Otur."

Tekrar o düştü itaatkârca içine ve oturdu. "Ne
oldu?" diye sordu kısık sesle, hafif bir panikle mücadele
ederek.

"Ona karşı oldukça sertti, onu azarlıyor ve sorumluluklarını
kabul etmeye başlamasını emrediyordu."

Lucien gülümsemesini tutamadı. Sert, tutkulu,
saçmalamayan Julienne.

Amanda fincanının kenarından gülümsedi. "Ve Montrose
senin hakkında kötü bir yorum yaptığında, seni savundu.

Keşke onu duyabilseydin. Muhteşemdi."

Sabahtan beri mücadele ettiği mide bulantısı aniden
kötüleştii.

Dün gece. Ona yaptığı ve söylediği şeylerden sonra
Julienne yine de onu savunmuştu.

Başı ellerinin arasına düştü. Lanet olsun. Kardeşiyle birlikte ona da iftira atsaydı daha iyi hissedecekti.

Bu sabah yeryüzünde kendisinden daha sefil bir insan olmadığından emindi. Daha kötü hissetmenin mümkün olmadığına inanıyordu.

Ama o yaptı. Çok daha kötüsünü.

Onun gönlünü nasıl alacaktı? Konyakla beslenen kıskançlık onu diri diri yemişti. Julianne, Fontaine ile uzun uzun konuşmuştu. Onları birlikte görmek onu daha da yıkmıştı. İki mükemmel, sarışın, güzel aristokrat, gösterişli bir çift oluşturuyorlardı. Yakışıklı marki Julianne üzerinde bariz bir hak iddia etmişti ve Lucien onları ayırmaktan başka bir şey istemiyordu.

Onu da kendisi kadar kıskandırmaya, acısını paylaşmaya zorlamaya kararlıydı. Ama başardığında, kız bariz bir sıkıntı içinde odadan kaçtığında, başka türlüünü yapamayarak onu takip etmişti. Onun kokusu, teninin hissi, ağzının tadı... tekil bir çılgınlık tarafından tüketilmişti. Ondan vazgeçmek, onu kaybetmek neredeyse dayanılmazdı ve onun da aynı şeyi hissettiğini söylemesini istemişti. Onun için savaşmasını istemişti ve bunu yaptığında, durumu tersine çevirdiğinde, onu daha da çok istemişti.

"Lucien?" Annesinin sesi endişe doluydu.

Ellerini saçlarının arasından geçirdi ve ensesinde birleştirdi. Acı dolu bir gülümsemeyle annesine baktı. "Yine her şeyi berbat ettim."

Salon kapısı açıldı.

Dük içeri girerken "Günaydın!" diye selam verdi.

Lucien sandalyesinden kalktı ve dikkat çekici bir benzerlik taşıdığı adama elini uzattı. "Günaydın, Majesteleri."

"Berbat görünüyorsun, evlat."

"Bana öyle söylendi. Defalarca."

Amanda, "Baban Leydi Julianne'in Haverston için mükemmel olacağını düşünüyor," diye mırıldandı.

"Ne?" Lucien'in gözleri dehşetle irileşti. Hayatının şu anda olduğundan daha da cehenneme dönmesinin tek bir yolu vardı, o da küçük kardeşi, şimdiki Haverston Markisi ve gelecekteki Glasser Dükü Charles'ın Julianne'ine kur yapması ya da (Tanrı korusun!) onunla evlenmesiydi.

Majesteleri uzun zamandır birlikte olduğu sevgilisine bir bakış attı. "Görünüşe göre haklıymışsın aşkım," dedi kuru bir sesle.

Amanda zaferle gülümsedi. "Her zaman öyle değil miyim?"

Dük homurdandı ve onun kalkık yanağını öpmek için eğildi. "Gitmeliyim. Carolyn bu hafta sonu bir tür suare düzenliyor ve benim de katılmam bekleniyor."

"Elbette," diye cevap verdi, Glasser Düşesi'nden bahsedildiğinde hiçbir incinme ya da dehşete düşme belirtisi göstermedi. Birlikte geçirdikleri onca yıldan sonra Dük'ün kendisine duyduğu sevginin boyutlarından emindi ve varisi Charles'ın doğumundan sonra Dük'ün karısına bir daha dokunmadığının farkındaydı. "En kısa zamanda bana dön."

"Bundan asla şüphe etme." Magnus onu tekrar öptü.

Lucien yıllardır sık sık yaptığı gibi bu alışverişi izledi ama bugün bu sahne yeni bir dokunaklılık taşıyordu. İnsanların kendi sınıflarının altında biriyle evlenmediklerini hatırlatıyordu. Kendisine karşı dürüst olsaydı, evlendikten sonra en fazla Julianne'in sevgilisi olmayı umabileceğini kabul ederdi. Bu anlaşma neredeyse mükemmel olabilirdi. Evlenmek zorunda kalmayacaktı ve Julianne de hak ettiği unvana sahip olabilecekti. Ama Lucien onu asla başka bir erkekle paylaşamayacağını biliyordu ve Julianne de zaten böyle bir anlaşmaya asla razı olmazdı. Sorumluluklarını ciddiye alıyordu ve kocası ona sadakatsizlik etse bile ona asla ihanet etmezdi.

Dük gittikten sonra annesi dikkatini tekrar ona verdi. "Leydi Julianne'in Fontaine ile evlenmesine izin vermeye niyetli misiniz?"

"Başka seçeneğim yok." "Neden olmasın?"

"Ona evlenme teklif ettim ve o reddetti."

"Lucien!" Amanda'nın kaşları çatıldı, kırıksıklıklara neden olacağından korktuğu için bunu yapmasına asla izin vermezdi. "Onu seviyorsun." Bu bir soru değil, bir ifadeydi.

Lucien fincanını kaldırdı. "Onu arzuluyorum."

İç çekti. "Tanrı aşkına, sevgilim, ben senin annenim.

Bana yalan söyleyemezsin."

"Bu bir yalan değil."

"Eminim bundan daha fazlası vardır."

"Ne gibi?" diye mırıldandı. Önce Marchant, şimdi de annesi. Herkes onun hayatına karışmaya kararlı mıydı?

Amanda kenetlediği ellerini masanın kenarına koydu. "Mesela neden seni savunmak için bu kadar acele etti? Hem de kardeşine karşı. Ve yüz bin sterlin, Lucien? Bir neden olmadan Montrose'un sana bu kadar borçlanmasına asla izin vermezdin." Gözleri keşifle parladı. "Kontun talihsizliğini kız kardeşini elde etmek için kullanmayı mı planlıyorsun? Bu kadar el altından bir şey tam sana göre."

"Karakterim hakkındaki övgü dolu değerlendirmelerin için teşekkür ederim anne." Ama ne kadar ilginç bir fikirdi. Bunu kendisinin bulmamış olmasına şaşırmıştı.

Amanda onun gülümsemesinin üzerine atladı. "Planın nedir?" diye sordu hevesle.

"Bir planım yok. Bir plan ortaya çıkana kadar zamanımı bekliyordum."

"Hadi ama. Senin her zaman bir planın vardır. Bu sayede kardeşinden daha fazla servet edindin."

"Anne," diye söze başladı Lucien sessiz bir vurguyla, "dün akşam Julianne'den nasıl bir izlenim aldın bilmiyorum ama seni temin ederim ki şu anda bana karşı hiç de iyi niyetli değil."

Annesi yine kaşlarını çattı. "Onu istiyor musun?"

"Elbette," diye itiraf etti. "Sadece onu ne şekilde istediğimi bilmiyorum. Ya da ne kadar süre için, işte bu yüzden teklifimi reddetti." Tabii ki, tüm ilişkiyi onu suçlayarak berbat etmişti.

onu yapamayacağı şeylerle suçluyor ve sonra da hışımla çıkıp gidiyordu ...

"Bana ne söylendiğini söyle, ben de sana nerede hata yaptığını söyleyeyim." Güldü. "Neden hatanın bende olduğu varsayılıyor?"

Öne doğru eğildi ve Lucien onun sesindeki ciddi yoğunluğa kapıldı. "Mutlu olmayı hak ediyorsun. Eğer Leydi Julianne seni mutlu edecekse, onun için ölümüne savaşmalısın. Sen soylu bir geline layıksın. Bundan asla şüphe etme."

"Julienne'e layık değilim." Sesinde acı yoktu, sadece sessiz bir teslimiyet vardı.

Annesinin gözlerinde çiğ bir acı parlıyordu. "Fontaine ile aranızdaki tek fark benim. Sen daha zenginsin, daha yakışıklısın ve kanın neredeyse senin kadar mavi. Benden utanıyor musun, Lucien? Annen bir fahişe olduğu için mi kendini Julianne La Coeur'e layık görmüyorsun?"

"Hayır." Masanın öbür ucundan kızın narin eline uzandı ve güven verici bir şekilde sıktı. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Hiçbir zaman iyi bir adam olmadım, olmayı da istemedim ve bundan da son derece memnunum. Değişmek gibi bir arzum yok. Julianne bir melek, tanıdığım en saf şey. Davamı kabul etmek onu bildiği tek hayattan uzaklaştırır. Sonunda bu yüzden benden nefret etmeye başlayacaktır."

"Bence onun gücünü hafife alıyorsun Lucien. Onu daha kötü bir kadın yapmayacağını fark edebilirsin. Bunun yerine o seni daha iyi bir adam yapabilir." Amanda ona tuhaf bir bakış fırlattı. "Senin piçliğin onu rahatsız mı ediyor?"

"Hayır." Lucien gülümsedi. "İlişkinizin 'romantik' olduğunu düşünüyor. '" "Öyle de," dedi kız kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "Dün gece kızıdan hoşlandım. Şimdi daha da çok hoşlanıyorum. Çok iyi bir kıza benziyor. pratik bir tür."

Lucien kaşlarını kaldırdı. "Bu bakışı tanıyorum. Özel işlerime karışma anne. Onları kendi başıma berbat etme konusunda mükemmel bir iş çıkarıyorum. Yardıma ihtiyacım yok." Ayağa kalktı. "Artık gitmem gerekiyor. Yapacak işlerim var."

"Ve düşünecek de çok şey var."

Sevgiyle sırttı ve onun yorumunu görmezden geldi.
"Gelecek hafta görüşürüz."

Oğlu giderken Amanda Remington sandalyesinde arkasına yaslandı ve bir sonraki hareket tarzını düşündü. Oğlunun neye ihtiyacı olduğunu biliyordu, o bilmese bile.

Ve onun bunu anladığını görecekti.

Dokuzuncu Bölüm

Altıncı Montrose Kontu Hugh La Coeur, arabasının basamağında durakladı ve Remington'ın üç katlı, sütunlu girişine bakarak yüzünü buruşturdu. Sabah güneşi, soyluların çeşitli üyeleri popüler beyefendiler kulübünden çıkıp girerken beyaz cephede ısıllı parlıyordu. Arkasında, St. James'te yoğun bir trafik vardı. Kendisi en büyük ve en acımasız alacaklılarıyla yüzleşmeye hazırlanırken, at arabası tekerleklerinin, atların toynaklarının ve koşum takımlarının sürekli takırtısı ona Londra'nın geri kalanı için hayatın hâlâ devam ettiğini hatırlatıyordu.

Hugh derin ve güçlendirici bir nefes alarak merdivenlerden çift kapılı, sulu camlı girişe tırmandı. Siyah-gümüş giysili bir uşak onu içeride karşıladı ve Hugh şapkasını, eldivenlerini ve bastonunu bekleyen iki görevliden birine teslim etti. Siyah-beyaz mermer zeminli yuvarlak giriş fuayesine adımını attı ve üç kat yukarıda asılı duran, ortasında büyük yuvarlak bir masa bulunan devasa avizeye bir kez daha hayran kaldı. Masanın ortasında devasa bir çiçek aranjmanı duruyordu ve baş döndürücü kokusu fuayenin her köşesine sinmişti.

Tam karşıda oyun alanı vardı. Oradan, eskrim stüdyosunun, fahişelerin ve özel odaların bulunduğu üst katlara ya da boks ringlerinin bulunduğu alt katlara çıkan merdivenlere ulaşılabilirdi. Sol tarafta mutfak vardı. Sağda Lucien Remington'ın ofisleri vardı.

Hugh oyun odalarına son bir kez, hüzünle baktı ve sonra sağına döndü. Ortası oval camla kaplı büyük ahşap kapıdan içeri girdi ve kartını sekretere uzatarak beklemeyi bekledi. Gecikme olmaksızın anons edildiğinde şaşırdı.

Lucien Remington'ın mabedine girerken içini gergin bir endişe kapladı. Daha önce bu ofise hiç gelmemiştir ve çevresini meraklı gözlerle inceledi. İlk fark ettiği şey, doğrudan kapıya bakan oymalı maun masaydı. Devasa mobilyanın her iki yanı tavandan tabana pencerelerle çevriliydi ve masa Remington'ın imparatorluğunun gücünün ve genişliğinin sessiz bir kanıtı olan evraklarla doluydu.

Oda koyu yeşil, krem ve altın renginin erkeksi tonlarıyla dekore edilmişti. Sol taraftaki büyük şömine, bir kanep ve iki deri berjer sandalyenin bulunduğu sohbet alanının odak noktasıydı. Tavandan tabana kitaplıklar mevcut tüm duvar alanını kaplıyordu. Sağ tarafta, güneş ışığı alan pencereler aşağıdaki caddenin manzarasını sunuyordu.

"İyi günler Lord Montrose. Taşraya yaptığınız seyahatin keyifli geçtiğine inanıyorum."

Hugh derin sese doğru döndü ve Remington'ın masasının arkasında durduğunu gördü, meşhur mavi gözleri eğlenceyle parlıyordu ve elini karşısındaki sandalyelerden birine doğru salladı.

"Nerede olduğumu nasıl bildin?" Hugh otururken hiddetle sordu.

"Bana yüz bin sterlin borçlusunuz lordum. Sizi yanlış yere koyacak değilim."

Hugh kaşlarını çatı. "Senin için devede kulak Remington." "Doğru. Şimdi, sanırım bana borcunu ödemeye geldin?"

Hugh rahatsız bir şekilde kıpırdanarak, "Sizinle ödeme ayarlamaları yapmayı umuyordum," dedi.

Siyah bir kaş kalktı. "Anlıyorum. Ne öneriyorsun?"

"Sezon sonunda borcumun yarısını geri ödeyebilirim ve sonra-"

Remington elini kaldırdı. "Fontaine'in parasını kabul etmeyeceğim. Bana borçlusun. Bana ödeyeceksin."

"Lanet olsun!" Hugh kızardı ile Öfke ve utanç. "Para paradır, lanet olsun. Neden

nereden geldiği umurunda mı?" "Asıl mesele şu ki, umurumda."

"Eğer size kendi cebimden ödeme yapmamı bekliyorsanız, bu yıllar sürer."

"Daha fazla beklemeye niyetim yok. Ya bana parayı ödeyin ya da alternatif teklifimi dinleyin."

Hugh temkinli bir şekilde sertleşti. "Hangi alternatif teklif?"

Remington sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kız kardeşinizi sosyal olarak görmek istiyorum. Benim için yolu kolaylaştıracaksın. Her gezinti, her dans, onunla geçireceğiniz her özel an için borcunuzu on bin pound azaltacağım."

Hugh'nun ağzı açık kaldı. "Lanet olsun. Bu şantaj!"

Remington hiçbir şey söylemedi.

Hugh, "Leydi Julianne Fontaine Markisi'yle nişanlandığını duyurmaya çok yakın," dedi. "İsteğiniz, Marki'nin ona olan ilgisini ciddi şekilde tehlikeye atabilir."

Remington sessiz kaldı.

"O bir sosyete kızı Remington, senin fahişelerinden biri değil. Borçlarım için ona fahişelik yaptırmayacağım."

Remington'ın kaşları kalktı ve Hugh, tam olarak bunu yaptığını söyleyen sessiz meydan okuma karşısında utançla renklendi.

"Fontaine evlilik teklif ediyor," diye karşı çıktı. "Ben de öyle."

Hugh boğuldu. "Şeytan diyorsun! Bu her an daha da çirkinleşiyor. Julianne seninle evlenemez! O bir kontun kızı, Tanrı aşkına."

"Ve ben bir dükün oğluyum."

"Şey, evet, ama sen ... şey ... sen ... Lanet olsun, ne halt olduğunu biliyorsun! Hiç de aynı şey değil."

Remington omuz silkti, en ufak bir tedirginliği yoktu. "Evlilik söz konusu değil, o yüzden teklifime geri dönüyoruz. Bu akşam başlayabilirsiniz. Leydi Julianne ile bir dans istiyorum. Daha sonra

bana olan borcunuzdan on bin pound düşebilirsiniz."

Hugh şakaklarına masaj yapmadan önce iki elini saçlarında gezdirdi. "O başka biriyle evleniyor, Remington. Neden başka birini bulmuyorsun?"

"Sebeplerim bana ait." Remington dirseklerini masasına dayadı. "Ben çok meşgul bir adamım Montrose. Şimdi bana kararını söyle -para ya da kız kardeşinle geçireceğin on dakika. Hangisi olsun?"

"Bu korkunç bir şey." "Gerçekten mi?"

"Sen delirmişsin."

"Büyük ihtimalle."

Hugh şaşkına dönmüştü ve Julianne'i bu çıkmaza soktuğu için kendini lanetledi. Julianne haklıydı. İşlerini düzene sokmanın zamanı gelmişti. "Ya reddederse?"

"O zaman bunu yapmasına izin vereceğim. Ama her seferinde beni reddetmek zorunda."

"Cehennemin dişleri, bu iğrenç. Siz, bayım, hiç centilmen değilsiniz."

Remington gülümsedi. "Hiçbir zaman öyle olduğumu iddia etmedim." "Şartlarım var."

Remington başını salladı. "Bunu bekliyordum."

"Geziler refakatçi eşliğinde yapılmalı."

"Tabii ki."

"Eğer paranın bir kısmını kendim alırsam, seni satın alabilirim."

"Anlaştık."

"Ve" -Hugh kızardı- "ona dokunulmadı. Elimi zorlamak için onu mahvetmeyi düşünme, yoksa seni çağırırım. Duymadıysan söyleyeyim, ben iyi bir nişancıyım. Bu karşılaşmadan sağ çıkamazsın."

"Şartlarınızı kabul ediyorum." Remington'ın kendinden emin ifadesi hiç değişmedi. "Bu akşamki Dempsey Balosu'nda Leydi Julianne ile gecenin son setini talep edeceğim. Sakın

ona bir şey söylemeyeceğim. Ona kendim yaklaşacağım ve reddetmesi için ona fırsat tanıyacağım."

"Peki." Hugh ayağa kalktı ve şık bir şekilde döşenmiş ofise bir kez daha baktı. "Hayatım boyunca bir şilin daha bahse girmeyeceğim."

Remington kalemini eline alırken, "İyi fikir," diye karşılık verdi. "Ben bahse girmeyi sevmem."

Hugh şaşkınlıkla bakakaldı ve sonra kendi kendine mırıldanarak kapıya doğru ilerledi. "Bahse girmeyi sevmiyor. Çok saçma. Adam şehirdeki en büyük kumarhanenin sahibi."

Kapı Montrose'un arkasından kapanırken Lucien zaferle sırtıttı. "Ve az önce hayatımın en büyük kumarını oynadım."

Julienne, ışıltılı balo salonunu donuk gözlerle inceledi. Hugh'nun o öğleden sonra çeşitli alacaklılarına yaptığı ziyaretler başarılı olmuştu. Lucien Remington da dahil olmak üzere herkesin işbirliğine hazır olduğu konusunda ona güvence verdi ve sorumluluklarını daha ciddiye almaya gerçekten kararlı görünüyordu.

Julienne bunu başardıktan sonra akşamı evde geçirebilir ve günün iyi geçtiğini düşünebilirdi. Ama Hugh, Dempsey Balosu'na katılması için ısrar etmişti. Şimdi ertesi sabahın erken saatleriydi, çok yorgundu, zihni Lucien'in düşünceleriyle işkence görüyordu ve erkek kardeşi sonuna kadar kalmalarında ısrar ediyordu. Julienne umutsuzca bir esnemeyi bastırmaya çalıştı.

"Hugh," diye mırıldandı, "biraz kestirmek için kadınlar tuvaletine çekiliyorum. Gitmeye hazır olduğunda beni çağırırsın."

Kaşlarını çattı. "Son seti bana vereceğine söz vermiştin."

"O zaman beni hemen önce çağırın. Burada bir dakika daha durursam, ayaklarımın üzerinde uyuyakalarak kendimi utandıracağım."

"Peki," diye homurdandı. "Git."

Julienne, o fikrini değiştiremeden uzaklaştı. Koridora ulaştığında, bir esnemeyi eldivenli elinin arkasına sakladı.

Hiçbir uyarı yapılmadan bir oyuğa çekilirken çılgılık attı. Lucien perdeyi arkasından kaydırarak kapattı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı, adamın yakınlığı karşısında kalbi yerinden fırlayacak gibi olsa da. Şaşırtıcı derecede yakışıklıydı ve kusursuz bir şekilde gece siyahı giymişti. Onu bütün akşam görmemişti ve nerede olabileceğini düşünmekten nefret ediyordu. "Çürük koleksiyonuma yenilerini mi ekliyorsun?" diye tersledi.

Yüzünü buruşturma nezaketini gösterdi. "Julienne." Sesi alçak ve pişmanlık doluydu. "Lütfen dün gece için beni affet. Kendimi kaybetmişim. Sana asla o şekilde dokunmamalıydım."

Çenesini kaldırdı ve perdeye uzandı. "Bu konuda haklısınız. Şimdi müsaade ederseniz."

Onun dirseğini kavradı. "Julienne, lütfen. Henüz gitme." "Neden gitmeyeyim? Sanırım söylenmesi gereken her şeyi söyledik."

Lucien eldivenlerini çıkarıp ceplerine soktu. Yüzündeki özlem onu yakaladı. Avucu yanağını kavradığında Julienne gözlerini kapadı ve onun teninin tanıdık kokusunu içine çekti.

"Seni özledim," diye fısıldadı. "Seninle olmadığım her an seni özlüyorum."

"Lucien, yapma..."

"Evet, Julienne. Bana bak."

İsteksizce göz kapaklarını kaldırdı ve onun bakışlarıyla buluştu; yüz hatlarındaki sertlik nefesini kesiyordu.

"Çok özür dilerim tatlım. Seni asla incitmek istemedim."

Julienne gözyaşlarıyla mücadele etti. "Sana bir şey açıklamama izin ver Lucien. Senin gibi erkeklerin anlayamayacağı bir şey. Kadınlar hissedenden yaratıklardır, en azından artık umursamayacak kadar incinene kadar öyledirler. Ruhumuzun bazı bölümlerini hayatımızda önemli olan erkekler için ayırırız, güven ve saygının bulunduğu yerler. Bu duygular bir kez kaybolduğunda, onları geri kazanamazsınız. Bir kez öldüler mi, yeniden canlandırılmazlar." Adamın elini yüzünden uzaklaştırdı. "Özrünü duydum ama yine de bana hiçbir şey ifade etmiyor. Benden istediğin

Seni daha iyi hissettirmek, seni anladığımı ve affettiğimi söylemek için, ama anlamıyorum." Gitmek için döndü.

"Ona dokunmadım," dedi hızla, kadının güçlükle tanıdığı boğuk bir sesle. "Evinize geldiğim o günden beri başka bir kadınla birlikte olmadım. Sana sadık kaldım."

Julienne dönüp yüzüne baktı ve onu ölümcül bir ciddiyet içinde buldu. "Neden?" diye sordu basitçe.

"İstedğim tek kadın sensin." Lucien iki eliyle onun yüzünü kavradı. "Teklifimi reddettiğinde kendimi kaybettim. Bu kadar çaresizce istediğim bir şeyin reddedilmesine alışkın değilim. Çok özür dilerim Julienne. Beni affetmek zorunda değilsin. Tek istediğim samimiyetime inanman."

Adamın ağzı yavaşça alçaldı ve ona geri çekilme fırsatı verdi. Yürek parçalayan bir şefkatle, Julienne'in aktığını bilmediği gözyaşlarını öpüp uzaklaştırdı. Julienne onun dudaklarını yakalamak için başını çevirdi ve kayboldu. Onun kokusunda, dokunuşunda kayboldu. Onun içinde kayboldu.

"Sana inanıyorum," diye fısıldadı.

Lucien'in ağzı kadının çenesinde ve boğazında gezindi. "Neden bu yüksek yakalı elbiseyi giyiyorsun?" diye mırıldandı.

"Çürükleri gizlemek için."

Dondu kaldı, vücudu taş gibi sertleşti. Elleri yüzünü terk etti ve elbisesinin arkasındaki düğmelere uzandı, sabırsız parmakları bir kadının kıyafetlerine aşına olduğu belli olan bir şekilde çalışıyordu.

"Lucien, hayır," diye itiraz etti, onları tonun meraklı gözlerinden ayıran perdenin inceliğinin acı verici bir şekilde farkındaydı. "Burada olmaz. Şimdi olmaz."

Başını eğdi ve onu bir öpücükle susturdu. Kısa süre sonra elbisesinin arkası açıldı ve onu yere itti. Homurdandı, parmakları göğüslerinin hassas derisinde kalan kendi izlerinin üzerinde gezindi. "Tanrım," diye nefes aldı.

Onu kendine çekerek boğazını öptü. Ağzı aşağıya doğru inerek üzerinde bıraktığı her izi öptü.

Dudaklarının dokunuşu nazik ve saygılıydı. Adam kızın tenine acı dolu özürler fısıldadı ve kızın önünde dizlerinin üzerine çöktüğünde, gözyaşlarının ıslaklığının geceliğini ıslattığını hissedebiliyordu.

Pişmanlığının derinliği, duygularının açıklığı, ona kırılğanlığını göstermeye istekli oluşu onu hayrete düşürmüştü. Bu Lucien'in daha önce hiç görmediği bir yanıydı. Julianne onu hiç kimsenin görüp görmediğini merak ediyordu.

İç çamaşırını yukarı iterken, sıcak nefesi cinsel organının kıvrımlarını karıştırdı. Kadın titredi, kanı ısındı, kalbi hızla çarpmaya başladı. Lucien inledi ve ağzını onun bacaklarının arasına gömdü. Bir elini dizinin arkasına atarak bacağını elbiseden kurtardı ve omzunun üzerinden çekerek onu şehvetine açtı.

Nazik parmakları onu ayırdı ve dili daha derinlere inip sanki onun tadının tadını çıkarıyormuş gibi onu yalarken Julianne duvara doğru sarktı. Yere bakarak onu izledi ve kalbi göğsünde sıkıştı. Güçlü Lucien Remington'ın önünde diz çöktüğünü, muhteşem gözlerinin keder ve diğer korkutucu duygularla parladığını asla hayal edemezdi. Uzun, yavaş, kıvrımlı kucaklayışlarla onu sevdi. Sanki dünya kadar zamanları varmış gibi, sanki yalnızlarmış ve mahvolmaktan sadece birkaç adım uzaktaymışlar gibi onu yavaşça seviyordu.

Melankoli içinde kabardı. "Lucien," diye fısıldadı Lucien'in dili içine girerken. "Sevgilim."

Parmakları saçlarının arasından kayıp kafa derisine dolandı. Adamın dili derinlere inerken, kadın çığlıklarını bastırmak için dudağını ısırıldı. Sarmal gerginlik daha da arttı ve kalçaları teması derinleştirmek için öne doğru itildi. Nefes almak için çırpınırken dudaklarını aralayarak adamın ağzını okşadı. Adam ona yapıştı ve tam da onun neye ihtiyacı olduğunu bilerek ustaca, nazik bir güçle emdi.

Sırtını dikleştirdi, nefesi kesildi, ağzına doğru boşalırken parmakları adamın saçlarını çekiştirdi. Orgazmı içinden, üzerinden yuvarlandı, amansız gerginliği serbest bıraktı.

onu bir haftadan uzun bir süre etkisi altına almıştı. Aşık olduğu ve sonra kalbinin kırıldığı bir hafta.

Ayağa kalkmadan önce yumuşak kucaklamalarla onun titremelerini yatıştırdı.

Lucien onu giydirirken Julianne kıpırdamadan duruyordu. Elbisesinin arkasını iliklerken onu göğsüne doğru çekti. İşi bittiğinde onu kollarında nazikçe salladı. Julianne hayatında hiç bu kadar el üstünde tutulduğunu hissetmemişti.

"Bu son set," diye fısıldadı.

"Gitmeliyim," diye iç geçirdi. "Montrose beni arıyor olacak." Lucien onun boğazını sıktı. "Bu set benim için ayrıldı." "Ciddi ol," diye mırıldandı, Lucien'in keskin hatlarını öperek.

Çene. "Halka açık yerlerde bana tecavüz etmeye devam edemezsin. Biz-"

"Ben ciddiylim. Montrose niyetimin farkında ve itiraz etmeyeceğine söz verdi. Evet de, Julianne." Onun burnunun ucunu öptü. "Ben mükemmel bir dansçıyım."

"Sen de kibirli bir haydutsun."

"Ah." Adamın gülümsemesi kadının aklını başından aldı. "Ama başka türlü olmamı istemezsin. Şimdi balo salonuna git ve beni bekle."

Julianne omzunun üzerinden şüpheli bir bakış fırlatarak oyuktan çıktı ve koridordan balo salonuna doğru ilerledi. Birkaç dakika içinde Lucien onun elini öpüyordu. Kaşlarını çatmış olan Hugh'ya baktı.

"Onunla dans etmek ister misin?" diye sorarak ona seçme şansı verdi.

"Evet," diye nefes aldı, onun reddetmesini bekledi ve Lucien'e başıyla onay verdiğinde şaşırdı.

"Nasıl yaptın?" diye sordu Lucien onu emin elleri ve kendinden emin adımlarıyla dansçıların sırasına götürürken. Güçlü vücudu zarifçe hareket ediyordu ve kız kendini yaklaşan kotilyonu heyecanla beklerken buldu.

"Boş ver," dedi sırıtarak. "Cennette olduğuma inanıyorum. Tadın ağzımı tatlandırıyor ve kokun burun deliklerime yapışıyor." Gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve iç çekti.

Julienne kızardı. "Çok kötü şeyler söylüyorsun, Lucien."

Alaycı bir kaş kaldırdı. "Çok kötü şeyler yapıyorsun, aşkım. Dış görünüşünün altında tatmin olmak için can atan bir ahlaksız var. Ve ben de bunu yapacak tövbekâr bir tırmığım."

"Pişman mı?" Kaşlarını kaldırdı.

"Kesinlikle."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diye fısıldamadan önce etrafına kaçamak bir bakış attı.

"Ne sanıyorsun?" diye sordu. "Seni tatmin edecek adamın ben olduğumu mu?" Ağzı şeytani bir eğlenceyle kıvrıldı. "Bundan şüphe mi ediyorsun? Tüm yeteneklerimi kullanamadığımı düşünürsek, kendimi oldukça iyi kanıtladığımı düşünüyorum." Sırtışı genişledi. "Bir erkeğin erkekliğine meydan okumak hakkında sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Hayır, o değil." Kızarması derinleşti. "Ahlaksız olmamla ilgili kısmı kastetmiştim."

Güldü. "Hoşuna gitti, değil mi?"

Kızardı. "Beni tutkulu bulduğunu bilmek içimi rahatlattı." "Tutkulu mu? Arzulu mu? İlginç mi? Güzel mi?"

Julienne, dans pistinde onları izleyen skandal dolu gözlere aldırmadan güldü. "Bana bunların hepsi olduğumu hissettiriyorsun. Bunun için sana teşekkür ederim."

"Ve sen beni mutlu ediyorsun. Bu yüzden size teşekkür etmeliyim." Gözleri utangaç bir şekilde düştü.

"Julienne."

Ona baktı.

"Yarın seni pikniğe götürmek istiyorum."

"Montrose asla-"

"Onu bana bırakın."

Julienne gözlerini kıstı. "Bu doğru olsa bile, Lord Fontaine'e yarınki edebiyat yemeğinde eşlik etmeyi çoktan kabul ettim."

Lucien'in dudakları acımasızca gerildi. "O zaman ertesi gün."

Başını salladı. "Eğer ağabeyimin onayını almayı başarabilirsen, seninle pikniğe gitmeyi çok isterim Lucien."

Onun ne istediğini biliyordu. Veda etmek istiyordu ve bunu unutulmaz bir olay haline getirmek istemesi onu etkilemişti. Ona değer veriyordu, belki de bildiğinden daha fazla, ama asla değişmeyecekti ve kadın da ondan bunu asla istemeyecekti. Sonunda, yaşam tarzına getirdiği evlilik kısıtlamaları yüzünden ona kızacaktı. Onu ne kadar arzulasa da, arzu tek başına aralarındaki uçurumu kapatmaya asla yetmeyecekti.

Ancak, şimdi bunu düşünmeyi reddetti.

Bunun yerine kendini dansa attı ve Lucien Remington'ın, kötü şöhretli çapkının, onu alıp götürmesine izin verdi. En azından o an için, tüm hayalleri gerçekleşmiş gibi davranabilirdi.

Onuncu Bölüm

Çok yakışıklıydı.

Julienne, Lord Fontaine'i kirpiklerinin altından sinsice incelerken bu gerçeği yüzüncü kez kabul etti. Ve oldukça çekiciydi. Leydi Busby'nin Londra'daki evinde oturdukları uzun masanın etrafına baktı. Odadaki diğer kadınların çoğu ona imrenerek bakıyordu. Ama Julienne o gün hiç zevk alamamıştı. Tek arzusu Lucien'le piknik yapmaktı.

"Yemekler damak tadınıza uygun değil mi, Leydi Julienne?" Fontaine özenle sordu.

Gülümsedi. "Her şey harika. Sadece çok aç değilim." Onun tabağına baktı.

"Yalancı," diye alay etti. "Çöreklerimden bir ısırık istiyorsun." Uzun, zarif parmaklarıyla bir parça kopardı, üzerine bıçakla biraz yumuşatılmış tereyağı sürdü ve kızın ağzına götürdü. Kadın dudaklarını otomatik olarak ayırdı ve adam lokmayı içine attı.

Masadaki herkesin bu samimi jesti fark ettiğini bildiği için kızardı. "Sizde skandal yaratacak bir yan seziyorum lordum."

Sırıttı. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Öyle olmadığını biliyorsun, yoksa beni bu konuda şımartmazdın." "Seni bu kadar sevmemin nedenlerinden biri de bu, Julienne."

Derin bir nefes aldı. "Seninle konuşmak istediğim bir şey var ama şu an uygun bir zaman değil. Belki yarın seni parkta bir gezintiye çıkarabilirim?"

Julienne onun kendisiyle ne konuşmak istediğini ve cevabının ne olacağını çok iyi biliyordu. Ama önce Lucien'le vakit geçirmek için bir fırsatı daha vardı. "Korkarım reddetmek zorundayım. Yarın için planlarım var." Lucien'i gördü.

kaşlarını çattı ve endişesini gidermeye çalıştı. "Ama ertesi gün çok güzel olur."

Başını salladı. "Elbette. Dört gözle bekliyorum."

Saatler sonra Julianne Montrose Hall'a döndü, akşamı evde geçirmeye kararlıydı, böylece Lucien'le yapacağı piknik için zinde ve uyanık olacaktı. Ona söyleyecek o kadar çok şey vardı ki, vedalaşmadan önce bilmesini istediği o kadar çok şey vardı ki.

Aile salonunda kendisine çay getirilmesini emretti ve öğleden sonranın postasıyla birlikte üst kata çıktı. Julianne, gözüne çarpan bir mektuba gelene kadar yığını gönülsüzce karıştırdı.

Gül kokulu ve üzerinde gül mührü bulunan narin pembe parşömen diğerlerinden ayrılıyordu. Julianne merakla açtı.

Gönderenin kim olduğunu anladığında "Aman Tanrım," diye nefes aldı. Sonra da mektubu iştahla okumaya koyuldu.

Onu terk etmişti!

Lucien Montrose Malikânesi'nin merdivenlerini sinirli bir şekilde tepinerek indi. Buna hâlâ inanamıyordu. Hayatında hiç terk edilmemişti. Julianne çok kısa özründe, "Bir işim çıktı," diye yazmıştı. Eğer o "bir şey" Fontaine çıkarsa, bunun bedelini şeytan ödeyecekti.

Faytonuna dönen Lucien, arkaya bağlanmış devasa piknik sepetini görünce lanet okudu. Hayatında hiç pikniğe gitmemişti. Çalışanları, sepetin kendisi de dâhil olmak üzere piknik yapmak için gerekli olan her şeyi satın almak zorunda kalmıştı. Kötü ruh haline rağmen Remington'ın şefinin hazırladığı güzel ziyafetin boşa gitmesine izin vermeyecekti. Annesini ziyaret edecek ve öğleden sonra onu dışarı çıkaracaktı. Bu sürpriz hoşuna gidecekti.

Lucien'in annesinin evinin merdivenlerini tırmanması uzun sürmemişti. Pembe salona doğru ilerlerken içeriden annesinin kahkahalarını duyunca kaşlarını çattı. Lanet olsun, misafirleri vardı. Belki de annesinin

piknik için de uygun değildi. Bu düşünce ruh halini daha da nahoş bir hale getirdi. Kapıyı açtı ve eşikte donup kaldı.

"Annemin evinde ne halt ediyorsun?" diye bağırdı.

Üç kafa -annesinin, Dük'ün ve Julianne'in- şaşkınlıkla ona doğru döndü.

Julienne'in ışıltılı gülümsemesiyle biraz sakinleşti. "Davet edildim tabii ki," diye cevap verdi.

Majesteleri ayağa kalktı. "İyi günler evlat. Seni bu akşama kadar kulübünde görmeyi beklemiyordum ama yine de memnun oldum."

"Değilim," diye homurdandı Amanda. "Şimdi git Lucien ve Leydi Julianne'le konuşmama izin ver."

Lucien kollarını kavuşturdu ve ters ters baktı. "Eğer gidersem, Julianne de benimle gelecek. Bugün onunla benim günümdü, piknik için bana söz vermişti."

"Huysuz bir çocuk gibi mızızlanıyorsun," diye azarladı annesi onu odadan kovmaya çalışırken.

"O lanet pikniği hazırlamak için ne kadar zahmet çektiğimi tahmin bile edemezsin," diye itiraz etti. "Ve şimdi dışarıda, faytonumun arkasında duruyor, soğuyor." Elini uzattı. "Gel, Julianne."

Amanda oğluna ters ters baktı. "Hiçbir yere gitmiyor. Beni görmeye geldi ve sadece birkaç dakikadır burada."

"Onun burada işi yok. Planlarımız vardı."

Julienne her zamanki zarafetiyle koltuktan kalktı ve Lucien'in gözleri ona dikildi. Ton'un saygıdeğer sosyal mükemmelliğinin timsali olan Julianne, yine de annesinin salonunda tamamen evinde gibiydi ve bu yüzden ona tapıyordu. Kırmızı bir binici kıyafeti giymiş olan kadın, başının üzerine yığılmış görkemli saçları ve yatıştırıcı bir gülümsemeye kıvrılmış gür dudaklarıyla göz alıcıydı. Kadın yaklaştıkça kokusu onu sardı ve her zaman olduğu gibi onun yanında da tüm vücudu sertleşti.

Bir elini uzattı ve onun gergin üst kolunu okşadı. "Bugünkü planlarını mahvettiğim için özür dilerim. Belki yine de gidip aileni de yanımıza alabiliriz."

Elinin hafif dokunuşuyla kontrolünü kaybetti ve dirseklerinden kavrayarak onu daha yakına çekti. Duyulmaması için sesini alçaltarak ona doğru eğildi. "Seni tamamen kendime istedim. Bunu dört gözle bekliyordum."

Güldü. "Hizmetçim burada. Pikniğe o da gelirdi."

"Ona tahammül edebilirdim," diye mırıldandı. "Ama annem her sözüne kulak asacak."

"Ailenizi şok edecek ne söyleyebilirsiniz ki?"

Ağzı kızın kulağına gitti. "Binicilik kıyafetinin içinde ne kadar büyüleyici görüldüğüne ne dersin? Seni o kıyafetin içinden çıkarmak istiyorum. Sadece sana bakarak bile etkileyici bir penis duruşu sergiliyorum Julianne. Seni bir yere götürmek, eteklerini kaldırmak ve çığlık atana kadar yalamak istiyorum. Parmaklarımı içine sokmak istiyorum ve-

"Aman Tanrım," diye mırıldandı, elleriyle yüzünü yelpazeledi. "İflah olmaz bir haydut."

Julienne Lucien Remington'a baktı ve gözlerindeki hınzır parıltıyı gördü. Kendi gözlerini kısmıştı.

İki kişi onun oyununu oynayabilir.

Ağzı baştan çıkarıcı bir gülümsemeye kıvrıldı ve dilini alt dudağında gezdirdi. "Ve ellerin eteklerimin altındayken, benim hınzır Lucien'im, ellerimi pantolonunun içine sokup o muhteşem sikini okşardım. Ellerimin verdiği hisle o kadar mest olurdun ki, arkana yaslanır ve sana sahip olmama izin verirdin. Seni ağızma alıp emebilirdim. Sertçe, senin sevdiğin şekilde. Benim-"

"Lanet olsun!" Lucien sanki onu yakmış gibi ondan uzaklaştı, elmacık kemiklerinin tepesi arzuyla kızarmıştı. Julianne sırtıttı ve ailesinin yüzüne döndü. "Piknik yapmak için bize katılmak ister misiniz, Madam Remington? Sizin

Grace?"

Amanda gülümsedi. "Tanrım, ikinizden yayılan ısı bir yangın başlatabilir."

Kızardı. Lucien haklıydı. Ahlaksızlaşmaya başlamıştı.

Amanda sırtarak, "Utanma canım," dedi. "Lucien'in sana evlenme teklif ettiğinin farkındayım. Birbirinize karşı kayıtsız olsaydınız bunu yapmazdı."

"Evlilik mi?" diye bağırdı dük. "Kimse bana bir şey söylemiyor mu?"

Amanda, "Onu reddetti," diye açıkladı.

"Sanırım öyle," diye homurdandı Magnus. "Fontaine mükemmel bir av."

Julienne gözlerini kırptırdı. "Lucien de harika bir av. Her kadın ona sahip olduğu için şanslı olurdu."

Dük, "O zaman neden yapmıyorsun?" diye meydan okudu.

"Evet, Julienne," diye mırıldandı Lucien arkasında. Dönüp ona baktı ve onu kollarını kavuşturmuş, kapının pervazına yaslanmış buldu. "Neden yapmayacaksın?"

"Nedenini çok iyi biliyorsun!"

"Bilmiyorum," dedi Amanda. "Anlat bana."

Julienne çenesini kaldırdı. "Beni tüm yanlış nedenlerle istiyor ve benden bıktığında, istediği gibi oyalanmak niyetinde."

"Cehennem ve lanet, evlat." Majesteleri kahkahalarla kükredi. "Yeminler edilmeden önce bir kadına asla bunu söyleme."

"Cam!" Amanda ellerini kalçalarına koyarak bağırdı. "İkinizden de utanıyorum."

"Fontaine'in etek kovalamasına izin verirdi," dedi Lucien savunmacı bir tavırla, "ama bana izin vermezdi. Bu hiç adil değil."

Amanda ve Julienne hep bir ağızdan, "Bu farklı," diye karşılık verdiler.

"Gerçekten mi?" Lucien kaşlarını çatarak konuştu.

Dük oğluna doğru yürürken, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Kendinizi açıklayın." Birbirinin neredeyse aynısı olan iki adam, aynı kemerli kaşlarla kadınlarına baktı.

Amanda gözlerini devirdi. "Erkekler çok kalın kafalı." Magnus'a sert bir bakış fırlattı. "Oyalandımana izin verir miyim Glass?"

Yüzü renklendi. "Lanet olsun, Amanda. Muhtemelen beni çözersin."

"Peki neden?" diye sordu.

Julienne konuşmanın nereye varacağını anladı ve kanepeye doğru döndü. "Bu tamamen gereksiz. Piknik yapmaktan bahsediyorduk ve-"

"Sus, Julienne," diye emretti Lucien. "Bunu duymak niyetindeyim." "Çünkü beni seviyorsun, elbette," dedi Glasser Dükü.

dedi, çenesini gururla eğerek. "Ve sen lanet olası bir sahiplenicisin."

"İşte oldu!" Amanda muzaffer bir şekilde başını salladı. "Ve ne olursa olsun başka bir kadını almazsın, çünkü karşılığında beni seviyorsun."

Lucien salonun kapısında hareketsiz duruyordu. "Julienne'in beni sevdiği için benimle evlenmeyeceğini mi söylüyorsun anne?"

Amanda başını salladı. "Demek istediğim, Leydi Julienne seninle evlenmeyecek çünkü onu sevmiyorsun. Ya da seviyorsan bile bunu kabul etmeyeceksin."

"Ve Fontaine'in onu sevdiğine mi inanıyorsun?" diye boğuldu. "Lucien, önemli olan Fontaine'in duyguları değil."

Onun

Anne gözlerini devirdi. "Para konusunda bir dahi olabilirsin ama iş kadınlara gelince, kesinlikle çok kalın kafalısın."

Julienne bu konuşmadan yeterince sıkılmıştı. "Misafirperverliğiniz için çok teşekkür ederim Madam Remington, ama korkarım artık gitmeliyim."

"Cehennem gibi." Lucien kapı aralığını kapattı. "Bana piknik sözü vermiştin ve piknik yapacağız."

Amanda, "Dışarı çıkmak için giyinmedim," diye yakındı.

"O zaman burada alacağız." Boynunu koridora doğru uzattı ve uşağa seslendi. Uşak görüldüğünde Lucien adamı sepeti alması için gönderdi. Sonra tekrar Julienne'e baktı.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," dedi kısık sesle.

Lucien yumuşak bir gülümsemeyle ona yaklaştı. "Aşk acısı mı?"

Kızgın bakışları onunkilerle buluştu. "Canın cehenneme, seni kibirli adam."

"Ben zaten oradayım, tatlım. Seninle tanıştığımdan beri oradayım."

"Madem senin için bu kadar ıstırap kaynağıyım, neden beni arıyorsun?"

"Kaynak sen değilsin aşkım. Benim kendi aptallığıım."

Boğazı düğümlenen Julianne fısıldadı: "Bana öyle demeyi kes. İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Nazik parmaklarıyla bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı, sonra yanağını kavradı. Başparmağıyla bir damla gözyaşını sildi. Başını eğerek dudaklarını nazikçe onunkilere bastırdı ve arkasındaki anne babasına aldırış etmedi.

"Lucien, ailen ..." diye fısıldadı, yüzü utançtan alev alev yanıyordu.

"Bize aldırmayın," diye seslendi Amanda. "Burada değilmişiz gibi davranın."

Julienne'in ağzı seğirdi. Lucien'in ailesinden oldukça hoşlanıyordu. "Benden ne istiyorsun, Lucien?"

"Bir şans," dedi usulca. "Fontaine'i sezon sonuna kadar uzak tut."

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Beni seviyor musun, Julianne?"

"Lucien . ." diye nefes aldı, bu kadar açık bir şekilde sorduğu için dehşete düşmüştü. "Çok fazla şey istiyorsun."

"Seni kazanmak için zaman istiyorum." Kadifemsi sesi kadının etrafında kıvrılıyordu, alçak ve baştan çıkarıcı bir vaat. "Eğer benimle evlenmek asla düşünmeyeceğin bir şeyse, bunu söyle ve ben de seni daha fazla takip etmeyeyim. Ama eğer benim olmayı kabul etme ihtimalin varsa, bana bu şansını vermeni istiyorum."

Geri çekildi ve onun yüzüne baktı. "Sen ciddisin."

"Öyleyim," diye kabul etti, şefkatli bir gülümsemeyle. "Eğer değişebilseydim benimle evlenir miydin?"

"Bilemiyorum. Birlikte mutlu olabileceğimizden emin değilim. Hayatımız boyunca değil."

"Fontaine'in seni mutlu edebileceğine inanıyor musun? Sen bana aşıkken nasıl mutlu edebilir ki?"

Julienne gözlerinde yaşlar birikirken omuz silkti. "Senin hakkında böyle hissetmeyi ben seçmedim, Lucien. Umursamasaydım bu durum çok daha kolay olurdu."

"Ağlama," dedi sert bir sesle, onu kendine doğru çekerek. "Çok şey istediğimin farkındayım. Bildiğin hayattan vazgeçmek ve benimle, sosyal bir dışlanmış olarak yeniden başlamak zorunda kalacaksın. Ama ben son derece zenginim ve İngiltere'nin en yakışıklı adamıyım-"

"Aman Tanrım! Bunu hatırlıyor musun?" Kızardı.

"Nasıl unutabilirim ki?" Lucien başparmağıyla kızın alt dudağını ovuşturdu. "Yatağında bir ömür geçirmeye ne dersin? Mümkün olan her fırsatta vücudunu deli gibi seveceğime söz verebilirim. Sana varlığından bile haberdar olmadığın türden bir mutluluk verebilirim. Sana sahip olmayı hiç düşünmediğin şeyler alabilirim. Hayatını o kadar keyifli hale getirebilirim ki belki de başkalarının kınayıcı görüşleri seni daha az incitir."

Ve Julienne, Lucien Remington onu mutlu etmeyi aklına koyarsa, mutlu olması için mümkün olan her şeyi yapacağını biliyordu. "Kulağa kesinlikle çekici geliyor," diye soluksuzca kabul etti, kalbi Lucien'in sunduğu resim karşısında ısınıyordu. Onunla bir ömür boyu. Kolay olmayacaktı ama belki de buna değebilirdi. Eğer onu seviyorsa.

"Piknik hazır," dedi Amanda neşeyle.

Döndüklerinde mobilyaların odanın ortasında geniş bir alan yaratmak için kenara çekildiğini gördüler. Ortada piknik battaniyesi ve tüm yiyecekler duruyordu.

Sonraki birkaç saat Lucien'in hatırlayabildiği en keyifli saatlerdi. Babası ve annesi bazı kötü şöhretli partilerinden müstehcen hikâyeler anlattılar ve Julienne belli ki bu hikâyelerden hem skandal hem de büyülenmişti. Yemekler harikaydı, tıpkı

Öyle olacağını biliyordu ve etrafı onun için en önemli insanlarla çevriliydi.

Julienne'e veda etme zamanı geldiğinde büyük bir hayal kırıklığına uğradı. Lucien ona bineğine kadar eşlik etti ve hizmetçisi ile annesinin iki sağdıçı eşliğinde gözden kaybolana kadar onu izledi.

Salona tekrar girdiğinde, anne ve babasını kollarını birbirlerine dolamış, pencereden dışarı bakarken gördü. Amanda ona bakmak için başını çevirdi. "Ondan gerçekten hoşlanıyoruz, Lucien."

Gülümsedi. "Herkes öyle yapar."

Yazıhanesine doğru yürüdü ve elinde bir mektupla döndü. "Çay davetimi kabul edişine bakın. Çok nazik ve tatlı. Kral bundan daha saygılı bir yanıt alamazdı."

Lucien mektuba baktı ve başını salladı. "İnsanların kendilerini değerli hissetmelerini sağlamak gibi bir huyu var."

"Sana tapıyor. Bunu saklayamayacak kadar masum."

Sırtışı genişledi. "Onu ilk gördüğüm andan beri bana bu şekilde bakıyor." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ve en başından beri onun yanında tam bir aptal gibi davrandım. Çok pişman olduğum şeyler söyledim ve yaptım."

"Aşık olmuşsun evlat," diye teselli etti Magnus. "Bu herkesi aptal yapar."

Sen aşıksın.

"Ben-" Lucien söze başladı ve sonra kaşlarını çatarak sustu. Babası kaşlarını kaldırdı. Annesi gülümsedi.

Kahretsin, aşık mıydı? Bir erkek başına böyle bir şey gelse bilirdi, değil mi?

Ama . . . belki . . . Belki de hissettiği şey şehvet değildi. Yine de bunun bir parçası olmalıydı, ya da belki de bu yüzden. Kim bilebilirdi ki? O kesinlikle bilemezdi - daha önce hiç aşık olmamıştı.

Yine de aşk onun tuhaf davranışlarını -garip ve açıklanamayan öfkesini, kıskançlığını ve başka bir kadın tarafından tahrik edilememesini- açıklayabilirdi. Aşk, bu garip davranışlarının

Sürekli onu düşünüyordu, neden onu dayanılmaz bir şekilde özölüyordu, neden her gece rüyasında onu görüyordu.

Leydi Julianne La Coeur'u severdi.

Lucien'in eli destek için yakındaki bir sandalyenin arkalığını kavradı.

"Tanrım, Glass," diye azarladı annesi onun durumunu görünce. "Hiç nazik değilsin. Böyle bir ifşayı öylece birinin üzerine yıkamazsın. Lucien'in şokta olduğunu göremiyor musun?"

"Bir erkek aşık olduğunu nasıl bilmez?" Magnus şikayet etti.

Amanda başını salladı.

Lucien güldü, tuhaf, biraz da merak dolu bir kıkırdama. "Onu gerçekten seviyorum," diye nefes aldı. "Bütün bu işkence dolu haftalar boyunca birlikte olabilirdik."

"Neden ona ne hissettiğini söylemiyorsun?" Amanda sordu.

"Yapacağım." Kararlılığını pekiştirdi. "Ve bunu ona kanıtlayacağım." Magnus, "Çok fazla zamanın yok," diye işaret etti.

"Fontaine çok istekli."

Lucien dişlerini sıktı. "Biliyorum. Ama Julianne onu sezon sonuna kadar bekleteceğine dair bana söz verdi."

"Sadece birkaç hafta kaldı," diye hatırlattı annesi. "Onu kaybetmemelisin Lucien. Sonsuza dek pişman olursun."

"Merak etme anne." Başarısını iyi bir talih sonucu elde etmemişti. Bunun için çok çalışmıştı ve Julianne için de çok çalışacaktı. "Çalışmayacağım."

On Birinci Bölüm

"Çok sıkılmış olmalısın."

Julienne kitabından başını kaldırdı ve gülümsemesini gizledi. Lucien'in ofisinde bir koltuğa kıvrılmış, o çalışırken gizlice onu izliyordu. "Sana bu izlenimi veren ne?" diye sordu.

Birkaç yeni girişimin temel taşı olacak bir değirmen satın alma işinin ortasındaydı ve bu satın alma işi tüm zamanını alıyordu. Onu iki gündür görmemişti ve sonunda Remington'lara habersizce gitmeye karar verdi. Abigail'ini de yanında getirerek Eugenia Teyze ve Hugh'un şüphelerini dağıtmış ve görünmemek için mutfaktan gizlice içeri girmişti. Lucien hemen onun için geldi, Julienne'i ofisine götürmeden önce hizmetçisini tesisi gezmesi için gönderdi. Çalışması için ısrar etmiş, rahatsız ettiği için bol bol özür dilemiş, Lucien'in rahatsız edilmesinin hoş karşılanacağına dair güvence vermesine rağmen.

"Çok sessizsin," dedi. "Ve buraya beni çalışırken izlemeye gelmediğinden eminim."

Lucien ceketini çıkarmış ve gömleğinin kollarını sıvamıştı. Adamın rahatlığı ve kendini işine verişindeki bir şey onu tahrik etmişti. Lucien'in çıplak kollarını ve güçlü ellerini görmek kadının içini acıtıyordu. Adamın sözleşmeler üzerine mırıldanma şekli içini hoşnutlukla dolduruyordu. Hugh'nun parayla boğuşmasını yıllarca izledikten sonra Lucien'in parayla bu kadar kolay başa çıkmasına hayran kalmıştı. Fontaine ona "evcilleştirilmiş bir korsan" demişti. Julienne de aynı fikirdeydi ve bunu heyecan verici buluyordu.

"Seni çalışırken izlemek çok hoşuma gidiyor," diye mırıldandı.

"Öyle mi?" Lucien sırttı ve kalemini bir kenara bıraktı. "Burada olman oldukça hoşuma gidiyor. Bu işi başarabileceğimden emin değildim."

ama aslında varlığını oldukça teşvik edici buluyorum."

"Çünkü sen bir alçaksın."

Sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Fontaine ile işler nasıl gidiyor?" diye sordu.

Julienne omuz silkti. "Dün beni Kraliyet Sanat Akademisi'ne götürdü. Montrose'dan adreslerini ödemek için izin istemek istiyor ve onun ilgisine açık olup olmadığını sordu."

Lucien kaskatı kesildi. Henüz değil. "Ne dedin aşkım?"

Huzursuzca eteğini karıştırdı. "Ona beni sevip sevmediğini sordum."

Lucien zorlukla yutkundu. "Peki nasıl cevap verdi?"

"Zaman verildiğinde beni sevmeye başlayabileceğine inanıyor." "Ona takım elbisesini kabul edeceğini söyledin mi?"

Julienne onun bakışlarını azarlayıcı bir kaş çatmayla karşıladı. "Biliyorsun, öyle olsaydı burada seninle olmazdım. Seninle konuştuğumuz gibi, ondan Sezon sonuna kadar beklemesini istedim."

"Sebeplerinizi merak etmiş olmalı."

"Tabii ki. Ona, değer verdiğim birinin de beni sevmeye başlama ihtimali olduğunu ve diğer adama bunu yapması için yeterli fırsatı vermek istediğimi söyledim."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Lucien, alaycı bir kahkahayla. "Dürüstlüğü her zaman sevmişimdir, ama Tanrı aşkına, ona karşı bu kadar açık sözlü olmak zorunda mıydın? Hiçbir erkek ikinci sırada olduğunu duymak istemez." Birden sırtıttı. "Ama birinci olduğunu öğrenmek çok hoş."

"Ona aşktan daha azıyla yetinmemesi gerektiğini söyledim. Dürüstlüğüme takdir etti ve isteklerime saygı göstermeyi kabul etti." Alt dudağını ısırды. "Mücadele edeceğini söyledi."

Lucien duygularını açığa vurmak istiyordu ama Julienne'in onun Fontaine'i alt etmeye çalıştığını düşünmesinden korkuyordu. Bunun yerine masasından kalktı ve kapıyı kilitledi. Julienne'in yanına oturdu ve onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı.

"Tatlım, her erkek senin için savaşıır. Ben senin için savaşımaya niyetliyim."

Ona ters bir bakış attı. "Benimle evlenmek isteyen iki erkeğin bana aşık olmayı bu kadar angarya bulduğunu bilmek son derece cesaret kırıcı."

"Bazen bir adamın aradığını bile bilmediği bir şeyi bulduğunu fark etmesi biraz zaman alır."

"Ha," diye alay etti. "İstediğin kadar süsle. Bu soğuk ve katı gerçekleri değıştirmeyecek."

Lucien onun elini zonklayan ereksiyonuna doğru çekti. "Kesinlikle sert, aşkım." Sırıttı. "Ama soğuk değıl."

Julienne'in gözleri keyifle gülmeden hemen önce açıldı. "Lucien Remington, sen hiç şüphesiz tanıdığım en şehvet düşkününü adamsın."

Dudaklarını kızın boğazına bastırdı. "Bu kısmen senin hatan. Beni sürekli baştan çıkarıyorsun ve en son rahatladığımdan beri epey zaman geçti."

"Seni rahatlatayım mı sevgilim?" diye sordu nefes nefese bir fısıltıyla. "Çok isterim." Adamın sikini sıkıca kavradı.

"Tanrım." Lucien yüzünü onun boynuna gömdü, acı dolu bir ifadeyle

İNle. "Sen benim için mükemmelsin. Eminim bunu görüyorsundur."

"İkna etmen gereken kişi ben değılim." Ellerini adamın göğsüne dayadı ve onu geriye doğru itti, kara gözlerinde şakacı bir parıltıyla onun üzerinde süründü. "Ama sana düşünmen için bazı ek şeyler vermeme izin ver."

"Ne gibi?"

"Mesela seni masanda gördüğümde kalbimin hızla çarpması gibi."

Kaşlarını kaldırdı.

"Ve gömleğinin kolları kıvrılmışken nasıl göründüğünü." Alt dudağını yaladı. "Neden, içimde olumlu cinsel duygular uyandırıyor."

"Cinsel duygular mı?" Aleti daha da kabarırken bile gözleri büyüdü. Tanrım, bu kadını nasıl da seviyordu.

"Evet." Serin parmak uçları saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. "Ve saçların. Bayıldım. Bükülmüş ipek gibi kalın ve yumuşak."

Tam vücudunu onunkine doğru uzattığı sırada, biri kapı kolunu denedi ve ardından kapıyı çaldı. "Bay Remington?"

"Git buradan!" diye homurdandı, "eğer işinde kalmak istiyorsan." Lucien başını kaldırıp Julianne'in dudaklarını yakaladı ve dilini dudaklarının arasından geçirerek onun tatlılığını tattı.

Ağır bir duraklama oldu. "Evet efendim, ama Lord Fontaine saygıyla bir dakikanızı rica ediyor."

Julienne bir anda onun üzerinden kaydı. Lucien kapıya baktı ve oval şekilli sulu camın arkasından sekreterinin karanlık hatlarını gördü.

"Aman Tanrım! Ne istiyor bu?" Kadın ona baktı. "Ve ne korkunç bir zamanlama."

"Fontaine tam bir baş belası," diye yakındı.

"Sus, yoksa seni duyacak." Eğildi ve kitabını aldı. O daha arkasını dönmeden, adam bileğini yakaladı ve onu kendine doğru çekerek derin bir sahiplenmeyle öptü.

"Umm . . . Bay Remington ... efendim?" diye sordu sekreter tereddütle.

"Bana lanet olası bir dakika verin!" diye bağırdı.

"Elbette efendim," diye sarsıldığı belli olan bir ses geldi.

Julienne duvardaki gizli paneli açarken, "Ne korkunç bir öfken var, Lucien Remington," diye alay etti. Üst kata çıkmadan önce durdu. "Biliyor musun, günün birinde evini görmek isterim. Zevkiniz mükemmel, Londra'nın en iyilerinden biri olduğuna bahse girerim."

Lucien dağınık saçlarını toparlamak için bir elini saçlarında gezdirdi. "Evlen benimle, evim senin olsun." Etrafını işaret etti. "Sahip olduğum her şey senin olabilir."

"İstedğim senin kalbin." Arkasındaki paneli kapatmadan önce ona bir öpücük kondurdu.

Lucien derin bir nefes alarak kapının kilidini açtı ve masasına döndü. Yüzü kızaran sekreter Fontaine'in kartıyla içeri girdi ve bir süre sonra Lord Fontaine'le birlikte geri döndü.

Marki içeri girdiğinde Lucien, Julianne'in eli için bu asilin zorlu bir rakip olduğunu isteksizce kabul etti. Fontaine'in her gözeneğinden aristokrat ayrıcalığı yayılıyordu. Uzun boylu, yırtıcı bir kedinin hafif ayaklı zarafetine sahip, sade, altın rengi bir güzelliği vardı. Açık boz kahverengi pantolonu, ona uygun çizgili ipek yeleği ve kahverengi ceketiyle etkileyici bir görüntüsü vardı.

Fontaine bir sandalyeye oturdu ve Lucien'in ofisine göz gezdirdi. "Etkileyici, Bay Remington."

"Sizin için ne yapabilirim lordum? "Önemli bir işle meşguldüm" -zevkli bir hatırlamayla bir an durakladı-.

Marki alaycı bir tavırla, "Anladığım kadarıyla öyle," dedi. "Hemen konuya gireceğim."

"Keşke yapsan."

Fontaine bileğini dizinin üzerinden geçirdi ve rahat bir kibirle sandalyeye yerleşti. "Lord Montrose'un kulübünüze olan borcunu ödemek için buradayım."

Lucien ayağa kalkıp büfeye giderken yüzünü asık tuttu. "Konyak ister misin?"

"Teşekkür ederim," dedi Fontaine. "İsterdim."

Lucien iki tayı doldurdu. "Seni Montrose mu gönderdi?"

Fontaine cevap vermeden önce ikram edilen sürahiyi aldı. "Hayır, ama eninde sonunda borcumu ödemem gerekecek. Bunu şimdi görmeyi tercih ederim."

Lucien yerine oturdu ve kadehini ellerinin arasında yavaşça çevirdi. "Bu senin sorumluluğun değil."

"Daha önce hiç tartışmamıştın, Remington. İyi bir otoriteye sahibim ki, herhangi birinden bir borç ödemesi alacaksın." Fontaine'in sesi alaycı bir hal aldı. "Sadece parayı aldığın sürece."

Lucien onaylarcasına başını hafifçe eğdi. O bir aptal değildi. Para paraydı ve asla geri çevirmezdi, özellikle de kendisine iade edilen kendi parasıysa. "Bu durum farklı. Ben çoktan ayarlamaları yaptım."

Montrose ile. Yardımınız gerekmiyor, hoş da karşılanmıyor."

Fontaine'in gözleri kısıldı. "Borcunu almak için neden bu kadar heveslisin?"

"Neden ödemeye bu kadar heveslisiniz?"

"Kız kardeşi Leydi Julianne ile evleniyorum. Montrose'un mali durumunun düzene girmesini istiyorum ki Julianne kardeşinin işleri hakkında endişelenmeden evlenebilsin."

"Ah," diye mırıldandı Lucien sıkı bir gülümsemeyle. "Dürüst olalım mı? Leydi Julianne'le evlenmeyi umuyorsun ve Montrose'un borcunu ödemek istiyorsun, böylece kendini seninle evlenmeye mecbur hissedecek."

Fontaine konyağını bir dikişte yutmadan hemen önce kaskatı kesildi. Boş bardağı Lucien'in masasının kenarına koydu. "Bahsettiği diğer beyefendi sizsiniz, değil mi?"

"Öyleyim."

"Bir beyefendinin borcuyla soylu bir gelin mi almaya çalışıyorsunuz?"

"Hiçbir şey satın almıyorum. Julianne'in bana olan sevgisinden başka hiçbir şeyim yok."

Marki homurdandı. "Eğer onu biraz olsun önemsiyor olsaydınız, kendi mevkiinde biriyle evlenmesini isterdiniz. Size olan hisleri onun hayatını mahvedecek, bunu siz de biliyorsunuz."

Lucien, "Aristokrat yetkilerini bir kenara bırak," diye çıkıştı. "Lanet olası unvanın dışında ona verebileceğin her şeyi verebilirim. Seni temin ederim, ona olan sevgim bunu fazlasıyla telafi edecektir."

Fontaine'in çapraz ayak bileği tedirginlikle ritmik bir şekilde esnemeye başladı. "Vay, vay. Mükemmel zevkini her zaman takdir etmişimdir, Remington. Bunun hayatının her alanına yayıldığını görüyorum. Ama unvanımla birlikte sosyal kabul ve saygı gibi ayrıcalıkların da geldiğini göremiyorsun. Seninle evlenirse kapılar yüzüne kapanacak. Bu olduğunda senin aşkın onun gururunu yatıştırmaya yetecek mi?"

"Sen başka bir kadının yatağını ısıtırken unvanın onun yalnızlığını giderecek mi?" diye karşılık verdi.

Fontaine kızardı.

Fontaine konuşmadan önce iki adam birbirlerine dikkatle baktı. "Onu benden uzaklaştırmayı mümkün olduğunca zorlaştıracam, Remington."

"Daha azını beklemezdim. Ama unutmayın, Leydi Julianne çok zeki bir kadındır. Kendisi için en iyisinin ne olduğuna ikimizin de yardımı olmadan karar verecektir." Lucien kapıya doğru işaret etti. "Sanırım burada işimiz bitti."

Fontaine ayağa kalktı. "O bir markiz olmayı hak ediyor, bu makamın getirdiği tüm güçle birlikte."

"Sevilmeyi hak ediyor. İyi günler, lordum." "İyi günler, Remington."

Lucien kapı düşmanının arkasından kapanır kapanmaz derin bir nefes aldı. Tüm vücudu kendisine ait olanı korumak için ilkel bir içgüdüyle gerilmişti. Julianne onundu. Onu seviyordu. Ve tam şu anda yukarıda onu bekliyordu. Ona gitmek ve mümkün olan en basit şekilde sahiplenmek istiyordu. Başka hiçbir erkeğin ona sahip olamaması için onu kendisinin olarak damgalamak istiyordu.

Lucien ani ve vahşi bir hareketle masasından kalktı ve kapıya doğru yürüdü. "Günün geri kalanında müsait olamayacağım," diye sekreterine bilgi verdikten sonra kapıyı kapattı ve gizli koridordan üst kattaki süit odasına çıktı.

Safir Oda'ya girdiğinde, gerginliğinin çoğu kayboldu. Julianne oradaydı, kendi elementinde. Küçük bir ateş odayı aydınlatıyordu. Buna rağmen o değildi. Soğuk,

o eklendi a neşeli bir atmosfer yarattı ve onu yumuşak bir ışıltıyla yıkadı. Hayatının geri

kalanında her gün onu karşılayan bu sıcak manzarayı görmek istiyordu. Onu evine götürmek, yatağında onunla

sevişmek, teninde onun kokusu ve göğsüne yayılmış saçlarıyla uyanmak istiyordu. Ruhu onun için yanıp

tutuşuyordu. "Bu odanın renkleri sana çok yakışıyor," dedi yumuşak bir sesle.

Bakışları her zaman olduğu gibi yumuşak ve hayranlık doluydu.

ona baktı. "Güzel gözlerin parlıyor."

Ağzı sıcak bir gülümsemeye kıvrıldı. "Çünkü sana bakıyorum."

Cevap gülümsemesi kısacıktı. "Lord Fontaine ne istiyormuş?"

"Kardeşinin borcunu ödemek istedi. Parasını reddettiğimde, seninle olan ilişkiyi tahmin etti."

Julienne derin bir nefes aldı.

"Anlıyorum." "Merak etme. O hâlâ seni istiyor."

"Endişelenmiyorum," diye inkar etti ve sonra başını öne eğdi. "Belki de bu tam olarak doğru değildir. Çok nazikti. Sanırım, önce seninle tanışmamış olsaydım, hayatımı onun yanında geçirmekten memnun olurdum. Sevgimin başka bir yerde olması onun suçu değil."

Lucien kapının pervazına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Kardeşinin tüm borçlarını ödemek istiyorum. Koşulsuz şartsız."

"Pardon?"

"Fontaine ve benim aramda, kardeşinin refahını düşünerek değil, kalbinle karar vermeni istiyorum. Avukatıma, hangimizle evlenirsen evlen, tüm borçların ödendiğine dair belgeler hazırlatacağım." Sesi alçaldı ve duygusallaştı. "Sana bir seçenek sunmak için sahip olduğum her şeyden vazgeçebilirim Julienne."

"Hayır." Julienne sandalyesinden kalktı. "Bunu yapmanı istemiyorum. Benim kararımı verecek olan para değil."

Lucien büyük bir gayretle kapının yanında kaldı. "Seni sevdiğimi söylesem bana inanır mıydın?"

"Lucien. . ."

"Ağabeyinin seni görmeme neden izin verdiğini merak etmiyor musun?"

"Şey, evet ..."

"Gasp."

Julienne gözlerini kırptırdı.

"Bana büyük miktarda borcu var. İstedğim şeyi elde etmek için ona karşı kaldıraç kullandım, seninle geçireceğim zamanı."

Tekrar sandalyeye oturdu.

"Seni onurlu olmadığım konusunda uyarmıştım, aşkım. Sana bir centilmen olmadığımı söylemiştim. Seni kazanmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Her şeyi yaparım. Beni engelleyecek ne vicdanım ne de ahlakım var." Lucien onu dikkatle izledi. "Şimdi sana seni sevdiğimi söylesem bana inanır mısın?"

"Bilmiyorum," diye nefes aldı. "Ama istiyorum." Ona bir elini uzattı ve bu ihtiyacı olan tüm cesaretlendirmeydi.

İki adımda ona ulaştı ve onu kollarına çekti. Sonsuz açlık gibi sıcaklık da etraflarında dönüyordu. Ona asla doyamayacak, her zaman onu arzulayacaktı. "Sana ihtiyacım var, Julianne."

Parmakları onun saçlarına dolandı. "Buradayım aşkım."

"Sadece şimdi değil. Sonsuza kadar." Ağzı kızın boynunda gezindi. "Sen benimsin. Bana aitsin. Fontaine'in sana sahip olmasına izin vermeyeceğim." Kadının korsajını çekiştirerek göğüslerini serbest bıraktı, ardından kadın sırtını pençeleyene kadar meme uçlarını okşadı.

"Evlen benimle," diye göğsüne bastırdı.

"Sev beni," diye karşılık verdi nefes nefese.

"Tatlım," dedi Lucien gülümseyerek, "zaten biliyorum."

On İkinci Bölüm

Lucien, Hugh La Coeur'ün Montrose Salonu'ndaki masasının arkasında volta atışını izledi. Kendi geniş ve havadar ofisinin aksine, Montrose'un çalışma odası koyu ceviz panellerle kaplıydı ve parke zeminler Aubusson halılarıyla kaplıydı. Neredeyse siyaha çalacak kadar koyu renkli kırmızı perdelerin bulunduğu oda, sahibi olan neşeli ve sorumsuz adama hiç benzemeyen, baskıcı ve yasaklayıcıydı.

Lucien sandalyesinde biraz daha geriye yaslanarak sessiz bir telaş içinde nefesini bıraktı. Ne yazık ki bu toplantı tam da beklediği gibi gidiyordu.

"Sen aptalsın!" Hugh bağırdı. "Julienne'le evlenemezsin. Bu iş böyle olmaz, sana söylüyorum!"

Lucien sakince, "Bunun farkındayım," diye cevap verdi. "O halde neden buradasın?"

Sonsuz bir sabırla isteğini tekrarladı. "Onu istemek ve anlaşmaları sizinle görüşmek için. Cömert olmaya hazırım."

Hugh başını salladı. "Lanet olsun! Bir gelin satın alamazsın."

Lucien öfkeyle, "Tanrı aşkına," diye mırıldandı. "Julienne'i satın almaya çalışmıyorum."

Montrose masanın üzerine eğildi, avuç içleri yüzeyde düz duruyordu. "Neden benim kız kardeşim? Neden bu sezon sahneye çıkan diğer genç kızlardan biri değil?"

"Lordum, sadece bir eş edinmek istediğim gibi yanlış bir izlenime kapılıyorsunuz. Üvansız olmanın faydalarından biri de evlenmeme gerek olmamasıdır. Bir aile adını devam ettirmek için mirasçılara ihtiyacım yok."

"O zaman neden buradasın, lanet olsun?"

Lucien'in bunun için zamanı yoktu. "Neden burada olduğumu zaten belirledik. Şimdi burada önerilen

anlaşma." Kalın yasal sözleşmeyi masanın üzerine fırlattı. Hugh onu aldı ve gözleri büyüyerek çevirdi. "Julienne'in çeyizi sende kalacak, ama ben senin için yöneteceğim. Önümüzdeki altı ay boyunca uygun gördüğüm yatırımları yapacağım, daha sonra bakiyeyi sana devredeceğim. Kız kardeşinizin adına bir hesap açtım ve kendi kişisel kullanımı için çeyizine eşit miktarda para yatırdım. Ayrıca, miktarı anlaşmada ayrıntılı olarak belirtilen bir harçlık da alacak."

Hugh numarayı buldu ve soluk soluğa kaldı. "Yüce Tanrım, bu olağanüstü. Karun kadar zengin olmalısınız."

"Önümüzdeki altı ay boyunca her Salı ve Perşembe sabahı ofisimde benimle buluşacaksın. Sana parayı öğreteceğim Montrose. Nasıl kazanılacağını ve nasıl elde tutulacağını."

Hugh öfkeyle, "Saçmalık," diye bağırdı. "Yapamam-"

Lucien itiraz kabul etmeyen bir ses tonuyla, "Dilini tut," diye emretti. "Lanet olası gururun seni bu belaya bulaştırdı. Seni bu seferlik kurtaracağım Montrose. Bütün alacaklılarına ödeme yaptım bile. Ama artık bir karım ve Tanrı'nın izniyle çocuklarım olacak. Onların mirasını senin için harcamayacağım. Sana öğretebileceğim becerileri öğreneceksin." Lucien genç kontun utançtan kızarmasını izledi ve hafifçe yumuşadı. "Unvanını aldığında sadece on yaşındaydın. Kendini bunalmış hissettiğin için seni suçlamıyorum. Ama sorumsuzluğunun devam etmesine izin vermeyeceğim. Artık büyüme vakti geldi."

Hugh sandalyesine çöktü, anlaşmayı tutan eli dikkatsizce kucağına düştü. "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu, yüz ifadesi şaşkıncı.

"Bunun açık olacağını düşünmüştüm. Julienne'e deliler gibi aşığım. Kendine iyi bakmalısın ki o da senin için endişelenmeyi bırakıp bana konsantre olabilsin."

Montrose içini çekti. "Adreslerinizi ona çoktan verdiniz mi?"

"Yaptım."

"Sevginize karşılık veriyor mu?"

Lucien başını salladı, kalbi hâlâ merakla doluydu. "Hak edilmemiş bir lütufla, öyle." Sesi yumuşadı. "Ona bakacağıma söz veriyorum. Asla hiçbir şey istemeyecek. Onu çok seveceğim ve ömrümün sonuna kadar el üstünde tutacağım."

"Mecbur kalacaksın. Başka hiçbir şeyi olmayacak. Ne olursa olsun onu seveceğim, ama Toplum ..." Hugh güçlendirici bir nefes aldı. "Tebrikler o zaman, Remington."

Lucien başını onaylarcasına eğdi. Montrose Kontu kalemine uzanırken içinden rahat bir nefes aldı.

Julienne, Lucien'in Mayfair'deki görkemli malikânesinin ana yatak odasında bekliyordu. Küçük düğün kutlamasında sadece bir saat kalmışlardı, ikisi de kendi evlerine dönmek ve uzun zamandır bekledikleri zamanı baş başa geçirmek için can atıyorlardı. Araba yolculuğu sevgi dolu öpücükler ve geleceklerine dair planlar paylaşarak geçmişti.

Hatırlayarak gülümsedi. Tırmığın içindeki kalbin bu kadar hassas olabileceğini kim tahmin edebilirdi ki?

Ve evleri . . . Tanrım, tam da beklediği gibi zarif ve gösterişliydi. Artık bu güzel konutun sahibesiydi ve ziyaretçilerini burada ağırlamaktan büyük keyif alıyordu.

Lucien'in kuşkularına rağmen Julienne, onun beklediği gibi toplumdaki dışlanmayacakları konusunda umutluydu. Düğünlerine aralarında Fontaine Markisi, Glasser Dükü ve Lucien'in kardeşi Haverston Markisi Charles'ın da bulunduğu çok önemli konuklar katılmıştı.

Fontaine onları arayacağına ve kız kardeşi ile arkadaşlarını da aynı şeyi yapmaya teşvik edeceğine söz vermişti. Julienne'in vaftiz annesi Leydi Canlow, Kibarlık Cemiyeti'nin en güçlü matronlarını bir araya getirerek onları kabul edilebilir kılmak için çaba sarf etmeyi planlıyordu. Bu kolay olmayacaktı ve olumlu bir sonuç asla garanti edilemezdi ama deneyeceklerdi. Ve eğer çabaları isteklerini karşılamazsa, Julienne

gerçekten o kadar da umursamadı. Lucien onu seviyordu. Önemli olan tek şey buydu. Zaten hiçbir zaman sıkıcı bir varoluş istememişti ve evcil korsanıyla yaşamı hiç de öyle olmayacaktı.

Yatak odasının kapısı açıldı. Kocasının içeri girip anahtarı çevirmesini ve tüm dünyayı dışarıda bırakmasını izledi.

Gülümseyerek kapıya yaslandı. "Çıplaksın."

Yatağın ucunu işaret etti. "Bunu giymek anlamsız görünüyordu."

Lucien bir sandalyenin arkasına asılı duran filmli gece rayına baktı. Sırttı ve tekrar ona baktı. "Gergin misin?"

"Hayır," diye reddetti, biraz fazla

hızlı bir şekilde. "Ama ben öyleyim."

Gözleri büyüdü. "Öyle mi?"

"Tabii ki öyleyim. Sen sevişeceğim son kadınsın ve bakiresin. Ya ilk seferde hata yaparsam ve bir daha sana dokunmamı istemezsen?" Bu düşünceyle dehşet içinde ürperdi.

Julienne'in ağzı bir an açık kaldı, sonra da kahkahalarla gülmeye başladı. "Oh, Tanrım, Lucien. Bu çok saçma."

Adamın bakışlarındaki yürek parçalayıcı şefkati gördü; bu şefkat, gülümsemesinin şeytani kıvrımıyla birleşince daha da dokunaklı bir hal alıyordu.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?" diye sordu nazikçe.

Ve sonra anladı. "Benimle dalga geçiyordun," diye suçladı kızgınlıkla, kalbi deli gibi çarpıyordu, çünkü bu son derece kötü adam artık onun olmuştu. Sonsuza dek.

"Seni biraz rahatlatıyorum," diye düzeltti. "İçeri girdiğimde gergin görünüyordun." Lucien kravatını çözerek yatağa doğru yürüdü. Giysilerinin geri kalanını da aceleyle çıkardı. Sonra onu yatağa bastırdı, vücudu sert ve güzel yapılıydı.

"Burada bazı temel kurallar koymalıyız leydim." Adam kadının burnunun ucunu öptü. "Öncelikle, tüm dokunuşları ben yapacağım." Kadının itirazını eliyle örttü. "Ben

Sana çok ihtiyacım vardı; bana dokunursan dayanamam. Hayatımızın geri kalanında bana istediğin zaman dokunabilirsin, ama bu ilk sefer değil."

Kız başıyla onaylayana kadar bekledi ve sonra elini çekerek göğüslerinin arasından aşağı doğru kaydırды ve kalçasının üzerinde dinlenmesine izin verdi. "İkincisi, acı verici olabilir. Sen çok küçüksün ve ben oldukça iriyim." Kızın boğuk kahkahası karşısında gülümsemesini bastırdı. "Ama seni memnun edeceğim aşkım. Sana söz veriyorum."

"Yapacağımı biliyorum," dedi, ilk seferine olan saygılı yaklaşımı için onu daha da çok seviyordu.

"Ve son olarak, seni seviyorum karıcığım." Alnını onunkine yasladı. "Varlığımın her zerresiyle sana tapıyorum. Seni el üstünde tutmaya ve sana sonsuza dek tapmaya niyetliyim." Öpücüklerini onun ağzına doğru fırçaladı. Yavaş, tatlı öpücükler onun ateşini ustalıkla körükledi. "Karım olduğun için sana teşekkür ederim."

"Ah, Lucien," diye iç geçirdi ve adamın ağzını tekrar kendi ağzına doğru çekti.

Lucien azarlayıcı bir mırıltıyla kızın ellerini boynundan ayırdı ve parmaklarını birbirine geçirdi. Uzun dakikalar boyunca kızın ağzını keşfetmeye odaklandı, öpücükleri tembel ve uyuşturucuydu, ta ki kız ona karşı kıvranıp dokunuşu için yalvarana kadar.

"Lütfen..."

Adam gülümsedi ve kadının kalbi durdu.

Ağız boğazının ince sütununa doğru hareket etti, hassas deriyi yaladı ve ısırdı. Vücudunu onunkine karşı dalgalandırmaya başladı, güçlü gövdesinin yavaş, kıvrımlı hareketleri her siniri uyandırıyor, kadının işkenceyle inlemesine neden oluyordu. Lucien ağızıyla, elleriyle, vücudunun nazik sürtünmesiyle onunla sevişiyor, ağlamak isteyeceği kadar tatlı övgüler ve teşvikler mırıldanıyordu.

"Bunlar, aşkım, mükemmel." Dilini kızın meme uçlarında uzun uzun yaladı ve sonra buruştuklarında sırtarak üzerlerine üfledi. "Bundan daha büyük bir zevk olamaz."

bunları ağızıma almaktan daha iyidir." Başını eğerek onu emdi, ritmik çekiştirmeler derinlerde bir yerleri çekiştiriyor, onu çıldırtıyordu. Ellerini çekiştirerek kıvranmaya başladı, ona dokunma ihtiyacı duyuyordu. Yanıyor, ağrıyordu, teni çok sıcaktı ... çok sıkıydı ...

"Sevgilim," diye yalvardı. Ama adam durmadı, onu bırakmadı.

Julienne onun ağzının çekimini her yerinde hissediyordu, bu his onu kıvrandırırken, uyarılmışlığı bacaklarının arasında birikiyordu. Acele etmesi için ona yalvardı, ona sarılmak, onu öpmek için yanıp tutuşuyordu ama Lucien ağzı ıslak, açık öpücüklerle karnını okşarken ona aldırmadı. Daha aşağıya inerek omuzlarının genişliğiyle kadının kalçalarını araladı. Lucien'in dili nihayet bacaklarının arasına girdiğinde kadın rahatlayarak inledi.

"Evet," diye bağırdı kısık sesle, kalçaları kalkıp adamın ağzına bastırırken tırnakları adamın ellerinin arkasına batıyordu.

"Tadın çok tatlı," diye mırıldandı tutkuyla, dilini Julienne'in içine sokmadan önce, zevkle inleyerek. Julienne onunla birlikte hareket etti, eğildi ve kıvrıldı. Acilen çalıştı, arzusunu hızla, acımasızca inşa etti, sonunda orgazmının ilk kasılmalarını hissedene kadar. Sırtı kavislendi, vücudu gerildi ...

Lucien hızla geri çekildi.

"Lanet olsun sana!" diye bağırdı, vücudu ihtiyacının gücüyle titrerken gözleri sıkıca kapanmıştı.

Yumuşak bir şekilde güldü. "Kocanla böyle mi konuşuyorsun?"

Adam onu bedeniyle sardığında gözlerini açtı. "Sana çok ihtiyacım var," diye fısıldadı. "Beni almazsan öleceğim." Tüm vücudu titredi, serbest bırakılmanın ve reddedilmenin eşiğinde duruyordu.

"Seni seviyorum," diye nefes aldı. Ve sonra oradaydı, sıcak ucu tam içindeydi, onu geriyor, olacaklar konusunda uyarıyordu.

Julienne bacaklarını ardına kadar açtı, kalçaları sabırsızlıkla kamburlaştı ve daha fazla uzatmadan içine girdi, daha derine, daha derine, daha uzağa gidemeyene kadar. Sonra kalçalarını sıktı ve daha da ileri gitti, ona ait olduğuna şüphe kalmayana kadar onu doldurdu.

Şaşkınlık içinde nefesini tutarken, beklediği acının çok azını hissetti. Sadece dolgun ve sıcak hissediyordu, teni ince bir ter tabakasıyla kaplıydı, vücudu onu dolduran sert horozun etrafında zonkluyordu.

Adamın alnından kadının göğüslerine ter damlıyordu. Lucien onun itirazlarına rağmen çekilirken dişlerini sıktı ve tekrar ileri doğru bastırdı. Kalçalarını onun uyluklarına doğru salladı, yavaşça girip çıkarak onu gevşetti.

"Tanrım, Julienne," diye soludu. "Çok iyi hissediyorsun ..."

Kadın hafifçe kıpırdandı, daha rahat olmaya çalışıyordu ve adam küfretti. İrkilen kadın hareketsiz kaldı ve adam onu istediği gibi konumlandırdı, bacağını kaldırdı, onu açtı ve sonra geri çekildi, ancak onu çılgılık attıran güçlü bir hamleyle geri döndü.

Bundan sonra artık yumuşaklık yoktu; Lucien bunu yapabilecek biri değildi. Julienne'in içine girerken, Julienne onun altında çırpındığında kalçalarını sıkıştırırken, Julienne onu uyandırmak için neden bu kadar özen gösterdiğini anladı. Sadece uzman bir aşkın yapabileceği gibi, onu bu şekilde şımartamayacağını biliyordu. Ona çok çaresizce ihtiyacı vardı, iştahını çok uzun süre dizginlemişti. İnleyerek, hıçkırarak, sadece onun yolundan gidebiliyordu, adam aletini onun içinde derinlemesine okşarken, neredeyse hayvani bir çılgınlıkla onun zevki için kıpırdamadan duruyordu.

Ve o kadar iyi hissettiriyordu ki, bundan öleceğini düşündü. "Sen benimsin," diye homurdandı Lucien. Bilgi. Onu ilk gördüğü andan beri böyle olmasını istiyordu. Onun altında, onunla dolu, her yönüyle tamamen ona ait.

Onun içine daldı ve bunun ezici zevki karşısında dişlerini gıcırdattı. O kadar sıcaktı ki, o kadar sıkıydı ki, altında kıvranıyor, miyavlıyor ve onun adını öyle bir haykırıyordu ki, yavaşlamak ya da ona bir şey göstermek imkânsızdı.

bir an düşündü. Ama korkmuş ya da ürkek değildi. Onun tatlı Julianne'i değildi. Kalçaları onu itiş kakış karşıladı, kremi o kadar boldu ki, aleti onunla yıkandı, onunla haşlandı.

"İşte bu," diye cesaretlendirdi, kendisinininki olduğunu zar zor fark ettiği bir sesle. Daha hızlı, daha sert itti, ta ki içine girip onu yatağa itene kadar.

Ve sonra gerildi, sırtı adamın altına eğildi, amcığı onu öyle sıkı kavradı ki adamın ateşli hızını yavaşlattı. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve onunkilere kilitlendi. "Seni seviyorum!" diye soluk soluğa bağırdı ve sonra boşaldı, orgazmı adamın sikini sağdı, tohumunu içine akıtana, onu sular altında bırakana, onu taktığı yüzükten çok daha ilkel bir şekilde damgalayana kadar cezbetti. Başını geriye attı ve hayatında hiç böyle bir zevk hissetmediğinden emin bir şekilde onun adını haykırdı.

Tekrar hareket edebildiğinde Lucien yuvarlandı ve karısını da yanına alarak onun gevşek, doymuş halini vücudunun üzerine örttü. Elleri karısının sırtını okşayarak titremesini yatıştırdı. Aşkını, özlemini mırıldandı, ona söyleme fırsatı bulacağını hiç düşünmediği her şeyi söyledi. Saçlarının kokusunu ve gülüşlerinin güzelliğini nasıl sevdiğini. Onu nasıl hayal ettiğini ve ruhunun derinliklerindeki arzuyla onu nasıl istediğini. Onunla birlikte olmak için tanıdığından vazgeçtiği için ona dünyayı nasıl verebileceğini...

"Sevgilim?" Sesi, adamın sikini kabartan, nefessiz bir fısıltıydı; zevkten dört köşe olmuş bir kadının sesiydi.

Lucien onun bu sevecenliği karşısında gülümsedi, damarlarında saf bir memnuniyet dolaşıyordu. Neredeyse bundan vazgeçecek miydi? Cehennemden çıkma evlilik adayları listesini düşündü ve ne kadar aptal olduğunu kabul etti. Tanrı'ya şükür, Julianne ondan hiç vazgeçmemişti. "Evet, aşkım?"

Tekrar sertleşmişti, Julianne'in vücudunun üzerindeki şehvetli sıcaklık onu şehvetlendiriyordu. Ama Julianne muhtemelen ağırlı ve yorgundu. Bekleyebilirdi. Julianne artık ona aitti. Önünde onunla geçireceği bir ömür vardı. Onu seveceği bir ömür.

Başını adamın göğsünden kaldırdı ve ağzı baştan çıkarıcı bir şekilde kıvrıldı. "Güzel sözlerinle çok tatlısın aşkım. Bu kadar romantik olabileceğini asla tahmin edemezdim." Eliyle adamın terden ıslanmış saçlarını alnından uzaklaştırdı. "Ama sakıncası yoksa, beni ne kadar çok sevdiğini daha sonra söyleyip, bunun yerine bana gösterebilir misin?"

Lucien keyifli bir kahkaha atarak onu memnun etmekte tereddüt etmedi.

Onun ılgın Zarafeti

Birinci Bölüm

Derbyshire, Aralık 1814

Çürüyor.

Hugh La Coeur'e göre tepedeki köhne malikâne için en uygun tanım buydu. Genellikle yeni yağan karın parlak beyazı manzaraya huzurlu bir dinginlik getirirdi. Bu mülkte öyle değildi. Kışın bozulmamış güzelliği bile buradaki her şeyin bakımsızlığını gizleyemiyordu.

Bir an tereddüt etti, tiksintiyle homurdanarak manzarayı seyretti. Üstünde uğursuz bulutlar dolaşıyordu ama gökyüzü başka bir nedenle kararıyordu, gün bitiyordu. Geldiği yoldan, karların içinden ve ışıksız bir şekilde geri dönme düşüncesi Hugh'yu ilerlemeye zorladı. Eğer ihtiyacı daha az vahim olsaydı, daha misafirperver görünen bir ev aramaya devam ederdi. Ama çaresizdi ve malikânenin bacalarından yükselen dumanlar ona burada yaşayanlar olduğunu söylüyordu. Yardım elinin altındaydı ve ne kadar istese de bunu görmezden gelemezdi.

Binek hayvanını, değerli araba bölmelerinden birini, yakındaki bir taş sütundan çıkan metal halkaya bağladı. Bir zamanlar bu sütun parkın kapısını ayakta tutuyordu ama artık tutmuyordu. Kapının bir tarafı dik dururken, diğer tarafı donmuş zeminin üzerinde tehlikeli bir şekilde eğilmişti.

"Korkunç," diye mırıldandı Hugh atına, açıklıktan geçip ana eve doğru uzun bir yürüyüşe başlarken.

Etrafına hastalıklı bir hayranlıkla baktı. Mülkün bir zamanlar ne kadar güzel olduğunu, soylu sakinleri için bir gurur kaynağı olduğunu hayal etmek kolaydı. Ama kader, buranın sahibi olan akranına ve ailesine acımasız bir darbe indirmişti. Bu

Belli ki uzun yıllar bakım görmemiş. Çoktan ölmüş sarmaşıklar tuğla dış cephenin üzerinde geziniyordu. Bir zamanlar boyanın cepheyi aydınlattığı yerler şimdi bakımsızlıktan soyulmuş ve eğrilmişti.

Rüzgâr hızlandı ve yumuşak, tozlu kar Hugh'un cilalı Hessian'larının etrafında dönmeye başladı. Saçları alnına dökülüyor, şapkası çoktan bir çukurda kaybolmuştu. Fırtına yakında üzerlerine çökecekti. Bacakları adımlarını uzattı. Acele etmesi gerekiyordu.

Kapıya ulaşan Hugh, kararmış aslan başlı tokmağı vurdu. Ses ürkütücü bir şekilde yankılandı ve Hugh ürperdi. Tanrı aşkına, o bir konttu! Saygın, biraz skandal olsa da, Montrose Kontu, zengin bir prestij taşıyan eski bir unvan. Makamı onu böyle çocukça korkuların üstüne çıkarmalıydı. Ama açıkçası, burası perili görünüyordu ve salonu saran unutulmuş hava onu önseziyle dolduruyordu.

Neredeyse kaçacaktı, kar fırtınasına lanet olsun ki kapı işkence edercesine yavaşça gıcırdayarak açıldı. Çalıştığı malikâne kadar köhne, kambur bir uşak kapıda duruyordu.

"Öyle mi?" diye sordu yaşlı adam tok bir sesle.

Hugh kartını uzattı. "Malikanenin lordu evde mi?"

Uşak gözlerini kısarak yazıya baktı. Kartı garip bir şekilde çıkıntı yapan gözüne doğru kaldırdı ve sonra homurdanarak elini bıraktı. Hizmetçi arkasından çılgınca bir işaret yaptı. "Onu arkadaki mezarlıkta bulabilirsiniz."

Hugh gözünü kırpamadan kapı yıldırım hızıyla yüzüne doğru sallanıyordu. Bir boksörün çevikliğiyle hareket ederek, kapı çarparak kapanmadan önce koridora süzüldü. Uşak döndü, göğsüne çarptı ve dehşet içinde çığlık attı.

Hugh gözlerini devirerek zayıf adamı sakinleştirdi. "Dinle, eski dostum. Benim burada olma arzum, senin burada olma arzundan çok daha az.

beni burada tut. Biraz yardıma ihtiyacım var. Eğer bunu sağlarsanız, yoluma devam edebilirim."

Kâhya büyük mavi gözleriyle onu dikkatle inceledi. "Neye ihtiyacınız var, vali?"

"Bana 'lordum' diye hitap edebilirsiniz," diye düzeltti Hugh, şu anda kâhyanın elinde ezilmekte olan kartvizitine dikkatle bakarak. "Sizin adınız nedir?"

Hizmetçi burnunu çekti. "Artemis."

"Pekâlâ Artemis. Etrafta başka adam var mı?" Hugh etrafına bakındı. "Tercihen fiziksel efor sarf edebilecek erkekler."

Artemis onu bariz bir şüpheyile inceledi. "'Enry. Ahırları işleten güçlü kuvvetli bir delikanlı. Ve Tom, aşçıya yemek konusunda yardım eder."

"Mükemmel." Hugh rahat bir nefes aldı. "Buralarda düzgün at eti bulmak mümkün mü?" Bunu sorarken bile, yerin görüntüsü göz önüne alındığında çok şey istediğini biliyordu.

"Elbette!" diye bağırdı yaşlı adam, küstahça. "Grace görebileceğin en güzel gülüşlere sahip!"

Hugh sustu, zihni o ana kadar topladığı bilgileri hızla yayıyordu. Majesteleri mezarlıkta yatıyordu ve bu da onu dul bırakmıştı. Çok fazla düşes yoktu, dul olan neredeyse hiç yoktu ve bildiği kadarıyla böyle üzücü bir yere sahiplik iddia edebilecek sadece bir kişi vardı-

"'Her Mad Grace'?" Lanet olası şans!

"'ere now!" Artemis şikayet etti. "Buralarda bu saçmalığı hoş karşılamayız!"

Hugh boğazını temizledi. Gidiyordu. Şimdi. "Eminim Majesteleri onu ödünç almamı hiç sorun etmez-"

"Buraya öylece dalıp Grace'in eşyalarını alıp kaçamazsın." Yaşlı adam elinden geldiğince doğruldu. "Önce ona sorman gerekecek!"

"Ona sormak mı? Yüce Tanrım, burada mı ikamet ediyor?" Burası bırakın bir düşesi, insan ya da hayvan için bile uygun değildi.

"Elbette. Başka nerede olabilir ki?" Artemis homurdandı.

Hugh kaşlarını kaldırdı. "Başka nerede olabilir ki?"

"Gelin o zaman, vali." Hizmetçi ayaklarını sürüyerek uzaklaştı, sadece konsolun üzerindeki şamdanı almak için durdu. "Ben Grace'e burada olduğunuzu söylerken siz de salonda bekleyebilirsiniz." Sağ taraftaki çift kapıyı iterek açan Artemis, sabırsızca içeri girmesini işaret etti ve geçerken şamdanı ona doğru itti.

Hugh odaya girdi ve kapı arkasından çarparak kapanınca döndü. "İğrenç hizmet," diye mırıldandı etrafına bakarak.

Başka mum yanmıyordu ve ızgara soğuktu. Mobilyaların her parçası örtülmüş ve kalın bir tozla kaplanmıştı. Şöminenin üzerindeki portre bile görünmüyordu. Elindeki yetersiz ışık kaynağını kumaş kaplı bir masanın üzerine bırakarak ateş yakmaya koyuldu.

İçinden homurdanarak kömür kovağını inceleyen Hugh, içinde gerçekten de kömür olduğunu görünce şaşırdı. Birkaç dakika içinde ateşi yakmıştı. Ayağa kalktı ve yakındaki tozlu bir çarşafı ellerini silmek için kullandı.

Tekerleğinin kırılabileceği o kadar karışık yer varken, neden burası olmak zorundaydı?

Hugh kaşlarının arasını ovuşturarak, Dul Leydi Glenmoore hakkında duyduğu her şeyi hatırlamaya çalıştı. Yaşlı dük birkaç yıl önce ikinci karısıyla aceleyle kaçarak herkesi şok etmişti. Daha sonra majesteleri evlendikten birkaç hafta sonra vefat ederek şaşkınlığı daha da arttırmıştı.

Yeni düşesin, kocasının nihai ödülüne ulaşmasına yardımcı olduğu yaygın bir spekülasyondur. Yerine geçen Glenmoore Dükü kısa sürede üvey annesiyle arasına mesafe koymuş ve onu Hugh gibi yoldan geçen talihsizleri korkutarak vakit geçirdiği söylenen uzak bir yere sürgüne göndermişti. Düşesin tuhaf davranışları ona 'Deli Majesteleri' lakabını kazandırmıştı.

Tuhaf bir ses kulağına çarparak onu düşüncelerinden uzaklaştırdı ve ses yaklaşıp şiddetini artırırken Hugh nefesini tuttu.

Kapı açıldı, yağlanmamış menteşelerin gıcirtısına takırdayan porselenlerin kakofonisi eşlik etti. Kendisini karşılayan görüntü karşısında şaşkına dönerken gözleri fal taşı gibi açıldı.

Genç bir kadın içeri girdi, ince kolları eski bir çay servisiyle ağırlaşmıştı. Tüm düzenek korkunç bir şekilde sallanıyordu ve adam tepsideki zıplayan, takırdayan eşyalara bakakaldı. Hayatında hiç böyle bir şey görmemişti ve her şeyin yere düşeceği anı nefes nefese bekledi.

Kadın aniden inledi ve bu ses Hugh'u harekete geçirdi. Hugh aralarındaki mesafeyi kapattı, kızın elinden servisi aldı ve yere bıraktı. Hizmetçiyle yüzleşmek için döndüğünde, tüm vücudunun çok engebeli bir yolda ilerleyen bir arabanın arkasında duruyormuş gibi titrediğini gördü. Uçuşan kahverengi saçları ve soluk mavi gözleriyle sade bir şekilde güzel olan kadın, en az kendisi kadar titrek bir gülümseme sundu.

Tepkisini ustalıkla gizleyen Hugh, genç kadının bir tür acınası sinir hastalığından muzdarip olduğunu fark etti; yaşadığı ve geçimini sağladığı konut düşünüldüğünde bu hiç de şaşırtıcı değildi.

Anlaşılmaz bir şeyler kekeledi, garip, çarpık bir reverans yaptı ve sanki adam onun şahsına yönelik ciddi bir tehdit oluşturuyormuş gibi odadan kaçtı.

Hugh şaşkınlıkla başını salladı. Bütün hizmetkârlar şu ya da bu hastalıktan muzdarip miydi?

Servise göz attığında çayın çoktan hazırlanmış olduğunu görerek rahatladı. Çayı doldurup içti ve üşümesini engelleyen sıcaklığın tadını çıkardı. Beklerken o kadar çok zaman geçti ki, kapı tekrar gıcırdayarak açılmadan önce demliği neredeyse bitirmişti.

Hugh yeni gelenle yüzleşmek için döndü. İçeri giren figürün zarif süzülüşüne o kadar şaşırmıştı ki

fincanını ve tabağını yere bıraktı ve sadece baktı.

Tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş, yüzü dantellerle örtülü düşes aceleyle içeri girdi ve aynı hızla durdu. Birkaç adım ötede durdu, vücudu kısa ve minyondu. Elbisesinin karanlığı gölgelere karıştığı için onu çok az görebiliyordu ama ondaki bir şey onu duraksattı. Vücudu gerildi, her tarafı sertleşti ve parmakları narin porselen tabağı çok sıkı tuttu. Soğuğa rağmen alnından ter damlıyordu. Dikkatini böylesine tamamen toplayan şey sinir ya da endişe değildi. Hayır, bundan çok daha kötüsüydü.

Tanrım, tahrik olmaya başlamıştı!

Elindeki çaya dehşet dolu bir bakış atarak, kötü şöhretli deliliğin suya yayılmış olması gerektiğini hemen anladı. Hugh fincanı ve tabağı büyük bir aceleyle masanın üzerine bıraktı, kalan sıvı kenarlardan sıçradı ve alttaki tozlu bezi lekeledi.

"Çayda bir sorun mu var?" diye sordu düşes, sesi kalın peçe tarafından boğuklaştırılmıştı.

Başını iki yana salladı. "Hayır, özür dilerim-"

"Ne istiyorsun?" diye tersledi birden.

"Pardon?" Kuru bir zekâya ve hazırcevaplığa sahip olan adam söyleyecek daha akıllıca bir şey bulamadı, beyni hararetle vücudunun neden zihinsel bir hastalıktan muzdarip yaşlı bir düşesle çiftleşmeye hazır olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Neden buradasın?" diye yavaşça tekrarladı, sanki beyninden rahatsız olan kendisiymiş gibi. "Ne için geldin?"

Hugh aklını başına topladı. "Arabamın tekerleği bir çukurda hasar gördü. Kullanmam gereken-"

"Gerçekten üzgünüm, ama size yardım edecek imkanım yok." O da en az hizmetçi kadar aceleyle odadan kaçtı.

Ağzı bir karış açık, buralardaki suyu gerçekten iğrenç bir şeyin kirlettiğine karar verdi. Bu çılgınlığın başka bir açıklaması olamazdı. Yüzü kızarmış, hafifçe kafası karışmış ve hızla çılgına dönmüş bir halde Hugh

açık kapıdan, kaçışan karanlık figüre doğru yöneldi.

"Oh, Majesteleri," diye seslendi aldatıcı bir nezaketle. "Bir dakika daha, lütfen."

Kızın adımları hızlandı. Onunki de öyle. Bacakları daha uzundu.

Kadın eteklerini yukarı kaldırarak basamaklara vurdu ve adam öne atılarak dirseğini yakaladı. Kızın nefesi kesildi. Neredeyse o da öyle yapacaktı ama kendini tuttu. Kızın kolu parmaklarının altında sert ve biçimliydi, hiç de hayal ettiği gibi değildi.

"Belki de yanıltmışımdır," dedi kuru bir sesle. Dantelle kaplı yüzü onunkine döndü. "Ben sormadım."

Sertleşti.

"Hastasın; bunu anlıyorum." Peçenin ardına gizlenmiş yüz hatlarını ayırt etmeye çalışırken bakışları daraldı. "Görünüşe göre kar fırtınasının hızla yaklaştığının ve bu kışın kayıtlara geçen en soğuk kışlardan biri olduğunun farkında değilsiniz. Hizmetçimin kolu düşerken kırıldı ve atlarımdan biri de sakat-"

"Ezik mi?" diye tekrarladı, sesi gergindi.

Ah! Birden, kadim Artemis'in de itiraf ettiği gibi, Majestelerinin atlara olan sevgisini hatırladı. Hugh, onun sempatisiyle oynamakta hiç tereddüt etmedi. "Evet, topal. Uygun bakım ve dinlenme sağlandığında hayvanın iyileşeceğinden eminim. Eğer uygun bakım ve dinlenme sağlanırsa uşağım da iyileşecektir." Kadının kolunu bıraktı ve geri çekildi, tekrar kaçarsa kovalamaya hazırды. "Başka bir ikametgâh arayacak vaktim yok, Majesteleri. Ben Montrose Kontuyum, sizi soymak isteyen bir hırsız değilim. Atlarınızı ve arabanızı en kısa zamanda size iade edeceğim, bundan emin olabilirsiniz."

Uzun bir süre sessizce durdu, hasarlı beyninin söyleyecek bir şeyler aradığından emindi. Sonunda başını sallayarak onayladı ve döndü, o yaştaki bir kadın için olağanüstü bir çeviklikle adımlarını attı.

Rahatlayan Hugh döndü ve Artemis'e doğru böğürdü. Deliliğin kalıcı olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama her halükârda onu yakalamak gibi bir arzusu da yoktu.

"Onunla git."

Charlotte üst kattaki pencereden dışarı baktı ve atılgan kontun atları arabaya bağlamasını izledi. Uzun boylu, geniş omuzlu, koyu bal rengi saçlarının en görkemli tonuna sahip bir adamdı. Karın altında siluet halinde duruyordu, zarif giyimli vücudu gizli bir güçle hareket ediyor, omuzları paltosunun kadifesinin altında kıvrılıp bükülüyordu. Buradan yüzünü göremiyordu ama yakışıklı olduğunu tahmin ediyordu. Ya da en azından öyle olmasını umuyordu. Bu kadar güzel bir vücuda sahip olan bir adamın yüzünün de buna uygun olması gerekirdi. "Bu uygun olmaz."

"Düzgünlük kimin umurunda?" diye gülerek karşılık verdi. "Biz hiçbir şeyi düzgün yapmadık. Ve kont oldukça . . . ilginç görünüyor."

İlginç mi? Evet, olabilirdi. Kendi yaşında biriyle konuşmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Her gün kendine buradaki hayatından memnun olduğunu söylüyordu ama bazen geceleri her şeyin farklı olmasını diliyordu.

Charlotte dönerek ağır kadife perdelerin tekrar yerine düşmesine izin verdi. Bakışları, damasko kaplı duvarları ve Chippendale mobilyalarıyla tertemiz, iyi döşenmiş odada gezindi ve kaşlarını çatarak bekleyen ince yapılı adama takıldı. "Bilmiyorum. Ona yardım etmek isterdim ama ne kadar çok yardım edersek hakkımızda o kadar çok şey öğrenebilir."

"Onu meşgul edin o zaman. Onları soğukta bırakamayız. At yaralı ve bakıma ihtiyacı var. Uşak senin iyileştirici dokunuşunu kullanabilir. Ölümlerini yakalayacaklar ve ikimiz de bununla yaşayamayız. Son yıllarda sırrımızı koruyarak yeterince iyi iş çıkardın. Bunu yapmaya devam edeceğine inancım tam."

Charlotte gardıroba doğru ilerledi. Maun kapakları açarak bir gece elbisesi çıkardı ve dikkatlice yatağın ucuna serdi. "Hâlâ bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum. Dük'ün emirleri açıktı. Diğerleri ona yardım edebilir ve onları yollarına gönderebilir."

"Ne Henry ne de Tom kırık bir kemiği onarabilir, bunu sen de biliyorsun. Hadi git şimdi. O atları herkesten iyi kullanıyorsun. Kontun senin yardımına ihtiyacı var."

"Ama geç oldu!" diye itiraz etti.

"Bahaneler, bahaneler. Saat hiç de geç değil ve Montrose beni görmemeli, onunla yemek yemeyeceğim, yani bunu bir kenara bırakabilirsin. Onu yalnız ağırlamak zorunda kalacaksın, ama bunu zaten biliyorsun. Şimdi acele et ve üstünü değiştir, yoksa onların peşinden koşmak zorunda kalırsın."

Charlotte içini çekti. "Madem ısrar ediyorsun." "Israr ediyorum."

Onu bu berbat havada dışarı gönderdiği için kadere lanet okuyan Hugh, koşum takımlarını ayarladı ve gökyüzüne bir kez daha baktı. Hava hızla kararıyor, fırtına bulutları uğursuz bir aceleyle yaklaşıyordu. Yaralı uşağı ve atı için endişeleniyordu. Yolculuğu riske atmak en iyi ihtimalle aptallıktı ama kız kardeşi Julianne onu tatil için davet etmişti. Önce reddetmişti ama can sıkıntısından fikrini değiştirmiş ve yine de gitmeye karar vermişti.

Ve tabii ki sonuç bu oldu. Julianne yolculuğu sorumsuzca idare ettiği tüm yolları gösterecekti: Davetini kabul etmek için mektup yazmalıydı, böylece onu bekleyebilirdi. Ayrılmak için asla bu kadar beklememeliydi. Hava kötüye gittiğinde bir handa durmalıydı. Etkilemek için yapılmış bir araba yerine daha sağlam bir araba yaptırmalıydı. Ve her zamanki gibi her konuda haklı çıkacaktı. Bir gün onun yanıldığını kanıtlamak isteyecekti. Her ikisine de kendi işlerini yönetebileceğini kanıtlamak istiyordu. Sırtını dayayabileceği, güvенеbileceği bir adam olduğunu.

Hugh başını kaldırdı ve hizmetkârlarını ısıtmak için battaniye ve içki fiçileri taşıyan iki genç adamın kendisine yaklaşmasını izledi. İsteddiği gibi gürbüz delikanlılardı ama biri çok kekeliyordu, diğerinin de gözleri tembeldi. Ne olursa olsun, amacına hizmet edeceklerdi ve yeterince istekli görünüyorlardı. Onları suçladığından değil. Onların yerinde olsaydı, bu unutulmuş mülkten ayrılmak için her türlü tesadüfi durumu dilerdi.

Arkasından gelen yumuşak bir at kişnemesi onu geri dönmeye zorladı. Bakışları karla kaplı zeminden yukarı doğru hareket ederek devasa bir atın çizgilerini takip etti. Pantolonla kaplı uzun, **b i ç i m l i** bacakları, yayılmış bir pelerinle çerçevelenmiş ince bir gövdeyi, çarpıcı yeşil gözleri ve zengin kızıl saçları incelerken ağzı açık kaldı. Ne diyeceğini bilemez bir halde ağzı açık kaldı ve o lanet çaydan uzak durmasının daha iyi olacağına karar verdi, çünkü bu devasa hayvanın üzerinde oturan kesinlikle bir kadın olamazdı. Üstelik pantolon giyyordu! "Lordum," diye mırıldandı fantastik görüntü yüksek tüneğinden. Ve bu bir kadındı. Hiçbir erkek o güzel yüze ya da çarpıcı, kadınsı yatak odası sesine dayanamazdı. Derinleşen alacakaranlıkta onun etrafında kıvrılan ve **i ç i n i** ısıtan bir ses.

Kan.

Ağzını kapattı.

"Sen ?" diye kaba bir şekilde homurdandı. Hugh sosyal zarafetten yoksun olduğunu biliyordu ama gerçekten de bir insanın bir gün içinde tahammül etmesi gereken çok fazla tuhaf şey vardı ve bu öğleden sonra payına düşenden fazlasını almıştı.

"Charlotte," diye yanıtladı sanki bu yeterli bir açıklamaymış gibi.

"Doğru."

Kaşlarını çattı, bakışları kızın kıvrak vücudunu ikinci kez tararken daraldı. Erkeksi kıyafeti bacaklarının her yumuşak kıvrımını belirginleştiriyordu. Kırpılmış, vücuda oturan binici ceket, biraz demode olsa da, sıkı, yüksek göğüsleri ve ince beli sergiliyordu. İnanılmaz bir şekilde yine aşırı ısındığını hissetti,

Oysa birkaç dakika önce tir tir titriyordu. Onu dikkatle inceledi, mükemmel duruşuna ve kalkık çenesine dikkat etti. "Bu berbat havada burada ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Size yardım etmek için buradayım lordum."

"Doğru." Daha fazla tartışmalıydı ve beyni yeniden çalışmaya başlar başlamaz tartışacaktı. Şu anda beyni tamamen pantolonlu, göz alıcı kızıl saçlı kızla meşguldü ve onu reddetmek için tek bir düşünce süreci bile bırakmamıştı.

Charlotte ne genç ne de yaşlıydı. Tahmini beş yirmi yaşlarındaydı. En iyi porselen kadar berrak teniyle klasik bir güzelliğe sahipti. Ağzı genişti -bazılarına göre çok genişti- ve dudakları dolgun ve şehvetliydi. Güzel, berrak yeşil gözleri vardı ve hayran olduğu bir açık sözlülükle onunkilerle buluşuyordu.

"Kimsin sen?" diye sordu.

Sonsuz derecede öpülesi ağız bir gülümsemeye kıvrıldı ve içi sıkıştı. Birkaç dakika önce olsa telaşlanırdı. Şimdi ise sadece boyun eğmişti. Görünüşe göre, bölgenin tüm kadın sakinleri tarafından tahrik ediliyordu.

"Bunu çoktan çözdüğümüzü sanıyordum," diye mırıldandı, gırtlaktan gelen sesi onu uyarılmışlık uçurumundan tamamen dikilmişliğe itmekle tehdit ediyordu.

"Bir hizmetçi mi?"

"Hmm . . . Daha çok bir yoldaş. Benden size eşlik etmem istendi."

"Ne amaçla?" diye alay etti. "Bir sonraki hana ulaşma umudum varsa acele etmeliyim."

"Bunun için çok geç, lordum. En azından bu gece burada kalmanız gerekecek, hatta belki de fırtına dinene kadar, eğer gökyüzünün haber verdiği kadar kötüyse." Kadın kıkırdadı ve adamın siki seğirdi.

"Cehennem ve lanet!" İstenmeyen bir penisle başının derde girmesinin üzerinden yıllar geçmişti ama bu sıra dışı kadın, basit bir eğlenceyle pantolonunun içinde zonklamasına neden oldu.

Küfür edince gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Özür dilerim," diye düzeltti hemen. "Görgü kurallarım uçup gitmiş gibi görünüyor." Bugün karşılaşma talihsizliğine uğradığı her bireyin sağduyusuyla birlikte. "Bu gece burada kalmam mümkün değil."

"Neden olmasın?"

"Neden olmasın?" diye tekrarladı.

"Ben de bunu sormuştum," dedi kuru bir sesle. "Neden kalamıyorsun?"

"Hiç yer yok," diye belirtti. "Bir sürü oda var.

Malikane oldukça geniş." Kaşlarını çattı. "Ne kadar yaşanabilir durumda?"

Charlotte güldü. Ve Hugh büyülenmişti. O anda ona sahip olmaya karar verdi ve birkaç dakika önce lanetlediği fırtına birdenbire bir nimete dönüştü. Fırtına onları bir araya getirecek ve ona Charlotte'u baştan çıkarıp yatağına atma fırsatı verecekti. Ruh hali aydınlandı. Hayatının geri kalanının aksine, yatak odasında hiç tökezlemedi.

"Oh, Lordum. Görünürdeki bakımsızlığa aldanmayın. Hepsi temiz ve konuklar için hazır birkaç oda var."

Kaşlarını kaldırdı.

"Gerçekten." Dizginleri rahatça salladı ve devasa hayvan yamuk kapıya doğru ilerledi. "Acele etmeliyiz."

"Tam olarak ne gibi bir yardımda bulunabilirsiniz?" diye sorarak arabanın sürücü koltuğuna atlarken, iki genç adam da arkaya atladı.

Adamın daha önce fark edemeyecek kadar dalgın olduğu şişkin heybeyi okşadı. "Uşağınızın kolunun kırık olduğunu duydum. Siz arabanızla ilgilenirken ben de onu tedavi edebilirim."

Hugh boyun eğerek başını salladı. Zaman kazanacaktı ve John'a yardım edemezse, en azından bu arada göze hoş görünecekti. Onu o pantolonun içinde görmek bir erkeğin aklından geçen tüm düşüncelerin uçup gitmesine neden olmuyorsa ne olaydı?

Adam atları ileri doğru itti ve kadın onun önden gitmesine izin vermek için kenara çekildi.

Charlotte'un elleri dizginlerin üzerinde kelimenin tam anlamıyla titriyordu. Hayatında hiç böyle bir şekilde, tenini ısıtan ve avuçlarını kaşındıran bir şekilde incelenmemiştir. O bir saf kız değildi; çekiciliği varlığının belkemiği olmuştur. için birçok yıllarca. Ama o vardı olmuştur a Montrose'un sıcak kahverengi gözleri tarafından taranmak yeni bir deneyimdi.

Yıllar sonra ilk kez kendisine bakıldığını, gerçekten görüldüğünü hissetti.

İlk bakışta soğukkanlı görünüyordu ama kız buna kanmamıştı. Onu detaylıca incelemiş ve gördüklerinden hoşlanmıştı. Heyecan vericiydi. Tahrik edici. Ve çapkın olduğu her halinden belli olan bu yakışıklı kontun onu gözleriyle tekrar soymasını istiyordu.

Charlotte onun yüzünün iyi olacağını ummuştu ama gerçek, hayal ettiğinden çok daha yıkıcıydı. Belirgin bir aşırılık eğilimi olan erkeklerde görülen bıkkınlık ve çözülme belirtilerinden hiçbirini göstermiyordu. Montrose aslında genç ve oldukça formdaydı. Zinde olmaktan da öte. Aslında dinç ve erkeksi. Potansiyel olarak erkeksi.

Giyim tarzı abartısız, neredeyse çekingendi, bu da ona uyuyordu çünkü fiziksel güzelliği tek başına yeterince çekiciydi. Başka herhangi bir süsleme çok fazla olurdu.

Erkek kibrinin farklı biçimleri vardı: zenginlik ve ayrıcalık kibri, zekâ kibri ve çekicilik kibri. Montrose Kontu bu özelliklerin hepsini ve biraz daha fazlasını taşıyordu. Bakışlarının yoğunluğu, ellerinin koşum takımlarını sıkma şekli, yavaşça, baştan çıkarıcı bir zarafetle hareket etmesi, hepsi ona ihanet ediyordu. Kendi teninde bu kadar rahat olan bir adam cinsel zevk hakkında her şeyi bilir ve bunu bahsetme yeteneğinden şüphe etmezdi. Sık sık ve iyi sevişen bir adamdı. Çok az kadının karşı koyabileceği bir adamdı.

Araziden ayrılıp karla kaplı yolda ilerlerken Charlotte onu dikkatle izledi ve kurdeleleri tutuşundaki ustalığa dikkat etti. Atlarla arası iyi olan erkekleri takdir eden bir kadındı, çünkü kendisi de atları çok severdi. Açıkçası, kendilerini ilgilendiren konularda uzmanlaşmak için zaman ayıran erkeklere saygı duyardı. Montrose da tam böyle bir adamdı.

Yukarı bakarak hızla kararan gökyüzünü fark etti. Evet, akşamı kesinlikle onlarla geçirecekti ve eğer çalkantılı rüzgâr herhangi bir gösterge ise, bundan çok daha uzun süre kalabilirdi. Kar fırtınaları bazen günlerce sürebilir, geçtikten sonra haftalarca yollar geçit vermezdi.

Dikkatli olmak zorundaydı yoksa onlar hakkında istediğinden daha fazla şey öğrenebilirdi. Onu meşgul etmeliydi ki can sıkıntısından etrafta sinsice dolaşmasın.

Ve bu fikri olması gerekenden çok daha fazla sevdi.

İkinci Bölüm

"İyileşecek mi?"

Hugh omzunun üstünden baktı ve güzel Charlotte'un ahır kapısına yaslandığını gördü. "Sanırım öyle. Küçük bir burkulma sanırım."

Dikkatini elindeki işe vererek, araba bölmelerinden birinin sıyrılmış ve şişmiş ön bacaklarına merhem sürmeye devam etti. Ana evin aksine, ahırın sıcak, bakımlı ve mükemmel durumda olması onu hiç şaşırtmamıştı.

"Bir bakmama izin verin," diye mırıldanarak ona doğru yaklaştı.

Ahırın dar sınırlarında ondan kaçmak için yer yoktu. Kadın, Hugh'nun diz çöktüğü yerle atının önü arasına sıkışmış, pantolonu gür kıcının üzerinde nefis bir şekilde uzanıyordu. Hugh'nun ağzı bu manzara karşısında kurudu, yumuşak bir çiçek karışımı olan kokusu duyularını sararken tüm vücudu sertleşti.

"Katılıyorum." Charlotte'un minik elleri acıyan sıyrıkları yatıştırdı ve hayvan yumuşak bir kişneme sesi çıkardı. Charlotte'un ellerinin okşayıcı darbelerini izleyen Hugh sertçe yutkundu. Charlotte'un yaptığı yeterince sıradan bir işti ama yine de ona duyduğu ilgi o kadar güçlüydü ki, bu gündelik eylemi şaşırtıcı derecede erotik hale getiriyordu.

Daha önce, sandıklarını engelli arabasından çıkarmak için uğraşırken, uşağının kırık kolunu yerleştiren ve sıyrıklarıyla ilgilenen Hugh'nun bakışları sürekli olarak güzel kızıl saçlı kıza takılmıştı. Kadının davranışlarında sessiz bir güven ve hayranlık duyduğu bir kontrol havası vardı. Hayatı boyunca kendisinde bu tür bir özgüven bulmak için mücadele etmişti ama Charlotte'a doğuştan geliyor gibiydi.

Tanıdığı çoğu kadın ona hiç yardımcı olmazdı ama Charlotte paha biçilmezdi. Onun yardımıyla işlerini çabucak bitirmişler ve bir dakika bile kaybetmeden Kent malikânesine dönmüşlerdi. Dışarıda rüzgâr öyle bir uğulduyor ve öyle bir şiddetle esiyordu ki görmek zordu. Şu anda bile, muhteşem kırmızı bukleleri nemleniyordu, içlerindeki kar ahırın sıcaklığında eriyordu.

"Buraya gelmeye cesaret etmemeliydin," dedi.

"Merhemi bulduğunuzdan emin olmak istedim." Hâlâ çömelmış olan kadın yüzünü ona döndü ve olgun ağzını onunkinin birkaç santim yakınına getirdi. Burnunun üzerinde, çoğu kadının başına bela olan ama onun her zaman çekici bulunduğu bir özellik olan hafif çiller vardı.

Hugh kaşlarını çatarak onu inceledi, onu neden bu kadar çekici bulunduğunu anlamaya çalışıyordu. Charlotte güzeldi, evet, ama alışkın olduğundan daha fazla değil. Erkek kıyafetlerini daha önce hiç bu kadar çekici bulmamış olmasına rağmen, sürekli tahrik olmasında açık pantolonunun da etkisi olabilirdi. Tabii ki kayınbiraderi aynı fikirde değildi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. Kadın kaşlarını kaldırdı. "Sana söyledim-"

"Hayır. Burada ahırlarda değil, burada Derbyshire'da."

Charlotte oturdu ve bacak bacak üstüne attı. Hugh da aynısını yaptı. "Ben burada büyüdüm. Bir süreliğine ayrıldım ve sonra geri döndüm." "Ailen burada mı?"

Hugh yakındaki bir havluya uzandı ve avuçlarındaki merhemi ovuşturdu. Sonra onun ellerini aldı ve parmaklarındaki nasırlara ve mürekkep lekelerine dikkat ederek onları da temizledi. Tırnakları da tıpkı kendisi gibi düzgün ve gösterişsiz bir şekilde kesilmişti.

"Hayır," diye mırıldandı, biraz soluk soluğa. "Benim ailem yok."

Bezle işi bitince onu bir kenara bıraktı ama ellerini onunkilerin içinde tuttu. Kadın itiraz etmedi, bunun için minnettardı. Adam

Ona dokunmaktan zevk alıyor, bunun tüm vücudunu tekil bir tensel farkındalıkla karıncalandırmasının tadını çıkarıyordu.

"Bana düşesten bahset."

Eğer onun elini tutmuyor olsaydı, sorusu karşısında gerildiğini bilemezdi. Duygularını saklamadaki ustalığı ilgisini çekmişti. Kaçamak cevaplar verme konusunda bu kadar uzman olamayacak kadar gençti.

"Ne bilmek istiyorsunuz?" diye sordu, gözlerini kaçırarak.

Homurdandı. "Neyi bilmek istemem ki? Dedikleri gibi deli mi? Sana kötü mü davranıyor? Neden böyle yaşıyor? Atlar senden daha iyi yaşıyor. Neden-"

Charlotte eliyle onun ağzını kapattı. "Hayır, hayır ve başka bir seçeneği de yok." Ayağa kalktı ve birleşmiş ellerini çekti. Adam ayağa kalktı.

"Size odalarınızı göstermeme izin verin lordum. Her şeyin ilk bakışta görüldüğü kadar kasvetli olmadığını göreceksiniz."

"Sorularımdan kaçırıyorsun."

Kadın, tatlılık ve cazibenin güçlü bir karışımıyla gülümsedi ve adamın midesi tepki olarak sıkıştı. "Öyle değil," diyerek elini bıraktı. "Sadece bazı sorularınıza kelimeler olmadan cevap vermek istiyorum."

Gözlerindeki ışıltıda biraz umut vardı, Hugh'ya onu çekici bulduğunu söyleyen bir ipucu. Bundan memnundu, çünkü amacına ulaşmasını çok daha kolay hale getirmişti. Dışarısı buz gibiydi ve günlerce burada mahsur kalacaktı. Bu süreyi en iyi yatakta, güzel bir arkadaşla geçirebilirdi ve Charlotte'u uzun zamandır, hatta hiç yaşamadığı bir keskinlikle istiyordu.

Hugh onun tepkisini ölçmek için bir adım daha yaklaştı ve zümrüt bakışları ne korkmuş ne de ürkmüş olan kız yerinde durunca gülümsedi. "Bugünkü yardımınız için teşekkür ederim," diye mırıldanarak onun eline uzandı.

Elini onunkıyla buluşmak için kaldırdı ve onu şaşırttı.

"Önemli bir şey değildi." "Harikaydı. James'in yaralarıyla başa çıkma şeklin

ve kırık kemiğini düzelttim. Yapabilir miydim bilmiyorum.

Yaptım." Başparmağını kızın elinin arkasında gezdirdi ve kızın titrediğini hissetti.

"İhtiyaç yeterince büyük olduğunda başarabileceğiniz şeylere şaşıracabilirsiniz."

"Tecrübelerinize dayanarak konuşuyor gibisiniz."

"Belki de." Charlotte başını eğdi ve kaşlarını çatı, onu fazlasıyla anlayışlı bir bakışla inceledi. "Peki ya sen?"

Omuz silkti. "Hiçbir zaman o korkunç noktaya ulaşmış gibi görünmüyorum," diye itiraf etti, kelimeleri hafifletmeye çalıştı ama başarısız oldu. "Her zaman o kadar ilerlemeden kurtarıyorum."

Elini sıkıca kavradı ve onu rahatlatıcı bir şekilde sıktı. "Bence bugün eve dalıp Majestelerini köşeye sıkıştırarak yeterince iyi iş çıkardın. Seni ya da hizmetkârlarını kurtaracak kimse yoktu ama yine de kendi başına gayet iyi idare ettin."

Hugh'nun kaşları kalktı.

Charlotte onun gülümsemesini engellemeye çalıştığı ağına dokundu ve yumuşak bir sesle, "Ben çok iyi bir karakter yargıcıyım dır lordum, ama sizi yanlış değerlendirmişim," dedi.

"Öyle mi? Ne şekilde?"

Gülümsemesi onunkiyle eşleşti. "Bugün senden çok etkilendim. Daha önce bunu duymaya ihtiyacın olduğunu düşünmezdim. Ama görünüşe göre ihtiyacın var."

Ve sadece bu basit ifadeyle, Hugh'nun arzusunun keskin kenarı yakıcı bir noktaya kadar bilendi. Birden ahırların rahat sıcaklığı çok sıcak geldi, etraflarındaki hava şehvetli bir enerjiyle çatırdadı. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı, bu kaşındırıcı, yakıcı his teninde dolaşıyordu. Bunun basit bir sözlü övgüyle ortaya çıkması onu şaşırtmıştı. Ama bugün olan her şey onu hayrete düşürmüştü.

Charlotte atmosferdeki değişikliği fark etti. Gözbebekleri büyüdü, ağız açık kaldı. Hugh bir adım geri çekildi, çok hızlı hareket edip onu korkutmamak için kendini zor tutuyordu. Charlotte bir adım öne çıkarak Hugh'un az önce açtığı mesafeyi kapattı.

Hugh, daha iyi bir yargıya karşı, onu daha yakına çekti. Kız kendi isteğiyle öne çıkınca onu yeniden değerlendirdi. Charlotte onun dokunuşundan ve cesur yaklaşımından memnundu. Aslında onun yaklaşımının da bir o kadar cesur olduğunu, masum dış görünüşünü yalanladığını söyleyebilirdi.

"Charlotte." Boştaki eli yanağını okşadı ve kremsi tenini hayal ettiği kadar yumuşak buldu. "Hayatımda gördüğüm en güzel şey olduğuna inanıyorum."

"Lordum-"

"Hugh," diye düzeltti. Unvanından hiçbir zaman hoşnut olmamıştı ve şu anda bu unvan, sınıfları arasında kendisine hatırlatılmasını istemediği bir ayrım yaratıyordu.

Onun dokunuşuna doğru eğildi, ağzı alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Büyüleyici haydutlara karşı genellikle bağışıklığım vardır."

Hugh aşikâr olanı inkâr etmedi. Onun yerine başparmağını dudaklarında gezdirdi. "Ağzın çok güzel. Tek kelimeyle mükemmel."

Adamın boştaki eli Charlotte'un omzuna, oradan da omurgasının kıvrımına doğru ilerledi. Charlotte ona doğru eğildi ve göğüslerini göğsüne bastırdı. Elbiseler ve kombinezonlar tarafından engellenmeden, onu hissedebiliyordu, her şeyini, ama yeterince değil.

Başını yavaşça eğerek parmak uçlarını uzaklaştırdı ve onu öpmeye niyetlendi. Çok güzel bir ağzı vardı, çok dolgun ve olgun. Ve harika şeyler söylüyordu.

Atının omzuna vurduğu pek de nazik olmayan ısırık, küçük ahırın ve dışarıda kopan fırtınanın gerçekliğini geri getirdi. Hugh bir an için bu kaba davetsiz misafiri görmezden gelip yoluna devam etmeyi düşündü ama arkasındaki hayvandan gelen uyarı homurtusu fikrini değiştirdi.

"Eve geri dönmeliyiz," dedi gerçek bir pişmanlıkla. "Sanırım atım kıskanıyor."

Charlotte gözlerini kırıştırdı ve cevap vermek için bir an bekledi, onun bariz baştan çıkarıcılığından gözle görülür bir şekilde geri çekildi. "Evet, sanırım bu

akıllıca olurdu." Kadının sesindeki pişmanlıkla eşleşen nota, Hugh'nun dayanılmaz hayal kırıklığını yatıştırdı.

Ellerini birbirine kenetleyerek rahat ahırdan çıktılar ve avluda mücadele ederek mutfaktan malikâneye girdiler. Yolculuklarını tamamladıklarında ıslanmış ve donmuşlardı ve içeri girdiklerinde aşçı onlara ağzı açık bir şekilde baktı. Hugh da aynı şekilde bakakaldı.

Aşçı o güne kadar gördüğü en iri kadındı. İnanılmaz derecede uzun boylu ve bir işçi gibi yapılmıştı, açıkçası onu korkutuyordu. Gri saçları her yöne doğru uzanıyor, daha gri gözleri onu tepeden tırnağa tarıyordu. Elinde pırıl pırıl parlayan bir bıçak ve tezgâhın üzerinde çaresiz bir tavukla görülmeye değer korkunç bir manzaraydı. Charlotte kolundan tutup onu odadan çekip çıkarmasaydı, şokun etkisiyle saatlerce öylece durabilirdi.

Charlotte'u hizmetçilerin merdivenlerinden üst katlara kadar takip ederken, "Aman Tanrım," diye mırıldandı.

Fingirdek bir kız olduğu için güldü. "Akşam yemeğine kadar bekle," diye söz verdi. "Etkileneceksin."

"Şimdiden etkilendim." Hayatında daha önce hiç bir Amazon'la tanışmamıştı.

İyi döşenmiş koridorlardan geçen Hugh, kendini ateşin ısıttığı muazzam bir yatak odasında bulmadan önce evin ikiliğini fark edecek zamanı ancak bulabilmişti. Çok güzel döşenmiş ve tertemiz temizlenmişti. Sadece birkaç saat önce girdiği aynı evde olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu.

"Malikânenin geri kalanı neden bakımlı değil?" diye sordu ona dönüp bakarak.

Charlotte kapının yanında titriyordu, saçları ve giysileri eriyen karla ıslanmıştı.

Elini uzattı. "Gel, ateşin yanında ısın." "Henüz değil."

"Henüz" kelimesi onu duraksattı, bir noktada onun odalarında kalmaya niyetli olduğuna dair küçük bir ima. Gözleri buluştu

ve tuttu, onunki sessiz bir sorguyla, onunki açık ve net.

"Git üstünü değiştir o zaman," dedi. "Ölümüne yakalanmadan önce. Isındıktan sonra bana açıklayabilirsin."

Başını salladı. "Akşam yemeğine kadar size eşlik etmek için hemen döneceğim." Hugh hızlı bir selam verdi.

"Zevkinizi bekliyorum."

"Soru sormaya başlaması ne kadar sürdü?" Charlotte iç çekti. "Beklediğimden daha uzun sürdü." "Nasıl cevap verdin?"

"Ben yapmadım."

"Ama mecbur kalacaksın."

Charlotte başını sallayarak nemli giysilerini çıkarmaya başladı. Tüyleri diken diken oldu ve ateşin sıcaklığına yaklaştı. "Montrose çok ilginç, tıpkı senin şüphelendiğin gibi."

"Ve yakışıklı."

"Evet, oldukça yakışıklı ve aynı zamanda yüzşüz bir çapkın." Gülümseyerek, onun kendisi için ellerini nasıl temizlediğini ve yaralı uşığına gösterdiği ilgiyi düşündü. "Ama düşündüğümde çok daha kibar. Biraz da kırılgan, ki bundan hiç şüphelenmezdim. Onu kibirli biri sanmıştım ama bu dış görünüşünün altında sanırım kendinden biraz şüphe ediyor."

"Oh . . . ilginç biri! O zaman belki de gelmesi iyi oldu. Genç ve sevimlisin; kendini bana adamayı seçmiş olman gerçekten utanç verici. Seni asla göndermeyeceğimden değil. Can sıkıntısından tamamen delirmemi engelliyorsun."

Charlotte güldü. "Senin de bildiğin gibi bu bir fedakârlık değil." "Senin bildiğin hayattan çok farklı."

"Bu kötü bir şey değil." Charlotte buharı tüten banyoya minnetle gömüldü. "Eski hayatımın zevkleri vardı elbette, ama bir değişikliğe ve biraz sükûnete hazırdım."

Birkaç dakika sessizlik oldu. "Sen yokken haritayı inceledim."

Başını küvetin kenarına yaslayan Charlotte gözlerini kapattı. "O lanet şeyi incelemekten bıktım usandım. İlkbaharda buzlar çözöldüğünde bir gemi kiralayıp kendimiz gideriz. Belki o zaman işe yarar bir şeyler keşfederiz."

"Majesteleri size o haritayı verdiğinde çok hastaydı," diye yumuşak bir hatırlatma geldi. "Belki de o sırada tamamen akli başında değildi."

Charlotte suyun dibine çöktü. Bu olasılığı birçok kez düşünmüştü. Glenmoore'un geride bıraktığı kitaplar en iyi ihtimalle şifreliydi ve harita, aynı su kütlesini tasvir eden diğerleriyle karşılaştırılabilir olsa da, başka hiçbir yerde bulamayacağı ayırt edici özelliklere sahipti. Yine de başka ne seçenekleri vardı ki? Yeni Glenmoore Dükü güven konusunda cimriydi ve-

"Başka olasılıkları düşündün mü?" diye araya girdi Charlotte'un sevmeye başladığı o yumuşak ses.

"Hayır," diye itiraf etti. "Ama sanırım kısa süre içinde buna mecbur kalacağım."

"Bu arada kontun keyfini çıkarın." Tölbentin yumuşak hışırtısı hareketi ele veriyordu. "Akşam yemeğinde kırmızı ipeğini giymelisin. İçinde nefes kesici duruyorsun. Sana asla karşı koyamaz."

"Bana direnmeye çalışmıyor," dedi kuru bir sesle. Gerektiğinde onlara tahammül etse de Montrose gibi şehvet düşkün zevk düşkünlerini hiçbir zaman umursamamıştı. Ne var ki Hugh, görünüşü itibarıyla hiç de sanıldığı gibi biri değildi. Aslında, neredeyse yalnız görünüyordu. Tıpkı onun gibi.

"Ah, peki, daha da iyi."

Charlotte güldü. "Bu tür şeyleri seninle tartışmanın uygun olmadığına eminim."

"Düzenlilik kimin umurunda? Biz hiçbir şeyi düzgün yapmadık."

Hugh aynaya bir kez daha baktı, kravatını yüzüncü kez düzelttikten sonra volta atmaya devam etti. Charlotte'un işi neden bu kadar uzun sürmüştü?

Ona birkaç dakika daha zaman tanıyacak, sonra da izini sürecekti. Bu tuhafliklar müzesinde ona ne olduğunu kim bilebilirdi? Düşündükçe bile ürperiyordu! Böylesine muhteşem bir yaratığın burada, Derbyshire'ın vahşi doğasında çürümeye terk edilmesi iğrençti. Lanetli havalar düzelir düzelmez bu durumu düzeltmeye niyetliydi.

Uzun zamandır beklenen kapı nihayet çalındığında, kapıyı öyle bir telaşla açtı ki Charlotte şaşkınlıkla geriye doğru sendeledi. O da aynı derecede şaşırmıştı.

Kıpkırmızı ipekten, çarpıcı sadelikte bir elbise giymiş olan kadın, adamın nefesini ve aklını çaldı. Omuzları açıkta bırakan kolları, dekolteli bedeni ve yüksek beliyle elbisede hiçbir süsleme yoktu. Charlotte'un kendisi de takı ya da eldiven takmıyordu ve bakır rengi saçları başının üzerinde dağınık bukleler halinde toplanmıştı. Teni ay ışığı kadar solgundu ve taze ve çiçekli kokusu, baştan çıkarıcı görünümüne tahrik edici bir kontrpuan oluşturunuyordu.

Hugh'nun onu yakalayıp yatağına atmamak için kendini kontrol etmesi gerekiyordu. Charlotte ona o kadar çok açıdan çekici geliyordu ki, hepsini bir araya getirmekte zorlanıyordu.

Adam büyülenmiş bir halde, kadının ağzının bilmiş bir gülümsemeyle kıvrılmasını izledi. Onu görmenin herhangi bir erkek üzerinde yaratacağı etkinin tamamen farkındaydı.

"Akşam yemeğine gidelim mi?"
diye sordu. "Gitmek zorunda mıyız?"

Yeşil gözleri sıcak bir eğlenceyle parlıyordu. "Ben de açlıktan ölüyorum."

Hugh da öyleydi ama yemek için değil. Yine de, yemeğini yerken ona eşlik edeceği düşüncesi biraz yatıştırıcıydı. Odasından çıktı ve kolunu uzattı. Çıplak parmaklarının hafif dokunuşu ceketini ve gömleğini yaktı.

tenine değiyor, onun için acı çekmesine neden oluyordu. Charlotte ufak tefekti, başının tepesi adamın omzuna ancak ulaşıyordu ve Hugh bulunduğu yüksek noktadan onun göğüslerinin olgun kabarıklığını mükemmel bir şekilde görebiliyordu.

Gözlerini kaçırdı ve kararlı bir şekilde galeriye baktı. Genelde birlikte olduğu demimondaine'lerin aksine, Charlotte'a sanki iyi bir takladan başka bir değeri yokmuş gibi bakmak yanlış geliyordu. Bugünkü olaylar karşısında gösterdiği kararlılığın da kanıtladığı gibi, zeki ve nazik biriydi. Gerçek şu ki, onun hakkında bildiği kadarıyla ondan hoşlanıyordu ve doldurması gereken birkaç gün olduğu için, bu süre içinde onun hakkında keşfedebileceği kadar çok şey keşfetmeye karar verdi.

Bir koridordan diğerine geçip ana merdivenden inmeye hazırlanırlarken Hugh kendini zamanda yolculuk yapıyormuş gibi hissetti. Evin parlak ışıklı ve güzel döşenmiş bölümü, köşeyi döndüklerinde tozla kaplı ve çürümeye yüz tutmuş bölümün içinde kayboldu.

"Sadece düzenli olarak kullandığımız alanların bakımını yapmak hizmetkârlara daha az yük oluyor," diye açıkladı Charlotte, o sormadan.

şimdiye kadar tanıştığı rengrenk ekibi düşününce aynı fikirdeydi.

Hugh yemek odasının temiz ve kullanılabilir durumda olduğunu görünce rahatladı, ama uzun maun masanın üzerinde sadece iki yer takımı görünce biraz hayal kırıklığına uğradı.

"Majesteleri akşam yemeğinde bize katılmayacak mı?" Sorarken bile, ücretli bir refakatçinin neden bu kadar güzel giyinmesine ve işvereniyle değil de onunla yemek yemesine izin verildiğini merak ediyordu. Ama sormayı reddetti. Aklı başında hiçbir adam böyle bir talihi sorgulamazdı.

"Yemeklerini yalnız yemeye alıştı." "Tuhaf," diye mırıldandı adam ona bir sandalye uzatırken. O da etrafını iri yarı, gürültülü

İnsan grupları, nadiren bir tür arkadaş olmadan bir an geçirirler. Yalnız yemek kulağa yalnızlık gibi geliyordu.

Yerine oturan Hugh yemeğinin tadını çıkarmaya hazırlanırken tanıdık bir ses dikkatini mutfağa açılan kapıya çekti. Başını salladı ve iç geçirdi.

Tabii ki kapı açıldı ve genç, gergin hizmetçi içeri girdi. Elindeki çorba tası endişe verici bir şekilde sallanıyordu ve içinden çıkan kepçe o kadar yüksek sesle tıkırdıyordu ki başka hiçbir şey duyulmuyordu. Hemen arkasından, elinde bir ibrikle, daha önce Hugh'ya yardım etmiş olan tembel gözlü çocuk Tom geldi.

İki hizmetkâr, çılgınca sallanan kapı yüzünden neredeyse çarpışıyorlardı. Birlikte garip bir tür dönme dansı yaptılar, sıvılarının her yere dökülmesini engellemeye çalışırken öne, arkaya ve etraflarına tökezlediler.

Hugh bir an için şaşkın bir hayranlıkla maskaralıkları izledi ve sonra bir yemin mırıldanarak ayağa kalktı ve hizmetçiyi çorbadan kurtardı (ya da nasıl baktığınıza bağlı olarak çorbayı hizmetçiden).

"Açlıktan ölmemene şaşıyorum," diye mırıldandı ve Charlotte güldü.

"Onlara biraz zaman tanısaydınız iyi olurlardı."

Hugh ona inanmayan bir bakış fırlattı. "Gerçekten," diye ısrar etti.

"Binadaki tek normal kişi siz misiniz?" diye tekrar sordu yerine otururken.

Sonsuz derecede erotik bulduğu o güzel, dolgun ağız geniş bir sırıtışla kıvrıldı. "Bu neyi normal kabul ettiğinize bağlı. Bazıları deli bir düşesle yaşamayı seçen genç ve bekâr bir kadının normal olmaktan çok uzak olduğunu söyleyebilir." Masanın ucundaki titreyen kadına baktı. "Artık hizmet edebilirsin, Katie."

Güzel esmer, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi ve kâselerini çorbayla doldurmak için harekete geçti. Hugh, esmer kıza rağmen

rahatsızlığına rağmen, tertemiz masa örtüsüne bir damla bile dökmeden bu işi başardı.

Körili tavuk ve kızarmış jambon da dahil olmak üzere çeşitli nefis yemeklerden oluşan yemekte Charlotte canlandırıcı ve ilgi çekiciydi. Kuru zekâsıyla Hugh'yu güldürüyor ve kadehini şarapla dolduracak kadar da özenli davranıyordu. Hugh, düşes konusunu açmaya çalıştı ama Charlotte usta bir politikacı gibi sohbeti köydeki bahar dansı ve Bay Edgewood'un sıska, iştah açıcı olmayan domuzu gibi daha hafif konulara yönlendirdi. Onun arkadaşlığının zevkine kendini kaptıran Hugh, onun kaçamaklarına izin vermekten memnundu. Şimdilik.

Yemekten sonra üst kattaki kütüphaneye çekildiler ve Hugh onu daha derinlemesine inceleme fırsatı buldu. Onun sadece ücretli bir refakatçi olmadığını anlamak kolaydı. Hareketlerinde pratik bir zarafet ve ayrıcalıklı erkeklerin sahip olduğu geleneklere dair titiz bir anlayış vardı. Ona bir puro getirdi ve ustalıkla yaktı. Büfeye doğru ilerleyen Charlotte, ona getirmeden önce bir mum alevinde ısıttığı büyük bir konyak doldurdu. Yaklaşırken kalçaları usulca sallanıyor, güzel göğüslerini daha iyi sergileyebilmek için omuzlarını geride tutuyordu. Gözlerindeki davetkâr ifade çok belirgindi.

"Beni baştan çıkarmaya çalışıyorsun," diye mırıldandı gülümseyerek, son derece memnun bir şekilde. Kadınların onun peşinden koşması alışılmadık bir şey değildi ama bu akşam bundan özellikle zevk alıyordu. Purosunu bir kenara bırakan Hugh, bardağı uzatan kadının bileğini yakaladı ve onu kucağına çekti. "Seni buradan götürmemi ister misin?"

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz bunun ne kadar mükemmel bir fikir olduğunu kabul etti. Charlotte saklanamayacak kadar güzeldi ve onu bir süre daha yanında tutabileceğini rahatlıkla görebiliyordu.

Cevap vermedi. Bunun yerine yüzünü çevirdi ve o gür dudaklarını onunkilere bastırdı. Dolgun ve şarap aromalı öpücüğü sarhoş ediciydi. Adam hareketsiz kaldı, acı verici bir şekilde etkilendi.

ve basit bir jestle uyandırıldı. Cinsel sanatlarda kusursuz bir adam olan o, sadece bir öpücükle tutuklanmıştı. O anın kontrolünü ele geçiren Charlotte'tu, dili dudaklarını yalayan ve içeri girmek için alay eden Charlotte. Hugh sadece inleyebildi ve onu daha yakına çekebildi.

"Montrose," diye fısıldadı, alnını onunkine dayamıştı.

"Hugh."

"Hugh ..." Adını bir iç çekişle söyledi, sıcak bir nefes onunkine karıştı, o da nefesini içine çekip kendi nefesi haline getirdi. "Ben bir dünya kadınıyım. Kurtarılmaya ihtiyacım yok."

Onu tutmak hem zevk hem de eziyetti. Aleti sertleşmiş ve Charlotte'un tatlı kıkırda şişmiş, onu doldurmak için can atıyordu. "O zaman ne istiyorsun Charlotte?" diye sordu kısık sesle. "Sana arzu ettiğin her şeyi vereceğim."

Kadının eli yukarı kalktı ve adamın saçlarına dolanarak kafa derisini yoğurdu, ta ki adamın gözleri çaresizce kapanıp zevkten çılgına dönene kadar. Etraflarındaki hava ısındı, neredeyse onu korkutacak kadar yoğun bir arzuyla ağırlaştı.

Koridordaki ani gürültü ikisini de ürküttü.

"Lanet olsun," diye küfretti, ayağa kalkıp kapıya doğru yürümeden önce onu kucağından indirdi. Kapıyı açarak başını dışarı uzattı ve Katie'yi koridorun sonunda, ayaklarının dibinde kırık bir ibrikle buldu. Avucunda biriken kanı fark edince aceleyle yanına gitti ve giderken mendilini çıkardı.

"Zavallı şey," diye mırıldandı, kesiği eliyle silerken. "Çok acıyor olmalı."

"Önemli değil. Lütfen..."

Hugh onun konuştuğunu ilk kez duyuyordu ve yumuşak, lirik sesi bakışlarını yukarıya doğru çekti. Onu ağlarken buldu.

Kadının gözyaşları karşısında telaşlanan adam onu yatıştırmaya çalıştı. "Charlotte seni birazdan eskisi gibi yapacak."

"Sorun o değil," diye hıçkırdı. "Sürahiyi ben kırdım."

"O eski şey mi?" diye tersledi. "Bu fırtına dindiğinde senin için bir düzine daha alacağım. O zaman istediğin kadar kırabilirsin."

Katie yüzünü kaldırdı ve ona minnettar, titrek bir gülümseme verdi. Hugh utanç içinde öksürdü ve başka tarafa baktı, Charlotte yanlarında diz çöküp kızın elini tuttuğunda rahatladı. Doğruldu ve bir adım geri çekildi.

Charlotte yarayı inceledi. "Bununla ilgilenmek için mutfağa gitmeliyiz." Gözleriyle ona sessiz bir özür sundu. "Sen çekilebilirsin. Ben idare ederim."

"Yardım etmek isterim."

"Gerçekten, izlemekten başka yapabileceğiniz bir şey yok. Ve uzun bir gün oldu. Yarın görüşürüz."

Hugh başıyla onaylamadan önce bir an tereddüt etti. Charlotte belli ki işlerini tek başına halletmeye alışkındı ve kovulduğu çok açıktı. Bu gece onu bir daha görmeyecekti.

Bu yükü ve sahip olabileceği diğer yükleri taşımasına neden yardım etmek istediğini anlamıyordu. Mümkün olduğunca sorumluluk almaktan kaçınırdı ve Charlotte'un sert bir yapıya sahip olduğunu biliyordu. Yine de ona bakmak için duyduğu o açık arzu vardı.

İki kadın köşede gözden kaybolduktan sonra Hugh süitine girdi ve kapıyı kilitledi. Charlotte'a duyduğu çekim artık dikkatini dağıtmıyordu, düşünceleri nerede olduğuna ve içinde bulunduğu duruma geri döndü.

Bu katta bir yerde, deli düşes bekliyordu.

Hiçbir zaman gergin bir tip olmamıştı. Aslında, iki düello boyunca onu iyi durumda tutan ve ona hesaba katılması gereken bir adam olarak ün kazandıran çelik gibi konsantrasyonuyla tanınırdı. Dengeli mizacı nedeniyle Hugh, köhne malikânenin gizemini ve düşesin efsanesini oldukça heyecan verici buluyordu. Hayatı iş toplantıları, adını hatırlayamadığı kadınlar ve geçici dostlardan oluşan sıkıcı bir döngüye dönüşmüştü. Tüm bunlardan sıkılmıştı, ki bu da

Julienne'i ziyaret etmeye son anda karar vermesinin ana nedeni.

Soyunurken, yaşı dük ve onun aceleci evliliği hakkında hatırlayabildiklerini hatırlamaya çalışarak hafızasını yokladı.

Glenmoore bir Eksantrik, bir Orijinal'di, her zaman herkesin başını salladığı dünyevi maceralara atılırdı. Hugh, Glenmoore'un oğlunun babasını her zaman bir utanç kaynağı olarak gördüğünü biliyordu. Hugh şimdi konuşmaya daha fazla dikkat etmiş olmayı diliyordu.

Kız kardeşi Lucien Remington'la evlendiğinde, her türlü dedikodudan kaçınmakta ustalaşmıştı. İleride başvurmak üzere, suskunluğunu yeniden gözden geçirmesi gerekecekti. Belki de bu dedikodulardan çıkarılacak faydalı bir şeyler vardı.

Charlotte çözmesi gereken bir muammaydı. Bir hanımefendinin yol arkadaşının saygın bir üne sahip olması beklenirdi ama giyiminden ve baştan çıkarma becerisinden Charlotte'un biraz lekeli olduğu anlaşıyordu.

Hizmetkârların her birinin bir ya da başka bir rahatsızlığı vardı. Baştan çıkarıcı kızılın ününün ona ait olması kuvvetle muhtemeldi.

Lanet olsun, susamıştı!

Az önceki çaydanlıktan beri şaraptan başka bir şey içmemişti. Katie'nin bıraktığı taze sürahiye temkinli bir bakış atan Hugh, içini çekerek küçük bir miktar doldurdu. Yapacak bir şey yoktu. Fırtına boyunca likör içemezdi. Etrafında olup bitenleri düşününce, ayık olması daha iyiydi.

Bardağı kaldırdı ve içindekileri boşalttı. Sonra devasa yatağa sürünerek girdi ve hemen uykuya daldı.

Hugh kaskatı kesildi ama başka bir hareket yapmadı. Tüm duyuları tetikte, kendisini uyandıran sesi dikkatle dinledi.

İşte yine o ses, malzemenin kendine sürtünürken çıkardığı yumuşak ses.

Odada onunla birlikte başka biri daha vardı.

Yorganı geriye atarak yataktan fırladı ve yatağın ayak ucunda duran karanlık formu ürküttü. Röntgenci Tom'u yakalamak için kollarını açarak ileri atıldı.

Ve yüzüstü halının üzerine düştüm.

Davetsiz misafiri yakalaması gerektiğini bilerek irkilen Hugh ayağa fırladı ve bir şey yakalayacağını umarak döndü ama sadece havayla karşılaştı. Komodine doğru koşarak sigarasını yaktı, sonra etrafına bakındı ama ne kimseyi ne de yanlış bir şey buldu.

Iskartaya çıkmış pantolonunu çekerken lanet okudu. Bir adam ancak bu kadarına dayanabilirdi.

Muma uzanırken yanındaki sürahiyi fark etti ve tecrübeli bir denizcinin kulaklarını kabartacak bir yemin mırıldandı. Eğer bunun suçlusu lanet olası su ise, ziyareti boyunca tilki gibi olacaktı ve bundan memnun olacaktı.

Yine de Hugh yatağın ucundaki hayaleti hayal ettiğine inanmıyordu ve bu kişinin öylece yok olup gittiğine de inanmıyordu. Remington'ın kayınbiraderi olması ona görünüşler hakkında bir iki şey öğretmişti ve öğrendiklerini şöminenin her iki yanındaki duvarları araştırmak için kullanacaktı.

Küçük kolu bulmak bir saatten az sürdü. Hugh kolu çalıştırdı ve duvar, içindeki mekanizmanın ne kadar iyi korunduğunu ele veren bir ses çıkarmadan kayarak açıldı.

Küçük bir memnuniyet gülümsemesi ve keşfetmenin heyecanıyla konyağı aldı ve içeri girdi.

Üçüncü Bölüm

Çalışma odasındaki masanın üzerine eğilen Charlotte derin bir nefes aldı ve üzerinde çalıştığı lanet olası haritayı parçalara ayırmayı ciddi ciddi düşündü. Üç yılını bu şifreli şeyi çözmeye çalışarak geçirmişti ve çabalarının karşılığı olarak gösterebileceği çok az şey vardı.

Eğer ilgilenmesi gereken sadece kendisi olsaydı, haritayı renkli bir hatıra olarak çerçeveletir ve yoluna devam ederdi. Ancak endişelenmesi gereken koca bir ev dolusu insan vardı ve tek başına çabaları asla hepsini destekleyemezdi. Onları uzaklaştırmak, yaşayacak bir yer bulmak, iki yakasını bir araya getirmeye çalışmak... imkansızdı. Ama elbette Carding'in amacı da tam olarak buydu.

Charlotte astarlı ipek bornozunun kemerini sıktı. Gecelikleri geçmiş yaşamı için satın alınmıştı ve şimdiki koşullarına uygun değildi ama yine de onları giyiyordu. Ona bir kadın olduğunu, hâlâ genç ve çekici olduğunu hatırlatıyorlardı. Burada, taşrada bunları unutmak çok kolaydı.

Gözleri kan çanağına dönmüş olan Charlotte dinlenmesi gerektiğini biliyordu ama birkaç kapı ötedeki yakışıklı kontu düşünmek uyumasını zorlaştırıyordu. Onun için yanıp tutuşuyor, kucağında otururken hissettiği sert vücudu ve etkileyici sikini arzuluyordu.

Bütün gece sanki dünyada başka hiçbir şey yokmuş gibi ona bakmıştı. Kendisinin bariz arzusuna ve onun bariz istekliliğine rağmen, kendini dizginlemişti. Kalçasında hissettiği sert, zonklayan ereksiyona rağmen ellerini onu mıncıklamaktan alıkoymuştu. Yavaşça baştan çıkarması ona saygı duyduğunu, hatta belki de hayran olduğunu gösteriyordu. Cesaretini toplayıp kapısını çalmayı düşünmüştü, büyüleyici haydutun onu hevesle karşılayacağını biliyordu. Şimdi de bunu düşünüyordu.

"Merhaba."

Charlotte irkilerek başını kaldırdı ve kalbi boğazına düğümlendi. Birkaç adım ötede Montrose Kontu duruyordu, üzerinde sadece pantolon vardı ve koyu sarı bukleleri sevimli bir şekilde kıvrılmıştı. O kadar güzel bir adamdı ki, güçlü yapılı, bir terzinin rüyası olan omuzları, ince bir karın ve düzgün kalçalara doğru sivriliyordu. Koyu renk gözleri kapalıydı, baştan çıkarıcıydı ve alışlagelmiş soluksuz yoğunluğuyla ona bakıyordu.

"Geldiğini duymadım-" Onun yanından geçip çalışma odasının duvarındaki açıklığı görünce sesi kesildi. "Etrafta sinsice dolaşıyor muydun?" diye tersledi.

Yalınayak, pantolonunun üst düğmesini açarak ona doğru adım attı, karnındaki kaslar hareket ettikçe güçle dalgalanıyordu. "Uyuyordum," dedi usulca. "Başka biri etrafta sinsice dolaşıyordu. Yatak odamda."

Charlotte içten içe irkildi ama yüzünü soğukkanlı tuttu. Lanet olsun.

"Kulağa kötü bir rüya görmüşsün gibi geliyor," diye mırıldandı haritayı yuvarlarken. "Bugün olanlardan sonra-"

"Bu bir rüya değildi Charlotte."

Montrose masanın etrafından dolaşıp arkasından yaklaşıncaya donakaldı. Adam harika kokuyordu; hafifçe ısıtılmış kolonya ve tahrik olmuş bir erkeğin baştan çıkarıcı kokusu. Tahrik olduğuna da şüphe yoktu; etkileyici ereksiyonunun sert uzunluğu pantolonunun önünü zorluyordu. Kadın gergin bir şekilde durmuş, onun ilk hamleyi yapmasını bekliyordu.

Kont sigarasını üfledi ve bir kenara koydu. Göğsünü kızın sırtına bastırarak ellerine uzandı ve hareketlerini durdurdu. "Kaçamak cevaplar vermene izin verdim tatlım, ama şimdi bariz soruların cevaplarını tartışmamızın zamanı geldi."

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diye nefes aldı, kalbi onun yakınlığı karşısında hızla çarpıyordu. Adamın teninin sıcaklığı içini yakıyordu.

Bornozunu. Kendini durduramayarak ona doğru kıvrıldı ve sikinin sert kabarıklığının kalçalarında kaydığını hissetti.

Haritayı açtı, nefesi kızın kulağında sıcak ve sertti. "Hayran olduğum o keskin zekâ nerede şimdi?"

Charlotte sertçe yutkundu. Ona hayranlık duyuyordu ve görünüşünden daha fazlası için.

Adamın iri ellerinden biri kızın haritasının üzerinde güvenle duruyordu. Ancak diğeri, sırtından aşağı kaymadan önce omzunu kavrayarak uzaklaştı. Kadın çaresizce adamın okşayışına doğru eğildi. "Bu çok güzel," diye mırıldandı adam, cübbesinin ağır ipeğini okşayarak. "Yeşil, gözlerinin rengini ortaya çıkarıyor ve saçlarını tamamlıyor."

"Montrose . . ." Gözleri kayarak kapandı. Başka biri ona dokunmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Çok uzun zaman.

"Hugh," diye düzeltti usulca, dişleri boynunun kenarını sıyrarak. Kadın titreyerek, duyulabilir bir telaşla nefesini tuttu. Ondan çok daha uzun olan adam, omzunun üzerinden bakmakta hiç zorlanmadı. "Bu kadar dikkatle neyi inceliyorsun?"

"Önemli değil."

"Hmmm ..." Hugh'nun eli kalçasına gitti ve etini nazikçe yoğurdu. "Bana Batı Hint Adaları haritası gibi geldi."

Charlotte ağır ağır masaya yaslandı. "Uyumak için kendimi sıkmak istediğimde ona bakıyorum."

Adamın eli kadının elinin üzerinden kalktı ve karnının üzerine gelerek onu sırtından sert göğsüne bastırdı. Dili, sıcak ve nemli, kulağının kabuğu boyunca yaladı. "Uyumakta zorlanıyor musun?"

Tanrım, kendini uyuşturulmuş hissediyordu, zihni onun sorularına cevap vermek için ağır ağır çalışıyordu. Kontun usta bir baştan çıkarıcı olduğunu hemen anlamıştı. Ama böyle bir yeteneğin nesnesi olmak tamamen eziciydi.

"Bazen," diye itiraf etti.

Ağız kızın boynunun hassas derisini okşuyor, ereksiyonu kızın belini yakıyordu. "Bana haritayı açıkla."

Neden onun sorularına cevap vermek istemediğini hatırlamaya çalıştı ama başaramadı. "Bir hazineye götürdüğüne inanılıyor."

Kontun belindeki eli açıklıktan içeri kayd ve gecelik entarisinin üzerinden göğsünü kavradı. Usta parmakları alaycı, fırçalayıcı okşamalarla daireler çizerken, diğer eli yavaşça elbisesinin ve sabahlığının eteklerini kaldırdı. "Ne tür bir hazine?"

"Korsan hazinesi."

Hugh parmak uçlarının arasında meme ucunu yuvarladı. "Vakit geçirmek için ilginç bir yol."

Kadından bir inilti yükseldi ve kadın adamın sikine doğru eğildi. "Ah... evet."

Avuç içi çıplak kalçasını kavradı, sonra yukarı doğru kayd. Duygularını ele geçiriyor, onu gardını düşürmeye zorlamak için sessiz bir savaş veriyordu. Ve başarılı oluyordu. Şimdiden olması gerekenden çok daha fazlasını ortaya çıkarmıştı.

"Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsunuz lordum?" Adamın eli cinsel organını avuçladıgında nefesi kesildi.

"Baştan çıkarma çoktan geçti, tatlım. Şimdi seninle sevişiyorum. Ama konuyu değiştirme. O haritaya neden bu kadar ilgi duyduğunu söyle bana." Dilini uzun bir hareketle kızın boynunu yaladı, sonra fısıldadı: "Ve bacaklarını aç."

Adamın küstahlığı karşısında nefessiz bir kahkaha attı ama isteğini yerine getirdi çünkü başka bir şey yapamazdı. Adamın nazik ve saygılı parmak uçlarının, onu ne kadar çok istediğinin kaygan kanıtları arasında süzülmesiyle ödüllendirildi.

"Hazineyi bulacağıma söz verdim," diye inleyerek onun içinde eridi.

"Ne amaçla?" Parmağı kadının içine kayd ve yavaş bir ritimle pompalamaya başlayarak onu çılgına çevirdi.

"Bir insan neden hazine arar ki?" Başı adamın omzuna yaslandı. "Tanrım... bu harika hissettiriyor." Kadın titredi ve adamın göğsündeki eli daha sıkı kavradı.

"Para için, şöhret için, macera için," diye önerdi, sesi o kadar hırçındı ki tahrik olduğunu ele veriyordu. "Senin için hangisi?"

Charlotte kalçalarını adamın eline doğru kaldırdı, vücudu alev alev yanıyordu. Dişleri boynunu ısırıyor, parmak uçları göğüs ucunu çekiştiriyor, parmakları bacaklarının arasına giriyor ve orgazm neredeyse ona ulaşıyordu. Haykırdı ve beklenti içinde gerildi.

Durdu ve elleri onu terk etti.

"Hayır..." diye itiraz etti. "Durma."

Hugh bir elini kadının kürek kemiklerinin arasına koyarak, kadın haritanın üzerine yayılana kadar onu hafifçe öne doğru bastırdı. Bacaklarından birini kaldırdı ve masanın üzerine yanlamasına koyarak onu tamamen açtı.

"Neden hazine aramak istiyorsun Charlotte?" Avuçları Charlotte'un çıplak kışının kıvrımlarını okşadı.

"Para için."

"Düşes için mi?" Düşes'in küçük sırtını öptü. "Kendin için mi?"

"İkisi de." Kadın ürperdi, uyarılmışlığı o kadar şiddetliydi ki bunu kendi kendine gidermeyi düşündü. Eli tam da bunu yapmak için masadan kalktı.

"Bunu aklından bile geçirme," diye uyardı. Ve sonra onun pantolonunu çıkardığını duydu. "Bana bakire olmadığını söyle."

Boğazı o kadar sıkılmıştı ki sadece başını sallayabildi.

"Bunu istiyor musun?" diye homurdanarak sert sikini kadının dudaklarının arasından geçirdi.

"Tanrım, evet," diye nefes aldı. "Bunu istiyorum."

Eğildi ve nemli yanağını onunkine bastırdı, ereksiyonu kalçalarının vadisinde duruyordu. "Seni hatırlayabildiğim tüm kadınlardan daha çok istiyorum Charlotte. Kokun beni sarhoş ediyor, tenini hissetmek beni delirtiyor ve ağzın Ağzına müstehcen şeyler yapmak istiyorum." Adam onun yanağını öyle nazikçe öptü ki, kalbi sıkıştı. "Ama cevaplara ihtiyacım var ve onları bana vermeni bekliyorum. Bitirdiğimde bunu yapacak mısın?"

Şu anda onun istediği her şeyi yapmak istiyordu.

Hugh'nun elleri sırtında geziniyor, yatıştırıyor, okşuyordu.

"Tehlikede misin, tatlım? Belki de kaçmak için burada saklanıyorsun

hoş olmayan bir şey mi?"

Charlotte'un elleri yumruk oldu. Dürüst ve kurnazlık içermediği sürece baştan çıkarmak bir şeydi. "Umursuyormuş gibi davranma Montrose, oysa umursadığına ya da umursayacağına dair hiçbir fikrim yok. Seks istiyorsun. Becer beni ve bitsin bu iş."

Aniden doğruldu, sesi gerginleştirdi. "Seks konusunda eksik değilim. Benim istediğim sensin."

Bir nefes aldı, sonra bıraktı, onu iğnelediğini hissediyor ve bunun kendisi için neden önemli olduğunu merak ediyordu. "Kimseye söylemeyeceğime yemin ettim Montrose. Bunu tahsil edebilir misin? Seni tanımıyorum. Bir ya da iki gün içinde ayrılacaksın ve-"

Adam başka hiçbir ön hazırlık yapmadan sikini içine soktuğunda nefesi kesildi.

Parmakları masayı tırmaladı ve zevk duyularını yakıp kavururken sırtı kavislendi. Adam iriydi, inanılmaz derecede yapılıydı ve çelik gibi sertti, başka hiçbir şey hissetmeyene kadar içinde zonkluyordu.

Hugh onun üzerine eğildi ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "Ben senin içindeyim, Charlotte." Ona bu gerçeği hatırlatarak daha derine itti. Sanki unutabilirmiş gibi. "Önümüzdeki birkaç gün boyunca içinde kalmaya niyetliyim. Yapabileceğim şeyler var, seni alabileceğim yollar var, sırf boşalmaya izin vermem için bana bilmek istediklerimi söylemeni sağlayacak. Ya da iyi bir kız olup bana şimdi söyleyebilirsin. O zaman önümüzdeki birkaç günü sorunlarını hafifletmenin yollarını tartışarak keyifli bir şekilde geçirebiliriz."

Kibirli erkekler onun en sinir olduğu şeylerden biriydi. "Kendi becerilerimden yoksun değilim," diye ısırdı, onun etrafında kasten kenetlenerek kendini orgazma itti.

Adam homurdandı, elleri acımasızca kadının elleri üzerinde sıkılaştırırken, kadın onun horozunun etrafına geldi. Onu tamamen içine almak için kalçalarını geriye attı, çıgııklarını tutmak için dudağını ısırdı. Nefes nefese, yakıcı bir boşalmaydı, duyularını yakıyordu ama bu sadece bir alaydı, kısa bir soluklanmaydı ve adam karşılık olarak şiştikçe, daha fazlasına ihtiyaç duyarak azap içinde kıvrandı.

Hugh ondan çekildi, sonra tekrar ileri doğru kayd, her kalın, ipeksi santimi hissetmesini sağladı, onu lezzetli bir şekilde gerdi,

Ta ki bu yüzden öleceğini düşünene kadar.

"Yaramaz Charlotte," diye mırıldandı. Uzman bir farkındalıkla onu tekrar okşadı. "Burada saatlerce kalabiliriz." Tekrar geri çekildi, tekrar itti. "Ya da yatağıma çekilebiliriz ve sen sırt üstü yatabilirsin. O zaman meme uçlarını emebilirim, tatlım. Ben seni becerirken onları yalayabilir, ısırabilirim. Hoşuna gitmez mi?"

Dişlerini birbirine geçirdi ve adam tekrar içine pompalarken her yeri titredti. "Piç kurusu."

"Hayır, ben oldukça meşruiyım. Ve zenginim. Sana yardım edebilirim, tatlım." Dışarı. İçeri. "Ben varken neden hazine arayasın ki?" Parmak uçları kadının omurgasının gergin uzunluğunu okşadı.

"Sana sahip değilim."

Hareketlerini durdurdu. "Yapabilirsin."

Masif maun masanın üzerinde yüzükoyun yatıyordu, yayılmış ve çaresiz, Montrose'un harika horozuyla doluydu, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki kulaklarındaki kan akışından hiçbir şey duyamıyordu.

Ne diyordu? Ne teklif ediyordu? Ve neden, ona istediği şeyi savaşmadan vermişken?

Hugh kıpırdamadı, sadece bekledi ve o söylemeden de kız öyle ya da böyle bir cevap verene kadar devam etmeyeceğini biliyordu. Ne teklif ettiğini anlamamıştı ama her ne ise, onu istiyordu, onu istiyordu. Çaresizce.

Tüm hayatını kendine bakarak geçirmişti çünkü bunu yapacak başka kimse yoktu. Başkalarına güvenmeyi zor buluyordu ve duygularını cinsel ilişkilerinden uzak tutmaya inanan, özünde pragmatist biriydi. Yine de kendini tatlı dilli bir düzenbaza inanmak isterken buldu. İnanmaması gerektiğini bilen Charlotte başını salladı.

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı, ağzı daha bir dakika önce sergilediği kontrolü yalanlarcasına kızın tenine ateşli öpücükler konduruyordu.

Ellerini kalçalarına koyan Hugh onu yere yatırdı. Arzusunu serbest bırakarak onu açgözlülükle sikmeye başladı. Sert ve

derinlere inerek, ritmini bozmadan onu orgazma ulaştırdı ve sonra bedeninin kavrayıcı derinliklerine dalarak onu almaya devam etti. Adam boşalmıştı, bundan emindi. Derin iniltisini duydu, tohumunun nabzını hissetti ve sonra döküldü, ama adam durmadı, yumuşamadı.

Dizini öne doğru kaydırđı, onu daha da açtı, böylece hiçbir şey onun horozunu derinliklerinden engellemedi. Sıkı ve sert kesesi klitorisine çarparak onu yalvarttı. Hugh küfretti, sövdü ve tekrar boşaldı. Charlotte sadece masanın kenarına tutunup zevkin onu ele geçirmesine, doldurmasına, çekincelerini silip süpürmesine izin verebildi, ta ki hissettiği tek şey Hugh La Coeur ve asla gerçekleşmeyecek geçici bir hayal olana kadar.

Dördüncü Bölüm

Hugh haritaya baktı ve Merrick Kontu'nun Batı Hint Adaları'ndaki ticaret yollarıyla ilgili tartışmalarına daha fazla dikkat etmiş olmayı diledi.

Homurdandı. Son yirmi dört saat içinde pek çok şeye daha fazla dikkat etmiş olmayı diledi. Her zaman biraz bencil olmuştu ve doğrudan kendisini ya da Julianne'i ilgilendirmeyen konularla nadiren ilgilenirdi. Şimdi birden kendini bir yabancı için endişelenirken bulmuştu. En hafif deyiimiyle rahatsız edici ve kafa karıştırıcıydı.

Arkasında, yatağında, Charlotte uyumaya devam etti. Ona birkaç dakika daha verecek ve sonra onu tekrar alacaktı. Hissettiği ihtiyaç onu hayrete düşürmüştü. Sabahın çoğunu Charlotte'un yanında geçirmişti ve hâlâ siki sertleşmiş, bir kez daha onun içinde olmak için zonkluyordu. Sadece sevişirlerken, her zamanki kontrolünden yoksun olsa da, uzaktan da olsa normal ahlaksız hali gibi hissediyordu.

Hugh, beyninin Charlotte'la cinsel eylemin ince noktalarına konsantre olmayı neden reddettiğini kavrayamıyordu. Bu sadece temeldi, incelik yoktu, tamamen ihtiyaç, ter ve şiddetli arzuydu. Tohumunu dökmeden önce çekmeyi başaramamıştı.

-Bir kez değil, her seferinde. Bu dayanılmaz bir şeydi ama karşı koyamıyor, bir kez daha karşılaşmanın şehvetini doyuracağına, bir kez daha omurga eriten orgazmın arzusunu yatıştıracağına kendini inandırıyor.

"Hugh?"

Arkasından gelen yumuşak iç çekiş kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. Onu kendi adını kullanmaya ikna etmek biraz zaman almıştı. Hugh onun başlangıçta sadece daha fazla sikişmekten zevk almak için inatçı davrandığını düşünmeye meyilliydi, bu düşünce onu erkeksi bir tatminle doldurdu.

Döndü ve bir gülümseme sundu. "Evet, tatlım?"

Charlotte'un gözleri adamın ereksiyonuna kaydı, genişledi ve sonra tekrar onunkine kaydı. Dudaklarını yaladı. Kızarmış ve darmadağın bir halde, yatağı olan dağınıklığın üzerine yayılmış, nefes kesici bir güzelliğe sahipti. "Ne yapıyorsun?"

"Haritanızı inceliyorum." Kalçasını yazı makinesine dayadı ve kollarını kavuşturdu. "Alışılmadık ve şifreli."

Başını salladı. "Deşifre etmek için kullandığım bazı kitaplar ve bir günlük var."

"Bunları nereden aldınız?" "Yaşlı Glenmoore verdi onları bana." Hugh kaşlarını çatı. "Neden?"

Yatakta yukarı doğru kaydı, kendini yastıklara yasladı, alçakgönüllülüğe hiç önem vermedi. Bundan memnundu, çünkü onun kremi tenini, sıkı göğüslerini ve pembe meme uçlarını görmek onu zevkle dolduruyordu. Ona saatlerce bakabilirdi, hatta bu sabah tam da bunu yapmış, çillerini saymış ve uyuyan masumiyetine hayran kalmıştı. Sonra kendine ve geldiğinden beri onu rahatsız eden deliliğe lanet okudu. Pantolonunu giymiş ve Charlotte'tan başka bir şey düşünmeye kararlı bir şekilde haritayı eline almıştı.

"Glenmoore oğlunun bize hiçbir şey vermeyeceğini biliyordu," dedi bariz bir acıyla. "Ekselansları bu evi kullanmamıza izin veriyor çünkü bizi kontrol altında tutmak işine geliyor."

"Neden düşesi akıl hastanesine yatırmıyorsunuz?" Charlotte gözle görülür biçimde sertleşti. "O deli değil."

Kadın durakladı ve adam, "Her şeyi zorlamadan anlatırsan daha iyi olur," dedi.

"Ben onun metresiydim," diye ağzından kaçırdı çenesini kaldırarak. Hugh bön bön baktı. "Yaşlı adamın mı? Yüce Tanrım."

"Hayır." Gözlerini devirdi. "Yaşlı Glenmoore değil. En yeni Glenmoore."

"Oh." Kaşlarını çatı.

"Masum olmadığımı biliyordun," diye usulca hatırlattı.

Elini savurarak onun sözlerini geçiştiren Hugh, artık birlikte olmadığı bir adam için hissettiği kıskançlıktan dolayı öfkelen-di. "Evet. Evet," diye mırıldandı. "Ve bu beni zer-re kadar rahatsız etmiyor. Aslında minnettarım. Başka türlü bütün sabah seni taciz edemezdim."

Güldü. "Taciz edilmeye çok istekliydim." Hugh kaşlarını kaldırdı.

Geniş ağız keyifli bir gülümsemeyle yayıldı. "İyi donanımlı, muhteşem ve cinsel iştahu kabarık erkeklerin ziyarete gelmesi pek sık rastlanan bir durum değildir."

Homurdandı ve bir elini saçlarında gezdirdi.

İç çekti. "Doymuş olması gereken bir adam için ruh haliniz çok tuhaf."

"Herhangi bir erkeği almış olman hoşuma gitmiyor," diye huysuzca itiraf etti.

Yataktan kayarak ve çarşafı da beraberinde sürükleyerek, "Ve bunu yapacağımı düşünmen hoşuma gitmiyor," diye karşılık verdi.

Onun kapıya doğru yürüyüşünü izledi, omurgası dik ve gururluydu. Muhteşemdi, kimseden saygısızlık görmeyen kızıl saçlı bir tanrıçaydı.

Onun peşinden giden Hugh, çıkışla arasına girdi. "Özür dilerim. Lütfen gitmeyin."

Charlotte başını arkaya eğdi ve onu dikkatle inceledi. "Bu sabah çok asık suratlısın."

"Özür dilerim. Suçlanacak kişi siz değilsiniz."

Belli ki tatmin olmuştu, başını salladı ve yatağa geri döndü. "Bir zamanlar burası çok güzeldi," dedi omzunun üzerinden. "İlk ziyaretimde malikâne ve arazisi nefesimi kesmişti." Yatağa geri süründü.

"Seni buraya Glenmoore mu getirdi?" Onu yatağa kadar takip etti ve kenarına oturdu.

"O zamanlar Carding Markisi'ydi ve babasının ölmesi için sabırsızlanıyordu." Kadın yeşil gözlerini kısarak ona baktı. "Onu tanıyor musunuz?"

Aklıma hemen iri yarı, zorba dükün görüntüsü geldi. "Onunla bir vesileyle tanışmıştım."

"O bir pislik," dedi sertçe. "Babasının metresiyle tanışmaktan rahatsız olabileceğini hiç umursamadı. Carding kendinden başka hiç kimseyi umursamazdı." Saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru taradı. "Glenmoore hastaydı ve Carding onu burada, atalarının oturduğu yerden uzakta, yalnız ve bakımsız bir şekilde ölmesi için bıraktı. Hizmetçiler yetersizdi, hiçbir doktor gönderilmedi. Korkunç bir durumdu. Onu tanıdığım için utanıyordum."

Hugh uzanıp onun elini tuttu, Charlotte ne kadar şefkatli olsa da yaşlı Glenmoore'un çektiği acıdan derin bir üzüntü duyacağını biliyordu. Charlotte elini sıktı ve Hugh, Charlotte'un kendisinden teselli bulacağı düşüncesiyle yüreğinde garip bir kıpırtı hissetti. Hiç kimseye teselli olamadığından emindi.

"Bir akşam sağlığını kontrol etmek için Glenmoore'un odasına gittim. Kimse ızgarayı yakma zahmetine katlanmadığı için odası buz gibiydi. Lazımlık doluydu ve berbat kokuyordu. Birinin onu en son ne zaman beslediğinden emin olamadım." Charlotte bu anıyı hatırlayınca ürperdi.

"Ve sen de ona göz kulak oldun," diye bitirdi sözlerini, hak iddia edemeyeceği bir gurur titremesi hissederek.

"Yapmak zorundaydım," diye mırıldandı, parmak uçlarıyla avucunu okşayarak. "Hayvanlara daha iyi davranılıyor."

Yatağın üzerinde biraz daha kayan Hugh, yatak başlığına yaslandı ve onu bacaklarının arasına çekti, ona sarılmak ve elinden gelen teselliği sunmak istiyordu. Ellerini onun kollarında gezdirdi ve omzunu öptü.

"Çok tatlısın, Hugh." Kollarını beline doladı.

Utancını gizlemek için yüzünü onun saçlarına gömdü. "Bana daha fazlasını anlat," dedi huysuzca, konuşmayı kendisinden uzaklaştırarak.

"Glenmoore hastaydı ama hala akli başında ve akli başındaydı. Kim olduğumu bilmiyordu elbette ama açıkladıktan sonra varlığımı anlayışla karşıladı ve uzun uzun konuştuk. Ekselanslarını gerçekten sevdim. Espri anlayışı ve yaşama sevinci vardı.

hayranlık duydum. Sırf Jared ondan kurtulmak istediği için onu acı çekmeye terk edemezdim-"

"Karısı neden onunla ilgilenmiyordu?"

"Glenmoore o sırada evli değildi. Ben geldikten kısa bir süre sonra evlendi."

Hugh dudaklarını kadının omzuna sürterek kaşlarını çatı. "Akli başında hangi kadın bu durumdaki bir adamla evlenir ki? Adamın bir varisi vardı ve başka bir çocuk doğuramayacak durumdaydı. Kadının kazanacağı hiçbir şey yoktu."

"Her şeyin bir nedeni vardır, Hugh." Charlotte başını onun omzuna yasladı. "Onunkilerin sağlam olduğuna inanmalısın."

İnanmayarak homurdandı, sonra da "Carding'e kongresini verdiğinde çok sinirlenmiş olmalı" dedi.

"Oh, öyleydi," diye kabul etti, onun kucağına daha da sokularak. "Söylenip durdu ve beni yok etmekle tehdit etti, böylece başka hiçbir erkek bana sahip olamayacaktı."

Derin bir nefes aldı. "Ama babasına yaptığı aşağılık muameleden sonra, artık onunla hiçbir şey yapmak istemedim. Ona en kötüsünü yapmasını söyledim."

"Vay canına," diye nefes aldı, etkilenmişti. Kimse bir düke meydan okuyamazdı, hele de ona destek olmak için ona güvenen bir kıza.

Charlotte güldü. "Ben şehit değilim, o yüzden böyle düşünmeyin. Zaten Carding'le olan anlaşmamı feshetmeyi planlıyordum ve rahat yaşamak için yeterince para biriktirmiştım. Glenmoore'a bakmayı teklif etmek bana bundan sonra ne yapmak istediğimi keşfetmek ve aynı zamanda yaşlı düke yardım etmek için zaman kazandırdı. Mükemmel bir anlaşma gibi görünüyordu."

"Ama planlarınıza bir şey oldu."

"Carding'i hafife almışım. Nasıl tepki vereceğini bilseydim, olayları farklı şekilde ele alırdım. Onunla birlikte Londra'ya döner, eşyalarımı toplar ve sonra geri dönmek için ayarlamalar yapardım. Bunun yerine Abigail'imi gönderdim. -Aptalca, aptalca bir hata. Carding hiç vakit kaybetmedi. Döndüğü gece evimi didik didik etti ve her şeyi yok etti.

Kıyafetlerimin ve mücevherlerimin çoğunu onunla tanışmadan önce almıştım. Buradaki hizmetçilere ödeme yapmayı kesti, onlar da gitti. Şu anda sahip olduklarımız emeklerinin karşılığını daha iyi almayı hak ediyorlar. Onlara sunabileceğimiz tek şey yemek ve başlarını sokacak bir çatı, bu nedenle kullanılmayan alanları temizlemekle onları fazla yormuyorum."

"Biriktirdiğin para ne oldu?"

"Biriktirdiğim para değil, mücevherdi." "Carding'in çaldığı," diye bitirdi Hugh.

Parmak uçlarını ellerinin sırtında gezdirdi, yumuşak, dalgın bir okşayıştan çok hoşlanmıştı. "Glenmoore'un duygularına saygı duyarak oğlunun ne yaptığını saklamaya çalıştım ama o biliyordu. Durumu kötüleşince bana haritayı, kitapları ve günlüğü verdi. Son günlerinde ona eşlik ettiğim için bana borcunu ödemek istedi ve bir şekilde geleceğimi garanti altına almayı umdu."

"Ama o gittikten sonra neden gitmedin? Ne kadar güzel olursan ol, başka bir koruyucu bulabileceğini biliyor olmalıydın."

Kollarında döndü, göğüslerini Hugh'nun göğsüne bastıracak bir pozisyon aldı. Bu temas karşısında Hugh'nun nefesi kesildi ve kadının bir sonraki sözlerine konsantre olmakta zorlandı. "Buradaki herkes bana güveniyor. Eğer gidersem onlara ne olacak? Onlar mükemmel hizmetkârlar ama çok az işveren onların engellerinin ötesine bakabilir. Ayrıca çok da korkunç değil. Yemeğimiz iyi. Giyinik ve sıcakız."

"O zaman harita sadece bir hobi mi?" Ellerini kadının sırtında gezdirdi. "Daha önce oldukça dalmış görünüyordun."

"Bu benim gururumdan kaynaklanıyor." Charlotte onun okşamasına doğru eğildi.

"Dük'ün kontrolü altında yaşamaktan hoşlanmıyorum. Bu ona kazandığını, beni alt ettiğini hissettiriyor. Eğer finansal bağımsızlığımı elde edebilirsem, kendi kaderimi kontrol edebilirim. Bu, toplayabildiğim tüm hevesle haritayı incelemeye değer. Ayrıca, bu şehirde beni meşgul edecek

başka bir şey yoktu.

hava." Göğüs ucuna bir öpücük kondurdu. "Sen gelene kadar."

Hugh onun saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bir metres tutmayı hiç düşünmedim ama-"

"Sana bedava verdiğim bir şey için neden para ödeyeyim?" diye dudaklarını sinsice bükerek araya girdi.

"Yine konudan kaçıyorsun." Adam aşağı kaydı ve kadının vücudunu kendi vücudunun üzerine sardı. "Kaçamak yapma konusunda oldukça beceriklisin."

"Pek çok şeyde ustayımdır."

Güldü ve kızın burnunun ucunu öptü, ona bu kadar çok şey anlattığı için memnun olmuştu. "Majesteleri zararsız mı?"

"Oh, evet," diye ona güvence verdi. "Senin için tehlikeli değil." "O zaman neden bu sabah odama girmeye cüret etti?"

Charlotte'un gözleri muziplikle parladı. "Belki de sana kötü bir şekilde davranmak istiyordu."

"Bu hiç komik değil," diye homurdandı. Kadın kıkırdadı.

"Bence öyle."

Onu gıdıklamaya başladı.

"Kes şunu!" diye soludu, gülerek.

"Şimdi bu ..." dedi. "Bu çok komik!"

Hugh dönerek onu altına kısırdı ve gülümsedi.

"Hayır, yapamazsın!" diye itiraz etti, göğsünü yukarı doğru iterek. "Yemek yemeliyim; açlıktan ölüyorum. Yıkanmak ve ... başka şeyler de istiyorum."

Hugh gözlerini devirdi ve sonra abartılı bir iç çekişle sırt üstü yuvarlandı. "Bir hanımefendiye göre pek de uzlaşmacı değilsin," diye yakındı.

Charlotte bir bacağını adamın kalçalarına attı ve hala çarşafı bir toga gibi tutarak ona sarıldı. "Ben senin sevgilinim, metresin değil. Ve saatlerdir size hizmet ediyorum lordum. Şimdi de siz benim açlığımı gidermelisiniz."

"Hugh," diye düzeltti, aşinalığa ihtiyacı vardı. Son zamanlarda yaşadığı sıkıntının yakın arkadaşlarının olmamasından kaynaklandığına inanmaya başlamıştı. Belki

de ihtiyacı olan tek şey bir metrestir, ilgisini yoğunlaştırabileceği bir kadın.

geçici ilişkilere düşkün olmak yerine. Ama önce Charlotte'a bir şekilde ona ihtiyacı olduğunu kanıtlaması gerekiyordu. "Kahvaltıyı ve sevişmeyi bitirdiğimizde birlikte haritanın ve günlüklerin üzerinden geçeceğiz."

Güldü ve burnunun ucuyla ona baktı.

"Sana yardım edebileceğime inanmıyor musun?" diye sordu kaşlarını çatarak. Belki de bu düşündüğünden daha zor olacaktı. "Lambert Denizcilik'te bir miktar yatırımım var ve-"

Nazik parmak uçları dudaklarında gezindi ve dokunuşlarıyla onu yaktı. "Aklına koyduğun her şeyi yapabileceğine inanıyorum ama sevişmeyi bitirebileceğine inanmıyorum."

Hugh homurdandı, kadının ona olan inancı şehvetinin kabarmasına neden olmuştu. "Sana haklılığını kanıtlamadan önce odana çekilsen iyi olur."

Charlotte yataktan fırladı ve kıkırdayarak odadan kaçtı.

"Onun odasına hiç gitmemeliydin," diye azarladı Charlotte. "Artık gizli geçitleri ve haritayı biliyor."

"Özür dilerim," diye pişmanlık dolu bir cevap geldi. "Onun muhteşem olduğunu söylemiştin. Sadece kendim görmek istedim. Çok mu kızgındı?"

Charlotte makyaj masasına oturdu ve iç çekerek rahatladı. "Başlangıçta öyle olabilirdi. Ama artık değil."

Yumuşak eller omuzlarına yerleşti. "Sadece ona iyice bakmak istedim."

Aynaya bakan Charlotte, arkasındaki kadının yansımasını yakaladı. "Belki de en iyisi onu görmemen. Etrafta bu kadar muhteşem bir adamın olması temelde adaletsiz bir şey. Sağlıklı düşünmeyi neredeyse imkânsız hale getiriyor." Bakışlarını indirdiğinde, kendisine bakan kadının hatırladığından daha genç olduğunu, yanaklarının kızardığını, gözlerinin parladığını ve ağzının öpücüklerle şiştiğini fark ederek irkildi.

Hugh La Coeur öpüşmeyi severdi. Acele etmiyor, onun tadına bakıyor, yetenekli dilinin derin yalamalarıyla ağzının içini okşuyordu. Bencil yatak partnerlerinden payına düşeni almıştı, ön sevişme zahmetine katlanamayan erkekler. Ancak Hugh dokunsal bir adamdı. Onun saçlarını, tenini, dudaklarını okşamayı seviyordu ve kadın onun dokunuşu altında bir kedi gibi geriniyor, mırıldanıyor ve sevgisini içine çekmek istiyordu.

Yatakta sert ve ilkeldi, onun bedenini sanki kendisine aitmiş gibi, sanki sadece kendi zevki için varmış gibi sahipleniyordu. Onda gördüğü küçük kırılmalı kırıntıları kesinlikle yatak odasına kadar uzanmıyordu. Sevişmesi nefes kesici, dayanıklılığı etkileyiciydi. İki kez onu yalnız bırakması için yalvarmış, ancak birkaç dakika içinde onu yeniden arzuladığını fark etmişti. Bunu o da biliyordu, kibirli adam. Çikolata bağımlılığı gibi bir şeydi bu, diye düşündü. Tek umudu, fırtına dinmeden ve adam gitmeden önce karnını doyurabilmektir.

Charlotte fırçasını aldı ve saçlarında gezdirdi. "Ona haritadan ve Glenmoore'dan bahsettim."

"Kulağa umut verici geliyor. Ne dedi?"

"Aslında yardım etmeyi teklif etti." Şimdiye kadar tanık olduğu her şeye verdiği tepkileri düşündü ve onun soğukkanlılığına hayran kaldı. Hiçbir şey onu hazırlıksız yakalayamamış gibiydi. Katie'yi yatıştırması ve ona bir düzine sürühi almayı teklif etmesi de... Charlotte çok etkilenmişti. İnsanlara kolay kolay güvenmezdi ama Hugh'nun kendisine, uşağına ve hizmetçilerine gösterdiği nezaket, onun gerçekten de iyiliğini düşünen biri olduğuna inanmasını sağlamıştı.

"Sence yapabilir mi? Yani yardım edebilir mi?"

Omuz silkti. "Emin değilim ama denemesinin ona bir zararı olacağını sanmıyorum ve fırtına sırasında bizi meşgul edecektir."

Bu ifadeyi kahkahalar karşıladı. "İkinizi meşgul edecek herhangi bir dış etkiye ihtiyacınız olduğunu düşünmemiştim."

Charlotte fırçayı sert bir tıkırtıyla yere bıraktı. "Şimdi bu, Eminim, hiç de uygun değil!"

Beşinci Bölüm

Hugh, Artemis'in tek gözünün içine baktı ve pes etmeyi reddetti. Bir hizmetkâra boyun eğmek ... Düşüncesi bile iğrençti!

"Dinle, eski dostum," dedi sertçe. "Bu yeterince basit bir soru."

Artemis ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Ve ona Grace'i sormanız gereken biri!"

"Tanrı aşkına, kapıya sen bak! Lord Glenmoore'un buraya gelip gelmeyeceğini herkes gibi sen de biliyorsun."

"Elbette biliyorum! Ama bu sana söyleyeceğim anlamına gelmiyor!" Kâhya bakışlarını daraltırken bombeli göz daha da dışarı çıktı. "Buradan cehenneme kadar sorabilirsin, vali, ve ben-"

"Asın hepsini!! Bir akran için uygun hitap şekli 'lordum'dur. Bu çok mu zor?"

Artemis'in nefesi kesildi. "'İşte şimdi! Görevlerimi yerine getirme şeklimden mi şikayet ediyorsun?"

"Şikâyet mi ediyorsun?" Hugh homurdandı. "Aman Tanrım, hayretler içindeyim.

Hayret. Sersemledim."

Artemis başıyla onayladı. "Sen de öyle olmalısın, vali."

Hugh bir elini saçlarında gezdirerek, "İnsan her gün senin gibi bir hizmetkârla karşılaşmıyor," diye mırıldandı.

"Alaycı mı davranıyorsun?" Artemis şüpheyle sordu.

"Kim, ben mi? Asla."

"Siz ikiniz ne hakkında tartışıyorsunuz?" Charlotte merdivenden inerken sordu. Birkaç sezondur modası geçmeyen yumuşak, çiçekli bir muslin giymiş, taze ve genç görünüyordu; şehvetli geçmişini yalanlayan olgun bir masumiyet görüntüsü.

"Ona sorabilirsin!" Kâhya kovulmadan gitmek için döndü. "Bir erkek bu tür şeylerle uğraşmak zorunda kalmamalı."

..." diye homurdanarak uzaklaştı.

Hugh arkasından bakakaldı.

Charlotte güldü, adamın sikini sertleştiren çiğ, boğuk bir sestti.

Lanet olsun! Kaşlarını çattı. Etrafta sürekli ereksiyon halinde dolaşamazdı, ki geldiğinden beri yaptığı şey de tam olarak buydu.

Adamın önünde durarak, parmaklarının yumuşak dokunuşuyla kaşlarını çatan adamın yüzünü sildi. "Artemis iyi bir adam ve her ne sorduysan, ona sormamalıydın. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki hiçbir saygıdeğer üst düzey hizmetkâr işverenleri hakkında bilgi vermez."

Hatalı olduğunu kabul etmeye alışık olmayan Hugh, başını sallamadan önce bir süre düşündü.

Charlotte'un yeşil gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Şimdi, ne sormak istiyordun?"

Hugh derin bir nefes verdi. "Glenmoore'un hâlâ sizi ziyarete gelip gelmediğini bilmek isterim."

Koyu kırmızı bir kaş yükseldi. "Hangi sıfatla?" Adam homurdandı. "Herhangi bir sıfatla."

"Ara sıra uğrar," dedi dikkatle. "Ama artık yatağımı onunla paylaşmıyorum, eğer sormak istediğiniz buysa."

İçini kaplayan rahatlama çok derindi ve bu yüzden de rahatsız ediciydi. "O zaman neden geliyor?"

"Sanırım sadece düşesin burada kaldığından ve değerli itibarına bir tehdit oluşturmadığından emin olmak istiyor." Kolunu onunkine doladı ve onu, baştan çıkarıcı kokuların midesini guruldattığı salona doğru yönlendirdi. Doymak bilmez bir açlık içindeydi ve oturur oturmaz nefis yemeği iştahla mideye indirdi. Böbrek ve yumurta, ballı kek ve erikli kekten oluşan yemek çok lezzetliydi. Aşçının sunduğu ürkütücü görüntüye rağmen, Hugh kabul etmekte zorlanmadı

mutfaktaki yeteneğinin etkileyici olduğunu söyledi. Montrose Hall'daki yerleşik şeften çok daha iyiydi.

Katie birkaç dakika sonra, elinde çılgınca akan bir sürahi su ve sargılı bir el ile içeri girdiğinde, o sadece gülümsedi. Bugün her şey farklı görünüyordu. Kasvetli sabah ışığını destekleyen mum ışığı daha altın rengi, yemekler daha iştah açıcı, Charlotte daha güzel görünüyordu.

Hissettiği şeyin hoşnutluk olduğundan şüphelenen Hugh sırtarak anın tadını çıkardı. Bu şekilde daha sık hissetmek istiyordu ve bunun sebebinin Charlotte olduğunu biliyordu. Bu nedenle sevgilisini, yanında olmasının ona orgazmdan daha fazla yarar sağlayacağına ikna etmek için bir strateji gerekiyordu. Çözümü zaten o bulduğuna göre, tek yapması gereken bundan yararlanmaktı.

Charlotte fincanının kenarına gülümseyerek, "Keyfin yerinde," dedi. Hugh La Coeur da gayet formundaydı. Kahverenginin sıcak tonlarına bürünmüş olan bu adam Charlotte'un ağzını sulandırıyor, yüz hatlarının yakışıklılığı çocuksu bir gülümsemeyle daha da belirginleşiyordu.

"Öyleyim. Sana daha çok acıyorum." Kaşlarını imalı bir şekilde salladı.

Güldü. "Bir kız senin etrafında olmana alışabilir."

"Umarım öyledir." Boş tabağını itti ve ayağa kalkarak onun sandalyesine doğru ilerledi. "Odama çekilip haritanı inceleyelim mi?"

Charlotte ayağa kalktı, damarlarında keskin bir farkındalık sızısı dolaşıyordu. Omzunun üzerinden Hugh'ya baktı ve kirpiklerini kırıştırdı. "Harita üzerinde çalışmanın daha sonra geleceğini sanıyordum?" Charlotte'un gözleri Hugh'nun pantolonuna kaydı ve büyülenmiş bir halde Hugh'nun sikinin gözlerinin önünde kabarmasını izledi.

"Kes şunu." Dirseğinden tuttu ve onu merdivenlere doğru götürdü.

"Neyi durdurayım?" diye sordu masumca, gülümsemesini bastırarak.

"Ne olduğunu çok iyi biliyorsun," dedi, sesi terliklerinin içinde ayak parmaklarının kıvrılmasına neden olan yavaş bir tizdi. "Sikime bakarken salya akıtmak."

"Ben yle bir şey yapmadım!" diye itiraz etti ve merdivenleri çıkarken kıkırdamasını bastırdı.

Ona ters bir bakış fırlattı. "Sen de yaptın, doyumsuz sürtük. İnsan buralarda pek dinlenemiyor."

Boğuldu. "Korkunç adam! Beni yalnız bırakmadın. Kaç kez yuvarlandım ve uyumaya çalıştım?"

"Birkaç tane," dedi yumuşak bir sesle. "Ama bana tekrar uzanman çok uzun sürmedi."

Charlotte orta merdivende durakladı. "Sadece ereksiyonun omurgamı drttğ için!"

Hugh zarif bir kayıtsızlıkla omuz silkti. "Kıpırdanıyordun."

Gülmemek için kendini zor tutarak ona baktı, tüm vücudu onun karanlık bakışlarında bulunduğ şehvetli eğlenceye ısındı. Yıkıcı derecede yakışıklıydı, canlılık ve yaramazlık doluydu. O hayatı yaşayan bir adamdı, oysa kendisi son birkaç yılını sersemlemiş bir halde geçirmişti. Bu enerjiye, bu oşkuya kapılmış, onun heyecanını iliklerine kadar hissetmek istemişti.

Kendini tutamayarak bir adım ne çıktı ve ona ağzını sundu. Adam derin bir iniltiyle bunu kabul etti ve ona şehvetli pcklerinden birini hediye etti. Charlotte onun karşısında eridi, elleri adamın güçlü omuz kaslarını kavramak için sürüklendi.

"Gördün mü?" diye mırıldandı, kızın ayırık dudaklarını yalayarak. "Yine yapıyorsun."

Acı verici bir şekilde tahrik olan kadın nefes nefese güldü. "Sen kibirli bir apkınsın."

"Ve sen de arsız bir fahişesin." Elleri göğüslerini kavradı, sertleşmiş meme uçlarını okşadı.

Sırtarak geri çekildi. "yle olmam hoşuna gidiyor."

Hugh korkuluklara yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "yle olman çok hoşuma gitti," diye kabul etti. "şimdi

haritanızın üzerinden geçmek ister misiniz?"

Charlotte bir an için onu tepeden tırnağa süzdü. Adam tamamen, etkileyici bir şekilde tahrik olmuştu ve kadın da açıkça istekliydi ama adam lanet olası haritayı mı incelemek istiyordu? Alt dudağını çiğnedi.

"Ellerini kendine saklayabileceğini düşünüyor musun?" diye dürttü. Kız gözlerini kıstı, oyunun tadını çıkarıyordu.

"Sen yapabilir misin?"

Sırıttı. "Kimin daha uzun süre dayanabileceğini görelim mi?" "Bahis mi?" Ellerini birbirine sürttü. "Elbette." "Bahis ne kadar?"

"Bahisler mi?"

"Kazanan için bunda bir şey olmalı. İnsanı kumar oynamaya iten şey bir şeyler kazanma olasılığıdır."

"Bir takla yeterli değil mi?"

"Bunun benim ödülüm olmasını planlamıştım," dedi suratını asarak. Kadın güldü. "Her zaman aynısını seçebilirsin."

Koyu altın rengi kaşları kalktı. "Ah, ama bunun gerçekten bir bahis olabilmesi için benim kazancımın seninkinden ya da senin kaybının benimkinden daha fazla olması gerekir."

Charlotte, "Kumar hakkında çok şey biliyor gibi görünüyorsunuz," dedi.

"Biraz deneyimim var," dedi yumuşak bir sesle. "Yani eğer ellerini benden daha uzun süre kendine saklayabilirsen, sıcak ve terli bir takla atmayı kazanacaksın. Ancak ben bir nimet istiyorum."

Kaşlarını çattı. "Ne tür bir nimet?"

"Henüz karar vermedim."

"Hile yapıyorsun!"

"Etmiyorum. Elbette, şimdi her zaman vazgeçebilir ve ikimizi de zahmetten kurtarabilirsin ..." Kollarını indirdi ve daha da yaklaşarak onu kokusu ve güçlü erkekliğiyle sardı.

"Oh, hayır. Kaybetmeyeceğim. Kazanacağım."

Dirseğini kavradı ve diğer eliyle merdivenleri işaret etti. "Mükemmel. Hadi başlayalım."

Kalbi heyecanla çarpan Charlotte, Hugh ile birlikte hareket etti. yukarı ve MERDİVEN ve için onun Oda, onu Zihni, zaferini garantilemek için kullanabileceği tüm yolları düşünmekle meşguldü. Odasına girdiğinde yaptığı ilk şey şömineye gidip daha fazla kömür atmak oldu. "Ne halt e d i y o r s u n sen?" diye sordu. "Çok fazla fazla

Burası sıcak."

"Gerçekten mi? Bir ürperti hissediyorum."

Hugh ceketini silkti. "Eğer beni çıplak istiyorsan, sadece sorman yeterli."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Onun yerine haritaya bakmak istedin."

Ona alaycı bir bakış fırlattı ve Charlotte güldü. Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştir.

Hayır, bu doğru değildi. Yıllardır hiç eğlenmemiştir.

Hugh yeleğini ve kravatını çıkardıktan sonra masaya doğru ilerledi ve haritanın üzerine eğildi. "Bununla ilgili elinizdeki her şeyi bana getirebilir misiniz?"

"Elbette." Charlotte bir planla odadan çıktı ve çeyrek saat sonra ilk salvosunu ateşlemeye hazır bir şekilde geri döndü.

Geniş bir sırtıyla Hugh'nun süitine doğru süzülürken, kapının hemen girişinde durakladı ve adamın çıplak sırtını gördü. Gömleğini ve ayakkabılarını çıkarmıştı, ağırlığını kollarına verdiğinde omuzlarındaki kaslar gerilmişti, teni ateşin sıcaklığından dolayı ince bir ter tabakasıyla kaplıydı. İçini çekti ve ona günlerce bakabileceğini düşündü.

Arkasını dönmeden, "Yine mi salyaların akıyor?" dedi.

"Sen çok kibirli bir adamsın," diye mırıldandı. Masaya ulaştı ve kitapları büyük bir gürültüyle yere bıraktı. Adam bakışlarını kaldırıp ona baktı.

"Lanet olsun," diye nefes aldı, kadının giydiği siyah geceliğe bakarken. Omuzlarından kurdelelerle tutturulmuş ve tamamen şeffaf olan bu elbise, yıllardır sahip olduğu ama daha önce hiç giymediği erotik bir şekerlemeydi. Elbise onunla birlikte akıyordu,

opaklığı değiştirerek, göğüs uçlarının ve belinin kıvrımlarının bakışlarıyla gözle alay ediyor.

Charlotte parmak uçlarını adamın dolgun dudaklarına değdirdi. "Dikkatli ol, sevgilim. Ağzının suyu akacak."

Kaşları birbirine çarptı. "Hilekârlar asla kazanamaz," diye homurdandı.

"Hile yapmıyorum."

Kaşlarını çatması onu açıkça yalanlıyordu. "Neden bana şu ana kadar neler topladığını göstermiyorsun, böylece ben de senin zaten bildiğin şeylere işaret ederek zaman kaybetmeyeyim."

Başını sallayarak, Hugh'nun neden onları yataktan kaldırıp haritaya odaklamakta bu kadar kararlı olduğunu merak etti. Başka bir erkek olsa haritanın kendisinden çok onu ilgilendirdiğı ihtimalini düşünebilirdi ama Hugh'da bunun doğru olmadığını biliyordu. Kadının sunduğı cazibeye karşı koymasaydı bu kadar sinirli olmazdı. Bir şeyler dönüyordu ve bunun ne olduğunu öğrenmek istiyorsa, ona ayak uydurmak zorundaydı.

Kitapları yaklaştırarak en üstteki ince günlüğü aldı ve açtı. "Glenmoore'a göre bu haritayı Karayipler'de seyahat ederken bir bahiste kazanmış. Bunu bir hatıradan başka bir şey olarak görmemiş, ta ki hazineyi saklayan mürettebatın arasında olduğuna yemin eden yerel bir adam ona yaklaşana kadar."

Hugh yoğun kara gözleriyle ona baktı. "Bu hazine tam olarak nedir?"

"Glenmoore bunun cevabını hiçbir zaman kesin olarak bulamadı. İki hikaye vardı. Basit olanı korsan altınıydı. Diğeri ise bir aşk hikayesiydi."

"Bir aşk hikâyesi mi?" diye sordu kuşkuyla.

Charlotte başını sallayarak Glenmoore'un günlüğünün sayfalarını çevirdi ve içine sıkıştırılmış yıpranmış bir kâğıt parçası buldu. Kâğıdı açtığında sevimli bir kadın yüzü belirdi. "Adı Anne'di," diye açıkladı. "Glenmoore'un duyduğı hikâyeye göre, mutsuz bir evlilikten kaçıp Calico Jack adında bir korsanla açık denizlere yelken açmış. Onlar

Ama Jack sonunda yakalandı ve asıldı. Öldürüldüğünde hamile olan Anne'in yetkililerden kaçtığı ve haksız kazançlarını sakladığı söylenir."

Hugh ensesini ovuşturdu. Bu poz onun güçlü kollarını ve güzel yapılı göğsünü vurguluyordu. Kadın dudaklarını yaladı.

Aman Tanrım, ağzının suyu akacaktı.

"Charlotte, düşünmüyor musun-" Gözlerini haritadan kaldırdı ve onunkilerle buluştu. Sonra inledi. "Sen böyle giyinirken ve ona böyle bakarken bir erkek nasıl herhangi bir şeye konsantre olabilir ki?"

"Neden birdenbire haritayla bu kadar ilgilenmeye başladın?"

Aşağı uzanarak çuha pantolonunun üzerinden ereksiyonunu okşadı. "Seks dışında başka şeyler için de işine yaramak isterim."

Charlotte gözlerini kırptırdı, sonra yakındaki bir sandalyeye geçip oturdu. Baştan çıkarma ve aralarındaki aşk iddiasını kazanma düşünceleri aklından çıkmıştı. "Yararlı olmak istiyorsun," diye tekrarladı yumuşak bir sesle, bu ifadeden dehşete düşmüştü. "Daha önce bir erkeğin bana bunu söylediğini hiç sanmıyorum."

"Evet, ben kendi adıma daha önce hiç böyle bir şey söylememiştim," diye homurdandı. "Basit bir zina için istenmenin kesin faydaları vardır. Ve bu tür taleplere boyun eğmek bir erkeğin cinsel organları için kesinlikle daha az acı vericidir. Bu çılgınlık için buradaki suyu suçluyorum."

Günlüğü daha yakına çekmeden önce elini yüzünde gezdirdi. "Bu hazine saçmalığına gerçekten inanıyor musun?"

Onun günlüğü incelemesini izledi, belli ki cinsel olarak hayal kırıklığına uğramıştı ve yine de onun için değerli olmanın bir yolunu bulmaya kararlıydı ve kalbi yumuşadı. Ne kadar tuhaf bir adamdı. Onu çözemiyordu ama ne önemi vardı ki? Yaşadığını ve takdir edildiğini hissediyordu ve bunun nedeni de bu adamdı.

"Charlotte?" Ona baktı ve nefesinin altında bir yemin mırıldandı. "Bu konuda bana yardım etmeye niyetli misin, değil misin?"

"Çekiliyorum." Hayatında hiç böyle bir şey yapmamıştı. Rekabetçi doğasıyla lanetlenmiş (ya da kutsanmış, nasıl baktığına bağlı olarak) her meydan okumayı ciddiye alırdı.

"Pardon?"

"Sen kazandın. Ben kaybettim. Şimdi seks yapabilir miyiz?"

"Cehennem ve lanet!" Hugh masadan uzaklaştı ve adım atmaya başladı. "Kaybetmeye izniniz yok."

Ayağa kalktı. "Neden olmasın?"

"Çünkü bu konuda sana yardım etmem gerekiyor." "Bana sonra yardım edebilirsin."

Durdu ve kollarını açarak ona baktı, hayal kırıklığını sergilerken bile mükemmelliğini gösteriyordu. "Neden bu kadar zorluk çıkarıyorsun?"

"Ne istiyorsun, Hugh?" diye sordu usulca. "Bana yardım ederek ne kazanacaksın?"

Hırlayarak arkasını döndü. "Fırtına yakında dinecek ve burada kalmam için bir sebep kalmayacak."

"Evet, biliyorum."

"Arabam yeniydi, lanet olsun, ve bana bir servete mal oldu! O sefil şey kırıldığı için çok öfkelenmeliydim. Yine de minnettarım, çünkü bana sizinle tanışma fırsatı verdi. Buradan ayrıldıktan sonra sizi özleyeceğimden şüpheleniyorum ve ben kimseyi özlemem."

Kalbi hızla çarpan Charlotte onları ayıran küçük boşluğu geçti. Elleri adamın sırtını okşadı ve parmak uçlarının altındaki kasların gerildiğini hissetti. Onun sözleri, onun tutkusu

. ... daha önce hiç böyle bir şeye tanık olmamıştı. "Sus," diye yatıştırdı.

"Bu sabah yıkanmak için çıktın ve sonsuza dek gittin. Sana söylüyorum, bu delilik. Korkunç, sinsi bir delilik, bir yabancının arkadaşlığını benim seninkini yaptığım gibi arzulamak. Dün bu saatlerde, senin kim olduğunu bile bilmiyordum. Ve dün gece, senin içindeyken, bundan daha fazlasını istemedim. Ama bu sabah, belki daha fazlası iyi olur diye düşündüm-"

"Şşt . . ."

"-ve şimdi-"

Dudaklarına ulaşamayacak kadar kısa olan kadın, adamın göğüs ucuna ateşli bir öpücük kondurdu ve adamın elleri kadının bağlanmamış saçlarında dolaştı.

Hugh onu kabaca itti ve bu kadar tahrik olmamış olsaydı onu korkutabilecek sert, karanlık gözlerini ortaya çıkardı. "Ve şimdi benimle gelmeni istiyorum. Metresim ol. Hiçbir şey istemeyeceksin, sana söz veriyorum."

"Oh Hugh . . ."

Ağzını onunkinin üzerine bastırdı ve Charlotte'un teninde keskin, neredeyse acı veren bir sıcaklık dalgası oluştu. Bütün sabah onu arzulamıştı. Onun dokunuşuna, gülümsemesine, bakışlarının sıcaklığına ihtiyacı vardı. Bir yabancıнын ilgisini istemenin delilik olduğunu kabul ediyordu ama durum böyleydi ve bu kadar harika hissettirirken pişman olamazdı.

Dizlerinin üzerine çökerek onu da kendisiyle birlikte aşağı çekti, elleri saçlarından ayrılıp göğüslerine doğru ilerledi, her dokunuşunda onu derinden yaralayan bir şefkat vardı. "Tüm mücevherlerini, tüm elbiselerini değiştireceğim. Sana bir ev vereceğim ve bu senin olacak, senin adına-"

"Konuşmayı kes, lanet olası." Sözler ya da hayaller istemiyordu. Sadece şu anı istiyordu, sadece şu anı ve daha fazlasını değil. Daha fazlasını istemekten korkuyordu.

Dönerek dört ayak üzerine düştü ve bacaklarını açtı, birleştiklerinde içini dolduran tatlı, kayıtsız zevki bekledi.

Ama hareket ettiğinde, beklediği gibi değildi. Daha birkaç saat önce sergilediği o ateşli acelecilikle değildi. Bunun yerine elbisesinin içinden sıcak bir nefes fırçası, yanağının omurgasına sıcak baskısı, ellerinin yanları boyunca yumuşak kayışı vardı.

Alnını halının üzerine bıraktı, vücudu titriyordu, ateşe yakınlığından dolayı teni terden ıslanmıştı.

"Sana böyle dokunabilme lüksüne sahip olmak isterdim," diye mırıldandı, parmakları kadının omurgası boyunca gezinirken.

"Acele etmek, çaresiz hissetmek yerine zaman ayırmak, tadını çıkarmak istiyorum."

"Çaresiz mi?" diye nefes nefese kaldı ve adamın dokunuşuna doğru eğildi.

"Ben de öyle hissediyorum, sanki çok geç olmadan doymam gerekiyormuş gibi." Hugh kızın saçlarını yüzüne doğru kaldırdı ve derin bir nefes aldı. "Bu çok güzel bir renk. Hayatımda gördüğüm en muhteşem kırmızı tonu."

Charlotte onun tadını çıkarırken kendisi de onun tadını çıkarabilmek için dönmeye çalıştı ama adam onu sıkıca kavradı.

Önlüğünü yavaşça yukarı kaydırıp, yumuşak malzemeyi tenini okşamak için kullandı. Adam elini bacaklarının arasına daldırıp nemli buklelerine doladığında kadın ürperdi. "Ve bu kırmızı, daha koyu, daha tutkulu. Seni o devasa atın üzerinde gördüğüm andan beri buradaki saçların ne renk olacağını bilmek istiyordum." Parmağı tüy gibi hafif bir dokunuşla kızın dolgun klitorisinin etrafında dolanırken, diğer eli uzanıp kızın göğsünü avuçladı. "Yatakta çıplak yattığında, saçların yastıkların üzerine döküldüğünde, tenin o kadar solgun, meme uçların ve dudakların o kadar koyu ki Buna zor dayanıyorum."

Onun kıcının kıvrımlarını öptü. "Ama beni en çok duyulandıran söylediklerin ve kahkahalarının sesi."

Gözlerini kapadı, his ve duygularla çalkalanıyordu. Charlotte hayata pragmatik bir gözle bakıyordu ve geçmişinden utanç duymuyordu. Hayatta kalma ihtiyacı uzun zaman önce gururunun önüne geçmişti. Ama tüm deneyimleri boyunca, Hugh'nun en başından beri yaptığı gibi, onunla bu kadar zaman geçiren, onu tahrik eden, arzuyla sıvı hale getiren bir erkek olmamıştı. Durum bu kadar geçiciyken cinsel eylem bu kadar samimi hissettirmemeliydi. Ama sonra bir parmağını içine soktu ve kadın korkusunu kaybetti. Adam biraz daha girince kadın gerildi ve Hugh'un daha önceki aşk dolu ilgisinden dolayı acı çekti.

Hugh ikna edici bir ses mırıldandı ve sonra ağzı oradaydı, dili derin yalamalarla hareket ediyordu, tıpkı onun

öptü. Parmaklarıyla onu ayırdı, diğer eliyle göğsünü yoğurdu, meme ucunu yuvarladı.

"Lütfen," diye fısıldadı, kalçalarını onun itici diline doğru çeviriyor, onu ... umutsuzca istiyordu.

Adam doğruldu ve bir an sonra kadın onun sert sıcaklığını hissetti, yavaşça içine doğru bastırıyor, o gelene kadar orada olduğunu bilmediği boş ağrıyı dolduruyordu. Sabırlı ve şefkatli bir şekilde omurgasını okşayarak onu yatıştırırken, aleti bu kadar sürekli kullanıma alışkın olmayan şişmiş dokuları gerdi.

"Evet..." diye iç geçirdi, adamın kalçaları onunkilere dokunduğunda, vücudu onu karşılamak için sınırına kadar gerildi. Sessiz bir davetle kalçalarını yukarı doğru kaldırdı ve adam yumuşak bir lanetle daha derinlere kayd.

"Bu his," diye homurdandı, onun üzerine eğildi ve elleriyle ipek kaplı göğüslerini avuçladı. "Buna doyabileceğimi hayal bile edemiyorum."

Yavaşça dışarı kayd ve sonra tekrar ileri doğru bastırdı, yavaş bir ritim başlattı ve bunu sürdürdü, sabit giriş ve çıkış onu zevkle doldurdu. İnledi ve kıvranmaya başladı, işkencesini sona erdirmesi için ona yalvardı.

"Gerçekten bitmesini istiyor musun?" diye sordu boğuk bir mırıltıyla. "İstemiyorum."

Adam hızını yavaşlattıkça kısa tırnakları halıda çizik izleri bıraktı. Bu anın, onun ziyaretinin, hiçbirinin bitmesini istemiyordu. Ama yakında orgazm olmazsa öleceğinden korkuyordu. "Lütfen..."

Derin bir şekilde itti ve inledi, sikini kabzasına kadar gömdü ve boşaldı, tohumunun sıcak, titreşen akışlarıyla onu içeriden yaktı.

Charlotte onun etrafında sarsılarak, göğsünü sırtına yaslayarak, ellerini göğüslerine koyarak, iniltileri çığlıklarına karışarak, kendisinin nerede bittiğini ve Hugh La Coeur'un nerede başladığını anlayamadan boşaldı.

Hugh, Charlotte'un burnunun ucunu öpmeden önce yüzündeki ateş kırmızısı bukleleri fırçaladı. "Gittiğimde benimle gelmeni istiyorum." Onu yerden kaldırarak yatağa taşıdı.

Yüzünü onun boğazına gömdü. "Buradan ayrılamam."

"Neden olmasın?" Onu tezgâhın üzerine koydu ve yanına kayd.

Elini tuttu ve kalbine götürdü, gözleri yumuşak ve buğulu bir yeşildi. "Çünkü burada güvendeyiz, hizmetkârlar ve ben. Rahat ettiğimiz bir evimiz var. İdeal olmayabilir ama güvenilir."

Yastıklara yaslanan Hugh onun yüzünü inceledi. "Güvenilir olabilirim. Senin için, senin adına bir hesap açacağım. Sana bir ev sözü verdim ve bunu sağlayacağım. Sana verdiğim her şey senin olacak. Sana ve diğerlerine yetecek kadar."

Charlotte gözlerini kaçırdı. "Derbyshire'ı seviyorum," dedi yumuşak bir sesle. Adam sanki fiziksel bir darbe almış gibi hissederek ona baktı.

Burayı, bu hayatı ona tercih mi edecekti? Ona nasıl hissettiğini söylemişti, nasıl yöneteceğini bilmediği duygularını açığa vurmuştu ve o da ondan kaçmıştı. Aslında ona güvenmiyordu.

Güvenilir olduğunu söyledi. Söylenmeyen, onun güvenilir olmadığı fikriydi.

"Tanrım," diye mırıldandı yataktan kayarak. Pencereye doğru yürüdü ve perdeleri kenara iterek dışarıdaki kış manzarasına baktı. Birkaç gün sonra hayatına devam etmekte özgür olacaktı, bir zamanlar keyif aldığı ama şimdi ne yazık ki tatmin edici bulmadığı o umursamaz hayata dönmekte özgür olacaktı. Eğer bugün ölürse, arkasında nasıl bir anı bırakacaktı? Güvenilmez ve sorumsuz bir adamın anısını mı? Artık o adam olmak istemiyordu.

"Bilmediğin şeyler var," dedi Charlotte arkasından, sesi yumuşak ve çekingendi.

Sırtını ona dönmedi ama yaptığı her hareketin farkındaydı. "Bana ne olduklarını söyleyecek misin?"

"I . . ." Durakladı, sonra içini çekti. "Hayır."

"Peki o zaman." Hugh derin bir nefes verdi, hayal kırıklığı acı vericiydi. "Sanırım bu benim sorumun cevabı."

"Keşke açıklayabilseydim."

"Lütfen," dedi bir elini kaldırarak. "Başka bir şey söyleme. Ben sordum, sen cevap verdin. Söylenecek başka bir şey yok." Ama bir yanı kızın ona anlatmasını, sırrını vermesini, ona güvenmesini diliyordu. Öte yandan, ne kadar çok şey bilirse, saçma bağılılığı o kadar kötüleşebilirdi.

Hayır, şu anda nasıl hissederse hissetsin, onu bir eğlence olarak tutmak en iyisiydi, daha fazlası değil.

Hugh pencereden döndü ve pantolonunu aldı. Sonra gömleğini topladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Adam ona bakmadı. "Yürüyüşe."

"Nerede?" Çarşafklar hışırdadı. "Sana malikaneyi gezdirebilirim."

"Sakıncası yoksa yapmamamı tercih ederim." Odanın öbür ucundan onun incindiğini hissedebiliyordu ama kendini bunu görmezden gelmeye zorladı ve aralarında çok ihtiyaç duydukları mesafeyi yaratmak için bitişikteki oturma odasına geçti.

Kaldığı sürenin çoğunu yatak odasında geçiren Hugh evin diğer kanatlarına aşına değildi ama daha önce tesadüfen girdiği çalışma odasını bulmanın çok zor olacağını sanmıyordu. Dün gece dikkatinin çoğunu Charlotte'a vermişti ama doğru hatırlıyorsa orada içki dolu bir büfe vardı.

Ve bir ya da birkaç içki, duygularını yatak sporundan uzak tutan zihin çerçevesini bulmak için tam da ihtiyacı olan şeydi.

Altıncı Bölüm

Charlotte'tan ayrıldıktan sonra Hugh'nun koridorun sonundaki çalışma odasını bulması sadece birkaç dakika sürdü. Ayrıca başka bir şey daha buldu. Masanın başında oturmuş, kitapları etrafa saçılmış, en fazla on altı ya da on yedi yaşlarında genç bir kız vardı. Eşikte durakladı, içeri girip girmemesi gerektiğinden emin değildi. Adab-ı muaşeret gereği kıza refakat etmesi gerekiyordu ama o zaman da bu ev halkından birinin alınacağından şüpheliydi.

O da kimdi? Normal görünüyordu. Ve çalışma odasını rahatça kullanması, onun bir hizmetçi değil, ev halkından biri olduğunu düşünmesine neden oldu.

Kız tam o anda başını kaldırdı ve yüzünde keyifli bir gülümseme belirdi. Gece kadar koyu saçları ve parlak mavi gözleriyle oldukça güzeldi. "Merhaba Lord Montrose," diye selamladı kız masanın arkasından kalkıp ona doğru gelirken. "Sizinle tanışmak bir zevk." Elini uzattı.

Tamamen şaşkına dönen Hugh, alışkanlıktan olsa gerek, parmaklarına uzandı ve eğildi. "Memnun oldum.?"

Kıkırdadı. "Guinevere. Annem biraz romantik biriydi. Ama tüm yakın arkadaşlarım gibi siz de bana Gwen demelisiniz."

Hugh kaşlarını çatarak kadını biraz daha inceledi. Uzun boylu ve ince yapılı olan bu kadın iyi bir terbiyenin izlerini taşıyordu ama sosyal eğitimden yoksun olduğunu gösteren bir gayri resmîlikle davranıyordu.

"Ders mi çalışıyorsun?" diye sordu, omzunun üzerinden masanın üzerindeki eşyalara bakarak.

"Deniyordum, evet." Gwen gülümsedi. "Ama tarih bugün dikkatimi çekmiyor. Charlotte nerede?"

"Emin değilim." Elbette hâlâ onun odasında olamazdı. Büyük olasılıkla odayı bir daha asla şereflendirmeyecekti, en azından o oradayken.

"Ahhh ... bir sevgili kavgası," diye mırıldandı Gwen bilgece. "Şaşırtıcı derecede erken ama kaçınılmaz, bana öyle söylendi. Ve bağlılık ne kadar derinse, kavga da o kadar incitici olur."

"Böyle şeyleri nereden biliyorsun?"

Gwen omuz silkerek masaya geri döndü. "Burada pek ilgi çekici bir şey yok lordum ve konuşacak çok az insan var. Buralarda tek gerçek eğlence biçimi kur yapmak gibi görünüyor ve ben meraklı biriyim. Daha çok opera ya da oyun gibi. Cinsiyetlerin birbirleriyle ilişki kurma biçimleri oldukça büyüleyici, sizce de öyle değil mi?"

Hugh başını salladı. Hayatında hiç bu kadar yabancı bir grup insanla karşılaşmamıştı. "İçkiye ihtiyacım var," diye mırıldandı ve uzun adımlarla birkaç kristal sürahinin bardaklarla sıralandığı büfeye doğru ilerledi. Bir kadeh içip midesindeki yanmanın tadını çıkardıktan sonra bir tane daha doldurdu ve tekrar genç Guinevere'in yüzüne döndü. "Majesteleriyle bir akrabalığınız var mı?"

Kaşları çatıldı. "Ben onun vasisiyim."

"Doğru." İkinci içkisini de bitirdi. Bu insanlar için genç bir kızı, akli pek yerinde olmayan bir düşesin himayesine bırakmak son derece mantıklıydı.

"İşte şimdi!"

Hugh, Artemis'in elleri kalçalarında durduğu kapı aralığına baktı. "Onunla konuşmamalısın," diye azarladı hizmetçi Gwen.

"Pardon?" Hugh kaskatı kesildi.

Artemis şişkin gözlerini ona doğru çevirdi. "Grace'e senin beladan başka bir şey olmayacağını söyledim. Ama beni dinlemedi. Bak sen ne yaptın!"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"O ağlıyor ve sen burada Bayan Guinevere'in önünde içki içip küfrediyorsun. Hem de çok şık giyinmiş! Utanç verici."

"Ah, canım." Gwen pişmanlıkla başını salladı ve çıkmak için harekete geçti. "Çok tartışmış olmalısınız."

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye bağırdı Hugh, haksız suçlamadan rahatsız olmuş ve biraz da utanmıştı. Artemis haklıydı. Bir centilmen gibi davranmıyordu. "Henüz Leydi Glenmoore'la tanıştırılmadım. Sıkıntısının sebebi kesinlikle ben değilim. Büyük ihtimalle sizsiniz. Tanrı biliyor ya, benim evimde çalışsaydınız gözyaşları içinde olurdum."

Artemis'in nefesi kesildi, elleri kalçalarına geldi. Gwen'e, "Gördün mü?" diye çıkıştı. "Sana nasıl olduklarını söylemiştim!" Bir parmağını başının yan tarafına kaldırdı ve daire şeklinde döndürdü. "Tüm Kalite biraz-"

"Lanet olsun!" Hugh boş kadehini büfenin üzerine çarptı. "Tüm bu küstah-"

Gwen burnunu kırıştırarak, "Aman Tanrım," diye araya girdi. "Artemis, geri çekil."

Hugh kollarını kavuşturdu. "İstediğin kadar kızgın olsun."

"Eh?" Artemis tersledi. "Sabahtan beri eğlendirdiğin kadının adını bile hatırlayamıyorsun."

"Aman Tanrım." Gwen kızardı, ellerini yanaklarına götürdü.

Hugh dondu kaldı. Dehşete kapılmış bakışları Gwen'e kaydı. Gwen yüzünü buruşturduğunda bütün taşlar yerine oturdu. Sersemlemiş bir halde Artemis'e bir bakış fırlattı, Artemis bir kez olsun azarlanmış gibi bakma nezaketini göstermişti. "Yüce Tanrım." Ağır bir şekilde büfeye yaslandı. "Nerede o?"

Gwen, "Belki de daha az somurtkan olana kadar beklemelisin," diye tavsiyede bulundu.

"Ben somurtkan değilim!"

"Bağırıyorsun," diye işaret etti.

"Ben-" Derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. Bağırıyordu. Charlotte'un inançsızlığının getirdiği kötü ruh haline rağmen, kendini kontrol etmesi ve

durumla mantıklı bir şekilde başa çıkmak. "Onunla konuşmam gerek." Gözlerini açarak, "Benimle güvende olacak," dedi.

"Bundan hiç şüphem yok," dedi Gwen gülümseyerek. "Belli ki ikiniz de birbirinize karşı biraz yumuşaksınız. Artemis, Majesteleri'nin nerede olduğunu biliyor musun?"

Uşak koridoru işaret etti. "Er odası. Sağdan üçüncü kapı."

"Teşekkür ederim."

Artemis bir an için kapının önünü kapattı. Ağzını açtı ve sonra kapatarak yoldan çekildi.

Galerinin yarısına geldiğinde Hugh durdu ve derin bir nefes daha aldı. Bir anda kavranması gereken o kadar çok şey vardı ki, neredeyse imkânsızdı ve sonuçta her şeyi açıklığa kavuşturabilecek tek kişi Charlotte'tu. Ve onu ağlattığı için kendini kötü hisseden Hugh, kapalı kapıyı çaldığında uygun bir şekilde pişmanlık duydu. Charlotte'un ona içeri girmesini söylediğini duydu ve içeri girdi.

Yazı makinesinin başına oturmuş, haritayı inceliyordu. Başının üzerine dökülmüş parlak kızıl saçları ve koyu yeşil sabahlığıyla bir hayal gibiydi. Başını kaldırdığında gözleri bahardaki bir çim tarlası kadar berraktı, burnu kalkıktı ve kırmızı değildi. Hiç ağlamamıştı. Kandırıldığı sonucuna varmak kolaydı. Belli ki uşak Hugh'un gerçeği bilmesi gerektiğini düşünüyordu.

Çenesi kalktı. "Günaydın lordum." Sesi soğuk ve tarafsızdı, kısa bir süre önce onun için elleri ve dizleri üzerinde duran baştan çıkarıcı kadından çok uzaktı.

Kadının soğuk tavrından etkilenen adam, "Günaydın majesteleri," diye cevap verdi.

Charlotte irkildi, kaşlarının hafif bir hareketi, eğer kararlı bir şekilde onu aramasaydı adamın gözünden kaçacaktı.

"Artemis," diye mırıldandı nefesinin altında. "Lanet olsun ona." Hugh kapıyı kapattı ve bekledi.

İç çekti. "Pekâlâ o zaman." Ayağa kalkarak küçük masanın etrafından dolaştı ve ona doğru yaklaştı,

Tıpkı tüm zorluklarına yaklaştığı gibi. "Keşfettiğiniz başka bir şey var mı?"

"Guinevere'den mi bahsediyorsunuz?" O anda karşılaşmalarının planlanmamış olamayacağını fark etti. Genç kız odasında çalışmış olsaydı, onun varlığından asla haberdar olmayacaktı. Nedeni ne olursa olsun, Charlotte'un tuhaf hayvanat bahçesinin üyeleri sırlarını onun bilmesini istiyordu.

Dudaklarını bükerek yakındaki kanepeyi işaret etti ve devam etmek için onun oturmasını bekledi. "Sana söylediğim her şey doğrudu."

"İhmal yoluyla gerçek," diye savundu. "Ama yine de gerçek."

"Siyahlar içinde ve dantellerle örtülü olan sen miydin?" "Evet, o bendim."

Rahat bir nefes aldı. Koyu renk giyimli düşesten tahrik olduğu için delirdiğini düşünmüştü. Onun kılık değiştirmiş Charlotte olduğunu bilmek tüm karşılaşmayı bir perspektife oturttu.

Burnunun kenarını sıktı. "Gwen Carding'in kızı. Evli olmadığına göre, Carding'le olan ilişkisinin niteliğini tahmin edebileceğinizden eminim."

Hugh arkasına yaslandı, Charlotte'un ince bedenini ağırlaştıran ani yorgunluğu fark etti. "Onu seninle mi bıraktı?"

"Aman Tanrım, hayır," dedi acı bir kahkahayla. "O adam kendi babasına hiç değer vermedi. Bir piçle ilgileneneğini mi sanıyorsun? Benden Gwen'e bakmamı isteyen Glenmoore'du. Daha çocukken onun varlığını keşfetti ve annesi için küçük bir maaş bağladı. Ama annesi vefat etti ve Gwen'e bakacak kimse kalmadı. Carding onun için bir şey yapmayı reddedince Glenmoore onu buraya getirdi. Umutsuzca bir torun istiyordu ve Gwen çok tatlı bir kız. Ona hayran olmamak elde değil."

"Peki ya evlilik?"

"Glenmoore'un Gwen'in geleceğini garanti altına alabilmesinin tek yolu buydu. Bana Gwen için bir emanet bırakabilir ve

Carding'in bir sorun teşkil etmesi halinde, bu hakkı talep etme hakkına sahiptir."

"Acınacak bir vakıf fonu," diye mırıldandı Hugh. "Burası tam bir rezalet."

Charlotte uzanıp elini tuttu ve onu tensel bir farkındalık kıvılcımıyla sarstı. "Glenmoore çok büyük bir miras bırakmaktan korkuyordu. Carding'in de çok iyi bildiği gibi, evlilik hiçbir zaman tamamlanmadığı için, dük bir çekişme için mümkün olduğunca az provokasyon vermek istedi."

Ayağa kalktı ve yürümeye başladı. "Düşesin kim olduğunu kimse keşfedemez, Hugh. Yabancıların Gwen'in kim olduğunu sorgulamasına izin veremeyiz. Carding'in bu evi kullanmamıza izin verirken tek şartı bunlardı."

"Burası onun için nasıl bir gelecek vaat ediyor?" diye sordu, ayağa kalkıp onunla yüzleşerek. "Ne tür bir hayat bu?"

"Hiçbiri. Bu yüzden Glenmoore bana haritayı bıraktı."

"Lanet olsun, Charlotte!" Hugh elini yüzünde gezdirdi. "Bütün umutlarını o lanet olası haritaya bağlamak çok saçma. Korsan hazinesi ve benzeri saçmalıklar. Burada çürüyeceksin. Gwen de öyle."

"Ve sen bizi içeri alacak mısın?" diye meydan okudu, yanakları kızarmış ve gözleri öfkeyle parlıyordu. "Küçük bir vasisi ve engelli hizmetkârlardan oluşan bir maiyeti olan bir metres mi? Gwen tamamen mahvolur. Yoksa bizi uzakta mı saklamak niyetindesiniz? Belki kalacak yerimiz daha iyi olurdu ama yine de kapana kısılmış olurduk, geleceğimiz bir çapkının geçici hevesine bağlı olurdu."

Elleri yumruk şeklinde sıkıldı. Hiç kimse ona sorumluluk sahibi olma konusunda güvenmeyecek miydi? "Söyle bana Charlotte, ben senin için neyim?"

Kadın homurdandı. "Büyüleyici bir yabancı. Kendi iyiliği için fazla şeytani yakışıklı bir adam. Beni ürküten nezaket gösterileri yapan bir çapkın."

Hugh arkasını döndü ve kapıya doğru ilerledi. Yeterince duymuştu.

"Ben senin için neyim?" diye seslendi arkasından.

Eşikte duraklayarak geri döndü. "Duygusallığı beni çağıran güzel bir kadın. Bir hemşire, bir koruyucu, bakımınız altındakiler için bir şampiyon. Hayatta kalmak için her şeyi yapabilecek bir pragmatist, kendimde olmadığı için takdir ettiğim bir özellik. Bana hayran olduğunu söyleyen, yapılması gereken her şeyi yapabileceğime bir anlığına da olsa inanan dürüst bir birey."

"Öylesin."

"Sadece seninle ilgili olduğunda."

Charlotte'un alt dudağı titriyor, parmakları huzursuzca eteklerini karıştırıyordu.

Derin bir nefes aldı ve şöyle dedi: "Bu ucube eve adımımı attığımdan beri karakterime aykırı davranıyorum ve daha önce karakterimi pek önemsemediğim için bunu hiç sorun etmiyorum. Aslında, seninle birlikteyken kendimi daha çok seviyorum. Sende fiziksel özelliklerin dışında başka şeylere de hayranlık duymam hoşuma gidiyor, gerçi son yirmi dört saatin büyük bir kısmını bunlara hayranlık duyarak geçirdiğimi itiraf etmeliyim." Bir selam verdi, sonra tekrar döndü ve odadan çıktı.

"Hugh, bekle!" Charlotte onun peşinden koştu.

"Neden?" diye sordu omzunun üzerinden.

"Anlıyorum." "Ama sen anlamıyorsun."

Hugh durdu ama arkasını dönmedi. Kadın onun etrafında dönüyor, yemyeşil çiçek kokusu duyularını sarıyordu.

Ona bakmak için başını geriye doğru eğdi. "Sadece sen ve ben olsaydık ve başka kimse olmasaydı, seninle gelirdim. Seninle olmak için her şeyi arkamda bırakırdım, ne kadar süre bana izin verirsen."

"Ama öyle değil."

"Hayır." Elini onunkine uzattı, tıpkı onunla tanıştığından beri sık sık yaptığı gibi. "Öyle olmadığı için de çok üzgünüm. Farkında olmalısın ki, her şeyi teslim edip en iyisini ummak için bana güvenen çok fazla insan var."

Zihni telaşla yer değiştiren Hugh, onun güvenebileceği biri olduğunu kanıtlamak için bir yol düşündü. "Sen

O hazineyi bulmak istiyorsan sana yardım edebilirim. Ama bana güvenmek zorundasınız."

Gözleri büyüdü, temkinliliği hissedilir bir şeydi.

"Sizi Lord Merrick'e götürebilirim," diye devam etti, onun reddini yatıştırmayı umarak. "Kayınpederi Jack Lambert. O haritanın şifresini çözebilecek biri varsa o da Merrick'tir ya da en azından çözebilecek birini tanıyordur."

Charlotte zorlukla yutkundu.

Acele ederek, "Hem kız kardeşimin hem de Lord Merrick'in Derbyshire'da mülkleri var. Kader beni buraya getirmeden önce hedefim orasıydı." Parmak uçlarını kızın dudaklarında gezdirdi. "Eninde sonunda gemiyle seyahat etmek zorunda kalacaksın. Bir Lambert gemisiyle, uygun bir refakatçi ve korumayla seyahat ettiğinizi bilmek beni çok rahatlatır. Sizin için gerekli düzenlemeleri yapabilirim."

"Bunu yapar mısın?"

Kızın bakışlarında gördüğü yumuşama karşısında gülümsedi. "Hayatımda bana her konuda güvenen tek bir kişi oldu - kız kardeşim Julianne - ve onu hayal kırıklığına uğrattığımı itiraf etmekten utanıyorum. Hem de çok kötü bir şekilde. Bana güvenir ve kendimi affettirmem için bana bir şans verirsiniz beni onurlandırmış olursunuz. Yüklerini uzun zamandır taşıyorsun. Neden bu yükü bir süreliğine bana devretmiyorsun?"

"Geldiğin andan itibaren, gerçekte hiçbir şey değişmemiş olsa bile, yüklerim hafifledi."

Onun burnunun ucunu öptü. "Birlikteliğimiz süresince yakın arkadaşlığınızdan memnuniyet duyarım, ama sadece isterseniz. Eğer istemezsen, yine de sana elimden geldiğince yardımcı olacağıma söz veriyorum. Bu seksle ilgili değil, Charlotte. Nedenlerimi anlaman benim için çok önemli."

Başını onun göğsüne yaslayarak güldü. "Anlıyorum, Hugh. Ve birlikteliğimizi sürdürmek beni de memnun edecektir. Bu gerçekten utanç verici. Sen geldiğinden beri bir ahlaksızdan başka bir şey olmadım."

"Sadece Derbyshire'ın tüm uyumsuz nüfusunu kurtarmadığınız zaman," dedi kuru bir sesle.

"İşte şimdi!" Artemis çalışma odasından dışarı çıkarak yakındı. "Bu saçmalıkları burada hoş karşılamıyoruz!"

Hugh Charlotte'tan uzaklaşmaya çalıştı ama Charlotte onu bırakmadı ve bir saniye sonra gevşedi. Bir saniye daha geçtikten sonra bir kadını aşk dışı bir pozisyonda tutmaktan hoşlandığını fark etti. Sakinleştiriciydi.

Kırmızı bukleler yığınının üzerinden bakarken, gözlerini Artemis'in göz kırpma cüretini gösteren gözleriyle kilitledi.

Hugh kıkırdadı ve uşaktan biraz hoşlanabileceğini fark etti.

Yedinci Bölüm

"Son iki gündür hiç kar yağmadı," dedi Charlotte pencereden dışarı bakarken hüzünle. Karın yağması Hugh'un bir gün daha kalacağı anlamına geldiğinden, kar manzarasını sevmeye başlamıştı.

Günlüğünden başını kaldırdığında, sevgisinin nesnesi ona çocuksu bir gülümseme hediye etti. Bu gülümsemenin etkisi o kadar güçlüydü ki nefesi kesildi ve hızla atan kalbini korumak için elini kaldırdı.

Hugh altın sarısı saçlarında dikkatsizce bir el gezdirdi. "Bunu bu sabah fark ettim."

O kadar güzeldi ki, buna dayanmakta güçlük çekiyordu. Neyse ki onu nasıl etkilediğinin farkında değildi. "Arabanız zamanında tamir edilirse, belki yarın yola çıkmanız mümkün olabilir."

"Benim düşüncelerim de benzerdi." Kitabı kapattı ve ona yaklaşmasını işaret etti.

Kont iki haftadır burada kalıyordu ve şu ana kadar ona olan ilgisi azalma belirtisi göstermemişti. Her gece onun yatağında uyuyor ve uyanık olduğu her anı onunla geçiriyor, hiçbir sıkılma belirtisi göstermeden rahat çekiciliğini koruyordu. Kız odadan çıkmak için hareket ettiğinde, o da peşinden gidiyordu. Eğer biraz kestirmek isterse, o da onunla birlikte gidiyordu. Hayatında ilk kez, sürekli yoldaşı olan yalnızlık gitmiş, yerine atılgan Montrose Kontu'nun sarsılmaz varlığı gelmişti.

"Gergin görünüyorsun," diye not etti.

"Ve bu sizi şaşırttı mı? Çok uzun zamandır bu bölgeden ayrılmadım. Kıyafetlerim ne yazık ki eskimiş ve sosyal davranışlarım paslanmış durumda."

Hugh kıkırdadı ve kız yeterince yaklaştığında onu kucağına çekti. "Kimse bunlara aldırmış etmeyecek

şeyler. Güzelliğiniz o kadar göz kamaştırıcı ki, diğer her şeyi gölgede bırakıyor."

"Belki de öyle düşünüyorsun," diye mırıldandı.

"Kesinlikle öyle düşünüyorum," diye düzeltti, burnunun ucunu öperek. "Korkacak bir şey yok. Birlikte olacağımız kişiler eksantriklikleriyle ünlüdür. Kız kardeşim ve Remington hiçbir şekilde geleneksel değiller ve Merrick yıllarca ortadan kayboldu. Bugüne kadar kimse nerede olduğunu bilmiyor.

Bu tür davranışlar gariptir. Benim kolumda muhteşem bir kadınla gelmem ise kıyafeti ne olursa olsun son derece sıradan." Charlotte gözlerini kaçırды, kendisinin de pek çok kişiden biri olduğu bilgisiyle sarsılmıştı. Onunla tanıştığında geçici bir zevk olacağını biliyordu. Ona değer vermesine neden izin verdiğini söyleyemiyordu. Ama büyük olasılıkla bu kaçınılmazdı. Bir kadın onu nasıl reddedebilirdi ki? kalbi de dahil olmak üzere?

"Daha önce hiç bir kadını kız kardeşimle tanıştırmaya götürmemiştim," dedi usulca ve kız dönüp ona baktığında, düşüncelerini bildiği açıktı. Koyu renk gözleri kızın yüzünü inceledi, kaşlarının arasında bir çatıklık belirdi.

Onu yoğun incelemesinden uzaklaştırmak için kollarını boynuna doladı ve ona sıkıca sarıldı. "Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim, Hugh. Bunun benim için ne anlama geldiğini sana anlatamam."

"Bunu yapmam için bana güvenmeniz benim için ne anlama geldiğinden daha fazla değil sanırım." Onu göğsüne bastırды ve iç çekti. "Buradan ayrılıp dünyanın geri kalanına karışacağın için biraz da olsa heyecanlı mısın?"

"Oh, çok heyecanlıyım. Bu Gwen'in bölgeden ilk ayrılışı olacak ve Lucien Remington'la tanışmayı sabırsızlıkla bekliyorum. Bazı şeyler duydum-"

Kanepeye yatırılırken ciyak ciyak bağırdı.

Hugh bakışlarını kısarak onun üzerinde gezdirdi. "Üç yıldır burada kapana kısıldın ve toplayabildiğin en büyük heyecan Lucien Remington için mi?"

Charlotte onun sahipleniciliği karşısında hissettiği heyecanı bastırmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Masumca göz kırptı. "Şey, demimonde arasında oldukça efsanevi biri. Bir keresinde annesiyle tanışmıştım. Çok hoş bir kadındı. O-"

Hugh başını eğerek kızın alt dudağını ısırdı.

"Ah!" diye yakındı, suratını asarak.

"O evli. Kız kardeşimle. Çok mutlu bir şekilde, belirtmeliyim. Birbirlerine yaltaklanmaları neredeyse mide bulandırıcı."

Omuz silkti. "Bakabilirim."

"Hayır," dedi huysuzca. "Yapamazsın."

"Kıskanıyorsun!" Kıkırdayarak adamın başını aşağı çekti ve onu öptü. Kalçasına yaslanan adamın sikinin kabardığını hissetti. "Kadınların yakışıklı erkekleri süzmekten hoşlandığını bilmelisin. Genellikle erkeklerin çekici kadınları süzmeyi sevdiği kadar büyük bir hevesle."

"Kız kardeşim onaylamayabilir," dedi dudaklarına karşı.

"Oh, görüyorsun ya, kadınlar aslında sevdikleri erkeklerin bu kadar ilgi çekiyor. Bu kadar arzulanan bir şeye sahip olmak bizi oldukça gururlandırıyor."

"Hmmm ..." Hugh'nun ağzı bir gülümsemeye engel olurken seğirdi. "Sanırım birkaç hayran toplamalıyım. Belki o zaman bana Remington'dan daha fazla ilgi gösterirsin."

Charlotte'un gülümsemesi dalgalandı. Neredeyse malikâneneden ayrılmak istemiyor, bunun yerine Hugh'yla birlikte kapana kısıлып kalmayı, onları ayıracak güçlerden korunmayı tercih ediyordu.

"Ah, bazı kadınlar bundan hoşlanıyor," dedi anlayışlı bir şekilde, elleri kadının saçlarını yüzünden uzaklaştırırken. "Ama sen onlardan biri değilsin."

Konuşma hızla keşfedilmemiş en iyi alanlara doğru ilerliyordu. "Ağırsın," dedi, aralarında sadece fiziksel de olsa bir mesafe yaratmaya çalışarak. Elbette bu bir yalandı. Adamın sert ve güçlü bedeninin kendisinininkinin üzerine uzanmasından zevk alıyordu. Kendisine hükmedildiğini değil, değer verildiğini ve önemsendiğini hissettirmesini seviyordu.

"Sık sık benim yükümü taşıyorsun. İlk kez bundan şikâyet ettiğini duyuyorum." Bakışları yoğunluğuyla onu yaktı. "Seni sıkmaya mı başlıyorum, Charlotte?"

"Hayır!" Elleri onun yüzüne uzandı. Son iki hafta içinde sevgilisi hakkında pek çok şey öğrenmişti, en önemlisi de harcanabilir olmaktan ne kadar korktuğuydu. "Oh, Hugh, öyle değil. Asla olmaz."

"Asla mı?" Ağzını onunkinin üzerinde gezdirdi.

Onun ağırlığına doğru eğilerek onu kendine çekti. "Beni hemen yatağa götür."

"Neden?"

Baştan çıkarıcı bir gülümseme sundu. "Nedenini biliyorsun." "Evet." Adam ondan uzaklaştı.

"Nedenini biliyorum."

Adam koltuktan kalkıp az önce durduğu pencereye doğru ilerlerken Charlotte şaşkınlıkla onu izledi.

"Sevişirken ne düşünüyorsun?" diye sordu aniden.

"Ben ne ?" Başını salladı ve doğrulup oturdu. "Hiçbir şey düşünmüyorum."

"Kesinlikle."

"Ne diyorsun sen?"

"Seksi duygularından kaçmanın bir yolu olarak kullanıyorsun."

Bir an suskun kaldı, suçlama karşısında şaşırmıştı. "Peki sen bilmiyor musun?" diye alay ederek ayağa kalktı.

Gwen'in azarlayıcı sesi kapı aralığından geldi: "Sıra yok!" Her zamanki coşkusuyla odaya daldı. Dallı tülbent giymiş, uzun, siyah saçlarını ensesinden bağlamış, on yedi yaşından daha genç görünüyordu. "Günlerdir birlikte kapana kısılmış durumdayız. Birbirimize karşı biraz hırçınlaşmamız kaçınılmaz."

"Ben yıllardır buradayım," diye karşılık verdi Charlotte. "Asabi olan Montrose. Belki de sıkılan Lord Hazretleri'dir?"

Hugh pencereden döndü ve gözlerindeki için için yanan ışık kadının nefesini kesti. "Beni uzak tutmak için oynadığın oyunlardan mı? Evet, onlardan bıktım."

"Seni uzak tutmak mı? Son iki haftadan sonra bunu nasıl söylersin?"

Adam homurdandı ve kızın elleri yumruk oldu. Her şeyi istiyordu, lanet olsun ona.

Gwen gizlice öksürdü. "Aşçı çay için kendini aştı. Katie birazdan konuyu gündeme getirecek."

Salam veren ve bunu yaparken de son derece şık görünen Hugh, "Bugün beni mazur görmelisiniz Bayan Guinevere. Başımın ağrımaya başladığını hissediyorum. Sanırım biraz kestireceğim." Yanından geçip başka bir şey söylemeden odadan çıkarken bakışlarıyla Charlotte'u suçladı.

"Ah." Gwen'in iri gözlü bakışları Charlotte'a kaydı. "Sinirli değil. Kızgın."

"Görünüşe göre."

"Giderken bizi de yanında götüreceksin mi?"

Gwen'in sesindeki ağlamaklı ton Charlotte'u düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Elbette," diye yatıştırdı. "Bir saat kadar sonra kızgın olmayacak."

Gwen'in başı yana eğildi. "Neden olmasın?"

"Erkekler genellikle kadınlara uzun süre kızgın kalmazlar." Katie porselenlerin tıkırtısıyla içeri girdiğinde Charlotte kanepeye geri döndü. "Hata bizim olsa bile."

Gwen iç geçirerek ona katıldı ve Charlotte'un ona öğrettiği gibi kırıksıklıkları önlemek için eteklerini açtı. "Erkekleri anlayabileceğimi hiç sanmıyorum. Onlar hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, o kadar az anlam ifade ediyorlar."

Charlotte güldü. "Daha doğru sözler hiç söylenmedi."

"Lord Montrose'un canı sıkılırsa belki onunla whist ya da cassino oynayabilirim, gerçi sadece iki kişiyle o kadar eğlenceli olmaz."

"Muhtemelen bundan hoşlanacaktır."

Hugh, Gwen'den hoşlanmıştı ve genç kıza karşı nazik, kibar davranışları Charlotte'un kalbini ısıtmıştı.

Gwen burnunu kırıştırarak, "Ama belki de onu sıkan şey arkadaşlıktır demek istediniz," dedi.

"Oh, hayır, Gwen." Charlotte onun elini tuttu ve güven verici bir şekilde sıktı. "Eğer sıkıldığı bir şey varsa, o da benim."

"Öyle olduğundan şüpheliyim." Çaya uzanan Gwen, Charlotte'un ona öğretmek için çok çalıştığı zarafet ve sosyal beceriyi göstererek servis yapmaya başladı.

Ama Charlotte'un resmi bir eğitimi yoktu. Doğru sosyal davranışlar hakkında bildiği her şeyi başkalarını inceleyerek öğrenmişti. Gwen'in hayata daha iyi bir başlangıç yapmasını istiyordu ve zaten zaman da daralıyordu. Gwen bir yıldan kısa bir süre içinde reşit olacaktı.

"Montrose sana vurulmuş, Charlotte. Bu kadar yakışıklı bir adamın seninle bu kadar yakından ilgilenmesi heyecan verici olmalı."

"Öyle," diye kabul etti. "Ancak korkarım ki ben de fena halde vurulmuş durumdayım."

"Neden korkuyorsun?"

"Çünkü asla uymayız."

"Çok yakışmışsın," diye alay etti Gwen.

"Bazı açılardan, ama diğer açılardan dünyalar kadar farklıyız. Henüz sınıf sistemini deneyimlemediniz ama deneyimleyeceksiniz."

"Siz bir düşessiniz."

"Ben sahte bir düşesim. Unvanım her zaman kim olduğumu değiştirmez. Ve bu tartışma her halükarda tartışmalı. Lord Montrose kadınlara sadece geçici ilgi duyan bir adam."

Bir fincan ve fincan tabağı uzatan Gwen gülümsedi. "Kadeh kaldırmayı öneriyorum."

"Çay içerken mi?" Charlotte kaşlarını kaldırdı.

"Bana bunun uygun olmadığını söylemeyin. Şu anda elimizdeki tek şey bu, o yüzden bunu yapmak zorundayız."

Charlotte güldü. Çocukluğunun büyük bir bölümünü bir hata olarak saklanarak geçirmiş olmasına rağmen Gwen'in yaşama sevinci hiç azalmamıştı. "Pekâlâ. Neye kadeh kaldırıyoruz?"

"Yeni maceralar."

Charlotte fincanını kaldırdı. "Yeni maceralara."

"Neredeyse vardık mı?" Gwen sordu. Boynunu vagonun penceresinden dışarı uzattı, uçup gitmesin diye eliyle bonesini başına tuttu.

Hugh onun maskaralıklarını geniş bir sırtışıla izledi ve bunca yıldan sonra dışarı çıkmaya cesaret ettiği için ne kadar heyecanlı olduğunu anladı. "Bu soruyu kaç kez sormayı düşünüyorsunuz Bayan Guinevere?"

"Bana doğru bir cevap vermek için ne kadar gerekiyorsa o kadar." Ona kemerli bir bakış fırlattı. "'Vardığımızda' uygun bir yanıt değil."

"Ne zaman doğru dürüst bir şey yaptık ki?" Charlotte alay etti ve Gwen kaşlarını çatarak karşılık verince güldü.

"Oh, dönüyoruz! Burada olmalıyız!" Gwen heyecandan neredeyse titriyordu. "Ne kadar güzel bir mülk. Bu kadar büyük evler yapabildiklerini bilmiyordum. Şu arabalara da bakın!"

"Lanet olsun," diye mırıldandı Hugh, Remington malikânesinin önünü görmek için Gwen'in başının üzerinden bakarken. Neoklasik tasarımlı, yivli sütunlara sahip ve geniş dairesel bir yola bakan bu bina zarafetiyle büyüleyiciydi. Ama güzel dış cephe onun dikkatini çekmedi. Onun yerine daralan bakışları, yolu tıkayan araba kuyruğuna takılmıştı. Sosyetenin en üst kademeleri tarafından dışlanan Remington'ların yine de ne arkadaşları ne de tanıdıkları vardı.

"Aman Tanrım." Charlotte'un elleri boğazına gitti. "Şimdi ne yapacağız?"

Hugh sinirli bir nefes verdi. Julianne'e Charlotte'tan, Gwen'den ve Glenmoore'un haritasıyla ilgili tüm karmaşadan bahsetmeye niyetlenmişti ama şimdi rotasını değiştirmek zorunda kalacaktı. Charlotte, Glenmoore'la olan evliliğini gizlemek için büyük çaba sarf etmişti; Artemis'i ziyaretçileri korkutup kaçırmaya teşvik etmiş ve Gwen'i saklamıştı. Şimdi ona baktığında dudaklarındaki gerginliği görebiliyordu.

"Endişelenme," diye yatıştırdı Hugh, hızlıca düşünerek. "Gwen sadece sana eşlik edecek."

"Ve ben de Bayan Riddleton olacağım," diye bitirdi Charlotte, ellerine uzanıp onları sıkıca kavrayarak. "Dul sevgilin. Harikasin, Hugh!"

"Riddleton?" diye sordu, iltifatından kalbine doğru bir sıcaklık yayılırken bile.

"Kızlık soyadım." Kadının gözleri parladı ve Hugh onun endişelerini hafifletmiş olmaktan büyük bir memnuniyet duydu. Bir erkeğin alışabileceği bir duyguydu bu.

Gwen kıkırdadı. "Eğlenceli olacak! Bir maskaralık gibi." Yerine oturdu ve eldivenli ellerini birbirine sürttü. "Siz yukarıdan gönderilmiş bir meleksiniz Lord Montrose. Arabanız evimizin yakınında devre dışı kaldığı için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. Eğer siz gelmemiş olsaydınız, şu anda ders çalışıyor ve can sıkıntısından yakınıyor olacaktım. Onun yerine ilk sosyal toplantımın tadını çıkarmak üzereyim. Umarım bakacak daha yakışıklı erkekler vardır."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Hugh, sıırıtmaya cüret eden Charlotte'a kaşlarını kaldırarak.

Diğer vagonların yolcularını ve bagajlarını göndermesi birkaç dakika aldı ama ön merdivenlerden inmeleri çok kısa sürdü. Hugh elini Charlotte'a uzatıyordu ki arkasından tanıdık, derin bir ses duyuldu.

"Montrose, seni beklemiyorduk."

Omzunun üzerinden bakan Hugh kayınbiraderine gülümsedi. "Bensiz bir toplantı yapmana izin veremezdim. Bunun ne kadar sıkıcı olacağını hayal edebiliyor musun?"

Lucien Remington yüksek sesle güldü. "Sizi ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz. Ve güzel yoldaşlarıңыз."

Charlotte alt basamakta kocaman gözlerle duruyordu. Gwen daha da kötüydü, ağzı bir karış açıktı. Her iki kadın da Lucien'e bariz bir takdirle bakıyordu. Hugh kaşlarını çatarak Charlotte'u kendine doğru çekti.

"Remington, sana çok iyi arkadaşım Bayan Riddleton'ı ve refakatçisi Bayan ...'ı takdim etmeme izin ver." Hugh, Gwen'in dikkatini çekmek için boğazını temizledi.

"Sherling," diye ağzından kaçırdı, elini uzatarak. "Guinevere Sherling."

Lucien teklifi alçak bir selamla kabul etti ve genç kızın gözlerini büyüleyici bir sırıtışla kamaştırdı. Hugh ayağını yere vurmaya başladı, kadınların bu çekici eski çapkına verdikleri tepkiden hiç de memnun değildi.

Sonra Charlotte onun koluna girdi. Ona bakarken hafif bir gülümseme yakaladı. "Sarışınları tercih ederim," diye fısıldadı.

Birdenbire Hugh'nun günü çok daha parlak oldu.

Remington hizmetkârlara sandıkları toplamalarını işaret etti ve sonra onları içeri götürdü. Fuayeye girdiklerinde Gwen tökezleyerek durdu. Hemen önlerindeki yüzer çift merdiven, her iki yanda birkaç kapıyla çevrili geniş bir mermer zemini kaplıyordu. Kubbeli tavandan sarkan devasa kristal avizenin üzerinde, soluk mavi zemin üzerine yemyeşil eğreltiotu yapraklarının resmedildiği bir tablo yer alıyordu.

"Bu çok güzel," diye nefes aldı Gwen, açıkça hayrete düşmüştü. Lucien onaylarcasına başını eğdi. "Teşekkür ederim, Bayan Sherling."

"Hugh La Coeur." Bütün başlar sağa, Leydi Julianne Remington'ın salonun kapısında durduğu yere döndü. Koyu mavi süslemeli soluk mavi ipek giysiler içindeki kız kardeşi bir güzellik ve duruş abidesiydi. Etrafta dolaşan konuklara aldırmadan, parlak bir gülümsemeyle onlara doğru süzüldü ve onu şiddetle kucakladı. "Geleceğini bana söylemeliydin ama yine de seni gördüğüme çok sevindim."

Hugh kız kardeşinin ayaklarını yerden kaldırdı. "Duygularımız karşılıklı," diye fısıldadı hışımla. Anne babasız büyümek onları çoğu kardeşten daha yakın yapmıştı. Onu kurtardığı onca sıyrık ve yaramazlıktan sonra, dünyada onun için yapamayacağı hiçbir şey yoktu.

Julienne'i yere bırakarak Charlotte'u yanına çekti. Charlotte elini uzattı ve kendini tanıttı.

"Sizinle tanışmak bir zevk Bayan Riddleton," dedi Julienne içten bir gülümsemeyle. "Bu hava çok sıkıcı olmaya başladı, küçük bir kış evi partisiyle işleri canlandırmaya karar verdik. Sizi bazı konuklarım hakkında uyarırdım ama Hugh ile birlikte geldiğiniz için karşılaşacağınız herhangi bir şeyin sizi fazla rahatsız edeceğini sanmıyorum."

Charlotte güldü. "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim leydim."

Julienne kolunu Charlotte'un kiyle birleştirdi ve Gwen'e gülümsedi. "Siz de gelin. Size odalarınızı göstereyim ve planlanan aktiviteleri anlatayım."

Charlotte omzunun üzerinden hızlıca göz kırparak Julienne ve Gwen'le birlikte büyük merdivene doğru ilerledi ve Hugh'u arkasından bakakaldı.

"Çok güzel bir kız," diye mırıldandı Remington.

Hugh başını sallayarak onayladı ama "sevimli" kelimesinin çok hafif bir tanımlama olduğunu düşündü.

"Zevkinize hayranım."

"Bunu senden duymak büyük bir iltifat, Remington."

Lucien güldü. "Bilardo salonuna gidelim mi? Beyefendilerin çoğu orada."

Fuayeden ayrılırlarken Hugh, "Lord Merrick burada mı?" diye sordu. "Merrick'in bu öğleden sonra gelmesi bekleniyor."

"Müthiş." Hugh neredeyse sevinçten ellerini ovuşturacaktı. "İzin verirse onunla özel olarak konuşmak istiyorum."

"Elbette. Çalışma odamı istediğin zaman kullanabilirsin."

Artık buraya gelme sebebi olan mesele halledilmişti, Hugh öğleden sonrasının tadını çıkarmayı dört gözle bekliyordu. Charlotte ve Gwen'le geçirdiği son hafta keyifli ve hatırlayabildiği en rahatlatıcı zamandı ama sadece diğer beyefendilerin yanında bulduğu müstehcen mizahı ve müstehcen konuşmaları özlemişti.

Remington'ın arkasından dumanla dolu odaya girdi ve içerdekilere göz gezdirdi. Uzak köşede bir grupta birlikte duran Lord Middleton selamlamak için elini kaldırdı ve ona doğru gelmesini işaret etti. Hugh onu karşılamak için hareketlendi ama Middleton'ın yanında duran bir adam kimin yaklaştığını görmek için döndüğünde gülümsemesi donarak adımının ortasında durakladı.

"Montrose," diye seslendi Glenmoore Dükü geniş bir gülümsemeye. "Son görüşmemizden bu yana epey zaman geçti."

Hugh'nun çenesi gerildi. "Yeterince uzun değil," dedi nefesinin altından.

Charlotte, Gwen'in diğer arkadaşlarıyla rahatça yerleştiğini gördükten sonra Hugh'nun kız kardeşini koridorda takip etti. Gülümsemekten kendini alamadı. Julianne Remington'ı sevmek çok kolaydı. Hugh ile aynı bal sarısı saçlara ve aynı koyu renk gözlere sahip olan Julianne çok güzeldi. Doğuştan ayrıcalıklı bir kadının duruşuna ve zarafetine sahipti ama yine de açık ve ulaşılabilir görünüyordu.

"İşte geldik," dedi Julianne, sağ taraftaki bir kapıyı açarak. "Umarım rahat edersiniz."

Yatak odasına adım atan Charlotte şaşkınlıkla etrafına baktı. Erik ve boz kahverengi tonlarında dekore edilmiş oda geniş ve lükstü. "Bu çok güzel," diye nefes aldı.

"Beğendiğinize sevindim. Bu gece bir balo planladık." Julianne kollarını havaya kaldırdı ve kendi etrafında döndü. "Aylardır dans etmek istiyordum. Bay Remington'ın bir orkestra bulması büyük çaba gerektirdi ama başardı ve ben çok heyecanlıyım."

"Böyle bir etkinlik için uygun kıyafetim yok," diye itiraf etti Charlotte. Yanında fark edilmeyecek kadar sade bir gece elbisesi vardı ama Gwen olmadan asla bir baloya katılamazdı. Bunu asla kabul etmese de, bu kızın kalbini kırardı.

Julianne onun vücudunu dikkatle inceledi. "Siz ve ben yapı olarak çok farklı değiliz. Sanırım benim de birkaç elbisem var."

size uyacak. Bunları inceleyebilir ve zevkinize en uygun olanı görebilirsiniz."

"Oh, gerçekten, kendinizi sıkıntıya sokmamalısınız." "Hiç sorun değil, Bayan Riddleton."

"Charlotte," diye düzeltti.

"Charlotte." Julianne sırtıttı. "Senden hoşlandım Charlotte. Açık sözlü ve güçlü kadınlarla arkadaşlık etmekten her zaman hoşlanmışımdır. Hugh'nun hayatında bu tür bir desteğe ihtiyacı var."

"Kendi geçimini sağlayabilecek durumda."

Kaşlarını çatan Julianne açıkça kuşkulu görünüyordu. "Her halükarda kardeşim oldukça yakışıklı."

Charlotte gülerek, "Evet, kesinlikle," diye onayladı.

"Ve gece kıyafetlerinde, bilmeniz gerektiği gibi, eşsizdir."

Hugh ile birbirleri hakkında ne kadar az şey bildiklerini itiraf etmek istemediğinden hiçbir şey söylemedi ama onu net bir şekilde hayal edebiliyordu. Keskin siyah ve beyaz olarak sergilenen altın rengi güzelliği, kadınların duyuları için yıkıcı olurdu.

Julienne, "Onun etrafta korumasız dolaşmasına izin vermemeliyiz," diye devam etti. "Sizce de öyle değil mi?"

Charlotte yumruklarını sıktı. Onu asla elinde tutamayabilirdi ama önümüzdeki bir hafta boyunca Hugh La Coeur onun olacaktı ve orada bulunan diğer tüm kadınların bunu bilmesini sağlamak için ne gerekiyorsa yapacaktı. "Evet." Minnettar bir gülümseme sundu. "Çok teşekkür ederim leydim."

"Julienne."

"Teşekkür ederim, Julianne."

"Yanında bir abigail getirdin mi?"

Charlotte başını salladı, giysilerinin modası geçmiş tarzının büyük olasılıkla sınırlı imkânlarına ihanet ettiğini biliyordu.

"Harika. Sen ve ben akşam için birlikte hazırlanacağız. Hizmetçim muhteşem saçlarınıza bir göz atacak ve şekil vermek için yalvaracak. Umarım sakıncası yoktur."

"Hayır. Kulağa hoş geliyor. Teşekkür ederim. Bana karşı çok nazıksınız."

"Saçmalama. Eğlenceli olacak. İstersen arkadaşını da getir." Julianne kapıya doğru ilerledi. "Şimdi, her ne kadar seninle kalmayı tercih etsem de, yeni gelenlerle ilgilenmeliyim. Sandıklarınız birazdan hazır olacak. Eğer ilgileniyorsanız, diğer hanımlar oturma odasındalar, birkaç kapı aşağıda sağda. Yaklaştıkça dedikoduları duyacaksınız."

Elini kapı koluna koyarak durakladı ve sıcak bir gülümseme sundu. "Geldiğine çok sevindim Charlotte. Bir iki saat içinde seni bulacağım ve daha yakından tanışma fırsatımız olacak."

"Bu hoşuma giderdi."

Kapı çalındığında Julianne Remington'ın arkasından kapı daha yeni kapanmıştı. Gwen izin beklemeden içeri daldı. "Ah, Charlotte!" diye bağırdı. "Bu gece bir balo var. Heyecan verici değil mi? Benim ilk balom. Kıyafetleri görmek için sabırsızlanıyorum. Ve erkekleri."

Genç kızın coşkusuna gülen Charlotte, seyahat pelerinini silkerek çıkardı. "Buz mavisi satenimi giyeceksin."

Gwen başını sallarken gözleri büyüdü. "Oh, mümkün değil. Bu senin en iyi elbisen."

"Leydi Julianne nezaketle bana elbiselerinden birini kullanmamı teklif etti."

Sevinçten ciyaklayan Gwen kollarını iki yana açarak döndü. "Ondan gerçekten hoşlandım. Lord Montrose kadar hoş biri."

"Evet, öyle." Kapı bir kez daha çalındı. Charlotte kapıyı açtığında, iki uşağın bavullarıyla beklediğini ve bir hizmetçinin de bavulları açtığını gördü.

Gwen onun yanına geldi. "Arka bahçeye çekilelim mi? Leydi Canlow'un arkadaşı karda, baharda olduğundan daha güzel görünecek şekilde tasarlandığını söyledi."

Charlotte cüppesini ve pelerinini aldı, daha önce hiç hissetmediğinden şüphe duyduğu bir özgürlük ve ruh hafifliği hissediyordu. Ve tüm bunların Hugh La Coeur'un eseri olduğunu biliyordu. Kolunu Gwen'inkiyle birleştirdi. "O zaman kesinlikle bir göz atmalıyız."

Sekizinci Bölüm

Lucien başını sallayarak, "Bu şimdiye kadar duyduğum en fantastik hikâyelerden biri olmalı," dedi.

Hugh başını geriye attı ve derin bir nefes verdi. "Biliyorum. İnanın bana. Delirdiğimi sanıyordum. Hayatında hiç bu kadar sevimli uyumsuz bir toplulukla karşılaşmamışsındır." Adım atmaya başladı. "Kahyanız hangi cehennemde?" diye çıkıştı.

Hizmetçiyi Charlotte'u bulup kendisine getirmesi için göndereli neredeyse yarım saat olmuştu. Remington malikânesi çok büyüktü ama o kadar da büyük değildi.

Lucien kuru bir sesle, "Halımda bir delik açıyorsun, Montrose," dedi.

Hugh küfrederek durdu ve ayaklarının altındaki zarif Aubusson halısına baktı. Çalışma odasının kapısı açılınca döndü. Kâhya içeri girdi; soğuk yüzü ve soğukkanlı tavrıyla üst düzey hizmetkârların en iyi örneklerinden biriydi. Hugh homurdanarak Artemis'i daha çok sevdiğini fark etti. Artemis, konuşmadan önce kendisine sorulmasını bekleyen Remington'ın uşağının aksine, Charlotte'un neden gelmediğini hemen söylerdi.

"Çıkar ağzındaki baklayı, dostum!" Hugh havladı. "Mrs. Riddleton?"

Kâhya küçümseyici bir kokuyla başını Hugh'ya çevirdi. "Görünüşe göre Lord Merrick'in sandıklarını merdivenlerden yukarı taşıırken iki uşak arasında bir çarpışma olmuş. Bayan Riddleton yaralı tarafı mutfağa götürmüş. Çağrınızı ona bildirdim lordum ama neden hemen cevap veremediğini anlayacağınızı söyledi."

Ellerini havaya kaldıran Hugh öfkeyle masasının arkasında sakince oturan Lucien'e döndü. "Yemin ederim Remington, bu kadın yaralılar için bir mıknatıs gibi."

Lucien gülerek ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. "Gidip nasıl olduklarına bakalım. Sonra özel bir yere çekiliriz, sen de Bayan Riddleton'ı Glenmoore'un varlığından haberdar edersin."

Mutfağa vardıklarında, iyi bakılmış bir uşağın sıcak tereyağlı çörekler yediğini ve Charlotte'un olmadığını gördüler. Uşak suçluluk duygusuyla kızarak ayağa fırladı ama Remington onu geri çağırıldı.

"Hangi cehenneme gitti?" Hugh, onun kötü mizacı karşısında korkudan kekeleyen bir bulaşıkçıya sordu, onu anlamakta güçlük çekiyordu.

"Bir kaza oldu." "Lanet olsun. Kaza mı?"

Hizmetçi başıyla onayladı ve Hugh kaşlarını çatmaya başlayan Remington'a bir bakış attı.

"Ne oldu şimdi?" Lucien havladı.

"Leydi Denby fincanını kırdı Bay Remington ve parmağını kesti."

"Nerede?"

"Üst oturma odası."

Hugh ve Remington hizmetçinin merdivenlerinden üst kata çıktılar ve orada Leydi Denby'yi parmağı sargılı halde buldular, Charlotte yoktu.

Lucien, "Bayan Riddleton'ı nerede bulabileceğimize dair bir fikriniz var mı, Leydi Denby?" diye sormadan önce hızlı bir selam verdi.

Dolgun esmer kadın kirpiklerini kırıştırdı ve nazlı bir gülümseme sundu. "Neden, Lucien Remington, Bayan Riddleton'a ne için ihtiyacınız var?"

"Ona ihtiyacım var," diye homurdandı Hugh. Yaşadığı hayal kırıklığının altında hafif bir panik hissetmeye başlamıştı. Charlotte binanın her yerinde dolaşıyorsa, Glenmoore'la karşılaşması çok muhtemeldi.

Leydi Denby kaşlarını kaldırdı. "Anlıyorum. O zaman ben ahırları denerdim Lord Montrose. Sanırım bir atı kontrol etmekle ilgili bir şeyler mırıldandı."

Derin bir nefes aldı ve kapıya doğru ilerledi.

"Ahırlar mı?" Lucien onun peşinden giderek sordu.

"Evet, evet, atlar için deli oluyor." Hugh sabırsız adımlarla koridorda ilerledi. "Yeni at arabalarımın biri tekerleği kırılınca yaralandı. Buraya gelirken yol boyunca onunla uğraştı."

Lucien'in yumuşak kıkırdaması Hugh'nun omzunun üzerinden sert bir bakış atmasına neden oldu. "Bir mıknatıs demıştin."

Ahıra vardıklarında, Hugh atının ön ayaklarının ketenle kaplı olduğunu ve Charlotte'un olmadığını gördü.

"Lanet olsun, kahrolsun ve kanlı, sonsuz cehennem!" Hugh bir ahır kapısını tekmeleyip havaya ince bir saman püskürterek bağırdı. Onu hemen bulamazsa çıldıracaktı. Hem de gerçekten delirecekti.

Glenmoore'un Charlotte'u kendisinden önce bulduğunu hayal ederken kalbi umutsuz bir ritimle çarpıyordu. Malikâneyi kullanması karşılığında Gwen'i saklayacağına söz vermişti. Glenmoore'un, ikisinin sadece ayrılmakla kalmayıp büyük bir sosyal etkinliğe katıldıklarını öğrenirse nasıl tepki vereceğini kim bilebilirdi? Dük, Gwen'in giysilerini ve mücevherlerini bir kenara atmış ve son üç yılını onun hiçbir hayatı olmamasını sağlayarak geçirmişti. Hugh, bir erkeği Charlotte gibi nazik ve besleyici bir kadına karşı böylesine acımasızca misilleme yapmaya itecek kötü niyetli öfkeyi ancak hayal edebilirdi.

Lucien yumuşak bir sesle, "Seni hiç böyle görmemiştim," dedi.

"Ne gibi?" Hugu ellerini yumruk yaparak tersledi. "Bunun gibi. Başka bir birey için çok endişeleniyorsun. Hatta ne zaman

Julienne'e kur yapmak istedim, sen bu kadar üzgün değildin."

Hugh homurdandı. "Bu lanet olası Derbyshire suyu. O zamandan beri hiç eskisi gibi olmadım. Tamamen delirdim."

"Evet, sevgili kardeşim, sanırım onun için çıldırıyorsun." Remington'ın eli onun omzuna geldi. "Bunun bir gün olacağı belliydi."

"Ne olması gerekiyordu? Ne saçmalıyorsun sen?"

"Ona aşıksın."

Lucien, Hugh'un ağız açık kaldığında ve sonra da kötü muamele görmüş ahır kapısına doğru sarktığında üzüntüsünü belirten bir gülümseme sundu. "Nasıl hissettiğini biliyorum. Birinin bana da söylemesi gerekiyordu. Sanırım şehvet düşkününü yaşamlara alışmış erkekler mutluluklarının tek bir kadına ne kadar bağlı olabileceğini kabullenmekte zorlanıyorlar."

Başını sallayan Hugh kendini dikkatle gözden geçirdi. Charlotte'u çok kısa bir süredir tanıyordu. Onu şimdiden sevmiş olması nasıl mümkün olabilirdi?

"Nereden biliyorsun?" diye sordu. "Nasıl emin olabiliyorsun?" "Aşık olduğunuzda, sevgilinizden uzak kalmaya dayanamazsınız. Sevgilim. Onun Dokun, onu Gülümse, onu Dikkat, gerekli şeylerdir. Ona diğer tüm kadınlardan daha fazla hayranlık duyarsınız; onun kusurlarını çekici bulursunuz. Onunla ilgilenmek, onu korumak, onun için her şey olmak istiyorsunuz. Ona olan arzunuz sizi sersemletir, alçaltır ve diğer tüm kadınları solgunlaştırır. karşılaştırıldığında."

"Yüce Tanrım." Hugh bir elini yüzünde gezdirdi. "Kulağa korkunç geliyor. Ve dehşet verici." Elini bıraktı ve içini çekti. "Ve Charlotte hakkında hissettiklerime çok benziyor."

Lucien onun sırtını sıvazlayarak ahırın kapısını işaret etti. "Gidip onu bulalım, olur mu? Sen ölmeden önce."

Gwen ellerini Charlotte'un elbisesinin kollarını kaplayan minik incilerin üzerinde saygıyla gezdirerek, "Ah, çok güzel," diye nefes aldı. "Hiç bu kadar güzel bir giysi görmemiştim."

Charlotte yansımasına hem özlemle hem de korkuyla baktı. Saten elbisesi gözlerini tamamlayan ve saçlarının çarpıcı tonunu ortaya çıkaran güzel bir yeşildi. "Mümkün değil-"

"Saçmalama," diye araya girdi Julianne, leylak rengi ipeğiyle göz kamaştırıyordu. "Bu elbise senin üzerinde benim üzerimde olduğundan çok daha iyi duruyor. Onu giymelisin."

Charlotte dönerek Hugh'nun kız kardeşine düşüncesizce sarıldı. "Çok teşekkür ederim." Bütün öğleden sonra Gwen'i

eğlendirmekle ve nerede olursa olsun ona yardım etmekle
meşgul olan

Hugh'yu hiç görme fırsatı olmamıştı ve onu çok özliyordu. Sonunda onu gördüğünde, şimdi olduğu gibi, seviştikleri ilk gece giydiği bornoza çok benzeyen yeşil bir elbise giymiş olacağını düşünmek hoşuna gidiyordu.

Ayrıca yakışıklı konta olan tutkusunun hızla daha derin sulara doğru ilerlediğini kabul etmeye de oldukça istekliydi. Onsuz geçirdiği birkaç saatten sonra kendini yoksun hissediyordu. Bütün gün nerede olduğunu, nasıl vakit geçirdiğini, onu hiç düşünüp düşünmediğini ve az da olsa özleyip özlemediğini merak ediyordu.

Julienne gülümseyerek, "Hugh'nun seni ilk kez göreceği anı iple çekiyorum," dedi. "Onun ayaklarının yere basmasını ve sağlam bir arkadaş bulmasını çok uzun zamandır bekliyordum."

"Ayakları yere mi basıyor?" Charlotte sordu.

"Evet." Julienne kolunu umursamazca salladı. "Hayatı boyunca bir kazadan diğerine düşmüş. Yanlış anlamayın, çok zeki ve doğuştan nazik biri. Sadece bakmadan önce atlama eğilimi var. Tüm sonuçlarını düşünmeden bir şeyler söylüyor ve yapıyor, sonra da yaptıklarından pişmanlık duyuyor. Hugh son birkaç yılda değişmek için çaba sarf etti, ancak sorumluluk sahibi bir adam haline gelmesi için daha bir süre geçmesi gerekebilir. Merak ettiğim birkaç zaman oldu ..." Başını iki yana salladı. "Ama sen mantıklı, kendinden emin ve dengeli birisin ve Hugh belli ki senden oldukça etkilenmiş. Onun üzerinde iyi bir etki bırakacaksın. Bunu söyleyebilirim."

Charlotte kaşlarını çattı, Julienne'in çizdiği tabloyu Hugh'un kafasındaki güçlü ve becerikli adam imajıyla bağdaştırmaya çalıştı.

"Artık yemeğe inelim mi hanımlar?" Julienne, Charlotte'un sormak üzere olduğu soruları etkili bir şekilde bastırarak sordu.

"Oh, evet, hadi!" Gwen ağladı.

Ani tedirginliğini üzerinden atan Charlotte, Guinevere'e bakmak için döndü. Buz mavisi bir elbise giymiş olan Gwen'in krem rengi

Cildi mükemmel bir şekilde sergileniyordu. Ancak takımda eksik olan bir şey vardı ve Charlotte ne kadar düşünse de bunun ne olduğunu hatırlayamıyordu.

Abigail'in kendilerine uzattığı dirsek hizasındaki eldivenleri alarak Julianne'in soyunma odasından çıktılar ve ana merdivene doğru yöneldiler. Diğer birkaç konuk da odalarından çıktı ve Charlotte yeni ve popüler olanı görmeye hevesli bir şekilde en son modaları dikkatle inceledi. Yoldan geçen bir baronesin üzerindeki parlak bir biblo ışığa takıldı ve birden Gwen'in elbisesinde neyin eksik olduğunu hatırladı.

"Lütfen devam edin," dedi galerinin ortasında durarak. "Bir şey unuttum."

Gwen kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

"Elbiseyle çok güzel giden elmas broş."

"Bunu giymeme izin mi vereceksin?" Gwen'in gözleri büyüdü.

Charlotte'un elinde kalan birkaç mücevher parçasından biriydi ve en sevdiklerinden biriydi.

"Tabii ki. Bence elbise onsuz neredeyse çıplak görünüyor." Ve gerçek şu ki, bu haftadan sonra Gwen'in Kibarlar Cemiyeti'ne katılma ihtimali gerçekten de çok zayıftı. Charlotte genç kızın her anın tadını sonuna kadar çıkarmasını sağlamak istiyordu.

"O zaman broşu geri almalıyız," dedi Julianne gülümseyerek.

Charlotte, "Lütfen bensiz devam edin," diye ısrar etti. "İlgilenmeniz gereken konuklarınız var ve Gwen çok heyecanlı. İkinizi de geciktirmek istemem."

İki kadın uzaklaşırken Charlotte eteklerini kaldırdı ve odasına koştu. Hugh kesinlikle aşağıda bekliyordu ve Charlotte onu görmek için sabırsızlanıyordu. Daha birbirleri hakkında öğrenecekleri çok şey, soracakları çok soru vardı. Elmas kaplı parçayı eldivenli avucunun içinde tutarak odasından çıktı ve kapıyı kapattı.

"Sen olduğunu sanmıştım."

Arkasından gelen tanıdık sesle kaskatı kesildi.

"Sadece senin gibi soylu bir kadın koridorda bir hoyden gibi koşar."

Derin bir nefes alarak arkasını döndü. "İyi akşamlar, Majesteleri."

Glenmoore Dükü gülümsedi ve alaycı bir selam verdi. "İyi akşamlar, Majesteleri."

"Bana böyle hitap etmenden nefret ediyorum," dedi sertçe, bakışları onun tıknaz formunu tararken. Onu en son bir yıl önce gördüğünden bu yana hiç değışmemişti. Koyu kahverengi saçları ve daha da koyu, neredeyse siyah gözleriyle hâlâ yakışıklıydı; Hugh'un gözlerinde bulduğı sıcaklığın hiçbirini yaymayan gözler. Bir zamanlar Jared'i çekici bulmuştu; şimdi nedenini merak ediyordu.

"Babamla evlenmeden nefret ediyorum. Bazı şeyler değıştirilemez. Anlaşmamız gibi." Bir adım daha yaklaştı. "Burada ne yapıyorsun?"

Çenesini kaldırdı. "Nasıl istersem."

Jared güldü, mizahtan yoksun sert bir sestir. "Sonunda yaşlı adamı alay konusu yapmaya mı karar verdin?" Bakışları daraldı. "Kent'in adını lekelemene izin vermeyeceğim."

Charlotte geri adım atmamak için kendini zor tuttu. Herhangi bir zayıflık belirtisi sadece Jared'in öfkesini körükleyecekti. "Kimse benim kim olduğumu bilmiyor."

"Charlotte," diye koridordan yumuşak, tereddütlü bir ses geldi. "İyi misin?"

Başını Gwen'e doğru çevirdi ve güven verici bir gülümsemeyi başardı. "Ben iyiyim. Lütfen gidip aşağıda bekleyin."

Jared koridordan aşağı baktı ve yüzü öfkeyle karardı. Elini uzatıp kızın üst kolunu acımasız bir mengeneyle kavradı. "Benim piçimi sosyal bir toplantıya mı getirdin? Delirdin mi sen?"

Gwen acı dolu bir soluk verdi, sonra topuklarının üzerinde döndü ve koridorda geri koştu.

Öfkelenen Charlotte onun yüzüne bir tokat attı ve tatmin edici bir acıyı engelleyen malzemeye içten içe küfretti. "Bırak beni. Beni fiziksel olarak hasta ediyorsun."

"Bu hatayı, şık giyinmiş ve sosyetenin arasına karışmış bir şekilde görmek de öyle," diye ısırdı.

"O bir hata değil! Aslında Guinevere, acınası hayatında başardığın tek iyi şey. Senin küçümsemene karşılık, çocukluğunu ve arkadaş edinme şansını kaybetme pahasına gizli kaldı. Ondan daha ne isteyebilirsin ki?"

"Onun yerini bilmek, senin hiç öğrenmemiş gibi görüldüğün bir şey."

"Ben de gizli kaldım," diye karşı çıktı. "Kimse ne benim kim olduğumu biliyor ne de Gwen'in kim olduğunu. Bizi görmezden gelerseniz kimse daha akıllıca davranmaz."

Onu daha yakına çekti, intikamcı bir hayalet gibi üzerinde geziniyordu. "Neden burada olduğunu ve niyetinin ne olduğunu bilmek istiyorum, hem de hemen! Eğer amacın benden para koparmaksa, sana vasiyet ettiğimden bir şilin fazlasını bile vermeyi reddettiğimi söyleyeyim."

"Onu serbest bırakın, Majesteleri." Koridordan gelen ses yumuşak olsa da tehditle doluydu.

Charlotte başını çevirdiğinde Hugh'un yırtıcı bir niyetle onlara doğru geldiğini gördü. Omuzları dik, çenesi gergin, zarar vermeye hazır görünüyordu ve Charlotte dehşete kapılmıştı. Bir an için düşünemedi, siyahlar içinde güzel ve öfkeyle örtülmüş Hugh'un görüntüsüyle tutuklandı. Dikkate alınması gereken bir güç.

Tehlikenin farkında olmayan dük, ona bir bakış bile atmadı. "Bu seni ilgilendirmez Montrose."

"Onu dinlerdim Jared," diye mırıldandı, Hugh'nun görünüşüne bakılırsa onu korumak için Glenmoore unvanını görmezden gelmeye hazır olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Kız onun dokunuşuyla gevşerken Jared sertleşti ve Hugh'ya dik dik baktı. "Ne istiyorsun?"

"Şu anda nişanlımı serbest bırakmanızı istiyorum. Sonra da uzaklaşıp işinize bakmanızı istiyorum."

Charlotte ağzı açık kaldı. Sonra kalbi öyle hızlı çarpmaya başladı ki, ayaklarının üzerinde sallandı.

Jared kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Evleniyor musun Charlotte? En azından bu akran ölüm döşeğinde değil."

"Cehenneme kadar yolun var," diye tersledi, kolunu çekiştirerek. Onu kurtarmak başka bir şeydi. Glenmoore'un gücüne sahip bir düke yalan söylemek sadece belaya yol açardı.

Onu serbest bırakan Jared geri çekildi. "Paranın peşinde Montrose. Gördüğüm en paralı kadınlardan biri. Onun hakkında bir şey biliyor musun? Geçmişi? Herhangi bir şey?"

Hugh birkaç santim ötede durdu. "Charlotte, Gwen ve bütün bu karmaşa hakkında her şeyi biliyorum. Hepsini senin elinden alacağım. Endişelenmen gereken tek şey Charlotte'un emanetini dağıtmak, onu da babanın istediği gibi Gwen için bir kenara ayıracağım."

Jared'in yüzünde bir sırıtma belirdi. "Ah, anlıyorum. İkiniz ne kadar mükemmel bir eşleşmesiniz."

"Sen neden bahsediyorsun?" Charlotte kızgınlıkla sordu.

"Bu dul kadının güveni ile ilgili, Charlotte canım." Bakışları Hugh'a döndü. "Bilmelisin ki, Montrose, bu maaş önemsiz. Seni alıştığın tarzda tutmaya yetecek kadar değil. Bahse girmek için kesinlikle yeterli değil."

Hugh sertleşti. "Bu parayla ilgili değil."

Dük, "Charlotte için," dedi. "Charlotte için her şey parayla ilgili." Ona baktı. "Senin niyetin hakkında bir şey biliyor musun, canım? Sana La Coeur fonlarının neredeyse her şilini nasıl bahse yatırdığını anlattı mı? Onları borçtan kurtarmak için kız kardeşini Remington'a satmak zorunda kaldı. Sence bir kontun kızı neden bir piçle evlendi?"

Charlotte'un mide bulantısı aniden gerçek bir tehlikeye dönüştü ve midesinde oluşan çalkantıyı durdurmak için boşuna çabaladı.

"Leydi Julianne Remington'ı kendi rızasıyla seçti," diye homurdandı Hugh.

"Bir markıyla evlenecekti," diye devam etti Glenmoore, Charlotte'un sözlerinden zevk alırken daha da derine inerek

bariz bir sıkıntı. "Ama sonra Lord Fontaine, Montrose'un cebinin ne kadar dolu olduğunu anlayınca onu bir kenara attı."

"Yalanlar!" Hugh ona doğru baktı, yüzü kızarmış, yumrukları sıkılmıştı.

Glenmoore kaşlarını kaldırdı. "Sorumsuzca oynadığınız kumar yüzünden neredeyse yoksul düşmediğinizi mi iddia ediyorsunuz?"

Hugh'nun yüz ifadesi taşa dönüşmüş olabilirdi. "Bu uzun zaman önceydi."

"Sanırım sadece birkaç yıl." Dük'ün gülümsemesi kötülükle doluydu. "Ne olursa olsun, partinin geri kalanına katılmak için yoldaydım ve işlemleri geciktirmek istemiyorum. Tebrikler Montrose. Charlotte. Charlotte'un emekli maaşını nereye yönlendirmem gerektiğini belirten mektubunuzu bekleyeceğim. Ayrıca, artık malikâneye ihtiyacınız olmayacağına göre, satılması için gerekli düzenlemeleri yapacağım." Glenmoore ardında yıkım bırakarak uzaklaştı.

Hugh bir an için o kadar öfkeliydi ki düşünmekte zorlandı. Gwen merdivenlerde onunla çarpıştığında ve babasının Charlotte'u köşeye sıkıştırdığını ağzından kaçırıldığında hissettiği öfke onu neredeyse boğacaktı. Daha önce sevgilisine karşı hisleri konusunda herhangi bir şüphesi varsa bile, artık yoktu.

"Glenmoore'a nişanlı olduğumuzu asla söylememeliydin!" Charlotte inledi. "Sırf seni utandırmak için birilerine nişanlandığımızdan bahsedecek. Bu tam bir felaket."

Hugh onu rahatlatmak için yaklaştı. Korkutucu derecede solgundu, ağzı ve gözleri gerginlik çizgileriyle çevriliydi.

Neşeli olmaya çalışarak elini kalbinin üzerine koydu ve abartılı bir iç çekti. "Biliyorsun, bir erkek teklifine böyle bir yanıt alırsa onarılamayacak kadar zarar görebilir."

Kadın irkildi. "Aşağı inmeli ve bu hatayı düzeltmeliyiz. Ailen bunu duyduğunda ne diyecek?"

Hugh bir parmağını çenesine vurdu. "Tebrikler mi?" diye sordu.

"Sen imkânsızsın. Leydi Julianne beni sorumsuzluğunuz ve olaylara balıklama atlamanızla tanındığınız konusunda uyarmıştı. Şu ana kadar neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu." Kadın onu geçmeye çalıştı ama adam yoluna çıktı. "Hugh, yemeği geciktirirsek konuklar dedikodu yapar."

"Belki, ama bu şirkette çok da uygunsuz olmayacaktır." Kızın kaşlarını kaldırması üzerine açıkladı. "Julianne ve Remington yıllardır sosyetenin kenarına itilmiş durumdalar. Sadece en cüretkâr ve ahlaksız konuklar onlarla birlikte olmaya tenezzül eder. Glenmoore sadece para kazanma konusunda şeytan kadar şanslı olan Remington'la ortaklık kurmak istediği için katıldı."

Ona bakmak için başını arkaya yatırdı, tüm vücudu gergin ve beklenti içindeydi, uçmaya hazırlanan bir kuş gibiydi. Hugh'nun yüreği ağzına geldi. Evlilik teklifinden memnun olacak bir kadın gibi bile görünmüyordu.

Mide bulandırıcı bir dehşet duygusu içinde birikti ve sonra sertleşti. "Teklifimi tartışmamız gerektiğini düşünmüyor musun?"

Charlotte geriye doğru tökezledi, gözleri iri ve şaşkındı. "Aman Tanrım, ciddi olamazsın!"

Hugh ona doğru ilerledi, kalbi neredeyse panik içinde çarpıyordu. "Sevgimin geçici olacağından korkuyordun. Seni bir kenara atıp seni ve hayvanat bahçeni yoksul bırakacağımdan korkuyordun. Ben bunu çözdüm. Karım olarak rahatınız güvence altında olacak."

Başını iki yana salladı. "Birbirimizi pek tanımıyoruz."

"Birbirimizi çok iyi tanıdığımızı düşünüyorum." Adam bir adım daha yaklaştı ve Charlotte'un elini tuttu, ama Charlotte onun elini tutmak için elini kaldırmadı. "Beni önemsemiyor musun Charlotte?" diye sordu usulca. "Birazcık bile mi?"

Parmakları onunkileri sıkıca kavradı. "Elbette sana değer veriyorum Hugh, hem de çok. Ama . . ."

"Bütün öğleden sonra seni aradım." "Aradın mı?" Kadın titremeye başladı.

"Ben yaptım." Elini kaldırarak yanağına götürdü, tenini onun dokunuşundan ayıran eldivenden nefret ediyordu. "Seni bulmam, Glenmoore hakkında uyarmam gerekiyordu ama sürekli hareket ediyordun ve seni asla yakalayamadım. Aslında senin için oldukça çaresizdim."

"Hugh . . ."

Avucunun içine sokuldu. "Neredeyse bir saat boyunca odanızda bekledim. Ahırdan çıktıktan sonra nereye gittin?"

"Julienne'in odasıındaydım."

"Ahh . . . Endişeden hasta olmuştum. Glenmoore'la tek başına yüzleştğini düşünmeye dayanamıyordum."

"Oh, Hugh ..." Parmakları kıvrıldı ve adamın yanağını kavradı. "Ben kendime bakmaya alışkınım."

Onun dokunuşuna doğru eğildi, sıcaklığı eldivenini yakıp kanını ısıttı. Başka hiçbir kadın onu Charlotte kadar etkilememişti. "Size yardım edecek ve sizinle ilgilenecek birine güvenmek zayıflık değildir. Tek zayıflık, destek elinin altındayken acı çekmene izin vermektir."

Sevgili yeşil gözleri yaşlarla doldu. "Ama sana güvenemem, Hugh. Seni yeterince iyi tanımıyorum. Sadece son yarım saat içinde senin hakkında beni şok eden ve rahatsız eden şeyler öğrendim, sadece Glenmoore'dan değil, kız kardeşinden de."

Çiğ acı, delici ve yaralayıcı, onu çabucak kesti. Gözleri kayarak kapandı. "Lütfen böyle söyleme," diye mırıldandı kısık sesle, onu kendine doğru çekerek, fiziksel yakınlığa ihtiyaç duyuyordu, çünkü onun geri çekildiğini hissediyordu. "Beni geçmişimle yargılama."

"Burada söz konusu olan sen ve benden çok daha fazlası, Hugh. Bu aceleci teklifinden sonra pişman olacaksın. Ben senin için uygun bir eş değilim. Beraberimde getirdiklerimin yükü sana ağır gelmeye başlayacak. Önce bana kızacaksın, sonra da benden nefret edeceksin. Uygun bir kontes olmak için gerekli terbiyeden yoksunum. Sen-"

Hugh onun ağzını bir öpücükle kapatarak sözlerini kesti. Dudakları onunkilerin içinde eridi ve adam inleyerek

Elleri onun sırtını okşayarak bir iniltiyle açılmasını sağladı. O da aynı şekilde karşılık verdi, sanki son kez öpüyormuş gibi, sanki bir daha hiç öpüşmeyeceklermiş gibi öptü onu. Kollarını kaldırdı, küçük elleri ensesini kavrayarak onu kendine yakın tuttu. Çok sevdiği o gür, olgun ağız onunkinin altında hararetle hareket ediyor, arzusunu öfkesi ve korkusuyla eşleşecek şekilde yükselmeye zorluyor, sonra da her ikisini de aşıyordu.

Uzaklaşarak nemli alnını onunkine yasladı. "Neden korkuyorsun?" diye sordu usulca. "Terk edilmekten ya da atılmaktan mı? Ben Glenmoore değilim. Senin her şeyini ya da sahip olduğun her şeyi alıp seni hiçbir şeye bırakmayacağım."

"Korkmuyorum."

"Sen. Güvenmekten korkuyorsun. Umut etmekten korkuyorsun. Sevmekten korkuyorsun." "Hugh-"

"Seni hayal kırıklığına mı uğrattım Charlotte? Sana bir söz verip de yerine getirmedim mi?"

"Henüz değil, ama-"

"Asla. Ya seni destekleyeceğime, iyi bir koca olacağıma, seni seveceğime ve sana bakacağıma güvenirsin . . . Ya bana güvenirsin ya da güvenmezsin."

Ona karşı eridi, hafif ağırlığı gerekli ve hoş karşılandı. Aralarında hiç boşluk kalmayana kadar ona sıkıca sarıldı. Nefesini tuttu, bekledi.

"Lütfen anlayın," diye yalvardı. "Gwen ve diğerlerinin bakımından ben sorumluyum. Kararlarımı aklımla vermeliyim, kalbimle değil."

Kadının söylediklerinin önemini kavrayınca geri çekildi. "Beni reddediyorsun." Sesi acı dolu bir fısıltı gibiydi, uzaklaşırken kalbi ağrıyordu. Özlemle beklediği dokunuşu aniden acı vermişti.

Hugh nefes alıp verişini kontrol etmekte zorlanıyor, Charlotte'un gözlerinde gördüğü acı dolu bakışı silmek için ne yapabileceğinden ya da ne söyleyebileceğinden emin olamıyordu. Orada derin bir kuyu gibi hüznün vardı. Bakışları da öpücüğü kadar kesin bir şekilde veda ediyordu.

O zaman söyleyebileceği hiçbir şey olmadığını fark etti. Korkusu çok güçlüydü. Evlenme teklif etse bile ona gvenemezdi. Başını sallayarak arkasını döndü, boğazı sıkılmıştı. Koridordan aşağıya doğru yürüdü, aniden ondan ve içini burkan ıstıraptan uzaklaşmak için endişelendi.

"Bekle!" diye bağırdı arkasından. "Lütfen gitme. Bu şekilde olmaz." Daha önce yaptığı gibi onu kovalayacağını biliyordu, bu yüzden adımlarını uzattı. Hugh onu ve o harikulade mutluluk rüyasını çok gerilerde bıraktı. Arkasına bakmadı. Bakamazdı da.

Onu çok seviyordu.

Dokuzuncu Bölüm

"Lord Montrose'u özlüyorum." Gwen elindeki kartları masanın üzerine bıraktı.

"Topla şunları," diye azarladı Charlotte. "Elini görebiliyorum." "Artık oyun oynayacak havada değilim. Nerede o? Ben

Onu iki gündür görmemiştim. Leydi Julianne'e onu sordum, o da sadece 'buralarda' olduğunu söyledi. Bu ne anlama geliyor?"

Charlotte derin bir iç çekerek kâğıtlarını yere bıraktı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. Yorgun ve perişan bir haldeydi, zaten oynamakla da ilgilenmiyordu. Oyunu, Hugh'nun yokluğuna en az kendisi kadar üzülen Gwen'i neşelendirmek için önermişti. "Bulunmak istemediği anlamına geliyor, Gwen."

Mavi gözleri kısıldı. "Ne yaptın Charlotte?" "Ne mi yaptım? Onun davranışı neden benim suçum olsun?"

"Genç ve saf olabilirim ama aptal değilim. Dük horoz gibi şişinerek ortalıkta dolaşüyor ve sen ne zaman Lord Montrose'dan bahsedilse gözlerini kaçırıyorsun."

Charlotte sertçe yutkundu. Bir yanı her an Hugh'nun odaya girmesini ve böylece onu kendi gözleriyle görüp iyi olduğuna emin olmayı umuyordu. Diğer yanı ise onu ne kadar kötü yaraladığını bildiği için böyle bir olaydan korkuyordu. Kalbi her an acıyordu.

"Bayan Riddleton."

Başını kaldıran Charlotte, Lord Merrick'i görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Uzun boyu ve zorlukla dizginlenen vahşiliğiyle, uzun siyah saçları ve yoğun mavi bakışlarıyla göz korkutucuydu. Kadınlarla dolu salonda dururken, varlığı çok etkileyiciydi.

"Lord Merrick." Kontun onu aramasının tek nedeninin Hugh ile ilgili olduğunu bildiği için kalbi daha hızlı atmaya başladı.

İki boş sandalyeden birini işaret ederek, "Oturabilir miyim? Çok fazla vaktinizi almayacağım," diye sordu.

"Elbette lordum."

Güçlü gövdesini koltuğa yerleştirdi ve ellerini kucağında kavuşturdu. "Lord Montrose haritanızı ve diğer eşyalarınızı benimle paylaştı, Bayan Riddleton."

Charlotte'un eli boğazına gitti. "Öyle mi yaptı?"

"Evet, öyle. Leydi Merrick ve ben her sezon sonunda babasını ziyaret etmek için Batı Hint Adaları'na gideriz. Lord Montrose gelecek yılki yolculuğumuzda seni de yanımıza almamı istedi ve arama için büyük bir keşif gezisi için yeterli fon sağladı. Ayrıca Lord Glenmoore ile görüştü ve Derbyshire'daki konutu kullanmaya devam etmeniz için gerekli düzenlemeleri yaptı."

Sertçe yutkunarak, büzülmüş dudakları ve kısılmış gözleriyle kendisini kınayan Gwen'e baktı. Jared'le konuşmanın ve teklifine olumsuz yanıt verdiğini açıklamamanın Hugh için ne kadar zor olduğunu bildiği için kendini kınıyordu.

Lord Merrick boğazını temizledi ve kadın bakışlarını onunkilere çevirdi. Yakışıklı yüzü düşüncelerinden hiçbirini ele vermiyordu. "Montrose'a anlattıklarımı size de anlatacağım. Yıllar boyunca pek çok maceraperest o hazineyi aradı Bayan Riddleton. Sizin onu bulma şansınızın onlarınkinden daha yüksek olduğundan şüpheliyim, Montrose'un büyük cömertliğine rağmen. Ancak, bunun yapılmasında ısrar etti ve ben de onu bir dost olarak gördüğüm için size yardım etmeyi kabul ettim." Ayağa kalktı. "Talimatınızı aldım ve ayrılış tarihi yaklaştıkça ayarlamaları yapmak için sizinle temasa geçeceğim."

Adamın kolunu tuttu ve "O nasıl?" diye sordu.

Merrick kaşlarını kaldırdı ve onu dikkatle inceledi. "Cesareti kırılmış bir erkek ne kadar iyi olabilirse o kadar iyi."

"Ah." Elini çekti. Merrick'in ses tonu ona çok şey anlatıyordu. "Benden hoşlanmıyorsunuz, değil mi Lord Merrick?"

"Arkadaşımı incitmiş olmanız hoşuma gitmiyor ama davasını reddettiğiniz için size minnettarım. Evliliğimde gerçek mutluluğu bulduğum için şanslıydım. Onun için de daha azını dilemem. Şu anda kalbi kırık ama iyileşecektir. Umarım bir gün yeniden aşık olur, ne kadar demode olsa da, ve umarım bir dahaki sefere şanslı kadın da onu sever."

Charlotte hıçkırıklarını bastırarak gözlerini hızla kaçırdı. Merrick'in sözlerinin uyandırdığı resim onu derinden yaralamış, kalbinin etrafındaki yumruğu sıkımişti. "Onu seviyorum," dedi, sesi titrek ama netti.

"Bayan Riddleton," dedi iç çekerek, "işlerinizin ne durumda olduğunu bilmiyorum, ama sizi temin ederim ki, sizi seven bir adam acı çekerken burada oturmaya devam etmeniz hiçbir şekilde aşk değildir."

Ona baktı. "Kararım hem onun hem de benim yararım içindi. Sebeplerim var. I-"

"Eminim biliyorsunuzdur. Ama aşk bir inanç sıçraması gerektirir ve çoğu zaman bir nedeni yoktur. Sadece var olur." Eğildi. "Montrose yarın yola çıkmanız için gerekli düzenlemeleri yaptı. Bu sizin için uygun mu?"

Kadın sarsak bir şekilde başını salladı ve Merrick uzaklaştı, gidişi odadaki her kadının takdir dolu bakışlarını üzerine çekti.

Gwen ayağa kalktı. "Seni korkak," diye suçladı keskin bir fısıltıyla. "Malikâneye geri dönmek ve başımıza gelen en güzel şeyin tartışmasız gitmesine izin vermek istiyorsun!"

Charlotte gözlerini kırıştırdı, Gwen'in hiç kimseye kötü bir söz söylediğine tanık olmamıştı. "Bu doğru değil. Ben hepimiz için en iyi olanı yapıyorum. Onu ve geçmişini pek tanımıyoruz-"

"Sorun onun geçmişi değil, sizinki. Birine güvenmekten korkuyorsun. Kendini ve hepimizi o kadar uzun süre idare ettin ki, bir başkasının yükünü hafifletmesine nasıl izin vereceğini bilmiyorsun."

"Anlamak için çok gençsin, Gwen."

"Montrose'la yaşamak şu anda yaşadığımızdan nasıl daha kötü olabilir ki? Yoksul düşse bile, ki kulak misafiri olduğum kadarıyla bundan şüpheliyim, şu anda yaşadığımızdan daha az yoksulluk içinde yaşamayız ve ona sahip oluruz!"

Charlotte ayağa kalkarak çenesini kaldırdı ve gözyaşlarına engel olmaya çalıştı. Son iki gecedir gözünü bile kırpmamıştı ve Lord Merrick'le yaptığı konuşma düşüncelerini darmadağın etmişti. Etrafına baktığında meraklı bakışları gördü. "Dinleyicilerimiz varken bu konuyu daha fazla tartışmayı reddediyorum." Guinevere'in peşinden hızla odadan çıktı.

"Bir düşün Charlotte. Hepimizin ne kadar mutlu olduğunu düşün. Tom ve Henry kendilerini daha önce hiç sahip olmadıkları bir gururla taşıyorlar, çünkü Lord Montrose onları asla küçümsemedi ya da engelleri nedeniyle kendilerini aşağı hissetmelerine neden olmadı. Katie ona tapıyor. Artemis bile ona karşı kin besliyor." Charlotte'u merdivenlerden yukarı doğru kovalarken Gwen'in sesi nefes nefese çıkıyordu. "O gece onun odasına gitmem tesadüf değildi. Gizli kapıyı bulmasını istedim. Daha derine bakması gerektiğini bilmesini istedim."

Charlotte üst sahanlıkta durdu, nefesi kesik kesik geliyordu. Etrafında döndü. "Affedersiniz?"

Gwen elini uzattı ve küpeşteye yaslanarak nefesini tuttu. "Tom ve Henry bana Kont'tan bahsettiklerinde, onun aradığım kişi olabileceğini düşündüm. Katie bana ibriklerle ilgili hikâyeyi anlattığında, nasıl emin olabileceğimi düşünmeye başladım. Ve senin yüzünü pembe ışıltısı ve parlak gözleriyle gördüğümde, onun aradığım kişi olduğunu anladım ve Artemis de anladı. Bunu neden göremiyorsun, anlamıyorum!"

Şoke olan Charlotte hiçbir şey söyleyemedi.

"Seni tanıdığımndan beri sana hayranım Charlotte. Lütfen bunu benden alma." Gwen onun yanından geçip köşede kayboldu ve Charlotte'u gözyaşları içinde ve düşünecek çok fazla şeyi olan bir yüzle bıraktı.

Charlotte pencereyi örten şeffaf perdeyi kenara itti ve aşağıdaki kış manzarasına baktı. Hugh ve Lucien Remington'ın atlarını ahıra geri götürmelerini, atların toynaklarının karda belirgin izler bırakmasını izlerken kalbi huzursuz bir ritimle çarpıyordu.

Hugh gözden kaybolunca dönüp etrafındaki odaya baktı, son yirmi dört saatinin çoğunu hayatında ne yapmak istediğine karar vererek geçirdiği odaya. Bavulları toplanmış ve kapının yanında bekliyordu. Bugün yola çıkacaktı ve yola çıktıktan sonra geri dönüşü olmayacağını biliyordu. Ancak, bu gerçekleşmeden önce, son ve umutsuz bir teklif yapmak istiyordu.

Uykusuz geçen son gecede kendisiyle ilgili bir şey keşfetmişti, uzun zaman önce kabul etmesi gereken bir şey; Guinevere'in de söylediği gibi bir korkaktı. Birinin onu önemseyeceğine, onun için endişeleneceğine ve onun için en iyisini dileyeceğine inanmaktan korkan bir korkak. Herhangi bir şeyin kontrolünü bir başkasının eline vermek, neredeyse doğduğundan beri hiçbir yardım almadan kendine bakan bir kadın için zordu. Ama Hugh La Coeur'u sonsuza dek kaybetmekten, kendi kaderini ve bakmakla yükümlü olduğu kişilerin kaderini onun ellerine teslim etmekten daha çok korkan bir korkaktı.

Şöminenin üzerindeki saatin ibreleri işkence edercesine hareket ediyordu. Yarım saatin geçmesi sonsuza dek sürecekmış gibi geliyordu. Geçtikten sonra odasından çıktı ve Hugh'nun süitinin bulunduğu kanada gelene kadar dolambaçlı koridorlarda ilerledi. Odanın kapısında durakladı, elleri titriyor, nefesi kesik kesik geliyordu. Cesaretini kaybetmeden önce Charlotte kapı koluna uzandı ve içeri girdi.

"Git buradan," dedi Hugh sertçe. "Ben bir şey istemedim."

Onun sesini duyduğunda gözleri yaşlarla doldu. Onu özlemişti, karanlığın içinde onunla konuşmasını, onu onun kadar kesin bir şekilde kucaklamasını özlemişti. Yumuşak ve cesaret verici ya da boğuk ve çığ, ona bir ömür boyu neşe sunmuştu ve o bunu bir aptal gibi fırlatıp atmıştı.

Pencerenin yanında durmuş, arka bahçeye bakıyordu. Ceketini ve yeleğini çıkarmış, geniş omuzları beyaz keten bir gömlekle örtülmüş, güçlü bacakları pantolon ve botlarla kaplanmıştı. Bir an için onun görüntüsünü, kışının sert kıvrımlarını, rüzgârda savrulan saçlarını, perdeleri tutan kolunun zarif kavisini içine çekti. Onu o kadar çok özlemişti ki, bu yüzden öleceğini sanmıştı. Şu anda bile boğazı o kadar sıkıydı ki konuşabileceğinden şüpheliydi.

Omzunun üzerinden baktı ve dondu kaldı. Bir an için adamın kara gözlerindeki acıyı fark etti ama bu acı, tecrübeli bir kumarbazın titiz vurdumduymazlığıyla çabucak örtüldü. "Ne istiyorsun?" Gözlerini kaçırdı.

Charlotte odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "Lord Merrick, onunla birlikte Batı Hint Adaları'na seyahat etmemi ayarladığınızı bildirdi."

Hugh hiçbir şey söylemedi.

"Yolculuğum için ödeme yaptığınızı ve bir keşif gezisini finanse ettiğinizi söylüyor."

"Sana hiçbir yükümlülük altına girmeden yardım edeceğimi söylemiştim." Kıkırdadı. "Ama sanırım bana olan inançsızlığın yüzünden şaşırman beklenen bir şey."

Alt dudağını ısırdı ve cevap vermeden önce bir an bekledi. "Bunu hak ettim."

"Bugün yola çıkmıyor musunuz?" diye sordu hoyratça.

"Evet. Gwen ve ben birkaç saat içinde yola çıkacağız."

"Yolun açık olsun." Elini omzunun üzerinden bir kovma hareketiyle salladı.

Charlotte'un çenesi kalktı. Öfkesi onun hakkıydı ve buna katlanacaktı. Eğer onu tekrar sevmek için kalbinde bir şeyler bulabilirse, her türlü kefareti ödeyecekti.

Derin bir nefes alarak bir adım daha yaklaştı. "Bana veda etmek istemiyor musun, Hugh?"

"Bunu zaten yaptık."

"Belli ki veda etmişsiniz, ama ben etmedim. Doğru düzgün değil."

Bu onu döndürdü. Kravatını çıkarmış, boğazını açıkta bırakmış ve gömleğinin ince açıklığında hafif bir altın saç tozunu ortaya çıkarmıştı. Bakışları kızın başının üstünden terlikli ayaklarına kadar uzanıyordu. Özlemini ya da arzusunu gizlemek için hiçbir girişimde bulunmadı.

Acı bir kahkaha attı. "Ah, güvenilmez biriyim ve kendime hakim olamıyorum ama iyi sevişebiliyorum. Bir işe yaradığımı bilmek ne kadar rahatlatıcı."

Charlotte yüzünü buruşturdu. "Sen pek çok şey için iyisin, Hugh La Coeur. Ve ben de seni bundan şüphe ettirdiğim için binlerce çeşit aptalım."

Çenesi gerildi. "Oyun oynayacak havada değilim."

Onu koklayabilecek kadar yaklaştı; teninin, atların ve vahşi doğanın kokusunun zengin bir karışımıydı bu. Kız yaklaştıkça burun delikleri alevlendi; bakışları daraldı.

"Seni özledim," diye fısıldadı. Adamın eline uzandı ama adam hızla geri çekildi, bu hareketi olumlu bir işaret olarak algıladı. Görüldüğü kadar kayıtsız olamazdı, yoksa onun dokunuşundan korkmazdı. "Glenmoore'a inanmadım. Bir an için bile. O sadece aradığım korkak olma bahanesini sağladı."

"Çık dışarı," diye hırladı.

"Yapamam." Hüzünle gülümsedi. "Sana ihtiyacım var, Hugh."

Başını sallayarak uzaklaştı. "Hayır, yok. Kendi başının çaresine bakabilirsin; kimsenin seni kurtarmasına ihtiyacın yok. Ancak ben, ihtiyaç duyulmaya ihtiyacım olduğunu keşfettim. Ve sikimden daha fazlası için."

Ona doğru yaklaştı ve elini sırtına koydu, parmaklarını esneterek gömleğinin kabaran keten kumaşının altındaki kas ve siniri hissetmeye çalıştı. Adam gerildi,

Başını ona yasladı ve uzaklaşmaması için sessizce ona güvendi, çünkü uzaklaşırsa tökezleyecekti. "Sana ihtiyacım var ve seni istiyorum. Sensiz geçirdiğim son üç gecede çektiğim eziyetin farkında değilsin. Özlediğim sadece bedenim değil. Sesini, kahkahanı, gülümsemeni de özledim. Hayatımda bunlar olmadan bir gün daha geçiremem."

"Charlotte." Sesi sert bir törpüydü. "Başka bir şey söyleme. Sadece git."

Kollarını adamın zayıf beline doladı, onun verdiği hissi seviyordu. Ellerini adamın karnında gezdirirken, adam inerken kas çıkıntılarının değiştiğini hissetti. Yüzünü onun sırtına gömüp nefesini içine çekti. "Geleceğimi seninkiyle birleştirmek istiyorum, Hugh. Sana güvenebileceğim bir erkek olacağın konusunda sana güveniyorum."

Parmakları onunkilere dolandı ve sonra ellerini çekerek kucaklamadan çıktı. Yüzünü ona döndü, ifadesi soğuktu. "Bunu neden yapıyorsun?"

Gurura ya da korkuya yer kalmamıştı, artık yoktu. "Çünkü seni seviyorum."

"Duyguların geçecek."

"Geçmelerini istemiyorum."

"Özür dilerim, size daha fazla ne söyleyebilirim bilmiyorum."

Charlotte ellerini ona doğru uzattı. "Bana karşı bir şey hissetmediğini söyle, ben de gideyim. Seni bir daha rahatsız etmeyeceğim."

Hiç tereddüt etmedi. "Gelecekteki çabalarınızda başarılar dilerim, ancak ilgim bu kadar."

Adamın sözleri onu derinden yaralayınca yüzünü buruşturdu. "Yalan söylüyorsun."

Hugh kararlı bir şekilde Charlotte'un etrafından dolaştı, sonra da açık kapıdan oturma odasına geçti. Tüm benliği Charlotte için yanıp tutuşuyor ve ona dokunmak için haykırıyordu ama kendini onu terk etmeye zorladı ve yüzünü soğukkanlı tuttu. Tehlikede olan çok şey vardı. Nefret ettiği bir adamdan gelen birkaç kesici söz yüzünden onu bu kadar kolay terk etmişti. Kendini daha fazla riske atmadan önce, onun samimi olduğunu bilmek zorundaydı. Bilmeliydi ki

Onu buraya getirenin sadece cömertliği için duyduğu minnettarlık değil, aşkı olduğunu biliyordu.

Kendine bir içki doldurdu. Sonra bir tane daha. Bir an sonra Charlotte'un minik ellerinin sırtını okşadığını hissetti. Onun dokunuşunun tadını çıkarırken gözlerini kapattı. Elleri kalçalarını kavrayıp sıkıldığında, uzanıp pantolonunun önünü yırttı ve şişmiş sikini serbest bıraktı. Kendini eline aldı ve okşamaya başladı, ona ulaşmadan önce şehvetini hafifletmesi gerekiyordu.

Üç geceyi bu süitte tek başına geçirmişti, onun yakınlarda olduğunu biliyordu, onu ısırın, içine işleyen bir ihtiyaçla istiyordu. Onun burada, tam da hayal ettiği gibi olması dayanılmazdı. Açlığı çok güçlü, arzusu çok büyüktü. Daha fazla zorlandığında, bir nebze bile olsa kontrol edebileceğini söyleyemezdi.

"İzin ver," diye mırıldandı, elleri adamın beline uzandı, dik meme uçlarıyla dik göğüsleri adamın sırtına bastırdı. İki eliyle sikini çevreleyip pompalamaya başladığında, nefesi dişlerinin arasından tıslayarak çıktı, zevk yoğunluğuyla yakıcıydı. Kadın yanağını adamın sırtına yasladı. "Sana dokunmayı, sana sarılmayı özledim."

"Ben üç gün önce olduğum adamım," diye homurdandı, başı geriye düştü, gözleri kapandı.

"Evet," diye fısıldadı. "Sevdiğim adam."

Kalçaları ritmik bir şekilde Charlotte'un yetenekli ellerine doğru itilmeye başladı. Charlotte onu nasıl tutacağını, ne kadar sıkı kavrayacağını, onu sadece kendisinin bahşedebileceği coşkuya ne kadar hızlı götüreceğini biliyordu. Nefes nefese kalmaya başladı, şehvetinin sıcaklığı onu yıkıyor, aklının sınırlarına getiriyordu. Aleti kabardı, taşakları yukarı kalktı, boşalmaya hazırlanırken acı dolu bir inilti çıktı.

Hareketleri durdu ve adam tam serbest kalmanın eşiğindeyken bir adım uzaklaştı.

"Lanet olsun sana." Bardağını büfenin üzerine çarptı. Yumruklarını sıkarken, bedenini sarsan titremeleri durduramıyordu. "Hayattaki amacın sadece bana eziyet etmek mi?"

Charlotte ona doğru bir adım attı, gözleri zümrüt gibi parlıyor ve arzuyla yanıyordu. "Amacım seni rahatlatmak, Hugh, seni memnun ve tatmin etmek, böylece aşkımlı kanıtlayıp seni geri kazanabilirim."

Elleriyle büfenin kenarını kavradı ve üzerine oturmak için sıçradı. Korsesinin üzerinde, göğüslerinin olgun kabarıklığı kızarmış ve her birini yaladığı ve taptığı için yakından tanıdığı kırmızımsı çillerle kaplanmıştı.

Eteğini avuçlayarak elbisesinin eteklerini yukarı doğru çekti, hareketlerinin telaşlı acelesi onu ne kadar çaresizce arzuladığını ele veriyordu. Önce kıvrak, çoraplı bacaklarının uzunluğunu ona gösterdi, sonra da kalçalarını açarak seksinin dolgun dudaklarını koruyan koyu kırmızı bukleleri sergiledi.

Ona doğru çekilen Hugh, yumuşak çiçek kokusu güçlü bir aşinalıkla duyularına dolana kadar aralarındaki mesafeyi kapattı. Charlotte omuzları duvara dayanana kadar dikkatlice arkasına yaslandı ve kalçalarını ona daha fazla erişim sağlamak için eğdi. Kendi hareketlerini doymak bilmez bir açlık ve derin bir hayranlıkla izleyen Hugh, bir eliyle Charlotte'un dudaklarını ayırırken diğer elinin küt parmak ucuyla klitorisinin küçük çıkıntısını okşadı.

Nefes nefese kaldı ve sırtını dikleştirerek göğüslerini ona doğru itti. Karşı koyamayan adam eğildi ve ince boynu boyunca yaladı. "Evet..." diye nefes aldı. "Ellerini hissetmek, ağzının sıcaklığını tatmak için yanıp tutuşuyorum..."

Teni yanıyordu ve ter içinde kalmıştı. Hugh zorlukla düşünebiliyor, zorlukla nefes alabiliyordu. Kalçalarını hareket ettirdiğinde oradaydı, sikinin geniş başı kadının kremiyle kaplanmıştı. O kadar hazırdı ki, hiç çaba harcamadan ilk santimini içine kaydırıldı. Vücudunun sıkı kenetlenmesi onu karşıladı ve neredeyse sonu geliyordu. Nefes alış verışı sert ve düzensizdi, parmakları kızın kalçalarına morartıcı bir güçle batıyordu, durdu ve gözlerini kızınkilere kilitledi.

Ve bekledi. Bu onu öldürüyor olsa bile.

Charlotte'un elleri önce omuzlarına, sonra da boynuna gitti; nasırlı parmakları ensesindeki saçlara dolandı. "Ben sana aidim, Hugh. Beni ne şekilde istersen."

Kalbi neredeyse çılgınca atmaya devam etmeden önce durdu, kalçaları onu becerme, ona sahip olma ihtiyacıyla titriyor, kolları onu tutmak için ağrıyordu. "Bir yolu var mı?"

"Karım ya da metresim, umurumda değil. Sadece beni gönderme. Seni seviyorum, Hugh." Dudaklarını onunkilere bastırdı ve adam inledi. "Seni seviyorum," diye fısıldadı ağzına karşı, gözyaşları yüzünü ıslatıyor ve öpücüğünü tuzluyordu. "Seni incittiğim için çok üzgünüm. Bu benim için çok zor, birine güvenmek... ama güveniyorum. Sana güveniyorum. Ve seni çok seviyorum."

Kadının ağzını kendi ağzıyla kapatarak omurgasını kavradı ve kalçalarını büfenin kenarına doğru kaydırarak vücudunun kremsi sıcaklığını içine gömülene kadar sikinin üzerinde sürükledi. "Kahretsin," diye nefes alarak onu kendine doğru çekti. "Neredeyse bana gelmeyeceğini düşünüyordum. Gideceğinden ve seni kaybedeceğimden korktum."

"Asla. Oh, Hugh ..." Amcığı onun etrafında sıkılaştı. "Lütfen..."

Onu kaldırdı ve kanepeye doğru tökezledi, her adım onu kadının ıslak, sıkın kalbinin daha derinlerine itiyordu. Minderlere gömüldüğünde son nefesini vereceğinden emindi. "Sür beni," diye emretti, elleri kalçalarında onu hareket etmeye zorluyordu.

"Gömleğini çıkar," dedi.

Ondan kurtulmak için aceleyle giysiyi yırttı ve ödülü çok tatlıydı. Charlotte neredeyse içine girene kadar kaldırdı ve sonra indirdi, onu ipeğiyle sardı, yumuşak ihtiyaç iniltisi onun şevkini kamçılardı. Kendini çıldırmış, vahşi hissediyordu. Kalçalarını kavrayıp ona yol göstermek, hissettiği çaresiz açlık iyice doyana kadar içine dalmak istedi. Bunun yerine kollarını iki yana açıp kanepeye tutundu, muhteşem bir orgazmdan sadece birkaç dakika uzakta olduğunu biliyordu.

Orgazm. Onu bu kadar yakından kucaklayan kadının sevgisiyle daha da zenginleşen bir orgazm.

Kaldıraç olarak omuzlarını kavrayan Charlotte, sert ve hızlı bir ritim tutturarak, sanki ona doyamıyormuş gibi gür bedenini adamın sikine vurdu. Göz kapakları ağırlaştı, uyuşturucu coşkusu vücudundaki her kası sıkılaştırdı, parmakları kanepenin ahşap kenarını o kadar sıkı tutuyordu ki kırılacağından korktu.

"Seni seviyorum," dedi, sesi duygusallıktan boğuklaşmıştı. Charlotte bocaladı.

O yapmadı.

Hızla hareket ederek onu halının üzerine yatırdı, kalçaları onunkilerin üzerindeydi, siki derinlere iniyordu. Vuruşları güçlü ve istikrarlıydı, bakışları dikkatle kızın yüzüne kilitlenmişti. Teni kızarmış, dolgun dudakları ayrılmış, zümrüt gözleri aşkla parlıyordu. Bir solukta boşaldı, sırtı yukarı doğru kamburlaştı, titremeleri adamın şaftının etrafında sıkılaştı, geri çekilmesi zorlaştı, geri dönmesi zorlaştı, sevişmelerinin yumuşak emme sesleri çığlıklarıyla birlikte odayı doldurdu.

Hugh da hemen onu takip etti, kızın içine aktı, onu neşesi ve sevgisiyle öyle yıkıcı bir şekilde doldurdu ki, bir daha asla eskisi gibi olamayacağını biliyordu.

"Benimle evleneceksin, Charlotte."

"Emin misin? Ben uygun değilim."

Homurdandı. "Sen tamamen uygunsun. Ve evliliğin göz önünde bulundurmadığınız faydaları v a r . "

Charlotte yere uzandıkları yerde ona doğru kıvrıldı ve elini göğsünde gezdirdi. "Ne gibi?"

"Mesela evlilik yatağı."

"Ah, evet, bir yatak. Bu çok hoş olurdu. Belki evlendikten sonra oraya daha sık gideriz ..."

Sonsöz

Londra, Ağustos 1815

Merrick Kontu Sebastian Blake, Montrose Konağı'nın merdivenlerini ikişer ikişer çıktı. Kapı tokmağına vurdu ve bekledi. Bir an sonra kapı açıldı ve hayatında gördüğü en büyük göze sahip, kambur bir uşakla karşılaştı. Gözlerini kırıştırdı ve uşağının neden korkuyla arabaya döndüğünü hemen anladı.

"Öyle mi?" diye sordu yaşlı adam çakıllı bir sesle.

Kartını uzattı. "Lord ve Leydi Montrose'u almaya geldim. Beni bekliyorlar."

Kâhya kartı tuhaf bir şekilde çıkık olan gözüne götürdü, yazılara gözlerini kısarak baktı ve sonra homurdanarak elini bıraktı. Hizmetçi kenara çekildi. "İçeri gelin beyefendi, lord hazretlerine burada olduğunuzu haber vereyim." Sebastian'ı şapkasını taşıması ve kapıyı kendi başına kapatması için bırakarak uzaklaştı.

Açık bir kapının önünde duraklayan hizmetçi, eliyle cılgınca bir işaret yaparak, "Burada bekleyin," dedi.

İyi döşenmiş bir salona giren Sebastian kaşlarını çatı. Montrose Kontu ve Kontesi evlerinde hiçbir zaman sosyal etkinlik düzenlememişlerdi, yeni evli oldukları düşünüldüğünde bu durum ona garip gelmemiştir. Ancak tonun geri kalanı onları gizemli buluyordu ve bu mesafeli duruşları tuhaf bir ev yönettikleri söylentilerini körüklüyordu. Uşağın bir tuhafılık olduğu kesindi ama ...

Kulağına garip bir ses geldi ve Sebastian ses yaklaşp yükseldikçe kaşlarını kaldırdı.

Bir an sonra kapıda genç bir hizmetçi kız belirdi, ince kolları korkunç bir şekilde sallanan güzel bir porselen çay servisiyle ağırlaşmıştı. Hayatında hiç böyle bir manzara görmemiştir. Her parça zıplıyor ve takırdıyordu-

Kaşıklar birbirine çarpıyor, fincanlar tabaklarında dans ediyor.

Sebastian bir süre şaşkın şaşkın baktıktan sonra başını sallayarak ona yardım etmek için harekete geçti. Montrose'la bu konuyu daha sonra konuşmayı ihmal etmeyecekti.

Kesinlikle bir akşam yemeği daveti istiyordu.

"Merrick'in arabası geldi," dedi Charlotte üst kattaki pencereden arabanın önüne bakarken. Bir an sonra sıcak kollar belini sardı ve ardından kocasının derin sesi kulağına mırıldandı.

"Hâlâ heyecanlı mısın?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Hugh'nun kucağında döndü ve onun yakışıklı yüzüne baktı. "Tabii ki heyecanlıyım."

"Dalgın görünüyorsun."

"Gwen'i özlüyorum," dedi iç çekerek. "Bitirme akademisinde harika vakit geçirdiğini biliyorum ama yine de ..."

Hugh onun burnunun ucunu öptü. "Ben de onu özlüyorum."

Kollarını adamın zayıf beline dolayan Charlotte sıkıca sarıldı. "Çok teşekkür ederim."

"Ne için, aşkım?"

"Bu hazine avını düzenlediğin için. Bunun saçmalık olduğuna inandığınızı biliyorum."

Ağzı, kadının nefesini kesen bir gülümsemeye kıvrıldı. "Peki ya sen?"

"Var olduğunu düşünmek isterim."

"Sen de hikâyenin romantik versiyonuna inanmak istiyorsun." Hugh'nun iri elleri kadının omurgasının uzunluğunu düzeltti ve poposunu kavradı. "Benim pragmatistime ne oldu?"

Charlotte güldü, kalbi hafif ve sevgiyle doluydu. "Seninle ilgili konularda hiçbir zaman pragmatist olmadım." Umutsuzca bağımlı olan Charlotte, onsuz yaşamayı nasıl düşünebildiğini merak ediyordu.

Arkasını dönmeden önce onu sıkıca kavradı ve henüz aşıya indirilmemiş sandıklara doğru ilerledi. O

Birini kapatmaya hazırlanırken durakladı. Kahverengi kâğıttan bir koli aldı ve ipi çözmeden önce ona meraklı bir bakış fırlattı. Bir an sonra sıcak ve zengin kahkahası havayı doldurdu ve kalbini ısıttı.

"Burada neyimiz varmış?" Bir göz bandını havaya kaldırdı. "Yolculuğun uzun olduğu söylendi bana."

Hugh'nun ağzı seğirdi. "Demek öyle." "Sıkıcı hale gelebilir."

"Sen ve ben bir kulübede yalnız mıyız? Asla."

"Bir fantezim var," diye itiraf etti, müstehcen bir niyetle ona doğru ilerlerken.

"Umm . . . Bu kulağa hoş geliyor." Hugh korsan kostümünü bagaja fırlattı ve onu belinden yakaladı.

Göz kırptı. "Bunu yapmaktan çok daha fazla hoşlanacaksın." "Pelisse'ni getir," diye hırladı. "Şuna ulaşmak istiyorum
gemi."

Yazarın Notu

"Her Mad Grace "de adı geçen Calico Jack ve Anne Bonny karakterleri gerçekten de var olmuştur. Ancak, onların "hazinesi" tamamen kurgusaldır.

Sylvia Day'in tarihi romanslarını seviyorsanız, şimdi basılı ve dijital formatlarda mevcut olan Günaha Yedi Yıl'ı kaçırmayın.

"Bay Caulfield," diye mırıldandı saplantısının nesnesi. "Kimse size kapı almayı öğretmedi mi?"

Uzun, ince ve çıplak bir bacak bakır terlikli küvetin kenarına uzanıyordu. Jessica banyo suyunun sıcaklığından ve çok fazla bordo arabından kızarmıştı. . eğer geveleyerek söylediği sözler, alakg n ll l kten yoksunluğu ve yanındaki taburede duran şişe bunun bir g stergesiye. Saçları gelişigüzel bir şekilde başının üzerine yığılmıştı, bu da ona dağınık, yeni toplanmış bir görünüm veriyordu ve onun hakkında şimdiye kadar sahip olduğu tüm cinsel hayalleri somutlaştırıyordu. Kendisine sergilenen gösterişli vücuttan fazlasıyla memnundu. şeftali ve krem rengine güzel bir teni, hayal ettiğinden daha dolgun göğüsleri ve hayal ettiğinden daha uzun bacakları vardı.

Lanet olsun, yıkanmak için fazladan su fiıları depolayarak onu şımartma kararı dahiyane bir fikirdi.

Konuşamaması  zerine Jessica tek kaşını kaldırdı ve "Bir bardak ister misiniz?" diye sordu.

Alistair  fkeden kudurmuş bir haldeyken toplayabildiği kadar soğukkanlılıkla tabureye doğru yürüdü. şişeysi aldı, sonra da doğrudan içti. Geriye çok az şey kalmıştı. Ve her ne kadar mükemmel bir şarap olsa da, yeni bakış açısıyla daha da şiddetlenen açlığının keskin kenarını k reltmeyi başaramadı - kadının  n tarafının her santimini görebiliyordu.

Başını arkaya yatırdı ve uykulu gözlerle ona baktı. "Bir hanımefendinin tuvaletine tanıklık ederken oldukça rahatsınız."

"Tanık olmak sizi oldukça rahatlatıyor." "Bu tür şeyleri sık sık yapar mısınız?"

Eski sevgilileri tartışmak hiç akıllıca değildi. şimdi de kesinlikle başlamayacaktı. "Seviyor musun?"

"Bu benim için bir ilk."

"Onur duydum." Masadaki sandalyelerden birine geçti ve en iyi nasıl ilerleyeceğini düşündü. Bu bölge ona yabancıydı. Dün çok erken davranmıştı. Bugün benzer bir hata yapmayı göze alamazdı ama yine de yıllardır arzuladığı çıplak, sarhoş, sınır tanımayan bir kadınla karşı karşıyaydı. Bir aziz bile kendini tutmakta zorlanırdı ve Tanrı biliyordu ki o aziz olmaktan çok uzaktı.

Alistair otururken yatağın ayakucundaki bordo şarabı kutusuna dikkat etti. Miktar, ara sıra unutkanlık arayan bir kadından söz ediyordu. Tarley'e bu kadar bağlı olduğunu düşünmek onu rahatsız ediyordu. Bir hayaletle nasıl rekabet edebilirdi? Özellikle de Alistair'in asla yapamayacağı şekilde ona mükemmel bir şekilde uyan biriyle.

"Akşam yemeği için bize katılmaya mı hazırlanıyorsun?" diye sordu olabildiğince rahat bir ses tonuyla.

"Size katılmayacağım." Jessica başını kenara yasladı ve gözlerini kapattı. "Siz de kamaramda bana katılmamalısınız Bay Caulfield."

"Alistair," diye düzeltti. "Öyleyse gitmemi isteyin. Gerçi burada size yardımcı olacak biri olmalı. Hizmetçiniz bu akşam için işten çıkarıldığına göre, onun yerine geçmekten mutluluk duyarım."

"Yalnızlığımı öğrendiniz ve hemen saldırdınız. Çok pervasız ve acelecisin ve-"

"-Dün yaşadığınız üzüntü için özür dilerim."

İç çekti. Adam onun açıklamasını bekledi. Onun yerine, "İtibarım benim için çok önemli," dedi.

Söylenmemiş olsa da, bunun paylaştıkları bir endişe olmadığı imasını anladı. "İyi adınız benim için de önemli."

Gri gözlerinden biri açıldı.

"Neden?" "Çünkü bu senin için önemli."

Ona karşı tamamen dürüst olmaya kararlı olmasaydı, o yalnız, değerlendiren göz rahatsız edici olabilirdi. Başını sallayınca göz tekrar kapandı.

"Bakışlarını üzerimde hissetmek hoşuma gidiyor," dedi şaşırtıcı bir içtenlikle. "Bu zevk oldukça rahatsız edici."

Şişenin ağzının arkasına bir gülümseme sakladı. Dürüst bir sarhoştur. "Sana bakmaktan zevk alıyorum. Her zaman hoşlandım. Bunu değiştirebileceğimden şüpheliyim. Aramızdaki bu çekimde yalnız değilsin."

"Bunun ikimizin de hayatında yeri yok."

Alistair bacaklarını önünde uzatarak, "Ama şu anda hayatımızda değiliz. En azından önümüzdeki birkaç ay boyunca da olmayacağız."

"Siz ve ben çok farklı bireyleriz. Belki o gece Pennington ormanında felç geçirmemin karakterimin daha derin, daha ilgi çekici bir yönüne işaret ettiğini düşünüyorsunuz, ama sizi temin ederim, böyle bir şey yok. Kafam karışmış ve utanç içindeydim; bunun ötesinde kayda değer bir şey yok."

"Yine de buradasın. Uzun bir mesafeyi tek başına kat ediyorsun. Zorunluluktan değil, seçimle. Bunu çok ilgi çekici buluyorum. Tarley size büyük bir gelir kaynağı miras bıraktı. Neden sizi sadece bakıma muhtaç değil, aynı zamanda son derece zengin görmekte bu kadar kararlıydı? Bunu yaparken, size istediğiniz yöne gitmeniz için gerekli araçları sağladı ve aynı zamanda sizi büyük ölçekte iş yapmaya zorladı. Bir eliyle sizi korurken, diğer eliyle sizi yeni bir dünyaya itti. Bunu da ilgi çekici buluyorum."

Jessica kadehindaki son şarabı da içti ve şişeyi daha önce bulunduğu taburenin üzerine koydu. Doğrulup kollarını bükülmüş dizlerine doladı ve kapıya baktı. "Senin metresin olamam."

"Senden asla öyle olmanı istemezdim." Bir kolunu masanın üstünden sarkıttı, dikkatini kadının sırtının soluk kıvrımına yapışan ıslak bukleye verdi. Bir demir gibi sertti, zonkluyordu ve pantolonunun özel kesimi nedeniyle sergileniyordu. "Seninle hiçbir anlaşma yapmak istemiyorum. İstemiyorum"

hizmet edilmek. Arzu ettiğim şey sizin isteğiniz, ihtiyaçlarınız ve taleplerinizdir."

O büyük gri gözlerini ona çevirdi.

"Sana hizmet etmek istiyorum Jessica. Yedi yıl önce başladığımız işi bitirmek istiyorum."

Sylvia Day'in önümüzdeki ay yayınlanacak olan In the Flesh kitabından bir örnek için okumaya devam edin.

Vücudunun sıcaklığı ve yumuşaklığı bir merhem gibiydi. Sadece onu hissetmek bile onu rahatlatmış, korkusu ve kafa karışıklığı geldiği gibi gitmişti. Yine de şok olmuştu, kocaman gözlerle ona bakıyordu. Onun gibi zayıf yapılı bir kadının onun cüssesindeki bir adamı alt edebilmesi için yıllarca eğitim alması gerekmişti. Sapphire sürpriz unsuru olmadan bunu başaramazdı. Ama mesele bu değildi. Önemli olan onu yenmiş olmasıydı. Kolay bir hedef değildi ve bunu bilmesini istiyordu. Etkilendi.

Sonra kadının kıvrımlarının vücuduna yaptığı baskı bilincini yakarken hayranlığı daha sıcak bir şeye dönüştü. Birdenbire etkilenmekten de öte, tahrik oldu.

Dolgun ve yumuşak göğüsleri adamın göğsüne yaslanmıştı ve aralarında sadece şeffaf kayması vardı. Kıvrak ve güçlü olduğu her halinden belli olan bacakları adamınkilere dolanmıştı. Bir eliyle onun belini kavrayan adam, dudaklarının aralanmasını ve göz bebeklerinin büyümesini izledi. Aleti kadının kalçasında kabarmıştı. Kadının mis kokulu ipek saçları onları çevreliyordu ve Wulf yumruğunu saçlarına dolayarak onu kendine çekti. Dudaklarını ıslatan Wulf, onun kendisini öpmesini arzuluyor, bakışları yemyeşil ağzına perçinleniyordu.

Vücudundaki her sinir ucu tetikte, her kas gergindi. Her nefes göğsünü o güzel göğüslere doğru itiyordu.

"Öp beni," diye emretti.

Boynundaki bıçak sallanıyordu.

"Yapmayacağım." "Neden?"

"Nedenini biliyorsun," diye fısıldadı.

"Birkaç gün önce neredeyse ölüyordum ama uyandığımda seni gördüm." Wulfric başını kaldırdı ve burnunu onunkine dayadı. "Kibarlık, nazik bir ruh, bunların hiçbirisi

beni senin arzunun canlandırdığı gibi canlandırabilirdi. Bunun için sana ne borçlu olduğumu bilemezsin."

Sapphire içini çekti, boştaki eli kısa bir süreliğine onun yanağında gezindi. "O zaman bunu benden isteme."

Ses tonundaki pişmanlık ve o kısacık okşayış onu etkiledi. Ona doğru düzgün kur yapacak vakti yoktu ama ne zaman geri çekilmenin zayıf bir avantajı zorlamaktan daha akıllıca olduğunu biliyordu. Onu serbest bırakmak muazzam bir irade gerektirdi ama Wulf bunu başardı.

Sapphire onun üzerinden kayarak masanın arkasındaki koltuğuna döndüğünde yaşadığı hayal kırıklığı çok şiddetliydi. Yerden fırladı ve bir kedinin zarafetiyle ayaklarının üzerine indi.

Güzel Sapphire'le kaldığı süre zorunluluktan dolayı sınırlıydı. Neyse ki hissettiği arzu karşılıklıydı. Bu sayede, aceleyle getirdiği baştan çıkarma işi başarılı olabilirdi.

Ereksiyonundan uzaklaşmak isteyen Wulf, "Buraya nasıl geldim?" diye sordu.

"Sen bir hediyeysin." Alçak sesi ona verdiği yanıtı ele veriyordu.

"Hediye mi?" Kaşlarını çatı. Elden ele dolaştırılacak bir nesne değildi.

Ağzını kapatmadan önce bir kahkaha attı.

Bu baştan çıkarıcı sesle içi ısındı. Neredeyse neden burada olduğunu umursamıyordu. Ona hissettirdiği şeyleri deneyimlemek için buna değermişti.

"Sanırım siz benim cezam olacaksınız, Majesteleri."

"Ceza mı? Ne için?"

Omuzlarını silkti. "Başka bir zamandı. Başka bir hayat. Artık bunun bir önemi yok. Gerçek şu ki sen bana verildin ve bu durumu en iyi şekilde değerlendirmeliyiz."

Fotoğraf: David LaPorte

YAZAR HAKKINDA

SYLVIA DAY, üç düzineden fazla dile çevrilmiş bir düzineden fazla ödüllü romanın 1 numaralı New York Times ve 1 numaralı uluslararası çok satan yazarıdır. En İyi Yazar dalında Goodreads Choice Ödülü'ne aday gösterilmiş ve eserleri Amazon'un Romantizm Dalında Yılın En İyisi olarak onurlandırılmıştır. RT Book Reviews Reviewers' Choice Award ödülünü kazanmış ve iki kez Romance Writers of America'nın prestijli RITA ödülüne aday gösterilmiştir. Yazarı ziyaret edin at www.sylviaday.com, facebook.com/authorsylviaday ve twitter.com/syllday.

KENSINGTON KİTAPLARI tarafından yayınlanmaktadır

Kensington Publishing Corp.

119 West 40th Street

New York, NY 10018 Telif

Hakkı © 2006 Sylvia Day

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

Daha önce Bad Boys Ahoy!

KENSINGTON ve k logosu Reg. U.S. Pat. & TM Off. ISBN: 978-1-6177-3054-2

Birinci Elektronik Baskı: Eylül 2013

ISBN-13: 978-1-61773-055-9

ISBN-10: 1-61773-055-6

Attributor
PROTECTED

#1 *New York Times* Bestselling Author

SYLVIA DAY

Scandalous
Liaisons

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

